

Giới thiệu Showbiz Phồn Hoa

Thể loại: Ngôn tình, Sắc, Sủng

Không hiểu tại sao, Khiết Ninh vốn rất rõ ràng quan hệ giữa cô và anh ta chỉ là giao dịch, thế nhưng cô lại dành trọn tình cảm của mình cho người đàn ông ấy.

Giờ đây, cô đang đứng nơi đây, nghe tin vợ chưa cưới của anh gặp chuyện, cần truyền máu, mà cô ấy có nhóm máu đặc biệt, giống như cô vậy!

Cô phải đưa ra chọn lựa!

Cô ôm bụng, nói khẽ: "Tôi mang thai rồi, nếu làm phẫu thuật thì đứa bé cũng sẽ không còn?"

"Khiết Ninh, cô nghĩ kỹ chưa?" Người đàn ông không quan tâm gì đến đứa con, chỉ lạnh lùng vô tình nói: "Một là cô phải làm phẫu thuật trong hôm nay, hai là cô vào nhà lao gặp em trai mình vào ngày hôm sau."

"Được, tôi làm."

Một cuộc phẫu thuật đổi lấy sự tự do mãi mãi, cô cười tươi. Chỉ là...

"Tôi hối hận." Người đàn ông nói rộng cả vạt, từng bước đi tới gần cô: "Hay là cô cứ ngoan ngoãn ở trong lồng son của tôi vậy."

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Bị đại gia đá rồi?

Hôm nay là ngày đóng máy của bộ phim Thịnh Đường, tổ sản xuất có đặt mấy bàn ở nhà hàng lớn.

Khiết Ninh đóng vai nữ chính trong bộ phim này nên đương nhiên cô cũng có mặt tại bữa tiệc.

Sau khi uống vài ly, Khiết Ninh cảm thấy có chút chóng mặt, cô bèn đi đến góc phòng ngồi xuống nghỉ ngơi, sau khi ngồi xuống, cô lấy điện thoại từ trong túi ra xem, nghĩ thầm Lưu Hoài Khang đi công tác cũng gần tháng rồi, chắc hôm nay sẽ về chứ?

Chỉ là lúc cô đang xem điện thoại thì đột nhiên có bóng người lướt qua trước mặt cô, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô.

Ông ta là đạo diễn Triệu của bộ phim vừa đóng máy này.

"Khiết Ninh à, diễn xuất của em trong bộ phim này rất xuất sắc." Đạo diễn Triệu đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng do thường ngày cũng chăm tập thể hình nên nhìn ông ta vẫn rất phong độ. Đột nhiên ánh mắt ông ta lóe lên tia khác thường, vừa nói vừa ngồi sát vào Khiết Ninh.

"Cảm ơn đạo diễn Triệu đã quá khen." Khiết Ninh khẽ cười, đồng thời âm thầm nhích người sang bên cạnh tránh ông ta.

Đạo diễn Triệu lại càng ngồi sát vào người cô hơn, nhỏ tiếng nói: "Qua vài hôm nữa anh bắt đầu quay bộ phim điện ảnh mới, muốn mời em tiếp tục đảm nhận vai nữ chính, em thấy sao?"

"..."

Khiết Ninh cảm thấy khó chịu khi ngửi thấy mùi rượu và mùi mồ hôi tỏa ra từ người ông ta, cô lại ngồi dịch qua bên cạnh và nói: "Đạo diễn Triệu, cảm ơn sự ưu ái của ông, nhưng tôi chỉ vừa mới tốt nghiệp trường sân khấu điện ảnh, tôi vẫn chưa tự tin với kinh nghiệm và kỹ năng của mình để nhận vai phim điện ảnh."

Nhiều cặp mắt tò mò xung quanh đổ dồn về phía hai người.

Họ đều giả vờ như đang làm gì đó, nhưng ánh mắt khinh miệt lại thường xuyên đảo về hướng của hai người.

Sở dĩ mọi người nhìn cô như vậy là vì cô mới tốt nghiệp trường nghệ thuật, chưa có tác phẩm nổi bật nào, vừa ra trường đã được giao vai nữ chính trong bộ phim được đầu tư hơn 240 tỷ đồng, có ai mà lại không chú ý đến cô, ai cũng đều đoán cô được đại gia nào đó chống lưng.

"Làm gì có, anh thấy khả năng diễn xuất của em xuất sắc lắm." Đạo diễn Triệu đưa tay nhéo vào người cô, đồng thời nhỏ giọng nói: "Anh thấy em thời gian này đều đi xe của quản lý đến phim trường, có phải là em bị đại gia đá rồi phải không?"

Khiết Ninh: “...”

Thực tế cô ước gì người đàn ông đó quăng tám chi phiếu trị giá mấy trăm tỷ cho cô rồi đá cô đi cũng được.

Đó là ước muốn bao nhiêu năm của cô, nhưng đến bây giờ vẫn không thể thực hiện được.

Đạo diễn Triệu thấy Khiết Ninh im lặng không lên tiếng, nghĩ rằng mình đã nói trúng tim đen của cô, liền tỏ vẻ thông cảm và nói tiếp: “Khiết Ninh à, anh đánh giá rất cao em, cho dù là khả năng diễn xuất hay con người em. Nếu như em đồng ý ở với anh một tuần, vai nữ chính của bộ phim điện ảnh tiếp theo sẽ thuộc về em, ngoài ra anh còn giới thiệu Lư Hoài Khang cho em làm quen!”

“Lư Hoài Khang?” Cuối cùng thì Khiết Ninh cũng có phản ứng khác, cô khẽ nhú mày, tỏ vẻ như rất hiểu vấn đề.

“Đúng vậy, chính là tổng giám đốc của Phong Hành, đồng thời cũng là bạn của anh!” Đạo diễn Triệu cứ tưởng rằng Khiết Ninh chỉ là cô gái mới tốt nghiệp trường nghệ thuật, được đại gia nuôi và chống lưng đã là tốt lắm rồi, chắc chắn cô sẽ không thể nào quen được nhân vật có tiếng tăm như thế kia.

Cho nên ông ta càng thoải mái câu chuyện: “Bộ phim điện ảnh sắp tới của tôi cũng là do công ty giải trí Điền Hoan, công ty con của Phong Hành đầu tư, Lư Hoài Khang còn thường xuyên mời anh đi ăn cơm, không ít người phụ nữ bên cạnh anh ta đều là do anh giới thiệu đó,”

“Nếu em chịu chiều theo ý anh, lúc đó anh sẽ đưa em đi gặp anh ta, nếu em theo anh ta, cả đời này em sẽ được sống trong nhung lụa, nói không chừng sau này anh còn phải làm việc cho em nữa!”

Đúng lúc này, điện thoại của Khiết Ninh đổ chuông.

Khiết Ninh cầm điện thoại lên xem, đạo diễn Triệu liếc sơ qua thì thấy ba chữ ‘Lư Hoài Khang’ hiện lên trên màn hình điện thoại của cô.

Ông ta ngẩn ra cả, lúc này Khiết Ninh đã nhấn nút nhận cuộc gọi, rồi nhanh chóng đứng dậy, cầm túi xách lên, quay đầu lại nhìn đạo diễn Triệu: “Xin lỗi đạo diễn Triệu, tôi có việc đi trước đây.”

“À...được.”

Đạo diễn Triệu nhìn theo Khiết Ninh đi ra khỏi phòng tiệc, ông ta vẫn còn đang bàng hoàng với hình ảnh cái tên hiện lên trên màn hình điện thoại của cô.

Lúc bắt đầu quay bộ phim truyền hình này, có người đưa hồ sơ của Khiết Ninh cho ông, khi nhìn vào ông đã có cảm giác cô gái này chắc chắn đã có kim chủ bao nuôi, chỉ có điều là trong thời gian đóng phim lâu như vậy, ông chưa từng nhìn thấy Khiết Ninh được chiếc xe xa hoa đắt tiền nào đưa đón, mà duy chỉ có xe của quản lý đưa đón cô mà thôi.

Hôm nay nhìn thấy Khiết Ninh ăn mặc xinh đẹp như vậy, nên ông mới không nhận được mà mạnh dạn tiến đến ngỏ lời với cô, không ngờ kết quả là cuộc điện thoại đó của Khiết Ninh đã khiến cho ông ta sợ hết hồn.

Lư Hoài Khang mà cô biết chắc không phải Lư Hoài Khang thường xuyên xuất hiện trên bản tin kinh tế và tài chính đó chứ?

Khiết Ninh cũng không để ý đến phản ứng của đạo diễn Triệu, sau khi rời khỏi nhà hàng, cô liền lên xe của quản lý về thẳng khu chung cư cao cấp của cô, cô bước vào thang máy và bấm số tầng của mình, sau đó quẹt thẻ mở cửa bước vào nhà, trong nhà tối thui như mực.

Hên là người đàn ông đó còn chưa đến.

Khiết Ninh liền vội vã thay giày, rồi đi ngay vào bếp mở tủ lạnh lấy đồ ăn ra, cô bắt đầu đun nước, nhặt rau, tay làm không ngừng nghỉ.

Giây tiếp theo, có ai đó ôm cô từ phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ở đây là bếp, anh đừng...

“Em mới về à?” Giọng nam trầm mang theo chút giận hờn.

“Đây là bếp, anh đừng...” Khiết Ninh chưa kịp nói hết câu đã bị anh làm cho không cách nào nói tiếp được nữa.

Anh xoay người cô lại đối diện với anh.

Anh cao hơn cô nhiều, đôi mắt đen thẳm, ngũ quan cân đối, vô hình toát lên cảm giác áp bức rất mạnh, anh cúi đầu hôn Khiết Ninh.

Hơi thở mãnh liệt của anh bao lấy cô khiến cô cũng phải bắt lực với anh, không thể phản kháng được, cô đành thuận theo anh.

“Ừm...” Khiết Ninh có chút khó chịu.

“Thả lỏng người chút.” Giọng người đàn ông vang lên.

Khiết Ninh tròn mắt nhìn anh, bất mãn nói: “Em vội vàng trở về để nấu cơm cho anh, mà anh thì như vậy! Vậy anh còn muốn ăn cơm không?”

“Ăn chứ, nhưng mà bây giờ có chuyện quan trọng hơn phải giải quyết.” Người đàn ông cúi đầu cười: “Ngẩng đầu lên nhìn anh.”

Khiết Ninh có chút bàng hoàng, cô nghe lời ngược lên nhìn anh.

Người đàn ông khẽ nhếch môi cười.

Đợi đến sau khi xong việc, người đàn ông đó đi vào phòng tắm, Khiết Ninh mới mở hết các cửa sổ ra cho thoáng, vẻ mặt cô có chút không vui.

Người đàn ông này đúng thật là quá đáng, nói anh thế nào cũng không được, nói đừng làm ở bếp, nhưng anh cứ luôn làm trái ý cô.

Thôi bỏ đi, dù sao thì phần mì thịt bò mới làm xong cũng là để cho anh ăn!

Khiết Ninh đặt bát mì thịt bò lên bàn ăn, cũng vừa đúng lúc Lưu Hoài Khang từ phòng tắm bước ra, anh mặc chiếc áo choàng tắm lông màu xám nhạt.

Thấy anh đi đến, Khiết Ninh chuẩn bị sẵn đĩa rồi đưa cho anh, sau đó ngồi xuống chỗ đối diện nhìn anh.

Cô và Lưu Hoài Khang không phải ngẫu nhiên mà gặp nhau, mà là do cô cố ý sắp đặt.

Hai năm trước, lúc chuẩn bị nhập ngũ, em trai cô có gặp chuyện bất bình can thiệp mà bị đối phương trả thù. Em cô bị bọn chúng đánh tàn phế, đúng lúc mẹ cô bệnh cũ tái phát, một mình cô cùng lúc đưa hai người thân nhất của mình nhập viện.

Mạng của em trai cô cứu được, nhưng nó lại mắc chứng bệnh hiếm gặp, cần phải nhận trị liệu thường xuyên và lâu dài, nhà cửa, xe cộ, cái gì bán được cô đều bán hết, nhưng vẫn không đủ tiền để xoay sở chữa bệnh cho em trai.

Khiết Ninh lo lắng không biết phải làm sao, cuối cùng cô nghĩ đến công việc nhân viên tiếp rượu.

Lúc ở câu lạc bộ, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Lưu Hoài Khang, từ cách ăn mặc, khí chất của anh này, cô đã đoán chắc chắn anh rất giàu, nên nhân lúc anh đi vệ sinh, cô cố tình chủ động đến làm quen anh.

Vốn dĩ Khiết Ninh còn tưởng đàn ông như anh chắc sẽ yêu cầu rất cao, nghĩ rằng cô sẽ phải tốn không ít công sức mới đạt được mục đích, nhưng không ngờ người đàn ông đó chỉ mỉm cười hỏi cô vài câu rồi sau đó đưa cô ra ngoài.

Lưu Hoài Khang cho cô ở trong khu căn hộ cao cấp, có thể nói là cô được anh bao nuôi, anh cho cô xe, thẻ ngân hàng, thậm chí ngay cả đến hợp đồng sau khi cô tốt nghiệp đều được soạn sẵn, công việc đều được sắp đặt sẵn.

Khiết Ninh thực sự rất cảm kích anh.

Cô không cần biết mình có phải là vật tiêu khiển của người đàn ông này không, chỉ cần có tiền để chữa bệnh cho em trai, để em ấy sớm tỉnh lại thì chuyện gì cô cũng chịu đựng được.

Cô dùng hết mọi cách, làm hết khả năng của mình để lấy lòng của Lưu Hoài Khang, cô ghi nhớ hết những sở thích của anh, thậm chí khi cô biết anh không thích ăn ở ngoài, cô liền đăng ký theo học lớp nấu ăn của đầu bếp nổi tiếng nhất.

Chỉ là mối quan hệ của hai người duy trì quá lâu khiến cho Khiết Ninh có chút buồn chán.

Đàn ông có tiền và có quyền như Lưu Hoài Khang, muốn gì mà không được, đặc biệt là phụ nữ, hơn nữa trong thế giới giải trí có biết bao người đẹp hơn cô, nhưng không hiểu sao anh lại không đuổi cô đi, chẳng lẽ anh không cảm thấy chán cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Thực chất cô không muốn anh tức giận

“Sao bản thân ra thế?”

Khiết Ninh giật mình khi nghe giọng nói của anh, cô bình tĩnh lại và trả lời: “Cũng không có gì, vừa rồi ở bữa tiệc đóng máy phim, đạo diễn Triệu ngồi dựa sát em, và còn nói này nọ với em.”

Thấy người đàn ông nhủu mày, cô tiếp tục nói: “Đạo diễn Triệu nói ông ta là bạn của anh, rất nhiều người phụ nữ bên cạnh anh đều là do ông ta giới thiệu, còn nói nếu em chịu ngủ với ông ta mấy đêm, ông ta sẽ giới thiệu em cho anh.”

Nói xong Khiết Ninh lên quan sát sắc mặt của người đàn ông đối diện.

Cô theo Lưu Hoài Khang cũng đã hai năm, nên ít nhiều cũng hiểu được phần nào tính cách của anh. Anh thích sạch sẽ, không thích người khác đụng vào đồ của anh, tuy cô chỉ là vật tiêu khiển, nhưng cũng chỉ được phép là vật tiêu khiển của riêng anh.

Không ngoài dự đoán của cô, Lưu Hoài Khang vừa nghe xong, mặt hiện lên nét không vui, anh buông đũa xuống bình thản nói: “Bộ phim truyền hình em mới đóng xong không cần chờ lịch chiếu đâu, bảo quản lý tìm kịch bản khác cho em đi.”

“Đừng mà?” Khiết Ninh nhìn anh vẻ như muốn ‘đuổi cùng giết tận’ đạo diễn Triệu thì cô khẽ mấp máy môi mọng: “Bộ đó em mất nửa năm trời mới đóng xong, mệt mỏi lắm, với lại em cũng phải nhờ nó để tạo danh tiếng mà...”

Người đàn ông đột ngột ngẩng đầu lên, trong ánh mắt anh có chút mất kiên nhẫn, Khiết Ninh tự giác im lặng, không dám lên tiếng nữa.

Trút giận thì trút giận, nhưng thật sự cô không muốn chọc giận anh.

Khiết Ninh cũng không biết sao người đàn ông này mới đi công tác nước ngoài về mà vẫn sung sức như vậy, sau bữa tối về phòng, anh lại không để cô yên.

Mãi cho đến khi cổ họng cô khàn hẳn, cơ thể đau nhức, cô khẽ chửi thầm anh trong bụng.

Chỉ mới nửa tháng thôi, anh có cần phải giày vò cô đến như vậy không?

Sau khi tắm gội xong, cô mơ màng ngủ thiếp đi, trong cơn mê cô nghe được Lưu Hoài Khang nói tháng sau đưa cô đi Nam Thành.

Đi Nam Thành làm gì?

Nhưng lúc đó Khiết Ninh rất mệt mỏi, nên cô cũng không nghĩ nhiều mà ngủ thiếp đi.

Lúc cô tỉnh dậy, trời đã sáng.

Ánh nắng bên ngoài cửa sổ rọi vào trong phòng, chỗ nằm bên cạnh đã nguội lạnh, chứng tỏ anh đã đi khỏi một lúc lâu rồi, Khiết Ninh biết anh công việc bận rộn, không cần biết đêm hôm trước mấy giờ ngủ, nhưng sáng nào anh cũng giữ đúng thói quen dậy lúc bảy giờ sáng.

Căn hộ mỗi ngày đều có người đến quét dọn, cho nên Khiết Ninh cũng không cần bận tâm chuyện dọn dẹp, cô thức dậy thay đồ rồi ra ngoài.

Xe của quản lý đã dừng đợi trước cửa khu chung cư rồi.

Khiết Ninh vừa lên xe thì Hạ Lâm đã mở luôn hộp đồ trang điểm luôn cho cô.

Nhìn thấy quảng thâm mắt của Khiết Ninh, cô áy tở về không vui, lên tiếng cảnh cáo: “Em lần sau nhớ ngủ sớm chút, quảng thâm đen sì!”

“Đâu phải em không muốn ngủ sớm?” Khiết Ninh trợn ngược mắt lên, bất lực nói: “Anh ấy đi công tác nửa tháng thôi mà về đã thay đổi cách thức giày vò em!”

Hạ Lâm là quản lý do Lưu Hoài Khang sắp xếp cho cô, Hạ Lâm từng làm quản lý cho ba Ảnh hậu, nên trong giới nghệ sỹ cô ấy khá nổi tiếng, nhưng bây giờ chỉ phụ trách quản lý mỗi mình Khiết Ninh.

Nghe Khiết Ninh nói vậy, Hạ Lâm chỉ hừ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Hạ Lâm không chỉ là quản lý giỏi mà kỹ thuật trang điểm cũng không thua kém chuyên gia chuyên nghiệp nào, ngoài những lúc đóng phim, hầu như việc trang điểm của Khiết Ninh đều do cô ấy đảm nhận. Chẳng mất bao lâu, Khiết Ninh đã được trang điểm tươi tắn xinh đẹp hẳn ra.

“Tay nghề của chị Lâm thật là cao siêu!” Khiết Ninh nhìn mình trong gương, quả thật rất đẹp, đồng thời cô cũng cao hứng lên giọng nịnh nọt: “Được chị làm quản lý, chăm sóc em đúng là phúc ba đời của em!”

“Thôi nịnh nọt đi, hôm qua đã xảy ra chuyện gì?” Hạ Lâm vừa thu dọn dụng cụ, vừa lên tiếng hỏi Khiết Ninh: “Đạo diễn Triệu của bộ phim truyền hình em đóng vừa bị bắt do phạm chuyện gì đó, giờ đang lên trang đầu của các báo kia!”

Khiết Ninh giật mình.

Cô biết với tính cách của Lưu Hoài Khang, chắc chắn sẽ không buông tha cho đạo diễn Triệu, nhưng mà có cần nhanh vậy không? Chỉ mới mấy tiếng thôi mà đã có thể khiến cho ông ta phải ngồi tù rồi?

“Làm gì mà thất thần vậy?” Hạ Lâm nhìn thấy dáng vẻ thất thần của Khiết Ninh, bèn vỗ vai cô nhắc: “Rốt cuộc là chuyện gì!”

“Cũng không có chuyện gì, là đạo diễn Triệu nói muốn bao nuôi em.” Khiết Ninh vừa xoa vai mình vừa nói với vẻ mặt vô tội: “Lúc anh ấy về, em có lỡ miệng nói ra, ai dè...”

Quản lý khá bất ngờ, nhưng sau khi bình tĩnh lại, cô chỉ trừng mắt nhìn Khiết Ninh, nghiến răng nói: “Chị thấy em cố ý thì đúng hơn! Lần này em vui rồi ha? Thời gian nửa năm vừa rồi đổ sông đổ biển rồi!”

“Em thực sự không cố ý mà.” Khiết Ninh nói, đẩy hết trách nhiệm cho người đàn ông đó: “Em đâu biết anh Luru lại ra tay nhanh như vậy! Uống công sức nửa năm trời, em cũng buồn lắm chứ.”

Hạ Lâm không buồn để ý đến cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Lãng phí thời gian nửa năm

Xe từ từ chạy về hướng công ty, ở ghế ngồi phía sau, Khiết Ninh vừa ăn bữa sáng dinh dưỡng, vừa lướt facebook, tin về đạo diễn Triệu được share nhan nhản khắp nơi, ở đâu cũng có thể thấy gương mặt bơ phờ phạc của ông ta.

Sau khi xem hết các tin tức, Khiết Ninh thấy xem thường ông ta.

Cô biết đạo diễn Triệu không ra gì nhưng không ngờ ông ta còn có loại ham mê đó, với những tội danh này, e là ông ta sẽ phải ngồi tù hai, ba năm.

Lại nghĩ tới người đàn ông nhìn thì dịu dàng nho nhã nhưng thủ đoạn lại tàn nhẫn kia, Khiết Ninh khẽ run lên, cô quay sang dựa vào Hạ Lâm, khẽ nói: “Chị Lâm, có phải anh Luru có... vợ sắp cưới rồi phải không?”

Nghe vậy, Hạ Lâm nhìn lại cô: “Em nghe được lời đồn đó ở đâu vậy?”

“Nghe từ miệng nhà báo thôi.” Khiết Ninh cắn thìa, nói rành mạch: “Nghe nói vợ chưa cưới của anh Luru là con gái của một nhà tài phiệt nào đó, nhưng vì đây là hôn nhân liên kết nên tình cảm của hai người không tốt lắm, mà anh Luru là đàn ông, nhu cầu cao, cho nên...”

Cân nhắc còn có lái xe ở đây nên Khiết Ninh không nói tiếp câu sau nữa, nhưng cô biết Hạ Lâm hiểu.

Hạ Lâm chỉ trừng mắt nhìn Khiết Ninh, không nói gì.

Khiết Ninh không chú ý thấy vẻ phức tạp lóe lên trong mắt cô, giọng nhỏ hơn nói: “Chị Lâm, hay là chị đi tìm mấy cô gái trẻ đi, đã hai năm rồi, em đoán anh Luru chắc cũng chán em rồi.”

“Anh Luru hào phóng với em như vậy, sao em lại chê anh ấy chứ?”

Khiết Ninh nào dám chê người đàn ông đó.

Luru Hoài Khang ra tay hào phóng, chưa từng hỏi cô đã tiêu bao nhiêu tiền, hai năm qua, cô đã lén cất đi không ít, đủ để tiêu xài trong nhiều năm nữa, còn đủ cho em trai ra nước ngoài chữa bệnh, nên mới sinh ra ý nghĩ như vậy.

Hơn nữa, cô đi theo Luru Hoài Khang đã hai năm, nói ngắn cũng không ngắn, nhưng trong lòng Khiết Ninh cảm thấy sợ hãi, ngộ nhờ cô nói sai lời gì đắc tội anh, thì thật sự cả đời sẽ bị hủy, thà rằng thoát thân sớm một chút.

Sau khi cân nhắc, Khiết Ninh cười nói: “Là em ngại, em đi theo anh Luru lâu thế mà chả làm được gì cho anh ấy, còn cầm của anh ấy bao nhiêu tiền, chị Lâm, nếu chị có thời gian thì giúp em tìm kiếm chút đi.”

Hạ Lâm không trả lời, chỉ mở cửa xe đi xuống: “Em mau xuống đi, đối tác đang chờ đấy.”

Khiết Ninh muốn hỏi ý của Hạ Lâm, nhưng thấy dáng vẻ muốn giải quyết việc công của cô nên thức thời không hỏi nữa, xách túi xuống xe.

Đạo diễn Triệu bị bắt, bộ phim đó của Khiết Ninh xem như bị hủy, dù qua thẩm định cũng chưa biết bao giờ mới được phát sóng, nhưng cô không hề lo lắng, dù sao đã có người quản lý là Hạ Lâm phụ trách rồi.

Hạ Lâm chọn cho Khiết Ninh hai hộp đồng với hai cửa hàng châu báu, dù đó không phải là thương hiệu quốc tế nhưng được rất nhiều người tin dùng, mầu chốt là cát sẽ đại diện cao.

Sau khi ký xong hợp đồng thì họ đi chọn kịch bản phim truyền hình, rồi nhanh chóng ấn định ngày khởi quay.

Lưu Hoài Khang trở về chưa được hai ngày lại bay đi Singapore công tác, đúng lúc Khiết Ninh phải học lời thoại của phim mới, cô không biết phải cảm tạ lần công tác này của anh bao nhiêu nên gửi tin nhắn tới anh với đầy lời tốt đẹp.

Trước nay, Lưu Hoài Khang luôn nói năng ngắn gọn, tin nhắn cũng vậy: Chờ anh về, bù cho anh.

"..."

Cô là người, không phải máy móc nhé, anh vẫn nói năng khô khan như thế.

Khiết Ninh lại nhanh chóng quay phim.

Cô vẫn là nữ chính, cô có người chống lưng, tất nhiên chỉ có thể là vai nữ chính, thêm nữa bộ phim này do tập đoàn truyền thông Điền Hoan tự đứng ra đầu tư, biên kịch là người có uy tín lâu năm, cô cảm thấy mình có hy vọng nổi tiếng rồi.

Khiết Ninh vừa mới ra mắt, chưa hợp tác được với bao nhiêu diễn viên, vì muốn tạo ấn tượng tốt cho mọi người, cô sai người mua đồ ăn sáng mời mọi người trong đoàn phim, thân thiện chào hỏi mọi người.

"Hừ, thực chất bên trong là loại người gì mọi người đều biết, giả vờ trong sáng làm gì chứ." Cô gái trẻ đứng bên cạnh Khiết Ninh ném đồ ăn sáng trong tay xuống đất, về mặt khinh thường.

Khiết Ninh trừng mắt nhìn cô ta, chợt nhận ra.

Hình như cô gái này tên là Triệu Hồng Ngọc, học cùng trường nghệ thuật với cô, nghe nói cô ta phải casting bộ phim này sáu lần mới được chọn vào vai nữ chính, vốn tưởng có thể dựa vào bộ phim này mà nổi tiếng, nào ngờ lại bị Khiết Ninh giành mất vai nữ chính.

Đổi lại nếu Khiết Ninh bị cướp mất vai nữ chính thì cô cũng chẳng khác gì Triệu Hồng Ngọc, nhưng Triệu Hồng Ngọc ngang nhiên ném đồ đi như vậy, rõ ràng là đang dẫn mặt cô.

Ánh mắt Khiết Ninh lóe lên, xoay người nhặt đồ ăn sáng từ trong thùng rác lên, cô nhếch đôi môi đỏ mọng, mỉm cười nhẹ nhàng nhìn Triệu Hồng Ngọc: "Cô Triệu, cô có ý gì thế?"

"Tôi thấy cô chỉ là bình hoa, không có kỹ năng diễn xuất, chỉ biết dựa vào đàn ông." Triệu Hồng Ngọc lạnh lùng nói, cô ta bị cướp mất vai nữ chính nên trong lòng vô cùng tức giận.

Người xung quanh đều không lên tiếng, đứng xem kịch vui.

Hừ, còn không phải sao.

Ngoài người xuất thân từ gia đình truyền thống nghệ thuật hoặc con ông cháu cha, thì làm gì có ai vừa mới tiến vào ngành giải trí đã được ưu ái như vậy?

Trước đó còn có tay săn ảnh chụp được cảnh Khiết Ninh thường xuyên ra vào các khách sạn và nhà hàng cùng một người đàn ông, dù không biết thân phận người đàn ông đó, nhưng nhìn dáng vẻ thân mật của hai người, thì tám mươi phần trăm chính là người bao nuôi Khiết Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chỉ biết dựa vào đàn ông

"Hừ, tôi dựa vào đàn ông đấy, thì sao nào?" Khiết Ninh thẳng thắn thừa nhận chuyện này ngay trước mặt mọi người, không hề kiêng dè.

Triệu Hồng Ngọc không ngờ cô lại thừa nhận luôn, lập tức giễu cợt: "Cô nói mà không biết xấu hổ, chính vì có loại người như cô nên ngành giải trí mới lúc nào cũng tối tăm rồi đen như vậy..."

"Thật sao?" Khiết Ninh ồ lên một tiếng, cười nói: "Nhưng mà sao tôi lại thấy cô Triệu còn thích dựa vào đàn ông hơn tôi chứ, còn cứ đeo bám người ta không buông."

Triệu Hồng Ngọc về mặt bối rối, sau đó tức giận trừng mắt nhìn Khiết Ninh: "Cô nói bậy bạ gì thế?"

Khiết Ninh nhún vai, tỏ vẻ vô tội nói: "Tôi đâu có nói bậy, tôi còn quen người đàn ông đó, học cùng trường tôi, trên tôi một khóa, gia đình rất giàu có, tôi còn quen anh ta nữa."

"Cô..." Sau khi bị vạch trần, Triệu Hồng Ngọc cũng không biết làm thế nào phản bác, chỉ hung hăng trừng mắt Khiết Ninh.

Người xung quanh nhìn Triệu Hồng Ngọc với ánh mắt chế giễu.

"Ha ha ha, nói đùa thôi mà, sao cô Triệu có thể là loại người đó chứ?" Ngay lúc bầu không khí đang rất ngại ngùng, Khiết Ninh bỗng nhiên bật cười, tay vỗ vai Triệu Hồng Ngọc, nói: "Cô Triệu đừng để ý nhé."

Nói xong, cô xoay người rời đi, còn Triệu Hồng Ngọc đứng đó bực tức siết chặt nắm đấm.

Lần này thì hay rồi, mặc kệ Khiết Ninh có phải nói đùa hay không, người của đoàn làm phim đều cho rằng cô ta cũng dựa vào đàn ông. Dù sao cô ta đã phải casting bộ phim này mấy lần, nhưng chỉ là ông ọ, đưa đẩy chút mà thôi.

Khiết Ninh vốn thích bộ phim tình cảm hiện đại này, hơn nữa không cần phải phục vụ Lưu Hoài Khang, nên có đủ thời gian thuộc lòng lời thoại, nhanh chóng nhập vai vào nhân vật.

Triệu Hồng Ngọc thì ngược lại, có thể vì những lời vừa nãy nên khi diễn cùng với Khiết Ninh không nhập tâm được, không ngừng bị vấp, khiến đạo diễn tức giận đến mức suýt nữa ném mũ về cô ta mà mắng.

Triệu Hồng Ngọc cười xin lỗi, nhưng lại lén lườm sang Khiết Ninh mấy lần, hận không thể chém kẻ cầm đầu là cô thành muôn mảnh, Khiết Ninh cười nói chuyện phiếm với mọi người, giống như không nhìn thấy.

Quay xong một cảnh, lúc nghỉ ngơi giữa giờ, Khiết Ninh đi toilet.

Vừa rửa tay còn đang hơ khô tay dưới dụng cụ sấy khô, thì điện thoại mang theo người vang lên.

Thấy là cuộc gọi từ bệnh viện, Khiết Ninh không quan tâm tới sấy khô tay nữa, vội nghe điện thoại, giọng căng thẳng: "Bác... bác sĩ, có phải bệnh của em tôi lại tái phát hay không, phải không?"

"Không phải, cô Khiết, cô đừng lo, em trai cô rất tốt." Bác sĩ trấn an Khiết Ninh: "Buổi chiều cô có thời gian không? Em trai cô đã tỉnh rồi, cô đến bệnh viện nhé."

Tỉnh rồi?

Hai năm nay không biết Khiết Ninh đã chịu bao nhiêu giày vò, hy vọng, cầu xin, rồi thất vọng hết lần này đến lần khác, cô cũng định đưa em trai ra nước ngoài điều trị rồi, không ngờ bây giờ nó đã tỉnh lại.

Tin tức quá mức chấn động, khiến cô sững sờ một lúc lâu mà không có phản ứng gì.

Cuối cùng bác sĩ phải gọi hai tiếng Khiết Ninh mới hoàn hồn, cô vừa vội vàng chạy một mạch ra ngoài, vừa nói: "Bây giờ tôi rảnh, tôi sẽ đến bệnh viện ngay bây giờ."

Khiết Ninh chỉ quan tâm đến việc em trai đã tỉnh lại, không hề chú ý tới xung quanh, bất ngờ bị người ta đẩy mạnh từ phía sau lưng, cô không đề phòng nên ngã nhào về phía trước, phần bụng đập vào góc bàn.

Bụng lập tức đau điếng.

Khiết Ninh liên tục hít sâu, nhưng quay lại nhìn không thấy ai, cô cũng không còn nghĩ được gì, ôm bụng chạy ra ngoài, lên xe chuyên dụng giục lái xe lập tức tới bệnh viện.

Cú va chạm kia thực sự hơi đau, Khiết Ninh lên xe mà miệng vẫn thở hổn hển phì phò, cảm giác dưới mặt ghế có chút ẩm ướt, cúi đầu mới phát hiện trên váy màu tím có mấy vệt sẫm màu.

Tài xế cũng ngửi thấy mùi máu tươi, không kìm được hỏi: "Cô Khiết, có phải là cô tới tháng rồi hay không?"

"Không sao, anh lái xe đi." Khiết Ninh cũng cho là kinh nguyệt tới sớm, cầm áo khoác từ ghế sau mặc lên, nhưng bụng quặn đau khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Xe chuyên dụng vừa đến bệnh viện, Khiết Ninh vội chạy vào.

Sau khi cô đi theo Lưu Hoài Khang, trong tay cũng có tiền, cô đã mời bác sĩ điều trị tốt nhất cho em trai, ngay cả phòng bệnh cũng là cao cấp nhất, một ngày ba y tá thay nhau trông coi.

Trong phòng bệnh VIP giống như ở nhà, người vốn nằm trên giường đang ngồi dựa vào thành giường.

Chàng trai mặc đồng phục kẻ của bệnh nhân, đầu đinh, ngũ quan nhìn còn rất trẻ, giống như mới mười tám mười chín tuổi, ánh mắt đen nhánh hơi mơ màng, chắc đang nghĩ xem mình ở đâu.

"Tiểu, Thành..." Khiết Ninh bước từng bước vào phòng bệnh, cô nhìn người thanh niên ngồi ở trên giường, luôn có cảm giác không thực, cô sợ mình đang nằm mơ, một giây sau em ấy sẽ không thấy đâu nữa.

"Ai gọi tôi?" Nghe tiếng gọi, Khiết Thành quay đầu lại, khi nhìn thấy Khiết Ninh, đôi mắt cậu ta chớp chớp, sau đó vẻ mặt mừng rỡ, ngạc nhiên kêu một tiếng: "Chị, chị đã đến rồi?"

Cậu ta ngo ngậy định xuống giường, nhưng vì nằm lâu ngày, nên hai chân căn bản không có chút sức lực nào, không nhấc nổi.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Mang thai rồi, còn là thai đôi nữa

"Em đã ngủ hai năm rồi, hai chân vẫn chưa thể đi lại." Khiết Ninh bước vội qua, vừa bóp chân cho cậu, vừa hỏi: "Thế nào, có cảm giác gì không?"

Khiết Thành gật đầu: "Có chút tê."

Thấy cậu nói như vậy, Khiết Ninh cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi, đôi chân này chắc không sao rồi.

Khiết Thành lúc trước hôn mê mãi không tỉnh, có điều mỗi một tuần Khiết Ninh đều đến mát xa cho chân cho cậu, lúc không ở đây thì cũng dặn dò y tá, cô chỉ lo không được chăm sóc, trong một thời gian dài chân sẽ trở nên cứng nhắc.

"Chị, em đã ngủ hai năm thật à?" Khiết Thành nhớ lại đáng vẻ khoa trương của bác sĩ khi anh mới tỉnh dậy, không nhận được hỏi: "Sao em lại cảm thấy như em chỉ mới ngủ từ hôm qua nhỉ?"

Khiết Ninh gật đầu, nói: "Lúc đó em bị đâm mười mấy nhát, một nhát sau đầu đó là nhát dao chí mạng, suýt chút nữa là chết rồi, may được bác sĩ cứu chữa kịp thời, có điều em lại rơi vào hôn mê sâu. Chị và mẹ lo lắng cho em biết bao nhiêu, chỉ sợ cả đời này em cũng không thể tỉnh lại."

Nghe cô nói, Khiết Thành sờ phía sau đầu mình, đúng là có một vết sẹo ở đó, anh nhìn lên gương mặt thấm đẫm nước mắt của Khiết Ninh, cảm thấy vô cùng hối hận: "Xin lỗi chị, là em liên lụy đến chị và mẹ."

"Không sao, không phải bây giờ em đã tỉnh lại rồi sao?" Khiết Ninh lau nước mắt: "Chị là, sau này em đừng xen vào việc không liên quan đến mình nữa, nếu như em xảy ra chuyện gì, thì chị phải làm sao?"

"Trương lai em sẽ trở thành quân nhân, giúp đỡ khi người khác gặp khó khăn không phải là điều nên làm sao?" Khiết Thành nói: "Hơn nữa em cũng hi vọng lúc chị gặp khó khăn, cũng có ai đó có thể giúp đỡ chị."

"..."

Tuy rằng những lời này của em trai khiến Khiết Ninh rất cảm động, nhưng mà hai năm qua, đều là những ngày tháng vô cùng khó khăn đối với cô, cô kiên quyết nói: "Chị nói không được là không được! Nếu sau này em còn làm như vậy, chị sẽ không nhận em là em trai nữa!"

"Được rồi, chị đừng tức giận, em nghe chị hết." Thấy Khiết Ninh thật sự tức giận, Khiết Thành vội vã dỗ dành: "Chuyện mà chị không cho phép, em tuyệt đối không làm, em hứa đấy!"

Lúc này sắc mặt Khiết Ninh mới trở nên hòa hoãn hơn.

Y tá mang cháo dinh dưỡng đến, mùi vị nhạt nhẽo, Khiết Thành có chút ghét bỏ, có điều dưới sự cưỡng ép của Khiết Ninh thì vẫn phải nuốt xuống, anh hỏi: "Đúng rồi, chị, sao chỉ có mình chị, mẹ đâu?"

"..." Động tác gọt táo của Khiết Ninh bỗng ngừng lại, sắc mặt phức tạp.

Hai năm trước, bác sĩ tuyên bố Khiết Thành trở thành người thực vật, lại nhiễm phải căn bệnh hiếm gặp, có thể ra đi bất cứ lúc nào, mẹ Khiết biết tin liền khóc mãi không thôi, bệnh cũ lại tái phát, không thể qua khỏi.

Lúc bọn họ còn ở trong bụng mẹ, ba mẹ đã ly hôn rồi, một mình mẹ nuôi hai chị em họ lớn lên.

Tuy Khiết Thành nghịch ngợm, nhưng vẫn rất nghe lời mẹ Khiết, mẹ nói một cậu không dám nói hai, lúc này mới tỉnh dậy, nếu như biết được tin mẹ đã qua đời, chắc chắn cậu không thể chịu nổi.

Hơn nữa Khiết Ninh cũng không thể chịu nổi đã kích khi mất đi người thân.

"Mẹ, mẹ..."

“Sao vậy?” Thấy Khiết Ninh ấp a ấp ứng, Khiết Thành nhạy cảm phát hiện ra gì đó, cũng không ăn cháo nữa, nhìn chị mình chăm chăm, ánh mắt thúc ép: “Có phải là mẹ đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Không phải!” Khiết Ninh phủ nhận theo bản năng, chuyện mẹ qua đời, cũng nên chờ Khiết Thành khỏe hơn rồi mới nói được.

Khiết Thành nhú mào: “Mẹ đi đâu rồi?”

Khiết Ninh miễn cưỡng nở nụ cười, đang chuẩn bị đưa ra một lời nói dối khác, bụng lại bắt đầu đau nhói, cô chịu không nổi, hai mắt nhắm lại, trực tiếp ngã xuống từ trên ghế.

“Chị! Chị!” Thấy Khiết Ninh sắc mặt trắng bệch ngã xuống đất, Khiết Thành biến sắc, nhưng chân anh không tiện đi lại, chỉ có điên cuồng ấn chuông gọi bác sĩ đến.

Không đến một phút, bác sĩ và y tá vội chạy đến đưa Khiết Ninh nằm lên giường đẩy ra ngoài.

Khiết Thành yêu cầu bác sĩ một chiếc xe lăn, đang định đẩy xe lăn đi tìm Khiết Ninh, điện thoại trên tủ lại reo lên, là điện thoại của Khiết Ninh.

Khiết Thành với chiếc điện thoại nhìn qua, là Lưu Hoài Khang, cũng không biết có phải là đồng nghiệp của chị gái không, chần chừ một lúc, anh vẫn nghe máy: “Alo!”

Lưu Hoài Khang thấy người nghe máy không phải là Khiết Ninh, trầm giọng hỏi: “Khiết Ninh đâu?”

“Chị tôi vừa ngã đi, đang đưa đi cấp cứu.” Khiết Thành thành thật trả lời, lại hỏi: “Anh là đồng nghiệp của chị tôi à, có chuyện gì quan trọng sao? Có cần tôi giúp anh chuyển lời không?”

“Không cần.”

Nói xong liền cúp máy luôn, còn Khiết Thành thì ngơ ra.

Sao lại có cảm giác đồng nghiệp của chị mình lại mạnh mẽ như thế nhỉ?

Lúc Khiết Thành đẩy xe lăn đến phòng cấp cứu, y tá cũng đã kéo rèm che ra rồi, Khiết Ninh nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, anh không nhận được mà hỏi: “Chị y tá, chị tôi sao rồi?”

“Chị cậu mang thai rồi, lại còn là thai đôi nữa!” Thấy Khiết Thành lịch sự như vậy, y tá cũng nhẫn nại nói thêm vài câu: “Có điều, hình như bụng của cô ấy bị va đập mạnh, ảnh hưởng đến tim thai.”

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Không dám tùy tiện giữ lại

“Mang, mang thai?!” Khiết Thành mới tỉnh lại được gần bốn tiếng, vẫn chưa hoàn toàn bình ổn, lại nghe tin Khiết Ninh mang thai, anh bỗng đơ cả người ra: “Vậy tim thai bị chịu ảnh hưởng thì phải làm sao?”

Y tá có chút thương tiếc nói: “Một tim thai đã ngừng đập rồi, có điều không ảnh hưởng đến đứa trẻ còn lại, khoảng thời gian này cần phải nghỉ ngơi cho tốt là được, cậu cũng không cần quá lo lắng.”

“...”

Y tá vẫn còn việc phải làm, nhắc nhở Khiết Thành vài câu xong rồi đi, chỉ để lại Khiết Thành với gương mặt rối rắm nhìn chăm chăm giấy khám thai.

Anh đọc không hiểu, chỉ biết là chị mình mang thai đôi, một tim thai đã ngừng đập rồi.

Mãi đến hơn ba giờ chiều, Khiết Ninh mới tỉnh dậy.

“Chị, chị tỉnh rồi?” Khiết Thành vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc cô, sau khi thấy Khiết Ninh tỉnh lại, vội đỡ cô dậy, rót một ly nước ấm đến: “Còn chỗ nào cảm thấy không khỏe không?”

Khiết Ninh lắc đầu, uống vào cốc nước ấm, bụng cô cũng dễ chịu hơn nhiều rồi: “Có lẽ là do mấy ngày nay chị nghỉ ngơi không đủ, em mới tỉnh dậy, lại còn phải chăm sóc chị.”

“Chị, không phải là chị nghỉ ngơi không đủ.” Khiết Thành cũng không thể giấu diếm cô, đưa giấy khám thai cho Khiết Ninh: “Bác sĩ nói chị mang thai rồi, lại còn là thai đôi nữa.”

Khiết Ninh nghệt thở, như là phải chịu nỗi sợ hãi nào đó, nụ cười cũng trở nên cứng nhắc: “Thành, em đùa đấy à?”

“Thật đó!”

Thấy sắc mặt Khiết Thành nghiêm túc, Khiết Ninh tin là không phải anh đang nói dối, cầm lấy giấy khám thai cẩn thận xem xét.

Lúc nhìn thấy mấy hàng chữ bên dưới, mặt cô trở nên trắng bệch.

Cô theo Lưu Hoài Khang hai năm nay, bất kể ở trong nhà hay ở bên ngoài, cô đều thực hiện đầy đủ các biện pháp phòng tránh, chỉ sợ mang thai anh sẽ không vui về gì, cô cũng cảm thấy bức bách.

Sao đột nhiên lại mang thai rồi, hơn nữa cô còn không phát hiện ra điều gì?

“Chị, chị cũng đừng đau lòng.” Khiết Thành tưởng rằng Khiết Ninh vì chuyện tìm thai ngừng đập mà đau lòng, bèn nắm lấy tay cô an ủi: “Y tá nói tìm thai kia bị ngừng đập không ảnh hưởng đến sự phát triển của đứa nhỏ còn lại, thời gian này chị chỉ cần nghỉ ngơi cho khỏe là được, bé cưng sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Thành, chị...” Đôi môi đỏ hồng của Khiết Ninh bây giờ một chút huyết sắc cũng không còn, run rẩy, cô muốn nói gì đó, nhưng khi đối diện với ánh mắt của Khiết Thành, lại không dám nói gì cả.

Mối quan hệ của cô với Lưu Hoài Khang, một người đưa tiền, một người nhận tiền, mua bán mà thôi.

Nếu Khiết Thành biết được cô làm ra chuyện như vậy, chắc chắn sẽ tức điên lên mất.

Nhưng vấn đề là cô mang thai rồi!

Khiết Thành không biết Khiết Ninh giấu mình bao nhiêu chuyện, anh chỉ nghĩ Khiết Ninh đau lòng vì mất đi đứa nhỏ, vẫn cứ an ủi cô, còn hỏi: “Anh ở ở đâu, có cần gọi điện thoại cho anh ấy đến đây không?”

Chị anh mang thai, chuyện lớn như vậy, người đàn ông kia chắc cũng phải biết chứ?

“Anh ấy, anh ấy ra nước ngoài công tác, rất bận.” Khiết Ninh miễn cưỡng cười, khẽ nói: “Hơn nữa mang thai không phải chuyện gì lớn, làm phiền đến công việc của anh ấy thì không ổn lắm.”

“Cái gì mà không phải chuyện lớn?” Khiết Thành nhủ mảy, không hài lòng nói: “Nếu không phải tại anh ta không chăm sóc tốt cho chị, chị cũng không phải mất đi một đứa con, nếu như em mà gặp được anh rể, nhất định phải dạy dỗ anh ấy một trận!”

Khiết Ninh mím môi.

Cô sợ Khiết Thành tức giận sẽ hỏi chuyện giữa cô và Lưu Hoài Khang, nói xong liền đổi chủ đề, Khiết Thành hơi ngơ ra, cũng thuận theo cô, ngơ ra là không có nghĩ ngợi gì cả.

Sau khi đưa Khiết Thành về phòng bệnh nghỉ ngơi, Khiết Ninh lại đi đến khoa sản.

Cô nhớ rất rõ ràng, mỗi lần cô đều dùng biện pháp an toàn, nhưng không biết sao lại có thai.

Bác sĩ nói: “Những biện pháp phòng tránh đó không đảm bảo được một trăm phần trăm, cũng có thể xảy ra chút rủi ro. Có điều nếu đã mang thai rồi, thì cô cứ yên tâm dưỡng thai đi, chính cô cũng nói rồi, kinh nguyệt không đều, triệu chứng điển hình như vậy, đại đa số đều rất khó mang thai, nếu như không muốn có, thì lần sau cũng không còn cơ hội nữa.”

Một loạt những lời nói khiến Khiết Ninh tiếp thu không kịp, mãi cho đến khi ra ngoài, trong đầu vẫn vang lên những lời nói của bác sĩ.

Nếu như cô có một người bạn trai bình thường, mang thai rồi nhất định cô sẽ sinh ra, nhưng quan hệ giữa cô và Lưu Hoài Khang không phải như vậy, đừng nói đến ý kiến của anh, đứa trẻ này cô cũng không dám tùy tiện giữ lại.

Nhưng cơ thể cô không tốt, nếu như không giữ lại, sau này kết hôn, không sinh được con nữa thì phải làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Quan hệ mua bán

“Cô Khiết.”

Khiết Ninh đang mãi lo nghĩ, lại nghe thấy có người gọi mình, vừa ngẩng lên, liền nhìn thấy chú Hà, tài xế thân cận của Luru Hoài Khang đang bước về phía cô.

“Chú Hà, sao chú lại đến bệnh viện vậy?” Khiết Ninh vội vàng giấu giấy khám thai ra phía sau, cười hỏi: “Anh Luru đi công tác về rồi ă?”

Chú Hà gật đầu nói: “Cậu Luru mới trở về từ trưa nay, có gọi điện thoại cho cô Khiết, sau khi biết cô ngất đi, liền sai tôi đến đây xem xem thế nào. Cô Khiết không có chuyện gì chứ?”

“Không sao, bệnh vật thôi ă.” Đã là chú Hà đến đón, vậy thì Khiết Ninh không thể không đi: “Hay là chú ở ngoài đợi cháu một chút, cháu phải đi xử lí một số chuyện, sẽ quay lại nhanh thôi.”

“Được.”

Chú Hà đi ra ngoài đợi, Khiết Ninh liền trở về phòng thu dọn đồ đạc, nói với Khiết Thành ngày mai sẽ quay lại thăm anh: “Tối nay y tá đến đây, nhớ phải làm bài tập hồi phục sức khỏe, nghe rõ chưa?”

“Biết rồi ă.” Khiết Thành gật đầu, vô cùng chờ mong hỏi: “Chị, ngày mai làm cơm cho em ăn nhé?”

Khiết Ninh lờm anh: “Mơ ă, ăn cháo trắng đi nhé!”

Khiết Thành bĩu môi.

Gần đây ngày nào anh cũng phải ăn cháo trắng, không chừng chân còn chưa khỏe lại thì đã bị ngất đi vì đói rồi!

Lúc trở về, Khiết Ninh thuận tiện vào siêu thị mua ít rau quả tươi, sau khi vào chung cư, liền nhìn thấy Luru Hoài Khang đang đứng ở cửa sổ gọi điện thoại, nói bằng tiếng Anh.

Giọng London chính thống, trầm thấp mê hoặc lòng người.

Anh mặc quần tây đen và áo sơ mi trắng, tay áo hơi xắn lên, để lộ ra cổ tay, tuy đơn giản nhưng lại để lộ ra một loại mị lực khó nói, khiến Khiết Ninh không dám nhìn thẳng.

Người đàn ông này không chỉ có tiền, trẻ trung lại còn rất đẹp trai, là người tình trong mộng của không biết bao nhiêu cô gái, mà vừa nãy cô lại nãy ra một suy nghĩ là sẽ ở bên cạnh anh!

Nghĩ đến những chuyện hoang đường đó, Khiết Ninh liền thấy giật mình.

Luru Hoài Khang quay đầu nhìn cô, Khiết Ninh bèn vội vàng mang thức ăn vào trong bếp, tìm đập mạnh mẽ.

Khiết Ninh ơi là Khiết Ninh, mày còn không biết rõ mày là ai ă?

Khiết Ninh biết rõ Luru Hoài Khang không thích ăn cay, những món cô làm đều rất thanh đạm, tôm hấp, canh rong biển, làm xong liền bung lên bàn, hương thơm bay khắp căn phòng.

Vừa khéo, Luru Hoài Khang cũng gọi điện thoại xong, anh đã đói từ sớm, liền ngồi xuống ăn cơm.

Đồ ăn rất hợp khẩu vị, người đàn ông vẫn đang ăn, nở một nụ cười nhạt, dường như là đang khen Khiết Ninh: “Không nghĩ đến bình thường em đóng phim bận rộn như vậy, tay nghề lại càng ngày càng tốt.”

“Đó là do em quan tâm đến anh Luru.” Khiết Ninh khẽ cười: “Hơn nữa, chăm sóc tốt cho anh Luru cũng là trách nhiệm của em, quay phim không quan trọng bằng.”

Nghe cô nói, Luru Hoài Khang lại nhìn cô thêm vài lần nữa, ánh mắt trắng trợn, không hề che đậy.

Khiết Ninh vừa nhìn là biết anh có ý gì, may là cô ngồi ở đối diện anh, nếu không phòng khách lại trở thành một mớ hỗn độn rồi.

“Ăn tôm đi, ăn tôm đi.” Cô gấp mấy con tôm vào trong bát của anh, hồng chuyển đi chủ đề hiện tại: “Lần trước anh nói sẽ đưa em đi Nam Thành, có chuyện gì muốn em giúp sao?”

Luru Hoài Khang “ừm” một tiếng.

Người đàn ông không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô, chỉ nói: “Hôm trước anh gọi điện thoại cho em, một người xưng là em trai em nghe máy, nói em ngất trong bệnh viện.”

“Đúng là em trai của em, không phải người khác.” Anh hỏi như vậy, Khiết Ninh liền biết anh đang nghi ngờ, chỉ nói: “Trước đây em trai em bị thương nghiêm trọng, vẫn luôn hôn mê, hai năm nay đều ở trong bệnh viện. Chuyện này cũng không phải chuyện gì lớn, vậy nên em không nói cho anh.”

Nghe cô nói, Luru Hoài Khang khẽ nhướn mày, dường như đã hiểu ra điều gì, ánh mắt nhìn cô càng trở nên thâm trầm: “Thế nên tiền mà em lấy ở chỗ anh trong hai năm nay đều dùng cho em trai em à?”

“Vâng, vâng ạ...” Khiết Ninh nhìn anh, bồn chồn trong lòng.

Sao anh lại hỏi cô như vậy, chẳng lẽ là đang nghi ngờ về độ chân thật trong lời nói của cô sao?

“Anh Luru, nếu như anh không tin...” Khiết Ninh do dự, đang muốn nói nếu như anh không tin, cô có thể đi kiểm tra máu cùng em trai, nhưng vừa mở miệng, đã bị người đàn ông ngăn lại.

“Tiền không đủ có thể lấy từ chỗ Trần Nhạn.”

Trần Nhạn là trợ lý của Luru Hoài Khang, trước kia có lúc đưa văn kiện đến chung cư, Khiết Ninh có gặp qua vài lần.

Nhất thời Khiết Ninh không biết phải đáp lại thế nào.

Cô còn tưởng người đàn ông này nghi ngờ cô ở bên ngoài nuôi dưỡng mấy em trai khác, nhưng không ngờ anh lại sợ cô thiếu tiền, lại cho cô thêm quyền hạn lớn như vậy, trong lòng cô cảm thấy ảm áp.

Sau bữa cơm, Luru Hoài Khang lại nhận một cuộc điện thoại nữa, hình như là có chuyện gì quan trọng nên đến phòng làm việc xử lý rồi, Khiết Ninh đi xả nước tắm cho anh, dành chút thời gian rảnh uống thuốc an thai mà bệnh viện kê.

Bất kể là có cần đứa trẻ này hay không, ít nhất thì bây giờ cô cũng phải bảo đảm an toàn được cho nó.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tiền đều dùng để lo cho em trai à?

Luru Hoài Khang xử lý xong công việc liền quay lại tắm rửa, Khiết Ninh vẫn bóp vai cho anh giống như trước kia.

“Tôi ra ngoài lấy áo tắm cho anh.” Khiết Ninh muốn nhân cơ hội này đi ra ngoài thay áo ngủ, nhưng vừa đứng dậy, liền bị Luru Hoài Khang kéo lại, cả người cô rơi vào bồn tắm, nằm trên người anh.

Hai tay Khiết Ninh bám chặt lên vai anh.

“Chuyện này, mấy ngày nay không thể...” Khiết Ninh dùng lực đẩy anh ra, cô vẫn chưa quên lời dặn dò ở bệnh viện, khoảng thời gian này cần phải bồi dưỡng thân thể, khẽ nói: “Em... đến tháng rồi...”

Cô biết Luru Hoài Khang thích sạch sẽ, sau khi cô nói như vậy, nhất định anh sẽ không chạm vào cô.

Quả thật, Luru Hoài Khang như bị người ta tát một gáo nước lạnh, sắc mặt sầm lại, vẻ không vui nói: “Anh nhớ là cuối tháng trước em vừa đến kỳ xong mà, sao tháng này lại đến sớm vậy?”

Khiết Ninh gạt đầu, quanh co nói: “Anh cũng biết là sức khỏe em không được tốt, vậy nên...”

“...”

Dưới sắc mặt âm u của người đàn ông, cô rời khỏi bồn tắm.

Sau khi Luru Hoài Khang tắm xong, Khiết Ninh giúp anh thay áo tắm, khẽ làm nũng với anh, sắc mặt anh lúc này mới trở nên tốt hơn.

“Anh Luru, anh đưa em đến Nam Thành làm gì?” Khiết Ninh vừa đâm lưng cho anh vừa hỏi: “Có chuyện gì muốn em giúp sao?”

Hai năm nay, thi thoảng cô sẽ cùng Luru Hoài Khang đi tham gia một số buổi tiệc rượu.

Cô tưởng rằng lần này Luru Hoài Khang lại muốn tìm cô giúp đỡ.

Luru Hoài Khang không nói gì, chỉ đưa tay ra vén lại mấy sợi tóc của cô ra phía sau tai, cô có gương mặt xinh đẹp cùng với đôi mắt lúc nào cũng ngân

ngán nước.

Hai năm rồi.

Người phụ nữ này đi theo anh hai năm, từ một cô gái có thân hình giống như học sinh dần trở nên đầy đà, quyến rũ hơn, khôn khéo, ngoan ngoãn, biết anh cần cái gì, chưa từng vượt qua quy tắc nào, khiến anh yêu thích không thôi.

Anh thích kiểu người dịu dàng nghe lời như vậy, chỉ cần không làm anh chán ghét, anh có thể nuôi như vậy mãi.

Chỉ là...

Nếu như không phải Tích Ân mang nhóm máu đặc biệt, Khiết Ninh lại cùng nhóm máu với cô ấy, hơn nữa mức độ phù hợp của thận là vô cùng cao thì anh cũng không muốn Khiết Ninh thực hiện cuộc phẫu thuật đó.

“Chẳng phải sức khỏe em không tốt sao, anh đưa em đi kiểm tra.” Nghĩ đến chuyện phẫu thuật, đối diện với Khiết Ninh, lời nói của Lư Hoài Khang cũng thêm vài phần ảm áp: “Anh có một người bạn học y ở nước ngoài, bây giờ đang làm việc trong một bệnh viện ở Nam Thành, để anh nhờ cậu ấy khám cho em.”

Giọng nói dịu dàng của anh khiến Khiết Ninh cảm thấy được quan tâm mà lo sợ.

Hai năm nay, có đôi khi Lư Hoài Khang đối xử với cô rất dịu dàng, chỉ là không có lần nào giống như bây giờ, ôm cô vào trong lòng, nói những lời ảm áp như vậy, so với bình thường giống như hai người hoàn toàn khác nhau.

Khiết Ninh khẽ đặt tay lên bụng, thầm nghĩ, nếu như đi kiểm tra sức khỏe, chuyện cô mang thai nhất định sẽ bị lộ, lúc đó thái độ của Lư Hoài Khang sẽ như thế nào?

“Sao vậy, hửm?” Thấy Khiết Ninh không nói gì, người đàn ông khẽ véo má cô: “Không muốn đi?”

“Không phải.” Khiết Ninh cười, ôm lấy cổ anh, khẽ nói: “Anh Lư tốt như vậy, quan tâm đến sức khỏe của em, sao em có thể không đi cho được, chỉ là em đang vui quá mà thôi.”

Chuyện mang thai, cứ đợi kiểm tra xong anh sẽ tự biết được.

Khiết Ninh vui trong lòng Lư Hoài Khang, không nhìn thấy được biểu cảm của anh, thậm chí cô không biết, lúc cô nói những lời này, ánh mắt người đàn ông khẽ buông xuống, đáy mắt khẽ lướt qua một tia tội lỗi.

Lúc Khiết Ninh đi đến trường quay, liền xem ngay lại camera tối qua.

Có điều bởi vì chỗ đó là góc chết trong nhà vệ sinh, người ra vào lại nhiều, cô căn bản không thể biết được ai đã đẩy mình lúc đó.

Khiết Ninh mới đến đoàn làm phim này, không quen biết nhiều người, cũng không biết đã ghi thù với ai, hơn nữa những lúc quay phim, Triệu Hồng Ngọc lại liên tục nhìn sang cô, cô cũng phần nào đoán được người đó là ai rồi.

Khiết Ninh cũng làm ngơ đi, đợi Triệu Hồng Ngọc đến nhà vệ sinh, cô liền đi theo.

Triệu Hồng Ngọc vừa bước vào một phòng, cô liền đổ hết nước rửa tay xuống ngay dưới gian phòng đó, làm xong liền hài lòng rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Anh thích kiểu người dịu dàng nghe lời như vậy

“Khiết Ninh!” Không đến mười phút, cửa phòng nghỉ của Khiết Ninh bị đẩy mạnh ra.

Triệu Hồng Ngọc tức giận bước vào, cánh tay bị bầm tím, cả người trông có chút thảm hại.

Khiết Ninh chỉ nhìn cô ta vài lần qua gương rồi lại tiếp tục đọc kịch bản.

Triệu Hồng Ngọc bị phốt lờ lại càng thêm tức giận, trực tiếp qua đó giật lấy tập kịch bản trên tay cô, phần nộ nói: “Cô đổ nước rửa tay lên sàn, chính là muốn tôi ngã, cố tình chính tôi có phải không?!”

“Cô Triệu, com có thể ăn bữa, nhưng lời không thể nói lung tung được đâu.” Khiết Ninh cười, vẫn thản nhiên: “Tôi không có thù oán gì với cô Triệu đây, sao tôi phải làm như vậy? Hơn nữa, tôi cũng chưa từng vào nhà vệ sinh.”

“Cô, cô đang muốn trả thù tôi!” Triệu Hồng Ngọc chỉ tay vào mặt Khiết Ninh, cho dù Khiết Ninh có nói thế nào, cô ta đều cảm thấy chuyện này là do Khiết Ninh làm: “Người khác không thể làm ra chuyện thiếu đạo đức như vậy!”

Nụ cười trên mặt Khiết Ninh không giảm đi, khẽ nói: “Tôi nói rồi, tôi không có thù gì với cô Triệu đây, thậm chí chuyện thiếu đạo đức này do ai làm, cô Triệu có thể đến phòng giám sát camera xem xem.”

Triệu Hồng Ngọc nhìn chằm chằm Khiết Ninh.

Góc đó của nhà vệ sinh là góc chết, cô ta không thể kiểm tra được cái gì cả!

“Khiết Ninh, cô đừng tưởng rằng cô có chỗ dựa mà đắc ý.” Triệu Hồng Ngọc nắm tay lại thành nắm đấm: “Không lâu nữa đâu, tôi nhất định sẽ để truyền thông vạch mặt cô!”

Ày, khẩu khí lớn vậy?

Khiết Ninh cười, đứng dậy, giơ tay ra lau bụi trên vai Triệu Hồng Ngọc: “Cô Triệu, cô không phải cũng dựa vào kim chủ mà bò đến đây sao, định vạch trần tôi như thế nào đây?”

Ở cái Hà Thành này, cô không biết ai lại có thể dám đối đầu với Lưu Hoài Khang đấy.

Triệu Hồng Ngọc ghét bỏ sự động chạm của Khiết Ninh, mạnh mẽ đẩy cánh tay cô ra, cười lạnh: “Nói cho cô biết vậy, chị họ tôi sắp kết hôn với tổng giám đốc Lưu của Phong Hành rồi! Đến lúc đó tôi nhờ chị họ tôi giúp đỡ một chút, sẽ phong sát cô!”

Khiết Ninh ngơ ra, nhưng ngay lập tức lại nở nụ cười.

Triệu Hồng Ngọc lại càng tức giận, không vui vẻ gì nói: “Cô cười cái gì! Cô không tin tôi có năng lực này sao?”

“Cô Triệu nghiêm túc như vậy, đương nhiên là tôi tin rồi.” Khiết Ninh nói: “Chỉ là nếu như chị cô có thể kết hôn với Lưu Hoài Khang, gia thế khẳng định rất tốt, sao cô lại...”

“Bởi vì tôi không muốn dựa vào gia đình.” Triệu Hồng Ngọc vội phản bác, còn đứng thẳng lưng: “Tôi dựa vào bản thân mình tự tìm một chỗ đứng trong ngành giải trí này!”

Khiết Ninh nhếch môi.

Nói là không dựa vào gia đình, lẽ nào dựa vào người đàn ông khác thì không tính à?

Lúc này, trợ lý của Triệu Hồng Ngọc đến tìm cô ta, sắp đến lúc quay phim rồi.

Trước khi đi, Triệu Hồng Ngọc lại quay lại nhìn Khiết Ninh, ánh mắt đó, như có một mối thù không thể đội trời chung với cô vậy: “Khiết Ninh, cô cũng đừng đắc ý, rồi sẽ có một ngày cô phải diễn vai một nô tì cho tôi, bụng tra rót nước cho tôi đấy!”

Khiết Ninh khẽ cười, híp mắt lại: “Tôi đợi đến ngày đó.”

“Hừ!”

Đợi đến khi cửa phòng ngủ bị Triệu Hồng Ngọc mạnh mẽ đóng lại, sắc mặt Khiết Ninh trầm đi từng chút, trong đầu vang lên từng lời nói của Triệu Hồng Ngọc, nửa tin nửa ngờ.

Nhìn dáng vẻ đó của Triệu Hồng Ngọc, không giống như đang nói dối, thế nên, người đàn ông đó có vợ chưa cưới rồi?

Nghĩ đến điều này, không biết sao Khiết Ninh lại có chút khó chịu, cực kì có chịu, cô đưa tay lên bụng mình, anh sắp kết hôn rồi, quan hệ của bọn họ sắp phải kết thúc rồi sao?

Vậy đứa trẻ này phải làm sao?

Mang thai đôi, lại mất đi một đứa, đứa còn lại phải làm sao?

Khiết Ninh biết rõ tính của Lưu Hoài Khang, hơn nữa thân phận của cô không thể công khai được, cho dù người đàn ông đó thật sự phải kết hôn, cô cũng không thể làm gì, vậy nên rất nhanh cô liền đem mọi lời của Triệu Hồng Ngọc quăng ra sau đầu.

Mấy ngày nay công ty của Lưu Hoài Khang nhiều việc, không cần cô đến chăm sóc nhiều, thời gian quay phim của Khiết Ninh cũng giảm bớt, cô liền dành toàn bộ thời gian còn lại đến bệnh viện, giúp Khiết Thành làm bài vận động hồi phục sức khỏe.

Khoảng thời gian này Khiết Thành ăn uống tốt, hơn nữa còn chăm chỉ vận động, hai chân rất nhanh đã có thể chạm đất, lúc đứng dậy, anh còn xoa xoa trán, còn nói may mà chân không bị phế, Khiết Ninh cũng rất kích động.

Vậy là, cô cũng biết phải ăn nói sao với mẹ Khiết rồi.

“Chị, em vẫn muốn nhập ngũ.” Sau khi vận động phục hồi xong, Khiết Thành nói với cô: “Em thấy có thông báo đợt đăng ký cho năm nay rồi, ý chị thế nào?”

“Không được, em mới tỉnh lại, phải nghỉ ngơi một năm!” Khiết Ninh trực tiếp cự tuyệt anh, đau lòng nói: “Hơn nữa chị có tiền, nuôi em cả đời này còn dư, sao em phải đi nhập ngũ, mệt như vậy.”

“Là mẹ nói con trai phải nhập ngũ để rèn luyện mà.” Khiết Thành khẽ vò đầu, nói: “Hơn nữa em là đàn ông con trai, phải bảo vệ chị, sao có thể để chị nuôi được?”

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Bị giới giải trí quay lưng

Cho dù Khiết Thành có nói như thế nào, Khiết Ninh vẫn không đồng ý.

Bây giờ cô chỉ còn một người thân duy nhất là Khiết Thành, không dễ dàng gì cậu mới tỉnh lại, nhất định phải giữ bên cạnh để chăm sóc cho tốt, nếu như Khiết Thành thật sự nhập ngũ, thì bốn, năm năm cũng không thể gặp mặt.

Khiết Thành cũng không dám làm Khiết Ninh tức giận, vài lần thấy cô không đồng ý cậu cũng không hỏi nữa, dù sao vẫn còn nhiều thời gian, nói không chừng qua vài ngày nữa chị cậu sẽ thay đổi suy nghĩ.

“Chị, rốt cuộc là mẹ đang ở đâu?” Khiết Thành hỏi, cậu đã lâu rồi không gặp mẹ, rất nhớ rất nhớ: “Lẽ nào đến một cuộc điện thoại mẹ cũng không gọi sao?”

“Đúng vậy, nơi đó không cho mang điện thoại.” Khiết Ninh hòa theo lời cậu: “Không phải là do em hôn mê lâu quá sao, mẹ vì quá lo lắng, vậy nên mới chạy đến nơi xa như vậy cầu phúc cho em”

Khiết Thành khẽ mấp máy môi, muốn nói gì đó.

Khiết Ninh trực tiếp ngăn lại, cười nói: “Chị sẽ liên lạc với mẹ, bảo mẹ nhanh chóng trở về, có điều nếu như em muốn, chị có thể đưa em đi gặp anh rể.”

Quả nhiên, Khiết Thành bị cô dẫn dắt, vui mừng hỏi: “Thật sao, anh rể trở về rồi? Thế anh rể biết chuyện chị mang thai thì nói như nào?”

“Anh ấy rất vui mừng.” Đây mới Khiết Ninh có chút chột dạ, khẽ xoa đầu Khiết Thành: “Anh rể biết em tỉnh lại thì rất vui, cũng rất muốn gặp em.”

“Được, chị sắp xếp thời gian đi!”

Khiết Ninh cười gật đầu.

Cho dù thế nào, chỉ cần Khiết Thành không cần tiếp tục hỏi chuyện về mẹ là được rồi.

Đội Lưu Hoài Khang trở về, Khiết Ninh có nói chuyện này với anh, nhờ anh giúp đỡ, Lưu Hoài Khang chỉ nói xem xét tình hình công ty xem có bận không, nhưng cho dù như vậy, Khiết Ninh cũng rất cảm kích.

Dù sao công việc của Lưu Hoài Khang cũng rất bận rộn, ngày đêm phải lao tâm, cô cũng không phải là gì của anh, có thể nhờ anh giúp đỡ việc này, cũng đã là việc không dễ dàng gì rồi.

Triệu Hồng Ngọc cũng không ở phim trường gây phiền phức gì cho cô nữa, quy quy củ củ quay phim, có điều ý cười trên mặt cô ta ngày càng thể hiện rõ sự đắc ý, đặc biệt là những lúc đối diện với Khiết Ninh.

Giống như nhìn một con châu chấu sắp bị nghiền chết vậy.

Khiết Ninh đều nhìn thấy, nhưng cô cũng không để ý lắm, trong lòng cô lúc này chỉ quan tâm đến sức khỏe của Khiết Thành, còn sắp xếp người dọn dẹp căn phòng mà cô mua trước kia.

Số tiền mà cô lấy từ chỗ Lưu Hoài Khang, trừ tiền trị liệu của Khiết Thành ra thì vẫn còn một khoản, năm ngoái cô thấy một căn nhà ở ngoại ô phía Tây cũng khá ổn, bèn nhờ một người bạn mua giùm.

Tốc độ phục hồi của Khiết Thành rất nhanh, không mất bao lâu đã có thể đi lại bình thường rồi, bác sĩ cũng không kiểm tra ra bệnh gì khác thường, có thể xuất viện rồi, Khiết Ninh sẽ đưa anh đến ngoại ô phía Tây sống.

Cô vừa đưa Khiết Thành về đến, Lưu Hoài Khang cũng gửi tin nhắn qua, nói là tối nay có thời gian rảnh.

Khiết Ninh bảo Khiết Thành đi tắm rửa thay quần áo trước.

Khiết Thành vừa nghe là sắp được gặp anh rể, vô cùng vui mừng, còn nói muốn mua thêm quần áo, Khiết Ninh liền đưa anh đến phòng ngủ, mở tủ ra, vest hay quần áo thể thao đều đủ cả.

Khiết Thành kinh ngạc: “Chị, đây đều là mua cho em sao?”

“Không thì sao?” Khiết Ninh lườm cậu: “Đồng quần áo này cũng chuẩn bị được gần một năm rồi, cuối cùng cũng không phải để không nữa, lần sau đưa em đi mua sắm, chị mua cho em thêm vài bộ nữa.”

Khiết Ninh cố gắng che giấu, nhưng hốc mắt vẫn đỏ ửng lên.

Khiết Thành biết Khiết Ninh đã lo lắng cho mình bao lâu nay, cậu giữ vai cô nghiêm túc nói: “Chị yên tâm, sau này em sẽ luôn bên chị, chăm sóc thật tốt cho chị và mẹ, không khiến hai người lo lắng nữa!”

“Mau đi thay quần áo đi.” Khiết Ninh đẩy tay cậu ra, quay người ra ngoài, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp.

Năm nay Khiết Thành mới mười chín tuổi, có chiều cao 187cm, dáng người dong dỏng, mặc bộ vest lên trông đầy khí chất, ánh mắt lộ ra mấy phần sắc bén, ra dáng một tinh anh trong xã hội.

Khiết Ninh thất cả vạt cho cậu, hai người cùng nhau ra ngoài.

Lưu Hoài Khang không thích ăn cơm ở ngoài, vì vậy Khiết Ninh mua một ít thức ăn về chung cư của bọn họ nấu, Khiết Thành sợ cô mệt nên muốn giúp đỡ, nhưng lại bị Khiết Ninh đuổi ra ngoài.

Khiết Thành cũng không có chuyện gì làm, vừa ăn táo, vừa quan sát căn nhà này, sofa làm bằng da thật, đèn trần phong cách châu Âu, Khiết Thành cảm thấy có gì đó không đúng.

Nơi này có vết tích sinh sống của hai người, nhưng đồ dùng của người đàn ông quá ít rồi, giày chỉ có vài đôi, hơn nữa cũng chỉ có vài bộ vest trong tủ, còn lại toàn là quần áo của phụ nữ.

Lẽ nào tình cảm của chị anh và anh rể không tốt sao?

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tình cảm giữa chị và anh rể không tốt?

Khiết Thành đi dạo một vòng rồi trở về bếp, thấy Khiết Ninh đang bận rộn, nhìn không được mà hỏi: “Chị, chị quen anh rể từ khi nào vậy?”

“Em hỏi cái này làm gì?” Khiết Ninh nói, không thèm quay đầu lại: “Hai năm trước, được bạn bè giới thiệu lúc ăn cơm.”

“Vậy hai người có định kết hôn không?”

Khiết Ninh hơi khựng người lại, không trả lời.

Khiết Thành dứt khoát đi vào bếp, đứng cạnh Khiết Ninh nói: “Em thấy anh rể không thường xuyên đến đây ở, quần áo trong tủ ít quá, chị nói thật với em, chị ở bên anh rể có hạnh phúc không?”

“Làm gì có, là do anh rể em bận quá thôi, có khi phải ra nước ngoài nửa năm để họp.” Khiết Ninh không ngờ mắt quan sát của em trai mình lại nhạy bén như thế, chân có hơi đứng không vững: “Không tin thì đợi anh ấy về mà hỏi.”

“Thật à?” Khiết Thành bán tín bán nghi.

“Thật chứ, hơn nữa nếu tình cảm tại chị mà không tốt, thì cần con làm gì?” Khiết Ninh sợ mình nói nhiều sẽ lỡ lời để lộ, nên đẩy cậu ra ngoài: “Em đi ra ngoài xem ti vi đi, trong bếp khói với dầu mỡ lắm.”

Khiết Thành hơi nhếch khóe môi, không tình nguyện mà đến phòng khách ngồi, mông chỉ vừa đặt xuống sofa, tiếng chuông cửa đã vang lên.

“Thành, em xem xem có phải anh rể về không?”

Khiết Thành chỉnh cà vạt, tới mở cửa.

Vừa mở cửa, đã thấy có người đàn ông trẻ tuổi đeo mắt kính viền kim loại đang đứng ở cửa, mặc vest đen, cho người ta cảm giác rất nghiêm túc, anh ta không cao, Khiết Thành phải cúi đầu nhìn anh.

Khiết Thành đánh giá kĩ lưỡng người đàn ông trẻ tuổi này, cứ cảm giác người này trông như luật sư vậy.

Đừng bảo đây là anh rể của cậu nhé?

Khiết Thành chần chừ, đang nghĩ mở miệng thế nào, ssssss ở cửa thấy cậu thì ngẩn ra, lãnh đạm hỏi: “Xin hỏi anh là ai? Cô Khiết Ninh đâu?”

“Chị tôi đang nấu cơm.” Khiết Thành nói, cậu đoán chắc đây là trợ lý của anh rể.

Khiết Ninh nghe thấy động tĩnh bên ngoài thì lau tay, ra ngoài, nhìn thấy trợ lý Trần, cô cười nói: “Trợ lý Trần, đây là em trai tôi, Khiết Thành, anh Lưu nói tới nay rảnh, nên tôi đưa nó tới ăn cơm cùng.”

“Hôm nay ngài Lưu không về được rồi.” Trợ lý Trần đẩy gọng kính trên chiếc mũi cao, lúc Khiết Ninh đang ngẩng người ra, anh cất tiếng nói như đọc công thức: “Tôi đến để đưa cô Khiết đến Nam Thành.”

“Bây giờ ư?” Khiết Ninh khó hiểu, tối thế này ai đi kiểm tra sức khỏe đâu.

Trợ lý Trần gật đầu.

Khiết Ninh biết tối nay Lưu Hoài Khang sẽ không về, hơn nữa với tính cách của người đàn ông này, cô mà không đi, chắc chắn anh sẽ không vui.

Cô chỉ đành nói với Khiết Thành: “Chị đến chỗ anh rể một chuyến, em ăn cơm rồi về nhé.”

“Sao vậy? Không phải anh rể nói sẽ về ăn cơm sao ạ?” Khiết Thành không vui: “Không về thì thôi, sao lại phải bắt chị qua đây?”

Khiết Ninh chỉnh quần áo cho cậu, cười: “Anh rể em biết sức khỏe chị không tốt, mà vừa hay một người bạn làm ngành y của anh ấy tới chơi, liền nhờ anh ta kiểm tra sức khỏe của chị. Em yên tâm, ngày kia chị về.”

Khiết Thành đành bỏ qua, tiễn Khiết Ninh và trợ lý đi.

Từ đây đến Nam Thành không xa, lái xe mất 50 phút là đến, Khiết Ninh đến bệnh viện dưới sự dẫn đường của trợ lý Trần.

Từ đằng xa, cô đã nhìn thấy Lưu Hoài Khang đứng ở hành lang, đối diện anh là một bác sĩ.

Khiết Ninh nghe thấy bác sĩ nói với Lưu Hoài Khang nói là không thể kéo dài thêm được nữa, nếu không sẽ rất khó phẫu thuật, mà sắc mặt Lưu Hoài Khang cứ trầm xuống, cô không hiểu nổi.

Cái gì không thể kéo dài nữa?

Lưu Hoài Khang phát hiện ra Khiết Ninh đã đến, quay đầu nhìn cô, anh như thở phào một hơi, sắc mặt tốt hơn không ít.

“Đến rồi à?”

Khiết Ninh gật đầu: “Bây giờ kiểm tra luôn à?”

“Ừ, đây là bạn anh, bác sĩ Triệu.” Lưu Hoài Khang giới thiệu bác sĩ đó cho Khiết Ninh.

“Chào anh.” Khiết Ninh bắt tay với bác sĩ Triệu, ánh mắt thẳng thắn của bác sĩ Triệu làm cô rợn tim, cứ cảm thấy anh ta không nghĩ mình là người, mà coi mình như đồ vật vậy.

“Đi cùng bác sĩ đi.” Lưu Hoài Khang vỗ vai cô, trầm giọng nói: “Anh ở đây đợi.”

“Vâng.”

Khiết Ninh theo bác sĩ Triệu đi làm kiểm tra.

Nhưng điều khiến cô tò mò là, lần kiểm tra này không như những lần kiểm tra bình thường khác, cô chỉ được xét nghiệm máu và thận, bác sĩ Triệu nhìn một tờ kết quả gì đó, trên gương mặt lộ ra nụ cười như thở phào.

Sao vậy?

Cô hơi khó chịu không hiểu, nhưng vẫn mặc quần áo vào rồi đi, lúc đi ngang qua phòng làm việc, nghe được các y tá nói chuyện.

“Không ngờ ngài Luru thật sự tìm được nhóm máu RH hiếm như vậy, hơn nữa thân của đôi phương lại khớp tới 90% với thân của cô Cố, đúng là may mắn quá đi mất.”

“Chứ còn gì nữa! Nhưng tôi thấy quan hệ giữa ngài Luru và cô gái kia không tồi đâu, ngài Luru sao phải để cô ta chịu khổ vậy?”

“Cái gì mà tồi với không tồi, loại phụ nữ đấy chắc cũng chẳng tốt đẹp gì! Chẳng ai không biết cô Cố là bảo bối trong lòng ngài Luru, cô xem cô Cố chỉ vừa khóc một tí là ngài Luru đã đau lòng như vậy rồi, biết cô Cố ở nước ngoài bị bệnh, anh ấy đã đón cô về nước chữa luôn, còn đi khắp nơi tìm người hiến thận, nhìn là biết anh ấy cưng cô Cố thế nào.”

“Ui chao! Đúng là hâm mộ cô Cố thật, có một vị hôn phu như ngài Luru.”

“...”

Khiết Ninh đứng đó nghe một lúc, liên tưởng đến biểu cảm của bác sĩ, và những lời của Luru Hoài Khang, cô đã hiểu rồi, thân thể cô như rơi vào hầm băng vậy, vô cùng lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Em cho cái giá đi

Nửa tháng trước, cô còn cảm động vì Luru Hoài Khang quan tâm mình, không ngờ chỉ là vì bệnh thận của vị hôn phu nhà anh, mà nhóm máu cô ấy thì hiếm, cô thì vừa khéo là người có đủ mọi điều kiện hiến thận mà thôi.

Sau khi biết chân tướng, trong lòng Khiết Ninh rất khó chịu, gần như không thở nổi, cô nắm lấy áo, vội vã rời khỏi phòng bệnh, chỉ vừa mới đến hành lang, bàn tay đã bị người khác nắm chặt.

Luru Hoài Khang thấy sắc mặt cô trắng bệch, đôi môi mỏng của anh hơi mím: “Em biết rồi à?”

“Đúng vậy, may mà có mấy y tá đó tám chuyện, nếu không em cũng không biết mình sẽ lên bàn mổ thế nào nữa.” Khiết Ninh cười, mà ánh mắt lạnh lẽo: “Nhưng em sẽ không hiến thận đâu!”

Quan hệ của cô với Luru Hoài Khang là không chính đáng, nhưng cơ thể là của cô, cô có quyền! Dựa vào cái gì, mà vị hôn phu của anh ta cần thận, là cô phải cho?

“Khiết Ninh, nhóm máu RH quá hiếm, hơn nữa người có thận gần như khớp với Tích Lai chỉ có em.” Một tay Luru Hoài Khang rút túi quần, ánh mắt trầm lắng của anh nhìn cô: “Em ra cái giá đi.”

Ra giá?

Anh coi cô là đồ vật hiến đi à, muốn dùng tiền để mua?

“Hai năm nay em lấy không ít tiền của anh rồi, tiêu mười năm vẫn dư thừa.” Khiết Ninh cười: “Nhưng việc hiến thận quá có hại cho sức khỏe của em, nên em không đồng ý!”

Hơi ngừng một lát, cô nói: “Đúng rồi anh Luru, nếu anh đã có vị hôn thê rồi, thì em nghĩ quan hệ giữa chúng ta kết thúc ở đây thôi, nếu anh Luru đây đồng ý, em lập tức về nhà thu dọn đồ đạc chuyển đi ngay.”

“Khiết Ninh.” Lời cự tuyệt của cô khiến sắc mặt Luru Hoài Khang trầm xuống, vẫn kiên nhẫn nói: “Nếu không phải nhóm máu ấy quá hiếm, anh sẽ không để em làm vậy đâu.”

“Đây chỉ là cái cớ của anh thôi!” Khiết Ninh không biết tại sao, cô lại có cái gan tranh cãi lại người đàn ông: “Cả nước 1 tỉ mấy người, không thể không tìm thấy người cùng nhóm máu được! Anh chỉ coi tôi là một món đồ mà thôi!”

Luru Hoài Khang im lặng.

Anh vẫn tiếp tục cho người đi tìm, chỉ là Tích Ân bắt buộc phải làm phẫu thuật ngay, anh chỉ đành gọi Khiết Ninh tới.

Mà Khiết Ninh tức giận đến nỗi ngực thở phập phồng, bụng nhức nhối, không nhịn được đưa tay ôm bụng, quay người đi chưa được hai bước, Luru Hoài Khang đã cất tiếng.

“Khiết Ninh, nếu bây giờ em bước ra khỏi bệnh viện, ngày mai em muốn gặp em trai mình, thì đến nhà tù đi.”

“Cái gì?” Khiết Ninh quay người nhìn người đàn ông, lạnh nhạt điềm tĩnh, nhưng lời uy hiếp vừa rồi lại phát ra từ chính miệng anh, toàn thân cô run rẩy: “Luru Hoài Khang, tôi có đắc tội anh chỗ nào à?”

Luru Hoài Khang chỉ nhìn cô: “Chỉ cần em chịu phẫu thuật, quan hệ giữa chúng ta sẽ kết thúc, bao nhiêu tiền em ra giá đi. Nếu không, anh chỉ cần chọn bừa một lí do cũng nhốt được em trai em vào ngục được, em trai em chỉ mới tỉnh lại, em không muốn nhìn cậu ta ngồi tù đâu nhỉ?”

“Luru Hoài Khang, anh...” Khiết Ninh nắm chặt tay, tức đến phát run.

Mặc dù cô biết Luru Hoài Khang khác với bề ngoài, là người không dễ dây vào, nhưng cô cũng không ngờ anh lại độc ác đến vậy, vì cứu vị hôn thê yêu quý của mình, mà lại uy hiếp cô như vậy!

Hai năm đấy, chẳng lẽ anh không có tí tình cảm nào với cô sao?

Khiết Ninh không nói, lườm anh đến rách mắt, hai người chỉ im lặng, thời gian tích tắc trôi đi.

Luru Hoài Khang nhìn đồng hồ, cách thời gian phẫu thuật còn 10 phút, anh càng mất kiên nhẫn, đến ngửi khí cũng trầm xuống: “Khiết Ninh, anh cho em 20 giây suy nghĩ.”

Khiết Ninh quay người đi thẳng.

Mà sắc mặt Luru Hoài Khang đen sì, thò tay vào túi áo khoác lấy điện thoại ra, gọi cho một số: “Cục trưởng Tổng đây à, tôi có chút chuyện muốn nhờ anh giúp...”

Người đàn ông này, sao dám! Sao có thể độc ác đến vậy!

Khiết Ninh vừa tức vừa vội, bụng dưới cô lại càng đau hơn, cô nhìn người đàn ông tuyệt tình đang gọi điện thoại, mở lời ngắt lời anh: “Luru Hoài Khang, tôi mang thai rồi!”

Lời của cô thành công khiến anh im lặng, nhìn cô, ánh mắt kinh hãi.

“Là thai đôi, nhưng trước đó tôi không cẩn thận bị ngã, một thai đã chết.” Khiết Ninh ôm bụng, thản nhiên nói: “Bác sĩ nói không ảnh hưởng thai còn lại, nghỉ ngơi cho tốt là được.”

“Sao em lại có thai...” Hầu kết Luru Hoài Khang trượt lên xuống, duy trì tư thế nghe điện thoại, trong lòng như nổi sóng dữ.

Trước đây anh có chú ý cẩn thận, nhưng thấy Khiết Ninh còn cẩn thận hơn anh, nên không quan tâm nhiều.

Tin này như một quả bom nổ trong lòng anh.

“Bác sĩ nói không thể tránh thai 100% được, nên là có thai ngoài ý muốn rồi.” Thấy biểu cảm của Luru Hoài Khang, cô cảm thấy có chút hi vọng, cô đi tới, đặt tay người đàn ông lên bụng mình: “Chỉ mới hai tháng.”

Mãi lâu sau, tay Luru Hoài Khang mới động đậy, tuy không cảm nhận được, nhưng trong này là một đứa bé.

Khiết Ninh đi theo anh hai năm, rất ngoan ngoãn, mà tuổi anh cũng không còn nhỏ nữa, nếu Khiết Ninh thật sự sinh con, anh sẽ không vứt bỏ nó, dù gì anh cũng không bạc tình như vậy.

Nhìn gương mặt xanh xao của Khiết Ninh, trái tim cương ngạnh của Luru Hoài Khang hơi nhũn ra, đôi môi mỏng hơi động.

“Con...”

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Cuộc một phen

"Anh Luru, tình trạng của cô Cố ngày càng tồi tệ hơn rồi!" Bác sĩ Triệu vội vã chạy qua nói: "Một khi thời gian phẫu thuật lần này bị bỏ lỡ, sẽ rất rắc rối."

Lời mà bác sĩ nói, khiến cho từ “mềm lòng” trong đầu Luru Hoài Khang biến mất. Anh rút tay lại, nhìn xuống phía Khiết Ninh hỏi lại một lần nữa: “Khiết Ninh, em nghĩ kỹ chưa?”

Trong lòng Khiết Ninh trầm xuống.

Cô vốn muốn cuộc một phen.

Đặt cược rằng cô và Luru Hoài Khang đã ở bên nhau hai năm trời, liệu giữa hai người có tình cảm hay không? Anh ấy ở tuổi này mà vẫn chưa có con, liệu anh có để cho cô giữ lại đứa trẻ này không?

Nhìn thấy vẻ mặt do dự của Luru Hoài Khang, cô đã nghĩ rằng mình thắng cược nhưng kết quả là khi nghe bác sĩ nói xong những lời đó, vẻ mặt Luru Hoài Khang trở nên thờ ơ lạnh lùng, làm cho tim cô tan nát.

Luru Hoài Khang trở nên sốt ruột khi thấy cô không nói gì cả.

Anh chưa ngắt cuộc gọi, và đã báo địa chỉ cho người đầu dây bên kia. Đó là địa chỉ ngôi nhà mà Khiết Ninh mới mua ở vùng ngoại ô phía Tây. Giống như nếu Khiết Ninh không đồng ý, anh sẽ kêu người đi bắt Khiết Thành ngay vậy.

"Nghĩ xong rồi sao?" Khiết Ninh đưa tay ôm chặt bụng, như thể kiểm chế bản thân khỏi sự run rẩy, cô cong đôi môi đỏ lên: "Tôi muốn 240 tỷ, và cũng muốn chấm dứt mối quan hệ của chúng ta!"

Số tiền cô yêu cầu rất lớn, nhưng Luru Hoài Khang đồng ý mà không nhăn mày lấy một cái: "Anh sẽ bảo Trần Nhạn chuyển tiền vào tài khoản của em."

"Được, vậy thì cảm ơn anh Luru." Khiết Ninh mỉm cười, giả vờ thư giãn: "Cũng phải thôi, tôi vốn là một thứ giải trí được anh nuôi, nếu thực sự phải sinh đứa trẻ này, anh mới là người có tội nhất."

Nói xong, cô không nhìn người đàn ông đó nữa, quay người rời đi.

Nụ cười gượng gạo và khuôn mặt tái nhợt đó của cô khiến Luru Hoài Khang cảm thấy có lỗi, đến khi người ở đầu dây bên kia điện thoại gọi to mấy tiếng anh mới sực tỉnh, đáp lại một tiếng không cần nữa rồi cúp điện thoại.

Khiết Ninh đi theo bác sĩ vào phòng mổ.

Có vài bác sĩ và y tá đang đứng trong phòng phẫu thuật, tất cả đều căng thẳng, cau mày, dường như họ rất lo lắng trong ca phẫu thuật hiến thận này, trên bàn mổ bên cạnh là một phụ nữ trẻ mặc đồng phục bệnh viện.

Cô ấy tóc dài màu hạt dẻ, làn da trắng, không chút sức sống.

Khiết Ninh nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy, một suy nghĩ xẹt qua trong đầu cô. Cô cứ có cảm giác đã từng nhìn thấy người này ở đâu rồi, nhưng không kịp có thời gian để nghĩ kỹ hơn, thuốc được tiêm vào trong cơ thể cô đang dần phát huy tác dụng, cô từ từ khép mi mắt lại.

Khi Khiết Ninh mở mắt ra một lần nữa, thì cô đang trong một phòng bệnh khác, bầu trời bên ngoài cửa sổ tối đen.

Cô đã thử ngồi dậy, nhưng cơ thể rất yếu, một lúc sau, có y tá đến để thay thuốc cho Khiết Ninh và nói với cô rằng đây là hiện tượng bình thường sau phẫu thuật, rằng mai cô sẽ ổn hơn.

Khiết Ninh hỏi: "Con của tôi không còn nữa rồi, phải không?"

"Đúng vậy, cô tiến hành ca phẫu thuật, nên không thể giữ được đứa trẻ." Y tá đáp một cách thô lỗ.

Cô y tá có lẽ không muốn nói thêm gì nữa, thay thuốc xong rồi vội vã đi ra. Khiết Ninh sờ xuống bụng, trong lòng nổi lên từng đợt chua xót, cực kỳ khó chịu buồn bã.

Cuối cùng thì cô cũng không thể giữ được đứa bé ngoan cường kia nữa.

Khiết Ninh ăn ít đồ ăn y tá đưa đến, nằm ngáy người một lúc rồi ngủ thiếp đi.

Khi cô thức dậy vào ngày hôm sau, cơ thể đã khỏe hơn nhiều, đã có thể ngồi dậy được.

Cô nghe các y tá nói rằng ca phẫu thuật thay thế thận rất thành công. Vị hôn thê của Luru Hoài Khang không xuất hiện phản ứng đào thải. Sáng sớm nay đã tỉnh rồi, còn được Luru Hoài Khang tận tình chăm sóc, một bước cũng không rời.

Cô còn nghe nói rằng, Luru Hoài Khang và vợ sắp cưới của anh là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau, hai nhà cũng có mối quan hệ rất tốt. Trước kia, cô ấy đi du học ở nước ngoài. Lần này trở về không chỉ vì chữa bệnh, mà còn vì cuộc đính hôn với Luru Hoài Khang.

Khiết Ninh lắng nghe những lời bàn tán của các y tá rồi mỉm cười.

Lúc trước, khi đọc được những tin đó, cô đoán rằng Luru Hoài Khang đã có hôn thê, nhưng cô không ngờ đó lại là sự thật, mà anh còn rất chung tình, chờ đợi vị hôn thê của mình trở lại từng ấy năm.

"Ting" điện thoại di động của Khiết Ninh thông báo có một tin nhắn mới.

Đó là tin nhắn thông báo Luru Hoài Khang chuyển khoản thành công 240 tỷ vào tài khoản cô, còn có hai tin nhắn messenger nữa. Luru Hoài Khang nói

rằng đã mua một ngôi biệt thự ở Vịnh Hạnh Thủy dưới tên cô.

Khiết Ninh gửi lời cảm ơn một cách rất lịch sự, rồi chặn nick anh mà không ngần ngại một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Số tiền đó chắc chắn không đủ bù đắp

Biệt thự ở Vịnh Hạnh Thủy có giá rất đắt đỏ. Nếu Lưu Hoài Khang đã cho, cô chẳng có lý do gì mà không nhận, còn nữa, mối quan hệ của cô với Lưu Hoài Khang đã kết thúc, cũng không cần phải buồn đau nữa, coi như là cô bị thương nên phải trải qua một cuộc phẫu thuật.

Phẫu thuật thay thận cộng với sảy thai gây ra tổn hại lớn cho cơ thể, vì vậy Khiết Ninh nằm bẹp trên giường hơn nửa tháng, một ngày ba bữa ăn đều được y tá mang đến.

Khiết Thành gọi đến hỏi Khiết Ninh rằng sao đến Nam Thành lâu thế chưa về?

Khiết Ninh vẫn còn hơi yếu, nên cô đưa địa chỉ của bệnh viện Nam Thành để Khiết Thành đến đón mình.

Chiều hôm đó Khiết Thành đến bệnh viện.

Khi nhìn thấy Khiết Ninh ngồi trong phòng bệnh, gương mặt tái nhợt, cậu bị sốc, lo lắng hỏi: "Chị, chẳng phải chị đến để kiểm tra sức khỏe thôi sao, sao trông người lại yếu thế này?"

Vừa nói muốn gọi bác sĩ, Khiết Ninh đã vội túm chặt tay cậu lại, mỉm cười nói: "Đúng là thế, nhưng sau đó phát hiện ra cơ thể chị có vấn đề nên đã thực hiện một ca phẫu thuật nhỏ. Không sao đâu, chúng ta về đi."

"Chị thực sự ổn chứ?"

Khiết Thành rất khó chịu. Cậu ngược lên nhìn chị gái mình. Khiết Ninh gõ nhẹ đầu anh một cái rồi nhấn mạnh vài lần rằng mình ổn, thì Khiết Thành mới đưa cô đi.

Ngay khi bước ra khỏi cửa bệnh viện, Khiết Ninh tình cờ chạm mặt với Lưu Hoài Khang.

Người đàn ông này luôn coi trọng hình ảnh của bản thân. Bây giờ thì và vạt lỏng lẻo buộc quanh cổ nhưng lại chẳng hề quan tâm, trên tay anh còn đang cầm bình giữ nhiệt, nghiêng người nói chuyện với trợ lý Trần bên cạnh, khuôn mặt mang theo một nụ cười nhẹ.

Dường như nhận thấy rằng ai đó đang nhìn mình, Lưu Hoài Khang ngược đầu lên bắt gặp Khiết Ninh đang khoác tay một chàng trai trẻ sắc mặt gầy gò và xanh xao, không có tia hồng hào.

Cô đang mang thai nhưng lại đi tiến hành phẫu thuật thay thận, người bình thường cũng không thể chịu đựng nổi.

Ánh mắt Lưu Hoài Khang khẽ lướt qua một tia kỳ lạ, đôi môi mỏng của anh ta khẽ mấp máy, dường như muốn nói điều gì đó nhưng Khiết Ninh vẫn giữ tốc độ đi, khoác tay em trai đi ngang qua, không hề lưu luyến.

"Anh Lưu?" Trợ lý Trần nói cả nửa ngày nhưng lại thấy sắp mình dường như chẳng để ý, cứ nhìn chăm chăm về phía cửa, bèn mở miệng hỏi: "Có chuyện gì thế ạ?"

"Chàng trai trẻ kia chính là người em trai đã hôn mê hai năm của cô ấy à?"

"Tôi đã đi kiểm tra rồi, chính xác là như vậy." Trợ lý Trần trả lời, nhưng trong lòng anh ta có chút khó chịu. Tối qua ngài Lưu yêu cầu anh chuyển tiền cho cô Khiết Ninh, dường như muốn vạch rõ mối quan hệ giữa hai người. Sao bây giờ lại hỏi chuyện này chứ?

Lưu Hoài Khang âm ừ, cầm bình giữ nhiệt đi về phía phòng bệnh, thản nhiên nói: "Thông báo cho Hạ Lâm một tiếng, chuyển hết tài nguyên tốt ở Điện Hoan cho Khiết Ninh."

Dù sao thì Khiết Ninh đã theo anh hai năm. Lần này cơ thể bị tổn hại rất nhiều đến nỗi số tiền đó thực sự không đủ để bù đắp nổi.

Trần Nhạn đáp lại một tiếng.

Khiết Thành biết rằng chị gái mình đang tâm trạng tồi tệ nên cũng không hỏi anh về đâu. Cậu im lặng đưa chị về Hà Thành. Khi về đến căn hộ, cậu nấu bữa tối cho cô.

Khiết Ninh ăn một miếng, chê bai: "Mặn quá."

"Hai năm em không nấu ăn, tất nhiên là không quen tay rồi." Khiết Thành không để bụng, cười ha ha: "Em thường xuyên nấu là quen tay ấy mà, đảm bảo rằng lần tới chị ăn đồ em nấu, sẽ chỉ khen em mà thôi!"

Khiết Ninh bị chọc bật cười vui vẻ.

Cô không thiết ăn, nên chỉ ăn nửa bát mì. Nhìn xung quanh căn hộ, nơi mà cô sống hai năm, cuối cùng cô chỉ mang theo đồ trang sức có giá trị. Những thứ khác đều bảo Khiết Thành gói lại vứt đi.

Người cũ không đi thì người mới không đến. Dù sao, giờ cô cũng đã có tiền, cô có thể mua quần áo và túi xách, tiêu xài thoải mái!

Giờ đến mức phải dọn khỏi căn hộ rồi, Khiết Thành cũng hiểu ra phần nào, không kìm được nữa liền hỏi: "Chị và anh rể..."

"Chia tay rồi, chia tay trong yên bình." Khiết Ninh mỉm cười nói, như thể chuyện đó không liên quan đến cô vậy: "Chị không thể chịu đựng được việc anh ấy quá bận rộn, vì vậy đã đề nghị chia tay và anh ấy đã đồng ý."

"Chia, chia tay?" Khiết Thành sùng sốt, liếc nhìn vào bụng cô một cách vô thức: "Nhưng mà chị đang mang thai rồi, hai người chia tay thì đứa trẻ phải làm sao đây..."

Khiết Ninh xoa bụng, cố gắng giữ cho giọng nói không run rẩy: "Nếu chia tay rồi, chị cũng không thể nuôi con cho người khác được, vì thế chị đã bỏ đứa trẻ rồi."

"..."

Đột nhiên vẻ mặt của Khiết Thành trở nên rất khó coi. Cậu lấy túi xách của Khiết Ninh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chắc chắn là anh ta đã ép buộc chị, có phải không? Em phải gọi điện cho gã khốn đó, chửi chết anh ta!"

"Thành, đừng gây rắc rối nữa." Khiết Ninh giữ tay cậu rồi nói nhẹ nhàng: "Bọn chị thực sự đã chia tay một cách hòa bình. Là do chị không muốn đứa trẻ này nữa, và lại anh ấy cũng bù đắp cho chị rồi."

"Chị!" Khiết Thành tức giận đến mức, suýt chút nữa thì thốt lên tiếng chửi thề.

Khiết Ninh giữ chặt lấy tay anh, vừa nói vừa nở nụ cười: "Thành, em có thể tỉnh lại đã là món quà tuyệt vời nhất mà ông trời ban cho chị rồi, hứa với chị, những việc đã qua thì hãy để nó qua đi, nhé."

Một quả thận đổi lấy 240 tỷ và tự do, cô thậm chí còn khá hài lòng.

Khiết Thành đã hiểu, cũng không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Coi như bắt đầu lại từ đầu

Hai chị em cùng dọn đồ, không tới nửa giờ đã đóng gói đồ xong. Căn hộ trở nên trống trải hơn. Khiết Ninh đặt thẻ cửa lên trên bàn ăn, khi cô rời đi, cô gặp Hạ Lâm đang đi lên.

"Khiết Ninh, dọn xong đồ đạc rồi à?" Hạ Lâm nhìn chiếc vali trong tay Khiết Thành và nói một cách lịch sự, nhưng thái độ đối với Khiết Ninh không giống như trước kia nữa.

Khiết Ninh gật đầu.

Hạ Lâm đến đây, có lẽ là do Lưu Hoài Khang dặn dò. Cô hơi nghiêng người sang bên, mỉm cười nói: "Chị Lâm, hay là chị đi vào và kiểm tra xem có thiếu thứ gì không?"

Khiết Thành bĩu môi, lẩm bẩm: "Xời! Có cần đến mức thế không, còn cứ người đến kiểm tra!"

"Thành."

Bị Khiết Ninh quát một tiếng, Khiết Thành im lặng, xách chiếc vali xuống lầu trước.

Hạ Lâm cũng không vào trong, chỉ đưa một tập tài liệu cho Khiết Ninh, đó là bản chấm dứt hợp đồng: "Ban đầu em ký thời gian trong năm năm, tính thời

gian thì vẫn chưa đến, nhưng bây giờ công ty chấm dứt sẽ không yêu cầu em phải bồi thường gì cả."

Trần Nhạn đã gọi điện cho cô, bảo cô phụ trách giải quyết việc Khiết Ninh. Có vẻ như mối quan hệ giữa tổng giám đốc Luru và Khiết Ninh đã chấm dứt.

Nếu đã vậy thì cô cũng cho rằng Khiết Ninh không cần thiết phải ở lại Điền Hoan và được nhận những tài nguyên tốt như vậy nữa, vì vậy hôm nay vừa hay rảnh nên cô đã mang bản chấm dứt hợp đồng đến tìm Khiết Ninh.

"Được rồi." Khiết Ninh mỉm cười, nhanh nhẹn ký tên lên hợp đồng.

Dù sao thì trong hai năm qua, Luru Hoài Khang luôn cho cô tài nguyên tốt nhất. Nếu cô và Luru Hoài Khang đã không liên quan gì đến nhau nữa, dĩ nhiên, cô không thể tiếp tục ở lại công ty giải trí của anh.

Khiết Ninh ký xong hợp đồng rồi trả lại nó cho Hạ Lâm. Hạ Lâm đọc không thêm đọc, cất tài liệu.

Sau 20 phút lái xe, Khiết Ninh và Khiết Thành trở về căn hộ ở vùng ngoại ô phía Tây.

Cô không giấu giếm gì cả nên đã nói với Khiết Thành về việc chấm dứt hợp đồng với công ty giải trí. Khiết Thành nói: "Không sao đâu chị ạ, em có thể đi làm, em sẽ nuôi chị! Chị ở nhà tĩnh dưỡng cho thật tốt là được rồi!"

"Em chỉ mới 19 tuổi, ai sẽ nhận em chứ?" Khiết Ninh liếc nhìn cậu rồi nói: "Chị có tiền, chỉ cần em học tập cho thật tốt, cố gắng thi vào đại học khoa học tự nhiên của trường quốc gia, như vậy thì chị đã mãn nguyện rồi."

"Học thì thôi không đâu chị ạ?" Khiết Thành vẻ mặt đau khổ khi nghe tin mình sẽ phải đi học: "Em muốn đi nhập ngũ vì không muốn đi học mà. Kết quả là chị lại bảo em thi đại học, và lại thi vào đại học khoa học tự nhiên khó lắm."

Khiết Ninh mặt trầm xuống, quay lưng lại, thấp giọng nói: "Được thôi, không học thì không học, dù sao, em lớn rồi, chị không quản nổi nữa rồi, em thích làm gì thì làm."

"Chị, em không có ý đó đâu."

"..."

Thấy Khiết Ninh thực sự tức giận, Khiết Thành thỏa hiệp: "Được rồi mà, em đi học là được chứ gì? Chị đừng giận nữa, chị vừa phẫu thuật xong cơ thể chưa khỏe, không chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt, mà phải luôn giữ tâm trạng vui vẻ."

Khiết Ninh liếc nhìn cậu: "Là em tự nói đó nha, mấy hôm nữa chị sẽ đi mua tài liệu ôn tập cho em!"

"..."

Sau khi Khiết Ninh kết thúc hợp đồng với bên công ty giải trí, cô trở thành một người vô dụng ở nhà. Khiết Thành rất quan tâm đến sức khỏe của cô, hàng ngày đều đi tra công thức nấu canh súp tẩm bổ, thay đổi món ăn để cho cô bồi bổ sức khỏe.

Cứ nuôi cô như thế trong nửa tháng, sắc mặt cô trông tốt hơn trước kia rất nhiều.

Khiết Ninh mượn sách chương trình học cấp ba của bạn bè, còn mua thêm một số sách bài tập, sách nâng cao. Cô định mời một giáo viên đến dạy riêng cho Khiết Thành nhưng Khiết Thành nguây nguẩy không muốn.

Sau khi sắp xếp việc của Khiết Thành xong, Khiết Ninh cũng không nhàn rỗi, dự định đầu quân cho một công ty giải trí khác.

Cô vốn học tại trường nghệ thuật hàng đầu, còn rất có năng khiếu diễn xuất, và lại ngoài nghề này, cô cũng không giỏi nghề nào nữa.

Chỉ là những người trước kia luôn nịnh bợ cô, hận không thể trở thành bạn thân với cô, khi biết rằng cô và Điền Hoan đã chấm dứt hợp đồng, ai nấy đều hứa sẽ giúp cô tìm nhưng trong lòng lại mừng thầm.

Khiết Ninh cũng chẳng thêm quan tâm.

Không có sự hậu thuẫn của Luru Hoài Khang, cô chỉ là người mới tốt nghiệp trường nghệ thuật, cuối cùng có một công ty giải trí nhận cô, là studio do một nghệ sỹ nổi tiếng mở.

Sau khi ký hợp đồng, Khiết Ninh được nhận nguồn tài nguyên nhỏ, vai a hoàn trong một bộ phim truyền hình, chỉ có vài cảnh quay lẻ tẻ, cát sẽ thấp đến đáng thương. Nếu là trước đây, Khiết Ninh không bao giờ thêm nhận mấy kịch bản như vậy.

Vào ngày bắt đầu bấm máy, Khiết Ninh chuẩn bị và trang điểm rồi vội vã đến trường quay sớm.

Đạo diễn của bộ phim này thường có mặt trong nhiều lễ trao giải khác nhau. Cô đã từng gặp hai lần, nhưng không thân quen. Tuy trong đoàn cũng có một số diễn viên đã từng hợp tác với cô trong các bộ phim, nhưng miệng thì chào hỏi, nhưng thực tế thì lại không quan tâm gì đến cô.

Khiết Ninh mỉm cười đáp lại vài lời xã giao. Với vai này, cô đương nhiên không có chuyên gia trang điểm giúp đỡ, vì vậy cô phải tự tìm trang phục mặc và tự trang điểm.

Chẳng có vấn đề gì lớn cả, coi như bắt đầu lại từ đầu vậy!

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Sao tôi dám giở trò

Trước lúc khai máy nửa tiếng, đạo diễn vẫn luôn hỏi nhân viên tổ sản xuất xem người đã tới đủ chưa, nhân viên Vụ áp ứng, Khiết Ninh nghe người bên cạnh nói là nữ chính vẫn chưa tới.

Cô nghe nói người đó có kim chủ chống lưng rất lớn, cũng chính là nhà đầu tư cho bộ phim, mặc dù trong lòng đạo diễn không thoải mái, nhưng ông không dám hỏi thúc.

Kịch bản của các diễn viên đều được giữ bí mật, Khiết Ninh cũng không tham gia buổi khai máy nên cô không biết nữ chính là ai, mãi đến trước lúc khai máy 10 phút, cô thấy Triệu Hồng Ngọc đang hồ hững đi vào trường quay.

Khiết Ninh: "..."

Ha, Triệu Hồng Ngọc có tài tiên tri à?

"Thật xin lỗi đạo diễn, tôi bị kẹt xe trên đường." Triệu Hồng Ngọc nói xin lỗi với đạo diễn, biết rõ sắp khai máy nhưng không hề gấp: "Tôi đi thay đồ."

Đạo diễn cũng không thể nói gì, chỉ khoát tay, lùi thời gian khai máy. Triệu Hồng Ngọc thì vuốt tóc rồi dẫn trợ lý tới phòng hóa trang, rồi bỗng nhìn thấy bóng dáng Khiết Ninh đứng trong đám người, mắt híp lại.

"Khiết Ninh?"

Khiết Ninh cũng không có ý định trốn tránh, thấy Triệu Hồng Ngọc nhìn mình thì thoải mái chào hỏi: "Chào cô Triệu, không ngờ chúng ta vẫn có thể hợp tác với nhau, đúng là vui quá."

"Ha!" Triệu Hồng Ngọc cười lạnh, mấy ngày trước cô nghe nói Khiết Ninh đã chấm dứt hợp đồng với Điền Hoan, không ngờ lại quay lại đóng phim nhanh như vậy: "Lần này cô lại dụ dỗ kim chủ nào rồi?"

"Cô ta không có kim chủ đâu!" Trong đám người có người cười trên nỗi đau của người khác, chế nhạo nói: "Nếu cô ta có kim chủ chống lưng sẽ không diễn vai a hoàn chỉ có mấy câu thoại như vậy đâu."

"A hoàn sao?" Triệu Hồng Ngọc lăm bầm rồi nhìn Khiết Ninh, ánh mắt càng lạnh lẽo hơn, cô ta còn suy nghĩ nên trả thù Khiết Ninh thế nào thì không ngờ cơ hội tốt như vậy lại được dâng tới miệng!

Khiết Ninh thăm thở dài.

Đúng là kẻ yếu dễ bị bắt nạt, mấy người này thấy cô không còn được như trước thì hận không thể đấm cô xuống vũng bùn.

"Hết cách rồi, người ngu ngốc thì không được người khác yêu thích." Khiết Ninh nhếch môi đỏ, khuôn mặt vốn đã xinh đẹp, cho dù cô mặc bộ đồ giản dị nhưng cũng không che giấu được vẻ quyến rũ, khiến sắc mặt Triệu Hồng Ngọc trở nên khó coi.

Cô đã thất thế rồi, vậy mà vẫn còn cười được!

"Các cô đứng đây làm gì?" Đạo diễn vốn đã không vui khi Triệu Hồng Ngọc tới trễ, thấy tất cả mọi người đều đứng ì ra thì tức giận: "Mấy người không muốn quay nữa đúng không? Không quay thì nói thẳng!"

Mọi người vội vàng giải tán, Triệu Hồng Ngọc lạnh lùng liếc nhìn Khiết Ninh rồi đi vào phòng hóa trang.

Đội Triệu Hồng Ngọc hóa trang xong thì chính thức khai máy.

Quay xong phân cảnh đầu tiên, trong giờ giải lao, Triệu Hồng Ngọc đến tìm đạo diễn, cười nói: "Đạo diễn, tôi cảm thấy mấy diễn viên quần chúng không ăn hình, bây giờ khán giả đều trọng ngoại hình, hay là chúng ta đổi người khác đi!"

Đạo diễn xem lại cảnh quay, quả thật ngoại hình của diễn viên quần chúng không được đẹp cho lắm, mấy nhân vật phụ cứ ngơ ngác ngác, ông định gọi nhân viên tổ sản xuất đến đổi người thì Triệu Hồng Ngọc lại nói.

“Tôi cảm thấy cô ấy khá xinh.” Triệu Hồng Ngọc chỉ vào Khiết Ninh: “Vai a hoàn của cô ấy không có nhiều phân cảnh, nếu nhân rồi vậy thì chi bằng cho cô ấy đóng thêm vai quần chúng, còn kiếm thêm được chút.”

Rõ ràng cô ta muốn chinh Khiết Ninh.

Đạo diễn cau mày, định nói gì đó thì Khiết Ninh đã đi tới, mỉm cười với ông ta.

“Đạo diễn, tôi đang không có nhiều cảnh diễn đây, nếu vậy thì quá tốt rồi.” Khiết Ninh nói: “Hơn nữa diễn mấy vai này cũng có ích với tôi, còn cát sê thì tùy ông.”

Đạo diễn thấy Khiết Ninh nói vậy thì gật đầu: “Được, vậy cô đọc kịch bản đi.”

Về mặt Triệu Hồng Ngọc đề phòng.

Trước đây cô đã từng diễn chung với Khiết Ninh rồi, biết người phụ nữ này không dễ dây vào, hôm nay cô muốn gây khó dễ nhưng Khiết Ninh đồng ý sáng khoái như thể làm cô ta cảm thấy chột dạ.

Phân cảnh thứ hai là diễn đoạn nữ chính rơi xuống nước, đúng lúc bên cạnh trường quay có một hồ sen, Khiết Ninh đóng vai người qua đường cứu Triệu Hồng Ngọc lên khi cô ta rơi xuống nước, chỉ có một câu thoại: “Cô không sao chứ?”

Sau màn đạo đầu, Triệu Hồng Ngọc diễn không cẩn thận rơi xuống hồ sen, trên môi nở nụ cười lạnh.

Chỉ cần Khiết Ninh xuống cứu cô thì có kịch hay để xem!

Khiết Ninh đóng vai người qua đường, thấy Triệu Hồng Ngọc rơi xuống nước thì không hề do dự nhảy xuống, nụ cười Triệu Hồng Ngọc càng rộng thêm, chỉ là không đợi cô ra tay thì đầu cô đã bị nhấn mạnh xuống nước.

Triệu Hồng Ngọc vốn đã không biết bơi, đầu trong nước gần như không thể thở nổi, cô ra sức giãy giụa, nhưng cơ thể bị đè chặt cứng, cô còn nghe thấy tiếng người thốt lên: “Tiểu thư có sao không?”

Là giọng nói của Khiết Ninh.

Đạo diễn hô cắt, Triệu Hồng Ngọc được người khác kéo lên bờ, cô ta uống không ít nước, ho nửa ngày, chòang khăn rồi đi tìm Khiết Ninh, tức giận nói: “Khiết Ninh, cô muốn chìm chết tôi phải không?”

“Tôi... tôi đâu có!” Khiết Ninh hoảng hốt, căng thẳng nói: “Tôi chỉ làm theo kịch bản, không tin cô cứ hỏi đạo diễn đi, sao tôi dám giờ trò với cô Triệu chứ?”

“Cô!”

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đây là muốn trèo lên vị trí đó sao?

Triệu Hồng Ngọc không đấu lại Khiết Ninh, cô đi hỏi đạo diễn nhưng ông ấy lại đưa máy quay cho cô ta xem với vẻ mặt kiên nhẫn: “Khiết Ninh đúng là làm theo kịch bản, chính cô Triệu cũng nói mình không biết bơi nên bị chìm là điều bình thường.”

“...”

Khiết Ninh khoác khăn lông chậm rãi đi tới, trông đáng vẻ cô đang rất vui.

Bốn cảnh quay buổi chiều, cho dù là vai quần chúng nào, Triệu Hồng Ngọc cũng chỉ định Khiết Ninh với đạo diễn, Khiết Ninh thoải mái tiếp nhận, kết quả Triệu Hồng Ngọc lại bị chính vô cùng chặt vật.

Cuối cùng, Triệu Hồng Ngọc cũng tìm được một cơ hội trở mình.

Triệu Hồng Ngọc đóng vai nữ chính cãi nhau với mẫu thân, Khiết Ninh đóng vai quần chúng tới khuyên, Triệu Hồng Ngọc trực tiếp hất nước trà lên mặt cô, tức giận nói: “Cô thì biết gì, đồ nhiều chuyện!”

Trước lúc quay phim, Triệu Hồng Ngọc đã lên lút dặn trợ lý đổi trà nguội thành trà nóng, một chén trà nóng đầy hất lên mặt Khiết Ninh, nóng đến mức cả người Khiết Ninh phát run.

Còn Triệu Hồng Ngọc thì vô cùng vui vẻ.

Mặc dù Khiết Ninh đóng vai quần chúng, nhưng nếu cô diễn không tốt phải quay lại thì Triệu Hồng Ngọc lại có cơ hội hất cô thêm lần nữa.

Chỉ là Khiết Ninh nhận nhin tốt hơn cô ta nghĩ, không kêu gào, mà khúm núm đáp vâng rồi lùi ra sau, làm Triệu Hồng Ngọc tức đến đen mặt.

“Cắt!” Đạo diễn thờ phào nhẹ nhõm, bảo mọi người nghỉ ngơi một lát.

Mặc dù Khiết Ninh không nói gì, nhưng vì nước nóng hắt vào mặt, bây giờ cả mặt cô đều đỏ ửng, mọi người nhìn chăm chăm khuôn mặt cô rồi thì thầm nhỏ giọng bàn tán.

Phân cảnh kết thúc, Khiết Ninh nhanh chóng mở một chai nước suối ra rửa mặt, da mặt cô vốn mỏng, giờ sờ lên tay cô sờ lên đều đau rát.

Không thể đoán trước được, không ngờ Triệu Hồng Ngọc vẫn thắng cô.

“Ồ? Đó, đó chẳng phải là tổng giám đốc Lư của Phong Hành sao? Sao anh ấy lại tới đây?”

Không biết ai trong đám người hô lên một câu, cái tên quen thuộc làm tim Khiết Ninh đập mạnh, cô vừa ngẩng đầu thì thấy bốn người đàn ông đang đi tới từ vòng hành lang bên kia, khí chất người đàn ông đó luôn rất nổi bật.

Khiết Ninh chỉ liếc mắt nhìn rồi tiếp tục cúi đầu rửa mặt.

Hà Thành không lớn, nhưng không ngờ cô có thể gặp lại Lư Hoài Khang ở nơi này chỉ sau nửa tháng.

Trong trường quay có nhiều người biết Lư Hoài Khang, có người biết chuyện đi tới hỏi Triệu Hồng Ngọc: “Nghe nói tổng giám đốc Lư sắp kết hôn với chị họ cô, là thật sao?”

“Còn phải nói!” Triệu Hồng Ngọc cười, giọng nói rất đắc ý: “Anh Lư rất cưng chiều chị họ tôi, biết chị tôi bị bệnh nên đi Singapore đón chị về, còn tìm người hiền thận cho chị ấy, chị phẫu thuật xong thì luôn túc trực cạnh giường bệnh chăm sóc chu đáo.”

Có người cảm khái: “Trời! Chị họ cô tốt số thật đấy, có người đàn ông địa vị cao như thế hạ mình chăm sóc, là Lư Hoài Khang đó nha, đúng là giống như truyện cổ tích vậy!”

Khiết Ninh đứng cạnh nghe một hồi không nghe lọt tai nữa, mím môi.

Chẳng trách lần này anh đi Singapore lâu như vậy, hóa ra anh ở cùng vợ chưa cưới.

Mấy diễn viên đó trò chuyện vài câu rồi giục Triệu Hồng Ngọc tới chào hỏi Lư Hoài Khang: “Anh ấy sắp trở thành anh rể của cô rồi, có khi là chị họ cô nói cho tổng giám đốc Lư biết là cô đang quay phim ở đây đó!”

Trước giờ Triệu Hồng Ngọc luôn là người kiêu ngạo, nhiều người cứ nịnh bợ cô ta như vậy, cô ta cũng không muốn mất mặt, chỉnh trang lại trang phục rồi đi tới bên Lư Hoài Khang, yếu điệu chào hỏi: “Chào tổng giám đốc Lư.”

Khiết Ninh: “...”

Khiết Ninh nổi hết cả da gà, nếu cô là Lư Hoài Khang, cô e là sẽ bị dọa chết bởi giọng chào hỏi đó!

Lư Hoài Khang đang nói chuyện mà bị cắt ngang như vậy thì không vui, sắc mặt trầm xuống, nhưng Triệu Hồng Ngọc đi tới giữa mấy người, vì vậy anh chỉ có thể đứng lại, lạnh lùng hỏi: “Cô có chuyện gì không?”

“Anh, anh không nhận ra em sao?” Hơi lạnh toát ra từ người đàn ông khiến Triệu Hồng Ngọc run lên, nhưng cô ta vẫn cố nói: “Em là em họ của chị Thi Anh, cuối tuần trước lúc em đi thăm chị Thi Anh, anh cũng ở đó, anh còn chào hỏi với em nữa!”

“Ừm.” Những nhân vật nhỏ như này Lư Hoài Khang chẳng thèm nhớ đến, có điều anh đáp lại cho phải phép.

Triệu Hồng Ngọc thầm vui mừng, nghĩ rằng anh vẫn nhớ tới mình.

Vì vậy cô đưa ly trà sữa trong tay cho Lư Hoài Khang, càng làm điệu hơn: “Anh đã vất vả chăm sóc chị Thi Anh như vậy, em nhất định sẽ làm phù dâu khi anh và chị kết hôn.”

“...”

Khiết Ninh thật sự không nghe lọt nữa.

Nếu không phải cô từng đấu với Triệu Hồng Ngọc, cô thật sự nghi ngờ Triệu Hồng Ngọc có bị bệnh thần kinh không, nói chuyện với anh rể còn ỡng ẹo như vậy, người không biết còn nghĩ chính cô ta muốn ngồi lên vị trí đó.

Chương 19: Không vội, ngày sau còn dài

Khiết Ninh không muốn chạm mặt với anh nên cúi người lên đi vào phòng vệ sinh, đúng lúc gặp đạo diễn ở bên đó, ông nhìn thấy mặt cô đỏ ửng thì kinh ngạc.

“Khiết Ninh, mặt cô sao thế, xảy ra chuyện gì vậy?”

Đạo diễn vừa hỏi xong thì Khiết Ninh đã cảm nhận được tầm mắt lạnh lẽo sau lưng mình, sống lưng lạnh buốt khiến cô phải rùng mình, cô không quay đầu cũng biết là ai.

“Tôi không sao, chỉ là không cẩn thận nên bị thương, dùng nước rửa mặt là hết thôi.” Khiết Ninh mỉm cười, đứng thẳng lên, tiếp tục dùng nước lau mặt như không có chuyện gì xảy ra.

Bên kia, ánh mắt Lưu Hoài Khang lạnh lùng nhìn Khiết Ninh mặc đồ hóa trang bản bản.

Anh đã căn dặn Hạ Lâm chăm sóc tốt cho Khiết Ninh, cho cô tài nguyên tốt nhất trong công ty, ai ngờ cô lại rất có bản lĩnh, trực tiếp chấm dứt hợp đồng, kí kết với một công ty không tiếng tăm, diễn một vai phụ, làm mình chật vật đến vậy!

Tại sao cô lại muốn rũ sạch quan hệ với anh như vậy?

“Tổng, tổng giám đốc Lưu?” Triệu Hồng Ngọc thấy người đàn ông chậm chạp không trả lời, cô ta đưa ly trà sữa tới trước mặt anh: “Em rất thích uống hăng trà sữa này, nếu anh không ngại...”

“Tôi không thích đồ ngọt.” Ánh mắt Lưu Hoài Khang rời khỏi người Khiết Ninh, trong lòng rất khó chịu, giọng điệu anh lạnh lùng, không thêm liếc nhìn Triệu Hồng Ngọc đã lạnh lùng xoay người rời đi.

Triệu Hồng Ngọc cầm ly trà sữa đứng đó vừa tức vừa xấu hổ.

Nói thế nào cô cũng là em họ của Cố Thi Anh, dù chỉ là bà con xa, lúc đầu cô còn cho rằng mình có thể tạo mối quan hệ với Lưu Hoài Khang, hoặc dựa vào danh nghĩa của anh để tạo chút danh tiếng, nhưng anh không hề nể mặt cô.

“Cô Triệu, tôi thích đồ ngọt, hay là cô cho tôi đi!” Khiết Ninh thấy Triệu Hồng Ngọc ăn quả đắng thì trong lòng sáng khoái, cười híp mắt đi tới: “Hình như anh rể họ của cô không thích cô thì phải!”

Triệu Hồng Ngọc ném thẳng ly trà sữa vào thùng rác, rồi cười khẩy với Khiết Ninh: “Cô không thấy anh rể tôi đang bàn chuyện với người khác nên chưa dứt ra được sao!”

“Mà, nói thế nào tôi cũng còn tốt hơn cô! Chỉ ít tôi cũng có một anh rể họ lợi hại, còn Khiết Ninh cô cả đời không thể ở bên những người đàn ông như vậy!”

Khiết Ninh: “...”

Cô đã từng sống chung với Lưu Hoài Khang, còn tận hai năm nữa đó!

Có lẽ Triệu Hồng Ngọc cảm thấy nói chuyện với Khiết Ninh sẽ làm mất giá trị của bản thân nên lạnh mặt mĩa mai hai câu rồi rời đi, đặc biệt là khi thấy khuôn mặt sưng phù của cô thì cười trên nỗi đau của người khác.

Khiết Ninh cười không nói gì.

Không vội, ngày tháng còn dài, mối thù này cô chắc chắn sẽ từ từ đòi lại trên người Triệu Hồng Ngọc.

Vết sưng đỏ trên mặt cô không hết trong thời gian ngắn được, Khiết Ninh lại diễn vai quần chúng nên cô chỉ có thể dùng một lớp phấn dày để che đi, khi cô vừa bước vào trường quay thì một người đàn ông đi về phía cô.

“Cô Khiết Ninh.” Người đàn ông đưa cho Khiết Ninh một chiếc hộp nhỏ, hình như là thuốc mỡ: “Đây là thuốc mỡ tiêu sưng chuyên dụng trong nội bộ bệnh viện, khi cô thoa lên, nửa tiếng sau mặt cô sẽ không sao.”

Mấy người xung quanh đều tò mò nhìn sang.

“Vậy thì cảm ơn anh.” Khiết Ninh không quen người đàn ông này, nhưng cô có thể đoán ra ai đã sai anh ta đến, cô cười khẩy, trực tiếp ném thuốc mỡ

vào thùng rác rồi xoay người rời đi.

Hừ, đồng cảm với cô à?

Cô nói rũ sạch quan hệ với anh không phải là nói chơi, cô không cần sự quan tâm của anh!

Hơn sáu giờ tối, đoàn phim mới kết thúc công việc.

Giờ Khiết Ninh không có xe riêng, cô bắt taxi về. Vừa về đến nhà đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, cô thay giày ở cửa rồi nói: “Chị bảo em ở nhà ôn thi cho tốt, em ôn thế nào rồi?”

“Ba giờ chiều em đã ôn xong rồi, còn ra ngoài chạy bộ một tiếng mới về nấu cơm.” Khiết Thành thấy Khiết Ninh trở về thì bụng đồ ăn lên bàn.

Lúc Khiết Thành thấy khuôn mặt sưng đỏ của Khiết Ninh thì nhũn mảy: “Chị, mặt chị sao vậy, chị bị bắt nạt đúng không?”

Khiết Ninh sờ mặt, cô tẩy trang đã bị em ấy nhìn ra rồi, vì vậy nhỏ giọng nói: “Không sao, có thể là bị thương trong quá trình quay phim. Ăn cơm đi, chị đói bụng rồi.”

“...”

Khiết Thành không lên tiếng, trực tiếp đi lấy hộp thuốc, bảo Khiết Ninh ngồi xuống, xịt thuốc cho cô, hơi đau nhưng Khiết Ninh cắn răng không kêu.

“Chị, sau này em sẽ đi đón chị.” Khiết Thành nói, trước đây Khiết Ninh có dẫn anh đến gara xem xe, anh cũng từng học lái xe, có giấy phép lái xe đủ cả rồi: “Chị đi một mình sẽ rất mệt.”

“Em đón chị sao? Nhưng em chưa có bằng lái!” Khiết Ninh liếc nhìn cậu một lát: “Em chỉ cần ôn tập thật tốt là được, bên công ty đã sắp xếp trợ lý cho chị rồi.”

“Nhưng...”

“Chị đói rồi, chị đi ăn trước đây.”

Khiết Thành muốn nói gì đó nhưng Khiết Ninh đã tới phòng ăn trước rồi, vừa ăn vừa khen Khiết Thành, cậu thờ dài, cũng không nói thêm gì nữa, hai chị em cùng nhau ngồi ăn cơm tối.

Lúc Khiết Ninh ăn cơm có thói quen lướt mạng xem tin tức, có một tin tức rất mơ hồ được tung ra, nói ‘hòn ngọc’ trong tay chủ tịch tập đoàn Hoa Phong đã về nước, tháng sau sẽ tổ chức sinh nhật trong tại một biệt thự nào đó.

Phóng viên có chụp trộm được một bức ảnh, nhưng chỉ là ảnh góc nghiêng của vị thiên kim đó, đường nét khuôn mặt người đó mang máng giống với cô gái Khiết Ninh từng gặp, cuối cùng Khiết Ninh cũng có chút ấn tượng.

Hóa ra cô gái đó chính là con gái lớn của tổng giám đốc Hòa Phong.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Tôi vẫn còn một đứa con trai sao?

Hai năm trước khi cô còn ở bên Lưu Hoài Khang, có một lần cô đi cùng anh đến một sự kiện vì công việc, cô đã gặp người phụ nữ đó trong bữa tiệc này, lúc đó cô ta đi cùng một người đàn ông tóc vàng, hai người còn ngang nhiên hôn nhau.

Lúc đó, Khiết Ninh thấy Lưu Hoài Khang nhìn cô gái ấy rất lâu thì tò mò hỏi một câu, nhưng anh không nói gì, chỉ rời mắt đi, không ngờ bọn họ lại là mối quan hệ vợ chồng sắp cưới.

“Chị, chị không sao chứ?” Khiết Thành thấy Khiết Ninh nhìn điện thoại đến thất thần thì hỏi: “Chị đọc được tin gì rồi?”

“Chỉ là tin tức bình thường thôi.” Khiết Ninh mỉm cười cất điện thoại.

Còn Khiết Thành thì nhìn vào mắt cô, đáng vẻ ngập ngừng muốn nói lại thôi, vì vậy Khiết Ninh hỏi: “Thành, có chuyện gì thì nói đi, em nhận thế không mệt à?”

“Cũng không phải chuyện gì quan trọng.” Khiết Thành cũng không che giấu nữa, kể hết mọi chuyện cho cô nghe: “Chiều này có một người đàn ông đến tìm em, còn nói rất nhiều chuyện kỳ lạ.”

Khiết Ninh nhú mày.

Không ai biết căn nhà ở ngoại ô phía Tây này của cô, trừ Lưu Hoài Khang có thể sai người đi điều tra địa chỉ.

“Là người đeo kính lần trước sao?”

“Không phải.” Khiết Thành lắc đầu cố gắng nhớ lại: “Nhưng cũng giống như là thư ký, anh ta nói mình là trợ lý đặc biệt của ba, muốn em đi cùng anh ta để gặp ba.”

“Tám phần là lừa đảo chào hàng gì đó.” Mắt Khiết Ninh híp lại: “Lúc em chưa ra đời, mẹ đã ly hôn với người đàn ông đó, đã nhiều năm như vậy, ai còn nhớ chuyện trước đây nữa.”

Khiết Thành phụ họa gật đầu: “Hơn nữa cho dù là thật, em cũng sẽ không quan tâm. Em chỉ có mẹ và chị, còn ba em đã mất từ khi em chưa sinh ra.”

Khiết Ninh cười yếu ớt, gấp thức ăn cho cậu: “Được rồi, ăn cơm đi. Ngày mai chị sẽ gọi điện cho bảo vệ, sau này không cho người đàn ông đó lên đây nữa.”

Từ khi mẹ cô ly hôn, bà ấy một mình nuôi nấng hai chị em bọn họ, Khiết Ninh đã thề rằng, mặc kệ sau này người đàn ông kia có lương tâm trời đất mà muốn nhận người thân hay không, cô cũng không quan tâm.

Hơn nữa giờ cô đã có tiền trong tay, đủ để cho hai chị em bọn họ sống sung túc cả đời.

“Vâng!”

*

Triệu Dân đến gặp Khiết Thành nói chuyện, muốn gây thiện cảm nhưng bị từ chối, vốn anh ta định loay hoay quanh khu vực đó nhưng lại bị bảo vệ đuổi ra một cách vô tình, anh ta đành lên xe đi tìm tổng giám đốc Cố, trong lòng nghĩ cậu bé này tính tình thật nóng nảy, chẳng chịu nghe anh ta nói cho hết.

Trong lòng anh ta đang bất mãn thầm mắng Khiết Thành thì tổng giám đốc Cố gọi điện thoại tới.

“Tổng giám đốc Cố, tôi đang muốn tìm ông báo cáo tình hình đây.” Triệu Dân nhanh chóng nghe điện thoại, thuận tiện báo cáo chuyện hôm nay đi tìm người cho đối phương nghe: “Có điều tôi chưa nói xong đã bị đuổi ra ngoài rồi.”

Người ở đầu bên kia nghe thấy như thế thì cảm thấy hụt hẫng: “Có phải con bé không muốn nhận tôi?”

“Tổng giám đốc Cố, người đuổi tôi đi không phải cô chủ, mà là một chàng trai.” Hơn nữa Triệu Dân chưa kịp nói tên đã bị Khiết Thành lạnh lùng đuổi đi rồi, anh nhớ tới khuôn mặt của chàng trai đó thì ngập ngừng nói: “Chàng trai đó... trông rất giống ông.”

“Sao cơ?”

“Tôi đã hỏi bên quản lý tòa nhà, họ nói chàng trai đó gọi cô chủ là chị.” Triệu Dân nhìn tập tài liệu trên ghế phụ: “Từ độ tuổi đến ngoại hình đều cho thấy, tổng giám đốc Cố...”

“Tôi, tôi vẫn còn một đứa con trai sao?” Tổng giám đốc Cố rất kích động, ông vẫn cứ nghĩ mình chỉ có một đứa con gái: “Cậu mau mang tài liệu đến cho tôi xem!”

“Tổng giám đốc Cố đợi một lát, tôi sẽ đến đó ngay.”

“Nhanh lên!”

Người đàn ông trung niên đứng bên cửa sổ vẫn chưa hết kích động sau khi cúp máy, trong mắt ông đều là vẻ gấp gáp, hận không thể để Triệu Dân bay tới nhà họ Cố ngay.

Lúc trẻ ông không hiểu chuyện, lấy sự nghiệp làm trọng, đến khi đạt được sự nghiệp thì cảm thấy có lỗi với vợ trước và đứa con gái, mấy năm nay ông luôn tìm kiếm tung tích của bà ấy và con.

Vợ trước của ông đã chuyển nhà đi, người ông sai đi tìm vẫn luôn không tìm thấy, cuối cùng ông từ bỏ, ai ngờ rằng hai tháng trước, Triệu Dân tìm được manh mối về nơi ở của vợ trước ông.

“Tôi không chỉ có một đứa con gái, mà còn có một đứa con trai...” Tổng giám đốc Cố lẩm bẩm, nghĩ tới mười mấy năm qua, một mình vợ ông nuôi dưỡng hai đứa bé thì trong lòng vô cùng hổ thẹn.

Đợi Triệu Dân đến đây ông nhất định phải hỏi cho rõ, ông nhất định phải gặp hai đứa nó.

“Ông xã, anh đã hết bận chưa?” Cửa thư phòng được đẩy ra, một người phụ nữ khoảng 40 tuổi bước vào, bà ta ăn mặc sang trọng, nụ cười thường trực trên môi: “Thị Anh và Hoài Khang tới ăn cơm rồi.”

“Tôi xong rồi.” Cố Nghiệp Minh để điện thoại xuống bàn làm việc, ông nhìn người vợ hiện tại của mình, một người dịu dàng ầm áp, giúp ông dạy dỗ con gái và quản lý việc nhà, biết bao vất vả.

Ông mấp máy môi, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra lời, còn người phụ nữ thì mỉm cười nắm tay ông rồi khỏi thư phòng.

Lúc đi ra ngoài, bà ta còn quay đầu lại liếc nhìn phía bàn làm việc, ánh mắt thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Được nuông chiều từ nhỏ

Cố Nghiệp Minh dắt tay vợ Trương Bội Bình đi xuống lầu, thấy con gái Cố Thi Anh đang ở phòng khách ăn hoa quả, miệng riu rít, còn người bên cạnh thì trầm ổn, kiên nhẫn lắng nghe.

“Thi Anh.” Cố Nghiệp Minh gọi, đau lòng nói: “Con mới làm phẫu thuật xong, ăn ít những hoa quả mang tính lạnh này thôi, lát nữa uống nhiều canh để tẩm bổ.”

“Ba à, ba giống anh Hoài Khang quá, đừng nghiêm túc như vậy mà!” Cố Thi Anh lườm bêu, đứng dậy đi tới trước mặt hai người: “Bác sĩ đã nói con hồi phục rất tốt, không cần ăn kiêng.”

Cô nắm tay ba mình làm nũng, nhưng Cố Nghiệp Minh lại nghiêm mặt: “Con còn nói à! Nếu không phải do con ham chơi không chú ý, ba có phải lo lắng không? Còn liên lụy đến Hoài Khang.”

Cố Thi Anh lè lưỡi.

Lưu Hoài Khang cũng đi tới, khuôn mặt lạnh lùng đẹp trai, một tay rút túi quần, môi mỏng mím thành một đường thẳng.

“Cháu chào bác Cố.”

Cố Nghiệp Minh gật đầu, khẽ than: “Thi Anh thuộc nhóm máu đặc biệt, cũng may nhờ có cháu tìm thấy người có cùng nhóm máu và thận hợp với nó, cháu giúp bác gửi lời cảm ơn đến người đó nhé.”

“Cảm ơn gì chứ, chắc chắn anh Hoài Khang đã cho cô ta tiền rồi.” Cố Thi Anh khoác tay Cố Nghiệp Minh, bấu môi nói: “Ba vẫn nên quan tâm đến con gái ba này, con gái ba đời rồi!”

“Người ta đã dùng một quả thận để cứu mạng con, có thể dùng tiền để bù đắp được sao?” Cố Nghiệp Minh xoa đầu con gái: “Sau này nếu con có gặp người ta phải biết nói tiếng cảm ơn, có biết không?”

Cố Thi Anh chề môi: “Con biết rồi!”

Lưu Hoài Khang nghe vậy thì ánh mắt trầm xuống, trong lòng cũng có chút phiền muộn.

Khiết Ninh không chỉ mất đi một quả thận mà lúc đó cô còn đang mang thai, nhưng vì cuộc phẫu thuật mà không thể không bỏ đứa bé, cơ thể bị tổn thương nghiêm trọng, tiền không thể bù đắp đủ được.

Bà Cố lên tiếng đúng lúc, mỉm cười bảo mọi người đi ăn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện.

Đào mắt đã thấy Lưu Hoài Khang thất thần, bà Cố nhẹ giọng hỏi: “Hoài Khang, cháu sao vậy?”

“Cháu không sao?” Lưu Hoài Khang thu lại vẻ mặt.

Năm nay Cố Thi Anh 22 tuổi, nhưng do được nuông chiều từ nhỏ nên giống một cô gái chưa trưởng thành, vừa mới khỏe lại đã muốn đi Canada du lịch.

“Con đúng là làm loạn?” Đối mặt với cô con gái duy nhất, Cố Nghiệp Minh không nổi mắng nặng lời: “Ba đã nói với truyền thông rằng sẽ tổ chức sinh nhật cho con, lúc đó sẽ tiện thể tuyên bố chuyện đính hôn giữa con với Hoài Khang!”

“Đính hôn sao? Con không muốn đâu!” Cố Thi Anh nghe thấy sắp đính hôn thì không vui: “Con mới 22 tuổi, hơn nữa anh Hoài Khang cũng phải quản lý công ty, chuyện này để mấy năm nữa rồi nói sau.”

Sắc mặt Cố Nghiệp Minh trầm xuống: “Thi Anh, con không thể vì Hoài Khang thích con mà làm như vậy! Huống hồ chỉ đính hôn mà thôi, ba không bảo các con phải kết hôn ngay.”

“Con đâu có, con chỉ nghĩ cho anh Hoài Khang thôi!” Cố Thi Anh nói, đi tới kéo tay Luru Hoài Khang làm nũng: “Anh Hoài Khang, anh nói xem đúng không? Công ty mới là chuyện quan trọng nhất.”

“Thi Anh!” Cố Nghiệp Minh khẽ quát, giọng điệu càng không vui.

Luru Hoài Khang lớn lên từ nhỏ cùng Cố Thi Anh, Cố Nghiệp Minh nhìn thấy hết sự dung túng của Luru Hoài Khang dành cho Cố Thi Anh, hơn nữa nhà họ Luru tiềm lực mạnh, việc hai nhà kết thông gia không hề có hại.

Hơn nữa, bản thân Luru Hoài Khang rất ưu tú, không biết có bao nhiêu cô gái nhà danh giả thương nhớ cậu ta, ông sợ rằng nếu con gái mình làm chuyện quá đáng sẽ đánh mất một người đàn ông tốt thế này.

“Cháu sắp tới dự định mở một chi nhánh mới ở Singapore, quả thực cũng hơi bận.” Luru Hoài Khang lên tiếng, ánh mắt lạnh nhạt không gọn sóng: “Chuyến đính hôn để nói sau đi ạ, tổ chức sinh nhật cho Thi Anh trước.”

Cố Thi Anh thấy Luru Hoài Khang đứng về phe mình thì cười đắc ý, cười hi hi với ba mình: “Ba xem, là tự anh Hoài Khang nói, không phải con nói đâu nhé!”

Cố Nghiệp Minh lắc đầu bất đắc dĩ.

Lúc ăn cơm, Cố Nghiệp Minh mấy lần định nhắc chuyện vợ trước của mình với bà Cố, nhưng khi thấy người vợ dịu dàng ấy, ông quyết định để sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện rồi sẽ nói với người nhà sau.

Lúc này, người giúp việc vội vàng đi vào, hoang mang nói: “Ông chủ, bà chủ, cảnh sát vừa gọi điện tới nói, trợ lý Triệu đã xảy ra tai nạn trên đường...”

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tôi nhiều chuyện sao?

“Cái gì?” Cố Nghiệp Minh đứng lên, lạnh lùng nói: “Đang yên lành sao trợ lý Triệu lại xảy ra tai nạn, có nghiêm trọng không?”

“Xe, xe bốc cháy, nghe nói người đã...”

“Cô bảo tài xế chuẩn bị xe, tôi tới đó xem!” Cố Nghiệp Minh vội vàng nói, chỉ có Triệu Dân biết chuyện vợ trước và con ông, nếu Triệu Dân xảy ra chuyện thì xong rồi!

“Ông xã...” Bà Cố muốn nói điều gì đó nhưng Cố Nghiệp Minh đang gấp gáp rời đi, bỏ qua bà ta, bà ta ngã xuống đất, đau đớn kêu lên.

“Mẹ, mẹ không sao chứ?” Cố Thi Anh đỡ mẹ mình dậy, tức giận muốn mắng Cố Nghiệp Minh, kết quả ông đã đi ra ngoài rồi nên chỉ oán hận nói: “Ba thật quá đáng!”

Bà Cố vỗ tay cô, dịu dàng nói: “Trợ lý Triệu đã theo ba con nhiều năm, giờ đột nhiên bị tai nạn, ba con lo lắng cũng là điều bình thường, mẹ không sao.”

Nói xong, bà Cố quay đầu nhìn Luru Hoài Khang: “Hoài Khang, phiền cháu đi cùng ông ấy, cơ thể bác Cố không được tốt, bác sợ ông ấy xảy ra chuyện.”

Luru Hoài Khang gật đầu.

Luru Hoài Khang rời khỏi biệt thự nhà họ Cố mới cảm thấy thoải mái trong lòng, anh đưa tay kéo giãn cà vạt, tài xế mở cửa xe, anh cúi người ngồi vào trong: “Đi theo xe của tổng giám đốc Cố.”

“Vâng.”

Cố Thi Anh mới phẫu thuật xong, vừa hồi phục đã muốn ra ngoài chơi, thậm chí còn từ chối ngày đính hôn, Luru Hoài Khang dung túng cô ta nhiều như vậy, trong lòng thấy mệt mỏi.

Từ nhỏ đến lớn, Cố Thi Anh muốn cái gì anh cho cái đó, muốn ra ngoài chơi thì anh cho trực thăng riêng tới đón, nhưng cô ta ý vào anh thích cô ta nên ngày càng làm càn, thậm chí còn hẹn hò với vô số người đàn ông ở nước ngoài.

Không hiểu sao, Luru Hoài Khang lại nghĩ đến Khiết Ninh, lúc ở bên anh cô luôn ngoan ngoãn dịu dàng, khiến người khác yêu thích.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ cau mày.

Rất nhanh, chiếc xe đã đi tới bệnh viện cùng Cố Nghiệp Minh, Lưu Hoài Khang xuống xe đi tới phòng cấp cứu, nhìn thấy một cơ thể bị cháy sém đen sì ở trên giường, rất thê thảm.

Nghe nói trên đường trở về, trợ lý Triệu bị xe chở hàng tông vào, hơn nữa chiếc xe này còn chở dầu, lúc tông vào đã bốc cháy ngay, người bên ngoài muốn vào cứu người cũng không được.

Ở bên cạnh, bác sĩ đang nói với Cố Nghiệp Minh: “Tổng giám đốc Cố, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi, trợ lý Triệu bị bỏng diện rộng, toàn bộ cơ quan nội tạng bị hư hại, không còn chút dấu hiệu sự sống.”

Rất nhanh cảnh sát tới.

Lưu Hoài Khang thấy Cố Nghiệp Minh gấp gáp hỏi cảnh sát chiếc xe sao rồi, khi biết chiếc xe bị cháy thành tro thì trên mặt lại lộ vẻ tuyệt vọng một lần nữa.

“Những tài liệu đó đều nằm trong tay cậu ta, cậu ta chết rồi thì tôi tìm ai để lấy tin tức đây?”

Lưu Hoài Khang thấy Cố Nghiệp Minh lâm bầm, giống như Triệu Dân đang thay ông điều tra chuyện gì đó, ánh mắt thâm trầm, anh đi tới: “Bác trai, mong bác nén bi thương.”

“Bác không sao.” Cố Nghiệp Minh nở nụ cười miễn cưỡng, trông ông như già đi 10 tuổi.

Một tiếng trước, ông còn đòi tài liệu của Triệu Dân, muốn gặp hai đứa con với vợ cũ, bù đắp những thiếu sót mà ông đã nợ bọn họ mười mấy năm qua, ai ngờ nhân họa khó tránh, Triệu Dân chết rồi, tài liệu cũng bị cháy.

Bởi vì vụ tai nạn là ngoài ý muốn, bên cảnh sát nói với Cố Nghiệp Minh một tiếng rồi rời đi.

Cố Nghiệp Minh sắp xếp người lo liệu hậu sự cho Triệu Dân, vẻ mặt rất âm trầm.

Lưu Hoài Khang vẫn luôn ở bên cạnh không nói gì, sau khi hai người ra khỏi bệnh viện, chào tiễn Cố Nghiệp Minh lên xe rồi anh cũng rời đi luôn, nhưng vẫn suy nghĩ về những lời Cố Nghiệp Minh nói.

Tại sao Cố Nghiệp Minh lại lo lắng khi Triệu Dân chết?

Có phải Triệu Dân đang nắm giữ chuyện gì đó rất quan trọng, hơn nữa không có Triệu Dân thì không thể khôi phục lại?

Lưu Hoài Khang nhíu mày suy nghĩ, Trần Nhạn gọi điện tới báo cáo một số chuyện: “Tôi đã sai người đưa thuốc mỡ cho cô Khiết Ninh, nhưng cô Khiết Ninh trực tiếp ném thuốc vào thùng rác.”

“Không cần để ý cô ta nữa!” Lưu Hoài Khang lạnh lùng nói, người phụ nữ đó muốn chịu khổ thì cứ mặc cô ta đi: “Trần Nhạn, lần sau nếu cậu còn nhiều chuyện như thế thì tự động nộp đơn từ chức đi.”

Trần Nhạn ở đầu bên kia: “...”

Tổng giám đốc Lưu, là anh bảo tôi tự xem mà làm, sao giờ lại thành tôi nhiều chuyện vậy?

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thiếu tài nguyên

Vì chuyện Khiết Thành kể nên hôm sau Khiết Ninh đã đến nói chuyện với quản lý tòa nhà, không biết có phải có tác dụng hay không, người đàn ông đó không đến tìm Khiết Thành nữa.

Khiết Ninh ngoài bộ phim đóng vai a hoàn thì không còn tác phẩm nào nữa. Vốn dĩ hai ngày tới cô không có cảnh quay nhưng đột nhiên một nữ diễn viên đóng vai nữ phụ số ba bị bệnh, mà Khiết Ninh lại diễn vai quần chúng xuất sắc nên đạo diễn bảo cô làm thế thân.

Triệu Hồng Ngọc hận đến nghiến răng.

Cô vẫn ghi hận Khiết Ninh đã làm mình xấu hổ lúc trước nên nghĩ trăm phương ngàn cách để trả thù, thấy Khiết Ninh diễn vai quần chúng bị sai bảo thì vô cùng vui vẻ, nhưng không ngờ kết quả Khiết Ninh lại được đạo diễn để mắt tới.

“Chị Hồng Ngọc, tổng giám đốc Hình vừa gọi tới.” Trợ lý chạy tới nói với Triệu Hồng Ngọc: “Tổng giám đốc Hình nói, tối nay ông ấy sẽ ăn cơm với nhà

sản xuất Long Duyệt, hỏi chị có muốn đi cùng không?”

“Đó là một lão già.” Triệu Hồng Ngọc bĩu môi, chắc chắn tổng giám đốc Hình muốn hợp tác với nhà sản xuất Long Duyệt kia, muốn kéo cô đi theo để lấy lòng nhà sản xuất, quan trọng là, cho dù cô bị lợi dụng cũng chưa chắc có được một vai diễn.

Trợ lý cũng có chút buồn phiền hỏi: “Vậy em định từ chối tổng giám đốc Hình sao?”

Triệu Hồng Ngọc hờ hững đáp ừ.

Dù sao giờ cô cũng có nhiều tài nguyên trong tay, không cần lấy lòng tổng giám đốc Hình, chỉ là lúc nhìn lướt qua Khiết Ninh đang ở trong góc thì đôi mắt híp lại, trong đầu có một kế hoạch, bảo trợ lý đừng gọi điện vội.

“Khiết Ninh!” Triệu Hồng Ngọc cao giọng gọi rồi đi tới trước mặt Khiết Ninh: “Có phải cô chưa có vai diễn nào khác đúng không?”

Khiết Ninh thấy ánh mắt quý kẻ đa đoan của Triệu Hồng Ngọc thì biết cô ta đang muốn hãm hại mình, cô khẽ mỉm cười: “Đúng vậy! Chẳng lẽ cô Triệu tới tặng tài nguyên cho tôi sao?”

Triệu Hồng Ngọc nói: “Mặc dù tôi và cô bất hòa nhưng kỹ năng diễn xuất của cô rất tốt, nếu bị lãng phí sẽ rất tiếc. Tôi có quen một người bạn, tối nay ăn cơm cùng sản xuất Tiểu bên Long Duyệt, nếu cô muốn đi, tôi có thể dẫn cô đi.”

Nhìn xem, lại chiêu này.

Khiết Ninh không phải mới vào làng giải trí, cô cũng hiểu biết một chút về một vài nhà sản xuất, nhà sản xuất họ Tiểu này là một lão già, còn là loại qua cầu rút ván điển hình.

Triệu Hồng Ngọc dẫn cô đi gặp sản xuất Tiểu, không cần nói cô cũng biết cô ta có ý gì.

Triệu Hồng Ngọc thấy Khiết Ninh không nói gì thì bĩu môi hừ lạnh: “Sản xuất Tiểu là người có tiền, nếu cô làm quen được với ông ta, việc cô vực dậy được sẽ đơn giản hơn! Hừ, một tài nguyên tốt như thế mà cô không cần thì thôi!”

“Cô Triệu có lòng tốt giới thiệu cho tôi làm quen, sao tôi lại không cần chứ?” Khiết Ninh nhếch môi đồ lộ ra nụ cười hờ hững: “Tôi chỉ đang nghĩ tối nay nên mặc đồ gì thì hợp.”

“Cô nên chuẩn bị sớm.” Triệu Hồng Ngọc viết địa chỉ câu lạc bộ và số khách VIP cho Khiết Ninh, lúc quay người đi, trên môi nở nụ cười lạnh khiến người khác nhìn mà run.

Khiết Ninh xem tờ giấy, trong lòng tấm tắc.

Triệu Hồng Ngọc muốn chơi trò chiến thuật tâm lý với cô sao, cô cố ý thuận theo lời cô ta đi, đi thì đi, xem tới đó ai là người thâm hại hơn, khó mà nói trước được.

Tám rưỡi tối, Khiết Ninh về nhà thay quần áo, đúng giờ xuất hiện trước cửa Club đó.

Cô đi tới chỗ người phục vụ nói số phòng VIP, nhân viên dẫn cô lên lầu, chẳng mấy chốc đã tới cửa phòng, cửa vừa mở ra Khiết Ninh đã ngửi thấy mùi rượu vang nồng.

Bên trong rất rộng, nhưng ánh đèn rất mờ, mơ hồ chỉ nhìn thấy mấy người đàn ông ngồi trên ghế sofa, có một người đang ngồi vắt chéo chân, không hiểu sao Khiết Ninh thấy động tác khể nghiêng người đó rất giống một người.

“Cô Khiết Ninh đã tới rồi.”

Người phục vụ mở miệng nói, một giây sau Khiết Ninh cảm nhận một ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía mình, khi tầm mắt chạm ánh mắt của người đó, cô thấy ánh mắt anh ta thâm trầm.

Khiết Ninh: “...”

Bảo sao cô thấy động tác đó sao lại quen như vậy, đúng là người đó!

Có điều cô và Lưu Hoài Khang sớm đã kết thúc mối quan hệ từ hai tháng trước, cho dù anh ở đây cũng không liên quan đến cô, vì vậy Khiết Ninh mắt nhìn thẳng, giẫm giày cao gót bước vào phòng.

“Chào tổng giám đốc Hình.” Khiết Ninh vẫn nhận ra người, cô cởi áo khoác vest bên ngoài ra, đi thẳng về phía tổng giám đốc Hình khẽ cười: “Tôi là bạn Hồng Ngọc, cô ấy bảo tôi tới đây nói chuyện với ông.”

Khi cô cởi áo vest, bên trong chỉ mặc một chiếc váy đen cúp ngực mỏng manh, dưới ánh đèn mờ ảo càng hấp dẫn hơn, ánh mắt quyến rũ như yêu tinh.

Những người đàn ông trong phòng đều thờ chừng một nhịp.

Rất nhanh tổng giám đốc Hình phản ứng lại, tươi cười giới thiệu từng người với Khiết Ninh, cô mỉm cười, bắt tay với từng người, đặc biệt là nhà sản xuất Tiểu kia, bắt tay cô nửa ngày cũng không muốn buông ra.

“Đây là anh Luru.”

Khiết Ninh được dẫn đến trước mặt Luru Hoài Khang, người đàn ông ngồi chéo chân, tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, căn bản không có ý định ngẩng đầu lên.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: “quan tâm” cô

Khiết Ninh thấy Luru Hoài Khang không định ngẩng đầu lên thì cũng chẳng muốn bị mất hứng, cô chỉ cười tủm tỉm, chào hỏi: “Chào anh Luru, hy vọng tối nay anh chơi vui vẻ.”

Dưới ánh mắt ra hiệu của tổng giám đốc Hình, cô ngồi giữa một đám đàn ông.

Cô vừa ngồi xuống, nhà sản xuất Tiểu đã thò ‘móng heo’ tới.

“Em Khiết hôm nay đến muộn nhé, bọn anh đã bắt đầu lâu rồi mà giờ em mới tới? Em chẳng có thành ý gì cả, làm sao mà bọn anh vui được?”

Khiết Ninh mặt không hề biến sắc, nở nụ cười ngênh đón: “Chẳng phải là vì sản xuất Tiểu không gọi tôi sao? Những diễn viên nhỏ như tôi làm gì có tư cách tới đây chơi với mấy vị, hôm nay là nhờ cô Triệu Hồng Ngọc cả.”

“Thật sao?” Sản xuất Tiểu lập tức rút ra một tấm danh thiếp: “Sau này không cần thông qua người khác, cứ trực tiếp liên lạc với anh là được.”

Khiết Ninh mỉm cười muốn đưa tay ra nhận, nhưng sản xuất Tiểu lại cố ý tránh rồi nhét danh thiếp vào người Khiết Ninh trước mặt mọi người.

“Sản xuất Tiểu.” Khiết Ninh ngăn tay ông ta lại.

“Sao vậy?” Trong mắt sản xuất Tiểu lóe lên một tia kinh ngạc.

“Ngài đừng hiểu lầm.”

Khiết Ninh cười, ngón tay mảnh khảnh khẽ rút tấm danh thiếp trong tay sản xuất Tiểu, bưng ly rượu lên, sóng mắt lay động làm mấy người đàn ông xung quanh như nghệt thờ.

“Tôi đến muộn thì phải chịu phạt, làm gì có đạo lý dễ dàng bỏ qua cho tôi như vậy? Được ngài yêu thích, tôi xin nhận tấm danh thiếp này, ngoài ra tôi xin được tự phạt mình một ly để bồi tội có được không?”

Về mặt sản xuất Tiểu dịu lại ngay, vô cùng hài lòng: “Anh thích phụ nữ hiểu chuyện như em.”

Một ly Whisky vào bụng, từ cuồng hống đến dạ dày đều bong rít, ánh mắt của mấy người đàn ông trong phòng bao khi nhìn cô cũng ngày càng không có ý tốt, trừ Luru Hoài Khang.

Khiết Ninh đối phó với mấy người này rất dễ dàng, mấy câu xã giao đã làm bọn họ vui như mở cờ trong bụng, sản xuất Tiểu rất yêu thích.

Khiết Ninh che giấu vẻ buồn nôn trong mắt, trên mặt vẫn nở nụ cười duyên, khẽ trách rồi đẩy ông ta ra.

“Sản xuất Tiểu, bộ phim mà tôi nói, ngài có đồng ý không?”

“Đồng ý đồng ý, không phải em muốn vai nữ thứ sao, đơn giản.”

“Vậy tôi cảm ơn ngài trước, ly rượu này tôi mời ngài.”

Trong góc, sắc mặt Luru Hoài Khang đã tối sầm lại.

Trong bữa tiệc, Khiết Ninh đã uống nhiều rượu nên mượn cớ đi tới phòng vệ sinh.

Cô vừa mở cửa phòng bên cạnh thì bả vai bị ai đó đè nặng, một lực rất mạnh chẳng kiêng nể gì đẩy mạnh cô vào phòng bên, làm cô suýt nữa đụng vào tường.

Cô chưa kịp hét lên thì ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người anh, sau một giây hoảng hốt, cô nở nụ cười tự giễu rồi ung dung xoay người.

“Anh Luru, đây là nhà vệ sinh nữ.”

Luru Hoài Khang thấy cô muốn đi thì tóm cổ tay cô kéo lại.

“Anh làm gì vậy?”

Luru Hoài Khang thường thấy bộ dạng ngoan ngoãn của cô, giờ thấy vẻ mặt lạnh nhạt của cô thì vô cùng buồn bực, vừa mở miệng đã châm chọc cô không kiêng nể.

“Tiền tôi cho cô không đủ sao? Vì một bộ phim mà chà đạp bản thân.”

“Tôi chà đạp bản thân sao?”

Khiết Ninh nhú mày, không những không giận mà còn cười: “Không phải anh Luru không biết độ sâu trong nghề chúng ta? May nhờ anh che chở tôi hai năm nên tôi vẫn được cho là tự tại, nhưng giờ hai bên đã thỏa thuận xong tiền bạc rồi, không còn liên quan gì đến nhau, tôi chỉ ra ngoài kiếm sống, cũng không ai chê mình kiếm nhiều tiền.”

Anh còn cho rằng cô sẽ thủ thân như ngọc vì anh sao?

Sắc mặt Luru Hoài Khang thâm trầm.

“Theo như cô nói thì chỉ cần người nào cho cô tài nguyên và tiền thì cô sẽ theo người đó?”

Câu nói này rất tàn nhẫn, ánh mắt Khiết Ninh chưa xót, bình tĩnh nhìn chằm chằm Luru Hoài Khang trong chốc lát, đột nhiên cô bật cười mỉa mai, vòng tay ôm anh, mùi nước hoa đậm xông vào mũi Luru Hoài Khang khiến anh nhú mày.

Trước giờ Khiết Ninh có dùng nước hoa cũng chỉ dùng loại mùi nhẹ, cô biết anh không thích những mùi này.

“Anh nói đúng, theo ai mà chẳng là theo.”

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại reo lên dồn dập.

Khiết Ninh cảm nhận rất rõ Luru Hoài Khang rút tay ra khỏi người cô, liếc nhìn cô rồi nhấn nút nghe điện thoại.

“Thì Anh, sao vậy?”

Không biết đầu bên kia nói gì, rõ ràng mặt anh có chút bất ngờ nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

“Anh sẽ giúp em xử lý.”

Không cần nghĩ Khiết Ninh cũng biết người gọi là bảo bối vợ sắp cưới của anh, người phụ nữ mà cô đã hiến một quả thận.

Cô bỗng không cam lòng, trong mắt lóe lên một tia lạnh, một giây sau đã bắt đầu động.

Luru Hoài Khang nhú mày, sắc mặt cũng thay đổi.

Bàn tay mềm mại không xương của Khiết Ninh không an phận di chuyển trên người anh.

“Anh Hoài Khang, anh có nghe em nói không?”

“...”

Luru Hoài Khang bỗng lấy lại tinh thần, muốn đẩy Khiết Ninh ra.

Nhưng cô trèo lên người anh: “A... Hoài Khang...”

Giọng hỏi thăm của người phụ nữ đầu bên kia bị ngắt đoạn một lúc, sự im lặng đáng sợ kéo dài trong chốc lát, rồi rất nhanh đầu dây bên kia vang lên đến tiếng chất vấn vô cùng giận dữ: “Luru Hoài Khang, anh đang làm gì?”

“Thì Anh.”

“Anh đừng nói gì cả, giờ anh trở về giải thích ngay.”

Điện thoại bị cắt đứt.

Lông mày Luru Hoài Khang nhíu chặt, anh đẩy Khiết Ninh đang bám trên người mình xuống, thiếu kiên nhẫn nói: “Cô muốn làm gì vậy?”

Khiết Ninh dựa vào tường, sớm đã mất hết hứng thú ban nãy, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười: “Không phải anh Luru muốn tôi đi theo anh sao? Tại sao lại hỏi ngược lại tôi?”

“Khiết Ninh, trước giờ phụ nữ giờ trò trước mặt tôi đều không có kết cục tốt.”

Luru Hoài Khang lạnh lùng nhìn cô rồi chỉnh sửa quần áo, sải bước đi ra ngoài.

Khiết Ninh đợi đến khi tiếng bước chân hoàn toàn biến mất thì ý cười trên mặt cũng tắt, cô ngửa đầu dựa vào tường, nở nụ cười tự giễu.

Khiết Ninh, mày đang làm gì vậy?

Mới đầu không phải mày muốn dùng tiền để đổi sao, có phải sống thoải mái quá lâu nên nảy sinh lòng tham không đáy không? Mày đúng là quá đề cao bản thân rồi?

Khiết Ninh tới trước cửa phòng bao thì điều chỉnh nụ cười một lát rồi đẩy cửa đi vào.

“Thật ngại quá, tôi đi hơi lâu.”

Mấy người đàn ông trong phòng bao nhìn nhau, người trước người sau tranh nhau khoát tay, vẻ mặt lo lắng: “Hả? Không sao, không sao.”

“Cô Khiết đừng uống rượu nữa, để tôi bảo nhân viên mang trà lên đây.”

“Uống trà sao?” Vẻ mặt Khiết Ninh sùng sốt.

Sản xuất Tiếu lúng túng, mặt tự nhiên nói.

“Đứng đứng đứng, nhiệt độ điều hòa quá thấp, cô Khiết mau mặc áo khoác vào đi, đừng để bị lạnh.”

“Sản xuất Tiếu nói gì vậy, tôi vẫn chưa uống xong nửa ly rượu mà.”

“Đừng, đừng uống, lúc anh Luru đi căn dặn, cơ thể cô Khiết không được khô, cô đừng nên uống rượu.”

Khiết Ninh nghe nói như thế thì hiểu ra.

Luru Hoài Khang thân mình lo chưa xong nhưng vẫn không quên “quan tâm” cô.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chì giảm cân

Đám người này biết cô là người của Luru Hoài Khang thì muốn mượn gió bẻ măng ngay, mạnh ai người nấy cười như Tôn Ngộ Không, hỏi thăm quan hệ của cô và Luru Hoài Khang.

Trong lòng Khiết Ninh hoàn toàn không có bất kỳ sự cảm kích nào, thậm chí còn hơi bức bối.

Chẳng qua người đàn ông này xem cô là bình hoa, thứ đồ chơi của anh, không thích cho người khác đụng đến mà thôi, nghĩ vậy về mặt cô cũng tỏ sự khó chịu với đám người này.

Nhưng nếu anh đã dặn dò thì cô cũng không khách sáo nữa, cứ theo đó mà làm.

"Sản xuất Tiếu, bộ phim vừa nói lúc nãy ông đồng ý thật sao?"

"Xét về mọi mặt, ngoại hình của cô Khiết đều rất phù hợp, đừng nói là nữ phụ, cô muốn đóng nữ chính cũng không thành vấn đề."

Sản xuất Tiếu về mặt ngượng ngùng, hình như không dám nhớ lại bản thân mình lúc nãy đã làm gì với Khiết Ninh.

"Vậy thì tôi phải cảm ơn sản xuất Tiếu rồi?" Cô chủ động nâng ly rượu lên nói: "Tôi mời ông một ly."

"Chuyện nên làm." Sản xuất Tiếu vội vàng giành lấy ly rượu của cô: "Cô Khiết lấy trà thay rượu là được rồi."

Người phục vụ đưa trà đến, Khiết Ninh uống một hớp, người đàn ông ẩn nấp, bên tai truyền tới lời khen tặng muôn hình muôn vẻ của đám đàn ông trong phòng bao, nhưng cô đều là bày ra vẻ mặt lạnh nhạt.

"Tổng giám đốc Hình, tôi tới trễ rồi."

Một giọng nói truyền tới, Khiết Ninh ngược mắt lên nhìn thì thấy Triệu Hồng Ngọc.

Cô ta thiết kế cho cô cái váy lớn như vậy còn bản thân thì ung dung đến muộn. Không cần nghĩ cũng biết cô ta là đến xem cô xấu mặt rồi. Chỉ đáng tiếc cô ta đến quá trễ, không xem được.

Thấy đám đàn ông đều vây quanh Khiết Ninh, Triệu Hồng Ngọc chỉ cho là kịch hay vừa mới mở màn, ánh mắt nhìn lướt qua cổ trà trong tay Khiết Ninh, vẻ mặt thay đổi: "Khiết Ninh, cô ra đây là để tiếp các vị tiền bối, tổng giám đốc, sao lại uống trà? Cô làm thế này đúng là không hiểu chuyện?"

Lời này vừa nói ra, bầu không khí trong phòng bao như ngưng lại.

Khiết Ninh thong dong nhìn Triệu Hồng Ngọc, cười như không cười, nói: "Sản xuất Tiểu, tôi đã nói rồi mà, tôi nên uống chút rượu mới được, sao tôi có thể không biết xấu hổ mà uống trà được chứ? Ông thấy đấy, cô Triệu đây mới vào nghề chưa bao lâu mà đã hiểu được đạo lý này, tôi là người vào nghề lâu năm hơn sao lại không biết quy củ thế chứ?"

Sắc mặt của mọi người đều hơi khó coi, sản xuất Tiểu trừng mắt với Triệu Hồng Ngọc, quát lớn nói: "Cô Triệu, cô nói hươu nói vượn gì thế? Đã đi trễ thì thôi không nói, cô Khiết cũng được xem như là tiền bối trong giới của cô, cô có thái độ đấy là thế nào?"

Triệu Hồng Ngọc bối rối, vẻ mặt mờ mịt: "Sản xuất Tiểu, không phải anh nói..."

"Nói cái gì, bây giờ cô càng ngày càng không hiểu chuyện rồi, còn không mau xin lỗi cô Khiết đi."

Triệu Hồng Ngọc vẫn còn vô cùng ngạc nhiên, lo lắng thì đã bị tổng giám đốc Hình nhét ly rượu vào trong tay rồi.

Thấy mọi người đều đồng loạt nhìn mình, Triệu Hồng Ngọc cũng không hiểu tình hình lắm, dưới ánh mắt cảnh cáo của tổng giám đốc Hình, cô ta không cam lòng uống hết ly rượu, rồi nhìn Khiết Ninh nói: "Xin lỗi."

Khiết Ninh cũng chẳng thèm ngược mắt lên, lạnh lùng khoát tay nói: "Thôi không sao, đều là người quen biết, câu nệ như thế làm gì?"

"Cô..."

"Được rồi, Hồng Ngọc à, qua đây ngồi đi." Tổng giám đốc Hình sợ Triệu Hồng Ngọc gây họa, vội vàng cắt ngang cuộc giao lưu của hai người rồi kéo cô ta đi qua một bên.

Triệu Hồng Ngọc đứng ở chỗ xa nhìn đám đàn ông vây quanh Khiết Ninh, cô ta giận tím người: "Tổng giám đốc Hình, chuyện gì thế này? Những người đàn ông đó đều bị Khiết Ninh mê hoặc hết rồi sao?"

"Cô nói nhỏ một chút." Tổng giám đốc Hình nhìn cô ta rồi thấp giọng nói: "Lúc trước bảo cô giới thiệu người đến, cô giới thiệu ai không giới thiệu, sao lại bảo cô ấy đến đây?"

"Sao thế? Khiết Ninh vừa không có bối cảnh, vừa không có địa vị, đến đây tiếp các vị chẳng phải là hợp lý nhất rồi sao?"

"Không bối cảnh? Tôi thấy nào cô bị úng nước rồi." Tổng giám đốc Hình lạnh lùng nhìn cô ta: "Chuyện hôm nay xem như bị cô phá hư hết rồi. Sau này nhìn thấy sản xuất Tiểu và những tổng giám đốc có mặt ở đây ngày hôm nay thì tốt nhất nên tránh xa một chút. Còn Khiết Ninh nữa, cô bớt trêu chọc cô ta, kiềm chế một chút đi."

Nghe vậy, sắc mặt Triệu Hồng Ngọc hơi lúng túng, nhìn sang phía bên kia, vừa đúng lúc thấy sản xuất Tiểu đang châm thuốc cho Khiết Ninh, cảm của cô ta sắp rớt xuống đất rồi.

Khiết Ninh này mới bị kim chủ vứt bỏ, ngay cả công ty quản lý cũng không cần cô ta, chuyện này rốt cuộc là sao?

Trong làn khói mù mịt, Khiết Ninh thấy dáng vẻ giận xanh mặt của Triệu Hồng Ngọc, trong lòng cô cực kỳ thoải mái.

Từ trước tới nay cô là người thù dai, có thù phải trả, cô đánh tôi một quyền, tôi trả cô một cước, xem như là nhờ phúc của Lưu Hoài Khang, một cước này đúng là quá nhanh.

Hôm sau, công ty mới có một buổi thử vai, đã được thông báo từ trước. Khiết Ninh đã trang điểm xong từ sáng sớm.

Người phụ trách của công ty lại ngăn cô ở cửa phòng thử vai: "Khiết Ninh, cô đi theo tôi một lát."

"Sao thế? Chị Lan, tôi ở đây đợi thử vai, sắp tới lượt tôi rồi."

"Cô không cần thử vai nữa."

Chị Lan dứt khoát đưa cho cô bản hợp đồng, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Công ty quyết định hủy hợp đồng với cô."

"Hủy hợp đồng?"

Về mặt Khiết Ninh thay đổi: "Tại sao vậy? Tôi mới ký hợp đồng có mấy ngày, hơn nữa tôi cũng đâu có làm sai chuyện gì nhỉ?"

"Chuyện này tôi cũng không rõ, là do chính ông chủ ra chỉ thị như vậy. Xem tình hình này là không muốn cho cô có bất cứ cơ hội cứu vãn nào rồi. Hơn nữa bên phía tài vụ sẽ trả tiền bồi thường cho cô, hai ngày tới sẽ chuyển vào tài khoản cho cô, cô ký tên luôn đi."

"Không phải như vậy." Đối mặt với sự thay đổi này, Khiết Ninh hơi không biết làm sao: "Thế nào cũng phải nói cho tôi biết nguyên do chứ?"

Về mặt Khiết Ninh hơi phức tạp, đưa bút cho cô, nói: "Khiết Ninh, cô tự nghĩ xem có phải đã đắc tội với ai rồi không?"

Nghe nói như thế, về mặt Khiết Ninh thay đổi, gần như lập tức nghĩ đến Lư Hoài Khang.

Trừ Lư Hoài Khang ra, trong số những người cô quen biết đúng là không ai có bản lĩnh lớn như vậy.

"Chị Lan, tôi hiểu rồi."

Cô cầm lấy bút, ký tên một cách dứt khoát: "Tôi không làm khó chị nữa, cảm ơn chị đã chăm sóc cho tôi khoảng thời gian vừa rồi."

Chị Lan cất kỹ hợp đồng rồi nói: "Vậy chúc cô sau này thuận lợi."

Thuận lợi?

Khiết Ninh nhú mày, có Lư Hoài Khang ở đây, sợ rằng con đường làm diễn viên của cô không thuận lợi được.

Không nằm ngoài dự đoán của cô, sau khi hủy hợp đồng xong, cô đến vài công ty giải trí, ngay cả văn phòng quản lý nhỏ để xin vào nhưng vừa nhìn thấy CV của cô, họ đều lắc đầu từ chối.

Đây rõ ràng là Lư Hoài Khang muốn ép cô không làm nghề này được nữa mà.

Khiết Ninh không tin, chẳng phải chỉ là không được diễn viên thôi sao? Cô muốn tiếp tục làm việc trong giới giải trí cũng không nhất định phải làm diễn viên mới được, có rất nhiều con đường.

Làm không được diễn viên, cô làm người mẫu ảnh cũng là thừa sức chứ nhỉ?

Lúc ăn cơm tối, Khiết Thành gấp miếng thịt kho tàu để vào bát cô nói: "Chị à, chị ăn nhiều một chút."

Khiết Ninh liếc mắt nhìn, vô cùng không nỡ gấp miếng thịt kia để vào bát Khiết Thành, ai oán nói: "Chị đang giảm cân, em ăn đi."

"Chị à, chị đã gầy như vậy rồi, còn giảm cân gì nữa?"

"Thì chị đã ký hợp đồng với công ty người mẫu đó? Bây giờ cân nặng của chị miễn cưỡng lắm mới đạt chuẩn, người của công ty bảo chị giảm thêm, nếu không mặc quần áo vào chụp ảnh không đẹp."

"Chị à, chị đang làm diễn viên yên lành sao lại đổi nghề rồi?"

Khiết Ninh giả vờ ung dung nhún vai một cái, chớp mắt nói: "Làm diễn viên quá mệt mỏi, người mẫu thì thanh thoi hơn. Nhất là người mẫu ảnh, chỉ cần mặc quần áo, thay quần áo chụp ảnh là được rồi. Tuy tiền kiếm được không bằng diễn viên, nhưng cũng thoải mái hơn. Chị của em bây giờ cũng không thiếu tiền, tại sao lại đi chịu đày chứ?"

"Thật sao?"

Khiết Thành nhìn dưới bàn, thấy mắt cá chân của Khiết Ninh sưng đỏ, trong lòng cậu đau đến nhú mày.

Từ sau khi Khiết Ninh làm người mẫu, gần như là ngày nào cũng đi sớm về muộn, mang giày cao gót đứng cả ngày trời là chuyện như cơm bữa, mắt cá chân căn bản không chịu được.

Cô giấu Khiết Thành, nhưng Khiết Thành đã nhìn thấy vài lần qua cửa sổ, Khiết Ninh cầm giày cao gót bước ra từ xe taxi, chân trần bước đi trên mặt đất giống như sắp kiệt sức đến nơi rồi.

"Chị à, chị..."

Không đợi Khiết Thành lên tiếng, điện thoại di động của cô đổ chuông. Khiết Ninh liếc nhìn, vội vàng nuốt đồ ăn trong miệng xuống rồi ra đầu Khiết Thành im lặng, sau đó nhấn nút nghe điện thoại.

"A lô? Anh Kiều."

"..."

"Đúng, trang phục áo tắm buổi chiều đó là do tôi chụp."

Buổi chiều cô vừa chụp xong bộ ảnh trang phục bikini, nhóm chụp bộ ảnh này rất táo bạo, vì vậy thù lao cũng rất cao.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Không phải anh yêu tôi chứ?

"Cái gì?"

Nghe xong lời của anh Kiều, sắc mặt cô bỗng thay đổi cất cao giọng nói: "Các anh có làm hay không? Tôi chụp ảnh chưa nhận được một đồng thù lao nào, sao lại bắt tôi đền tiền?"

"..."

"Hủy hợp đồng thì hủy hợp đồng. Nhưng tôi báo cho các anh biết, bất kể là nguyên nhân gì, các anh cũng đừng hòng thiếu tôi một đồng nào."

"..."

Khiết Ninh cúp điện thoại, vô cùng tức giận, cô quăng điện thoại lên bàn: "Bất nạt người khác quá đáng."

"Chị ơi, chuyện gì vậy?" Khiết Thành quan tâm hỏi: "Ai bất nạt chị vậy?"

Khiết Ninh cúi đầu nhìn chằm chằm vào bát com một hồi, đột nhiên đứng dậy, cầm áo khoác đi ra ngoài: "Tầm à, em ở nhà, cứ ăn com đi không phải đợi chị, chị có việc phải ra ngoài."

"Trễ rồi chị còn đi đâu nữa, để em đi với chị!"

"Không cần."

Nói xong, Khiết Ninh ra khỏi cửa rồi. Cô đứng ở cổng tiểu khu bắt taxi rời đi.

"Bác tài, cho đến tập đoàn Phong Hành."

Kính chiếu hậu phản chiếu về mặt âm u của cô. Cô một gần chết mới đổi được sang nghề người mẫu, chỉ hy vọng Lưu Hoài Khang bỏ qua cho cô một lần, không ngờ anh ta còn làm trầm trọng thêm, hễ là những tạp chí nào cô tham gia chụp cũng đều lấy lý do "xét duyệt không đạt" không cho phát hành.

Bây giờ bên phía công ty người mẫu còn bắt cô bồi thường.

Lưu Hoài Khang đúng là muốn ép cô vào đường cùng mà.

Lúc này đã rất muộn, bên trong tòa nhà Phong Hành cũng chỉ có văn phòng của tổng giám đốc là còn sáng đèn.

"Lưu Hoài Khang, anh ra đây."

"Cô Khiết, cô không thể đi vào." Trần Nhạn đứng cản ở cửa, vẻ mặt khó xử.

"Lưu Hoài Khang, anh đuổi cùng giết tận như vậy thì chẳng đáng mặt đàn ông gì cả? Có gan làm mà không có gan nhận sao? Anh nói không giữ lời, anh..."

Trong phòng làm việc truyền đến giọng nói trầm thấp lạnh lùng của người đàn ông: "Trần Nhạn, cho cô ấy vào đi."

Ánh mắt Trần Nhạn hơi phức tạp nhìn Khiết Ninh, sau đó anh ta lui qua một bên, mở cửa ra.

Khiết Ninh nổi giận đứng đờ đờ đi vào phòng, nhìn bóng dáng quá mức bình tĩnh sau bàn làm việc kia, thờ hờn hờn nói: "Tất cả là do anh làm phải không? Khiến cho công ty đại diện hủy hợp đồng với tôi, khiến cho cả giới giải trí quay lưng lại với tôi, tất cả đều là do anh đứng sau làm phải không?"

"Không sai, là tôi."

"Tại sao?" Khiết Ninh không thể nào hiểu được hành vi như vậy: "Rốt cuộc ép tôi đến đường cùng như vậy thì anh có lợi lộc gì chứ?"

"Đồ của tôi dùng qua, cho dù là vứt đi cũng không muốn người khác chạm vào."

Luru Hoài Khang biểu hiện lạnh lùng, đẩy một bản hợp đồng đến trước mặt cô: "Ký cái này đi, sau đó hãy đi con đường cô nên đi."

Nhìn mấy chữ "Hợp đồng người đại diện giải trí Điền Hoan" về mặt Khiết Ninh ngẩn ra, chợt cười hờ hững: "Anh làm gì vậy? Đã qua rồi đừng liên quan đến nhau nữa. Nếu tôi nhớ không lầm thì lúc đó là anh muốn kết thúc mối quan hệ với, thả tôi đi. Vì chuyện này mà tôi đã trả giá bằng một quả thận của mình đấy."

"Tôi hối hận rồi."

Khiết Ninh ngẩn người.

Luru Hoài Khang ngẩng mắt lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô: "Tôi là người làm ăn, sau khi nghĩ kỹ lại cảm thấy vụ giao dịch này không có lỗi."

"Không có lỗi?" Khiết Ninh quả thật không dám tin bản thân đã nghe được gì: "Anh lấy của tôi một quả thận, còn có đứa con đầu tiên và cuối cùng của tôi nữa. Bây giờ tôi đưa cho anh 240 tỷ, anh có thể trả lại cho tôi tất cả những thứ này không?"

Luru Hoài Khang khẽ cau mày.

Khiết Ninh phần nộ đến cực hạn, nhưng cô dần dần bình tĩnh lại: "Lần này tôi không ký hợp đồng này, nếu như anh vẫn còn lương tâm cho dù là nghĩ đến hai năm bầu bạn kia cũng được, tôi xin anh giờ cao đánh khẽ bỏ qua cho một kẻ vô danh tiểu tốt như tôi đi, tôi sẽ cảm ơn anh rất nhiều, anh Luru."

Trong phòng làm việc vô cùng yên tĩnh.

Sau một hồi lâu, truyền đến giọng nói lạnh lùng: "Cô nhất định phải ký hợp đồng này."

"Anh cứ xem như hôm nay tôi chưa từng tới đây đi."

Khiết Ninh xoay người rời đi.

Cô cảm thấy mình đến nhầm, có thể nói đạo lý gì được với loại người như Luru Hoài Khang chứ? Anh ta lạnh lùng, tuyệt tình, bản thân cô chỉ là một món đồ chơi trong mắt anh ta mà thôi.

Còn chưa đi tới cửa, phía sau bỗng nhiên truyền đến giọng nói: "A a..."

Giọng nói này...

Khiết Ninh đột nhiên xoay người lại khiếp sợ nhìn chỗ phát ra giọng nói.

Trong tay Luru Hoài Khang cầm điện thoại di động đang phát ra giọng nói khiến người ta sôi sục máu huyết kia.

Video gần như là góc nhìn của một người, đứng gần nhìn thì thấy là một người phụ nữ...

Người đàn ông giờ điện thoại về phía Khiết Ninh, ngón tay như có như không gõ nhẹ lên bàn, hơi hột nói: "Khiết Ninh, cô có thể đi, nhưng chỉ cần hôm nay cô bước ra khỏi cánh cửa này thì những video này sẽ được phát lên mạng ngay lập tức."

"Luru Hoài Khang, anh quá đáng lắm!"

Cô không thể tin được, Luru Hoài Khang lại quay lại những chuyện này.

Video vẫn còn tiếp tục, Khiết Ninh đỏ mặt, nhào tới cướp điện thoại di động, luống cuống tay chân gần như điên cuồng xóa đi.

Luru Hoài Khang dù bận vẫn ung dung nhìn cô, lạnh nhạt nói: "Xóa đi, tôi còn lưu rất nhiều bản."

"Rốt cuộc anh muốn làm gì?" Khiết Ninh giận không nhịn nổi, đập luôn điện thoại.

Cô vô cùng khí thế, nhưng chút khí thế đó như gió mát thổi qua không thấy hình bóng.

Ánh mắt Luru Hoài Khang nhìn cô giống như nhìn con chim trong lồng, ngón tay thon dài đẩy bản hợp đồng đến trước mặt cô nói: "Ký tên đi."

Khiết Ninh cắn chặt môi, rất muốn bấm vào người đàn ông trước mặt này ra thành trăm mảnh.

Một lúc lâu, cô cầm bút ký tên.

Lúc ký xong cô mới phát hiện, phía cuối của hợp đồng vẫn còn một điều khoản, rõ ràng không có liên quan gì tới người đại diện: "Đây là cái gì?"

Không chờ cô nhìn rõ, hợp đồng đã bị lấy đi, rơi vào tay Luru Hoài Khang, anh nhìn chữ ký dưới cùng lộ ra vẻ mặt hài lòng, giọng nói trầm thấp vang vọng trong phòng làm việc: "Điều thứ một trăm hai mươi tám, bắt đầu từ bây giờ, bất cứ lịch trình nào của tôi, cô cũng phải đi cùng."

"Anh..."

Nhìn người đàn ông trước mặt này làm Khiết Ninh giận đến phát run, cô bấm sâu móng tay vào lòng bàn tay, nhưng không cảm thấy đau đớn.

Thấy vẻ mặt căm hận của Khiết Ninh, tâm trạng Luru Hoài Khang hơi phức tạp, giọng điệu chậm lại mấy phần: "Sau này mấy trường hợp kia đừng đi nữa."

Khiết Ninh cười hờ hững: "Trường hợp nào? Sao thế? Bên trong hợp đồng còn có điều khoản này nữa sao? Tôi đi đến đâu, ăn com uống rượu với ai cũng quy định bằng văn bản luôn à?"

"Sáng mai chín giờ cô đến Điền Hoan chọn kịch bản đi."

Luru Hoài Khang hơi ngược mắt lên, ánh mắt khôi phục lại vẻ lạnh lùng: "Cho dù cô ra ngoài bán tiếng cười cả năm thì kịch bản nhận được cũng không nhiều bằng việc ngoan ngoãn nghe lời tôi đâu."

"Nếu tôi không nghe lời thì sao?"

"Cô có thể thử xem."

Khiết Ninh không những không giận mà còn cười: "Nếu tôi không nghe, cho dù tôi ra ngoài bán tiếng cười suốt năm anh cũng có cách khiến tôi không nhận được một kịch bản nào phải không?"

Trong không khí dường như tràn ngập mùi thuốc súng.

Đương lúc Luru Hoài Khang sắp nhin hết nổi thì Khiết Ninh bỗng cười lên, khoe miệng hiện lên vẻ khinh bỉ: "Cũng đã nói đến mức này rồi, anh Luru, trong lòng tôi thực sự rất tò mò một chuyện, tôi muốn hỏi rõ ràng, tránh hiểu lầm về sau."

Hai tay cô chống lên bàn làm việc, hờn nghiêng nửa người về phía Luru Hoài Khang, bóng cô đổ xuống bàn làm việc, nói: "Không phải anh yêu tôi rồi đấy chứ?"

Giọng nói của Khiết Ninh không lớn nhưng vẻ rất trêu ngươi. Mấy sợi tóc xoắn trước trán hơi bay bay theo từng nhịp nói của cô, rõ ràng là rơi trên mặt cô nhưng lại khiến lòng anh ngứa ngáy.

Một lúc lâu, cô kinh ngạc thốt lên một tiếng, trên cảm truyền đến cơn đau tránh thoát không được, không đợi cô hồi tỉnh thần, đôi môi lạnh lẽo của người đàn ông đã lướt qua trán cô, như có như không tiếp xúc với vành tai cô: "Nếu cô ám chỉ là cơ thể của cô thì tôi thừa nhận."

Sau khi giằng co mấy giây, Khiết Ninh buồn bực đẩy anh ra, xoa cằm của mình, xác nhận không sao mới nói: "Lời này của anh đã nói với bao nhiêu người phụ nữ rồi? Vợ chưa cưới của anh biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cô thật sự quá tình mắt

Nghe vậy, sắc mặt Luru Hoài Khang khẽ thay đổi, Khiết Ninh nhìn thấy rõ ràng, không cần anh mở miệng, cô đã nói: "Hợp đồng cũng đã ký xong rồi, tôi có thể đi được chưa?"

Luru Hoài Khang nhú mày, lời cảnh cáo đã đến bên miệng cũng lười nói: "Ừm."

Sau khi Khiết Ninh đi rồi, Luru Hoài Khang để hợp đồng người đại diện vào tủ bảo hiểm khóa lại.

Đêm đã khuya, cửa sổ sát đất trong suốt của tòa nhà cao tầng cực lớn đủ để quan sát cảnh đêm phồn hoa nhất của thành phố Yến Kinh, bên tai anh vang lên lời lúc này của Khiết Ninh nói với mình, anh hơi nhú mày.

Lúc trước làm phẫu thuật thay thận không phải anh không do dự, nếu không phải Cố Thi Anh cần phẫu thuật gấp, Khiết Ninh cũng không phải không được giữ lại đứa bé kia.

Anh cảm thấy chuyện này không liên quan gì đến việc có yêu hay không? Chỉ là sự tồn tại của Khiết Ninh khiến anh cảm thấy dễ chịu.

Mấy năm nay Cố Thi Anh càng ngày càng quá đáng. Cho dù anh nghĩ đến tình cảm từ nhỏ cùng nhau lớn lên nhưng thời gian lâu rồi cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi.

Mặc dù Khiết Ninh cũng không phải là người dịu dàng hiền lành gì, thậm chí thường xuyên diễn tâm kế trước mặt anh, nhưng cô rất có chừng mực. Bất kể là tình cảm hay là cơ thể cũng đều khiến anh cảm thấy được an ủi, như vậy đã đủ rồi.

Khi Khiết Ninh về đến nhà thì phòng khách vẫn còn sáng đèn. Vừa mở cửa ra Khiết Thành đã giật mình tỉnh giấc trên bàn ăn. Cậu nhìn thấy Khiết Ninh vội đứng bật dậy, giọng ngái ngủ hỏi: "Chị à, chị về rồi? Thế nào rồi?"

"Không có chuyện gì." Khiết Ninh thay giày đi vào nhà: "Sao em còn chưa ngủ? Bảo em đừng đợi chị rồi cơ mà? Nếu cả đêm chị không về thì em định ngủ ở đây suốt đêm à?"

"Thật không có chuyện gì sao?" Khiết Thành biết nghề người mẫu không dễ làm, hơi nhăn mày nói: "Có phải người của công ty bắt nạt chị không? Em trút giận thay chị."

"Không có chuyện gì thật, em đoán mò gì chứ? Người của công ty nào dám bắt nạt chị? Em đừng lo chuyện của chị, cố gắng ôn tập chuẩn bị thi cử, chỉ cần em vào đại học khoa học tự nhiên thì chị có năm mơ cũng có thể mỉm cười rồi. Đầu cần em giúp chị trút giận gì nữa chứ?"

Khiết Thành vóc người cao ráo, Khiết Ninh xoa đầu cậu hơi khó nên cô dứt khoát vỗ vai cậu: "Không còn sớm nữa, đi ngủ mau lên. Hai ngày nữa chị sẽ đăng ký lớp học thêm cho em, đến lúc đó em phải lên lớp học cho chị."

"Đi học?" Khiết Thành thay đổi vẻ mặt: "Chị à, chị thực sự bảo em thi đại học sao?"

"Còn có thật giả nữa sao? Em nhất định phải thi đại học. Không đưa em tới trường đã tốt lắm rồi, lớp học thêm hoặc gia sư tại nhà em tự lựa chọn đi."

"Chị à, nhà họ Khiết chúng ta không có đầu óc học hành đâu, chị đừng làm khó em nữa được không?"

"Ai nói? Lúc đó chị của em thi đại học đỗ thủ khoa trường đấy nhé."

Nghe vậy, Khiết Thành nhìn mũi chân lẩm bẩm: "Đó là bởi vì chị là sinh viên ngành nghệ thuật, chứ dựa vào thành tích điểm thi văn hóa kia của chị, ngay cả thi đại học chính quy cũng không đủ điểm."

Lúc Khiết Ninh học cấp ba, mẹ Khiết cảm thấy thành tích cấp hai của con gái không dễ gì đậu cấp ba, nên bà đã bỏ hết công sức để đốc thúc cô học múa. Sau đó đã chứng minh kế sách của mẹ Khiết vô cùng chính xác. Không những học múa có thể cộng thêm điểm lúc cô thi cấp ba mà lúc thi đại học nhờ có môn sở trường này mà cô thi đậu vào học viện điện ảnh ở Yên Kinh.

Điểm môn văn hóa thi đại học cao nhất của cô cũng là cao trong đám sinh viên thi nghệ thuật thôi.

"Em đang lẩm bẩm gì đấy?"

"Không, không có gì." Khiết Thành ho khan một tiếng, ngượng ngùng nói: "Em đi lớp học thêm."

Lúc này Khiết Ninh mới hài lòng gật đầu: "Vậy còn tạm được."

Trên đời này cô chỉ còn Khiết Thành là người thân duy nhất. Chỉ hy vọng cậu có thể bình yên sống bên cạnh cô, sau này sẽ có một công việc tốt, rồi cứ sống bình an, vui vẻ là được rồi.

Sáng hôm sau Khiết Ninh theo lời dặn của Lưu Hoài Khang, đến tìm ông chủ của công ty giải trí Điền Hoan.

Gót giày cao gót giẫm lên sàn nhà bóng loáng, kính râm, môi đỏ, khí chất ngời ngời. Cô ung dung ngồi ở phòng chờ đại sảnh, dưới bao con mắt kính ngạc của mọi người, cô gọi một ly cà phê, thơm thả uống.

Các lễ tân bàn tán sôi nổi.

"Người kia chẳng phải là Khiết Ninh sao? Không phải cô ta bị công ty đuổi việc rồi sao? Sao lại trở lại rồi?"

"Đúng đấy, còn lộ liễu như vậy."

"..."

Trong chốc lát Trình Lan đã dẫn trợ lý vội vàng xuống lầu.

Trình Lan là trợ lý cấp cao ở công ty giải trí Điền Hoan. Tất cả các nghệ sĩ bất kể là già trẻ lớn nhỏ đều phải qua chị Lan xét duyệt xong sau đó mới chỉ định người quản lý.

Nhưng Khiết Ninh lại có phần không giống. Hai năm trước lúc cô vẫn còn đi học đã được ký hợp đồng ở đây. Tổng giám đốc cấp trên đích thân gọi điện thoại, dặn dò phải quan tâm, còn chỉ định người quản lý giỏi nhất công ty là Hạ Lâm phụ trách dẫn dắt. Công ty đều biết sau lưng cô có kim chủ chống lưng nhưng rốt cuộc là ai thì không ai biết.

Giờ phút này Trình Lan hơi khó xử, dù sao Khiết Ninh này mới bị đuổi chưa lâu thì đã sung sức trở về. Tạm thời không nói sau lưng cô là ai, chỉ dựa vào bản lĩnh của cô thì đã không thể khinh thường rồi.

"Khiết Ninh, sao em đến sớm thế? Sao lại không đi lên?"

Khiết Ninh dù bận vẫn ung dung nhấp một hớp cà phê, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: "Không cần, nơi này thông thoáng, dù sao cũng không có gì hay để tán gẫu. Chỉ là chọn một kịch bản mà thôi. Chọn xong tôi sẽ đi ngay."

"Cũng phải." Chị Lan ngược lưng nhìn trợ lý bên cạnh, trợ lý đó hiểu ý, vội vàng bày một xấp giấy tờ thành hàng ngang trên bàn trà: "Cô Khiết, chỗ này là năm kịch bản tương đối thích hợp với hình tượng của cô mà tôi đã lựa ra trước. Dù các kiểu, nhóm đạo diễn cũng không tệ, cô lựa một kịch bản mình thích đi."

Nghe vậy, ánh mắt Khiết Ninh nhìn xuống phía dưới.

Năm kịch bản, đều là kịch bản phim điện ảnh, chỉ cần nhìn tên biên kịch đề ngoài trang bìa thôi người trong nghề đã biết độ nổi tiếng rất cao. Khiết Ninh cũng tùy tiện lật xem cho có, sau đó lựa kịch bản phim hài thể loại hiện đại: "Chọn cái này đi."

Được Lưu Hoài Khang căn dặn, kịch bản chị Lan đưa tới chắc chắn đều là kịch bản hay nhất, không cần phải phân vân nhiều.

Trình Lan liếc mắt nhìn, giống như có điều suy nghĩ nói: "Được, vậy em còn vẫn muốn giống như trước đây, do Hạ Lâm dẫn dắt chứ?"

Nhắc tới Hạ Lâm, ánh mắt Khiết Ninh trở nên lạnh lẽo ngay lập tức, cô mĩa mai nói: "Không cần, một người mới tốt nghiệp như tôi chịu không nổi một người quản lý giỏi như chị ta."

Hạ Lâm là người của Lưu Hoài Khang, bảo cô ta dẫn dắt chẳng khác gì cô bị giám sát?

Trình Lan nghe ra được vẻ mĩa mai trong lời nói của cô, yên lặng thờ dài, nhỏ giọng nói: "Vậy chị sẽ đổi người khác cho em."

Trình Lan mở máy tính bảng ra, click vào danh sách những người quản lý trong công ty, bên trong có ghi lại tất cả "thành tích" ví dụ như bàn được hợp đồng người đại diện của hãng trang sức nổi tiếng nào, ký được hợp đồng phim cải biên từ tác phẩm nào đó sau này hot ra sao v. v. của những người quản lý từng dẫn dắt qua nghệ sĩ nào, thời gian dẫn dắt bao lâu,...

Khiết Ninh lại hững hờ nhìn trang cuối cùng, chỉ đại một bản lý lịch gần như trống không nói: "Chọn cô ấy đi."

"Cô ấy?" Khuôn mặt Trình Lan hơi cứng lại: "Khiết Ninh à, em có cần suy nghĩ lại không? Đây là người mới vào công ty, mới tốt nghiệp đại học, cũng chưa dẫn qua bất cứ nghệ sĩ nào, hoàn toàn không có kinh nghiệm gì cả."

Vừa vặn từ xa truyền đến giọng nói chào hỏi. Người quản lý cũ của cô, Hạ Lâm vừa mới bước vào cửa, trên người mặc bộ vest hàng hiệu, già dặn, tay cầm theo hồ sơ, cô ta nghe thấy những lời bàn tán từ quầy lễ tân rồi cô ta đột nhiên dừng bước, ánh mắt nhìn về phía Khiết Ninh.

Khiết Ninh liếc qua bóng dáng quen thuộc kia, ánh mắt đột nhiên âm u, cất cao giọng nói: "Người có kinh nghiệm cũng chưa chắc để tâm tư vào tôi, có lúc còn không bằng người mới đâu."

Nói xong lời này, cô tao nhã quay đầu, cong môi cười nói: "Chị nói phải không, chị Lâm?"

Xa xa tiếng bàn luận xôn xao một vùng.

Ai có thể ngờ Khiết Ninh chẳng nề nang gì Hạ Lâm cả.

Chưa tới nửa ngày, toàn bộ công ty đều đã biết Khiết Ninh chẳng thà cần một người mới không biết gì cũng không cần một người quản lý giỏi là cô ta đây, đối với những người đang làm nghề mà nói, đây là sỉ nhục cực lớn đối với năng lực của cô ta.

Ngón tay nắm chặt hồ sơ của Hạ Lâm giận đến phát run, sắc mặt tái mét, lúng túng cực kỳ.

Khiết Ninh đã đạt được mục đích, cô ung dung từ tốn đứng dậy, kéo kính râm trên đỉnh đầu xuống sống mũi, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp nói: "Vậy thì chị Lan cứ quyết định như vậy đi, không còn chuyện gì thì em đi trước đây."

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đối tạo hình của nữ chính

Hạ Lâm chính là tai mắt của Lưu Hoài Khang ở công ty giải trí Điền Hoan. Chẳng phải gì anh cũng muốn quản cô sao? Cô lại cứ không theo ý của anh đây. Người tài giỏi chó má gì chứ, cô khẳng khái không muốn thế đấy.

Vốn dĩ ầm ỉ một trận như vậy, cô cho rằng Lưu Hoài Khang ít nhiều cũng sẽ trách cô không biết tốt xấu, nhưng đợi cả ngày cũng không thấy anh gọi điện thoại nói gì, ngược lại còn khiến cô phiền muộn.

Sáng hôm sau người quản lý mới đã đến chỗ cô ở báo danh rồi. Cô ấy đội mũ nôi màu đỏ, môi hồng răng trắng, là một cô gái xinh xắn đáng yêu, tên là Tô Mạt, bằng tuổi với cô.

Tô Mạt ngồi ghé sô pha, sau khi giới thiệu đơn giản về mình, cô ấy liền bắt tay ngay vào việc chính, nói: "Vai diễn kịch bản này là em tìm cho chị, chị xem qua đi ạ."

Khiết Ninh nhìn lướt qua thì rút ra một kịch bản nhìn quen mắt "Thâm cung kế"? Kịch bản này không phải đã quay rồi sao?

Tô Mạt nhìn thấy thì lắc đầu nói: "Ồ, kịch bản này không phải. Kịch bản đó là công ty chúng ta cho mượn người mới tạm thời sang đó đóng vai cung nữ. Chị xem những kịch bản khác đi."

Khiết Ninh nhìn đăm chiêu kịch bản trong tay.

Một tiếng sau, ở trường quay của tổ làm phim "Thâm cung kế".

Thợ trang điểm đang trang điểm tạo hình cho Khiết Ninh, Tô Mạt ngồi bên cạnh cau mày: "Sao chị lại muốn diễn vai cung nữ chứ? Chị Lan rất quan tâm chị, đưa cho chị bao nhiêu là kịch bản hay."

"Rèn luyện kỹ thuật diễn mà. Diễn viên giỏi phải bắt đầu từ những vai diễn nhỏ, không phải sao?"

Khiết Ninh nhìn bản thân mình trong gương, cô cong khóe môi cười ý tứ sâu xa.

Trước khi chính thức quay, người của tổ làm phim thúc giục ba bốn lần Triệu Hồng Ngọc mới từ phòng trang điểm riêng đi ra. Mới thấy Khiết Ninh cô ta liền cười cười khẩy một hồi: "Tôi còn tưởng rằng cô ký hợp đồng trở về công ty giải trí Điền Hoan thì phải có bản lĩnh cỡ nào, thì ra kim chủ lần này cũng chẳng ra sao cả? Sao vẫn để cô diễn vai cung nữ thế?"

Khiết Ninh không thay đổi sắc mặt.

"Dù sao tôi cũng là người mới, không có bản lĩnh bằng cô Triệu, xin chỉ giáo nhiều hơn."

Triệu Hồng Ngọc cười khẩy, vô cùng đắc ý.

Mà không biết ánh mắt của Khiết Ninh sau lưng cô ta đã sa sầm trong nháy mắt. Lần trước nước trà nóng hổi dội lên mặt cô thù này cô vẫn chưa quên đâu, cô là người thù dai, có thù tất báo.

"Thâm cung kế" cảnh thứ tám. Bắt đầu diễn..."

Cảnh phim này Khiết Ninh đóng vai tiểu cung nữ phải dâng trà cho phi tử do Triệu Hồng Ngọc đóng. Trong nước trà có độc, vì vậy tay của Khiết Ninh hơi run run, ngay cả giọng nói cũng run run, nhưng lại cố giả vờ bình tĩnh: "Nương nương, mời dùng trà thẩm giọng."

Triệu Hồng Ngọc bung ly trà lên, dùng nắp ly gạt lá trà nổi trên mặt nước, cúi đầu thử một ngụm, ngay sau đó dằn mạnh ly trà qua một bên, giọng lên...

"Dừng lại!" Đạo diễn không khách khí hô lên một tiếng, một cái tát này của Triệu Hồng Ngọc còn cách sát mặt Khiết Ninh vài phân.

"Sao cô có thể nhìn ra trong trà có độc, sao cô lại có thể chắc chắn là cung nữ hạ độc. Suốt cả quá trình diễn biến tâm lý của cô đâu? Diễn ánh mắt của cô đâu? Cô có đọc kịch bản không?"

Quay lại lần nữa, quay liên tục ba lần, Triệu Hồng Ngọc đều không đạt được yêu cầu của đạo diễn, trước mặt mọi người bị đạo diễn chửi không ngớt đầu lên được.

Trong lúc cả tổ làm phim đều đang trong bầu không khí không tốt thì Khiết Ninh bỗng đưa ra đề nghị.

"Đạo diễn, hay là để tôi làm mẫu cho cô Triệu xem một lần?"

Cô vừa nói xong, Triệu Hồng Ngọc đã xù lông ngay lập tức.

"Tôi cần cô làm mẫu cho tôi à! Cô nghĩ gì thế?"

"Không gì là không thể?!" Đạo diễn lạnh mặt: "Tôi thấy cung nữ này diễn còn hay hơn cô. Cô diễn mẫu cho cô ta xem một lần. Triệu Hồng Ngọc, cô đổi đóng vai cung nữ đi."

Sắc mặt Triệu Hồng Ngọc trắng bệch, nghiêng răng trèo trẹo nhưng lại không dám làm trái ý của đạo diễn.

Mấy phút sau, tâm trạng Khiết Ninh trào dâng, nắm đấm siết chặt để trên bàn nhỏ làm bằng gỗ cầm lại, ánh mắt tràn ngập vẻ căm giận vì bị phản bội: "Ta không xử bạc với người, nói! Là ai đã sai khiến người?"

Triệu Hồng Ngọc cúi thấp đầu, bất đắc dĩ nói: "Không có, không ai sai khiến."

"Người đây là thái độ gì?"

Khiết Ninh đứng bật dậy, giơ tay lên tát một cái như trời giáng vào mặt Triệu Hồng Ngọc đang quỳ trên mặt đất, ôm mặt về không dám tin.

Một tiếng "chát" vang vọng toàn bộ trường quay, cô diễn ánh mắt vừa thương tiếc lại vừa quyết liệt: "Người thân ở Tào Doanh còn tâm thì đang ở Hán, có bản lĩnh hơn nữa ta cũng không cần, người đâu kéo ra ngoài dùng gậy đánh chết."

"Không tệ." Về mặt đạo diễn vô cùng hài lòng: "Cái này có thể được gọi là mẫu chuẩn."

Sau khi đạo diễn hô cut, Khiết Ninh thở phào một hơi, đổi ngay thành vẻ mặt xin lỗi, cúi xuống đỡ Triệu Hồng Ngọc đứng lên: "Xin lỗi cô Triệu, lúc này tôi ra tay không chú ý, đúng là đã đánh cô thật."

"Cô..." Triệu Hồng Ngọc gần như nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng trước mặt nhiều người như vậy cũng không dám bộc phát, cô ta vội quay người nhìn đạo diễn nói: "Đạo diễn à, mặt tôi đã sưng thành như vậy còn quay thế nào được nữa? Khiết Ninh cô ta cố ý."

Về mặt đạo diễn thiếu kiên nhẫn nói: "Mặt sưng phù diễn không được đúng không? Thợ trang điểm đâu? Trang điểm cho Khiết Ninh thành tạo hình nữ chính, nửa tiếng sau chính thức quay."

Mọi người có mặt ở đó xôn xao.

Tất cả mọi người nghe được lời này đều choáng váng.

Chuyện thay đổi người trước khi quay là thường xuyên xảy ra. Quay giữa chừng thay người cũng không phải là chưa từng xảy ra. Nhưng bởi vì diễn tại chỗ không tốt nói đổi người liền đổi người thì đây vẫn là lần đầu tiên trong giới giải trí.

"Bộ phim này tôi đã quay một tuần rồi, tôi cũng đã ký hợp đồng rồi. Đạo diễn, sao ông có thể đột nhiên đổi người chứ?"

"Không cần nữa, ngay cả lời thoại cô cũng không thuộc, một tuần xin nghỉ phép ba lần, nếu để cô diễn tiếp nữa, lẽ nào một năm này tất cả người trong tổ làm phim phải xoay xung quanh cô sao?"

Nghe nói như thế, Triệu Hồng Ngọc mới xác định đạo diễn không đùa với cô, nhất thời sắc mặt trắng bệch, một hồi lâu mới cắn răng khế nói: "Đạo diễn, nếu đổi tôi, tổng giám đốc Triệu sẽ rút vốn đầu tư."

Đạo diễn lạnh lùng liếc cô ta nói: "Người trong giới giải trí này có biết bao nhiêu người có núi dựa sau lưng. Đừng cho rằng mang theo vốn vào tổ làm phim chỉ mình cô mới làm được, tôi khuyên cô tự lo lấy thân đi."

Lời này không thể nghi ngờ là đang nhắc nhở cô điều gì đó. Cô ta nhất thời sắc mặt tái mét, đi thẳng tới cửa phòng trang điểm ngăn Khiết Ninh lại: "Trừ bản lĩnh dùng thủ đoạn thấp hèn cướp vai diễn của người khác ra, cô còn biết làm gì nữa không?"

Khiết Ninh hất cằm lên kiêu căng nói: "Dù sao có bản lĩnh này cũng còn hơn người không có bản lĩnh, diễn xuất làm nhức mắt người khác đúng chứ?".

Khiết Ninh nói xong, đẩy cô ta ra, đi thẳng vào phòng trang điểm: "Xin lỗi cô Triệu, bây giờ tôi phải dùng phòng trang điểm rồi, phiền cô nhường đường."

"Khiết Ninh, cô... Cô chờ xem!"

Triệu Hồng Ngọc hậm hực giậm chân ở cửa phòng trang điểm

*

Đêm đó sau khi tổ làm phim kết thúc buổi quay, Khiết Ninh trở về chung cư thu dọn đồ chuẩn bị hôm sau đi quay, để khỏi phải ngày nào cũng đi đi lại lại.

Có tiếng người bấm chuông cửa, cô nghĩ là Khiết Thành tan học trở về.

Lúc cô mở cửa ra, thuận miệng nói: "Em không mang theo chìa khóa..."

Chữ "à" còn chưa kịp nói ra trong nháy mắt khi cô thấy Lưu Hoài Khang, cô mới miễn cưỡng nuốt xuống.

"Sao anh lại tới đây?" Cô hơi sốt sáng hỏi.

Lưu Hoài Khang mặc đồ vest trắng thơm, thoát nhìn giống như vừa đi họp hội nghị quốc tế về, dưới cặp mắt kính gọng vàng là ánh mắt sắc bén, mạnh mẽ.

"Vừa về dưới trướng của tôi đã cướp được vai nữ chính, cô định để tôi đứng bên ngoài nói chuyện thế này à?"

Khiết Ninh liếc mắt nhìn đồng hồ, nửa tiếng nữa là đến giờ Khiết Thành tan học, lúc này cô mới nghiêng người nhường đường.

Cô rót trà, thấp giọng nói: "Nửa tiếng sau anh phải đi ngay đây, tôi không muốn để cho Tầm thấy."

"Nửa giờ sợ là không đủ."

Luru Hoài Khang tháo kính mắt đặt trên bàn ăn, ngón tay thon dài kéo cà vạt, sắc mặt bình tĩnh ôn hòa, giống hệt trước đây, vô cùng tùy tiện.

Cô cho rằng ít nhất Luru Hoài Khang sẽ hỏi cô tại sao đột nhiên cướp kịch bản của Triệu Hồng Ngọc, nhưng rõ ràng người đàn ông này cũng chẳng quan tâm, giống hệt trước đây, chỉ có một cách để giao lưu với cô.

Khiết Ninh bỗng nhiên đề tay anh lại, cắn răng nói: "Đừng ở đây, lát nữa Tầm sẽ về."

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Đi theo

Từ trước đến nay cô luôn khôn khéo khiêm tốn, chưa từng từ chối chuyện này, đây là lần đầu tiên.

Lý do dường như rất bình thường nhưng Luru Hoài Khang vẫn lộ vẻ không vui, một lúc lâu sau mới buông lỏng tay ra, dứt khoát đi về phía cửa nhưng để một câu nói: "Đi theo."

Khiết Ninh hơi cau mày, cầm lấy áo khoác của anh ta rồi đuổi theo sau.

Luru Hoài Khang đậu xe trong ga-ra của biệt thự, Khiết Ninh vừa lên xe thì...

"Đừng làm ở đây chứ?" Khiết Ninh có chút căng thẳng.

"Cô sợ cái gì?"

Luru Hoài Khang kiểm chế lại, bình tĩnh nhìn cô: "Cô rất lo cho em trai mình sao?"

Đúng rồi, có Luru Hoài Khang ở đây, cho dù có bị người khác chụp được thì cũng sẽ không có bất kỳ chuyện gì lộ ra, hơn nữa đây cũng không phải lần đầu cô và anh ta làm chuyện này ở trong xe. Cô căng thẳng chẳng qua là vì sợ bị Khiết Thành bắt gặp.

Người có điểm yếu là người dễ bị khống chế nhất, trong chớp mắt này, Khiết Ninh đã nhìn thấy vài phần ý uy hiếp trong mắt người đàn ông này. Sắc mặt cô hơi đổi, nói sang chuyện khác: "Nhanh lên một chút, buổi tối tôi còn phải thu dọn đồ đạc."

"Tôi thế nào, cô biết mà."

Bởi vì chuyện lúc trước, Khiết Ninh không có hơi sức nào để lấy lòng anh ta nữa, chỉ giả bộ chối từ rồi liếc nhìn như mọi khi, thuận theo anh ta mà thôi.

Luru Hoài Khang rõ ràng cũng cảm nhận được điểm này: "Nghiêm túc một chút."

Khiết Ninh hít một hơi khí lạnh, tức giận, đôi mắt rung rung trừng mắt nhìn Luru Hoài Khang: "Cô đòi hỏi nhiều như vậy, hay là đi tìm người khác đi."

"A..."

Hồi lâu sau, trong xe dần yên tĩnh lại.

Khiết Ninh bị giày vò đến mệt rũ rồi.

Luru Hoài Khang thì lại như không hề có chuyện gì, ung dung mặc quần áo chỉnh tề.

"Tôi đợi cô ở đây, cô đi thu dọn đồ đạc xong rồi chuyển về đi."

Khiết Ninh chống thân thể bủn rủn ngồi xuống thu dọn quần áo, khi nghe được câu này thì bàn tay đang cài khuy áo siết chặt: "Tôi không đi."

Ánh mắt lạnh lùng của Luru Hoài Khang hơi nhíu lại, nhìn cô một cái: "Nếu như cô muốn lần nào cũng làm ở đây thì tôi cũng không để ý, nhưng bên trên chính là chỗ ở của cô, tôi cũng không đảm bảo em trai cô sẽ không đột nhiên đi xuống dưới đâu."

"Anh..." Khiết Ninh cắn răng: "Không phải anh đã có vị hôn thê rồi sao? Anh không lo tôi to gan, một ngày nào đó sẽ quấy nhiễu làm hậu cung của anh

có chuyện à."

"Đừng tự cho mình thông minh, cô không có bản lĩnh ấy."

Trong liên hôn thương mại, quyền lợi và ràng buộc phức tạp như một đầm nước sâu, không phải một chút vấn đề trong cuộc sống có thể làm xáo trộn được.

Khiết Ninh cẩn thận, chỉnh đốn trang phục xong thì xuống xe, đóng cửa "rằm" một cái.

Lưu Hoài Khang làm việc quá quyết tâm nhẫn, nếu anh đã biết Khiết Thành là điểm yếu của cô thì sẽ không chỉ đơn giản nhắc đến bên tai cô như vậy. Cô không thể không nghe theo anh.

"Chị đi đâu vậy?"

Khiết Thành cầm chìa khóa đứng ở cửa, mặc trang phục thoải mái màu tro, có lẽ là vừa trở về, đang đứng đổi dép ở cửa thì thấy Khiết Ninh đẩy vali hành lý từ trong phòng ngủ đi ra.

"Chị đi đóng phim, ngày mai sẽ vào đoàn phim, có thể một thời gian sẽ không về, em tự chăm sóc tốt cho mình nhé."

Cô nói rồi nhét một cái thẻ ngân hàng vào trong tay Khiết Thành: "Cần gì thì cứ cả thẻ, mật mã là sinh nhật của em."

"Chị, em không cần cái này."

"Được rồi, cầm đi." Khiết Ninh không nói lời nào lại dúi vào tay em trai: "Trong khoảng thời gian này chị không có ở nhà, em vẫn phải ăn ngủ điều độ, cũng nhất định phải đi học, không được lười biếng đấy."

"Em biết rồi, nhưng đã muộn thế này rồi, chị đi ra ngoài cũng không an toàn, để em đưa chị đi."

"Không sao đâu, có người đón chị rồi."

"Ai vậy?"

Khiết Ninh nhướn mày, nghĩ đến Lưu Hoài Khang thì lại thấy bực bội, nói qua loa: "Em không biết đâu, là quản lý mới của chị."

Để tránh Khiết Thành hỏi nhiều lại bị lộ, Khiết Ninh vội kéo hành lý ra ngoài, đến cửa thang máy thì đẩy Khiết Thành quay về.

"Trở về đi, không cần tiễn chị đâu, cái vali này cũng không nặng."

Cửa thang máy từ từ đóng lại, Khiết Thành lặng lẽ thở dài, không nỡ để chị phải làm việc vất vả như vậy.

Sau khi về đến nhà, anh nhìn qua bàn ăn thì sửng sốt trong giây lát.

Ánh mắt của anh dừng lại ở gọng kính viền vàng trên bàn ăn.

Khiết Ninh không cận thị, mà cặp kính này cũng không giống kiểu đáng cho nữ.

Cô trở về căn hộ mà hai năm trước từng sống, trang trí trong căn hộ vẫn y như trước, không xê dịch chút nào, cô nhìn mà thấy phiền muộn, tự nhốt mình trong phòng tắm.

Nước nóng từ vòi hoa sen xối lên mặt, nhưng dường như dù có xối thế nào thì cũng không rửa sạch mùi hương thuộc về anh ta trên người cô.

Làm sao có thể tẩy sạch được, khi mà khắp nơi đều là dấu vết của anh.

Cô tự hỏi mình, nếu như hai năm trước cô đã biết Lưu Hoài Khang là một người đàn ông bá đạo như vậy, liệu cô có còn ở bên anh không?

Cô nhắm mắt lại, gần như không chút nghĩ ngợi mà đưa ra đáp án. Thời điểm đó hai năm trước, hoàn cảnh khó khăn đã đẩy cô vào đường cùng, ngoài Lưu Hoài Khang thì cô không có lựa chọn nào tốt hơn.

Cô nghĩ được như vậy, cảm thấy thoải mái phần nào với những gì mình phải chịu, sau khi tắm xong, nghiêng đầu về một bên lau tóc rồi đi ra khỏi phòng tắm.

Trong phòng ngủ trống không, phía ngoài chỉ có tiếng nước vang lên từ trong phòng tắm.

Khiết Ninh liếc nhìn, quay đầu đi tìm máy sấy tóc nhưng không tìm thấy, nhưng lại thấy được điện thoại di động của Lưu Hoài Khang đang rung.

Trên màn hình hiển thị hai chữ "Thi Anh" cực kỳ bắt mắt. Ánh mắt của cô chợt lạnh đi vài phần, nhấn nút trả lời, không nhanh không chậm nói: "Bây giờ Hoài Khang đang tắm."

"Cô là ai?" Giọng nói của người phụ nữ hơi kinh ngạc.

"Tôi sao?"

Không đợi Khiết Ninh trả lời, Cố Thi Anh đã nghe ra giọng nói của cô: "Là cô."

Lần trước, khi cô gọi điện thoại cho Lưu Hoài Khang, đầu điện thoại bên kia chính là người phụ nữ này.

"Hoài Khang đâu rồi? Cô đưa anh ấy nghe máy đi."

"Cô này, tôi vừa nói rồi mà, anh ta đang tắm."

Khiết Ninh quay đầu nhìn phòng tắm, thấy tiếng nước đã ngừng thì không nhiều lời nữa: "Một lúc nữa cô gọi lại sau đi, ồn ào quá."

Cô vừa dứt lời thì lập tức cúp điện thoại, kể cả Cố Thi Anh gọi đến cũng tắt máy.

Lưu Hoài Khang tắm rửa xong đi ra, chỉ quần một cái khăn tắm xám.

Khiết Ninh ngồi đối diện cửa phòng, đang ngồi trên giường sấy tóc, tóc còn ướt xõa trên vai.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Gặp dịp thì chơi

Lưu Hoài Khang nghĩ đến chuyện ở ga ra, cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn lắm, đi thẳng qua, bóng của thân hình cao 1m87 đổ xuống trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống.

Khiết Ninh chần chừ ngẩng đầu, đầu tóc rối bời buông trên bả vai, tạo cảm giác lộn xộn lười biếng.

Lưu Hoài Khang đề đầu cô xuống.

Cô hơi sững sờ, hiểu được chuyện gì, đẩy tay anh ra.

"Tóc tôi vẫn còn ướt, chờ tôi sấy khô đã."

Cô vừa dứt lời thì máy sấy trong tay đã bị lấy đi, trên đỉnh đầu vang lên giọng nói trầm thấp khàn khàn của đàn ông: "Hai chuyện này không ảnh hưởng gì đến nhau."

Khiết Ninh quỳ gối trước giường, bên tai tiếng gió thổi vù vù.

Cảm giác hít thở không thông kéo tới...

"A a a..."

Tiếng điện thoại rung lại vang lên, Lưu Hoài Khang không vui liếc nhìn thông báo trên điện thoại, là trợ lý Trần Nhạn, anh nhắc máy: "Chuyện gì?"

Vật lớn được rút khỏi, Khiết Ninh như người chết sếp chết chìm trôi được lên trên mặt nước, há miệng hít một hơi dài, rồi lại ho khan, nhưng mùi vị trong cổ họng dù thế nào cũng không tan. Cô cố nén cảm giác cuộn trào trong dạ dày, quỳ rạp trên mặt đất, âm thầm điên cuồng mắng chửi Lưu Hoài Khang một vạn lần.

Không biết Trần Nhạn nói gì, sắc mặt Lưu Hoài Khang lập tức thay đổi, lạnh lùng nhìn Khiết Ninh: "Tôi biết rồi."

Sau khi cúp điện thoại, anh ta từ từ cúi người nắm lấy cổ Khiết Ninh, ánh mắt lạnh lẽo: "Cô nghe điện thoại của tôi?"

Khiết Ninh bị đau, vỗ vào tay anh ta, ho khan không ngừng: "Anh nói gì tôi không hiểu? Điện thoại gì?"

Lưu Hoài Khang chăm chú nhìn cô một hồi, thấy viên mắt cô đỏ ửng, vẻ mặt vô tội, đáng vẻ uất ức thì dường như trong lòng bị cái gì đâm vào, lại đau lại vừa ngứa.

Anh không nhìn được buông lỏng tay ra, đẩy cô qua một bên: "Đừng để tôi biết có lần sau."

Khiết Ninh ngã sang một bên: "Nếu như anh không tin tôi như thế, hà tất để tôi đến đây ở?"

Lưu Hoài Khang mặc quần áo tử tế, đôi mắt như nhìn thấu tất cả, lạnh lùng nhìn cô: "Khiết Ninh, nguyên nhân tôi giữ cô ở bên cạnh, không phải là cô không biết, đừng tưởng rằng cố tình chọc giận tôi là có thể kết thúc tất cả, chuyện này đối với cô thì không có bất kỳ lợi ích nào đâu."

Khiết Ninh vẫn đắm chìm trong nhân vật vô tội mà bản thân tạo nên như cũ, ánh mắt trong veo lấp lánh.

Lưu Hoài Khang hơi cau mày, lười nói nhảm thêm với cô, đóng cửa "rằm" một cái khiến cả căn phòng đều rung lên, lúc này ánh mắt của cô mới ảm đạm xuống, nhếch mép một cái tự giễu.

Không phải anh nói tôi không có bản lĩnh khiến hậu viện của anh rối loạn sao? Thử xem, cô có lợi gì không thì chưa biết, dù sao thì cũng không có gì bất lợi.

Cô chống vào mép giường đứng lên, trong cổ họng lại trào lên mùi vị kia, lập tức khiến cô nhớ lại chuyện vừa rồi, vội vàng che miệng lao vào phòng vệ sinh, ôm bồn cầu nôn một trận, nôn đến nỗi trời đất tối sầm lại.

Một chiếc siêu xe xé gió phóng tới, dừng bên ngoài sân biệt thự.

Lưu Hoài Khang vừa xuống xe thì lập tức đi vào trong nhà họ Cố.

Anh vừa vào cửa đã thấy Cố Thi Anh khoanh tay ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, thấy anh tới thì sắc mặt lập tức trầm xuống, mở miệng gây sự: "Anh còn tới làm gì? Nhanh như vậy mà đã xong chuyện với người đàn bà kia rồi à?"

Lưu Hoài Khang hơi nhíu mày, hỏi một đấng, trả lời một nẻo: "Em gọi điện thoại tìm anh có chuyện gì?"

"Hiện giờ anh hỏi chuyện đó để làm gì?" Sắc mặt Cố Thi Anh xanh mét: "Anh bận rộn ở bên người đàn bà không đứng đắn bên ngoài, còn lo đến chuyện của em làm gì?"

"Quán bar em muốn đã sửa xong rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể kinh doanh."

Cố Thi Anh ngăn ra, trong con ngươi lộ ra vài phần vui sướng, nhưng nhanh chóng cố gắng ép xuống, hất cảm lộ ra vẻ kiêu căng tùy hứng trước sau như một: "Đến bây giờ mới có thể chuẩn bị xong xuôi, nếu không phải bị phụ nữ bên ngoài câu hồn thì e là đã sớm làm xong rồi. Lưu Hoài Khang, em không ngờ anh lại là người như thế, ba mẹ em còn không ngừng nói tốt cho anh. Chúng ta còn chưa có kết hôn mà anh đã có phụ nữ ở bên ngoài. Anh căn bản không coi em ra gì."

Nếu như lúc trước, Lưu Hoài Khang vẫn luôn đồ dành cô, nhưng đã nhiều năm như vậy, cô làm trời làm đất, ngày càng hống hách quá đáng hơn, anh cũng mệt mỏi rồi.

"Bên ngoài gặp dịp thì chơi mà thôi, em đừng nghĩ nhiều."

"Cái gì mà gặp dịp thì chơi? Em không tin, anh căn bản không quan tâm đến em, nói là chuẩn bị quán bar giúp em nhưng kết quả, tôi thúc giục nhiều lần như vậy, lần nào anh cũng chỉ qua loa làm lấy lệ, chỉ sợ anh còn đối với người đàn bà kia tốt hơn cả em."

Từ nhỏ Cố Thi Anh đã tùy hứng nhõng nhẽo, muốn phát tiết là phát tiết, chuyện gì cũng đều gọi điện thoại bảo anh đi làm. Một tháng trước đột nhiên muốn mở quán bar, cũng là như thế này, mặc kệ anh có đang bận họp, cứ nhất định nói là có chuyện quan trọng cần tìm anh, bắt anh phải từ Pháp trở về.

Lưu Hoài Khang thấy cô ta nói chuyện, hết "quán bar", lại "không quan tâm" thì đột nhiên cảm thấy những khoan dung nuông chiều nhiều năm qua của mình đều như giả trắng xe cát, lập tức lạnh lùng nói: "Tùy em muốn nghĩ thế nào cũng được, nếu như em chỉ vì chuyện này thì anh còn có việc, tôi đi trước."

"Lưu Hoài Khang!"

Cố Thi Anh lập tức bật lên khỏi ghế salon, cất cao giọng nói: "Anh không phải chỉ làm chút chuyện cho em thôi sao? Không phải anh muốn kết hôn với em sao? Để anh một chút chuyện thì đã sao? Đó đều là chuyện anh nên làm."

Trước nay cô được chiều chuộng, luôn yên tâm có chỗ dựa chắc.

Một âm thanh sắc nhọn vang lên, bộ chén sứ trên bàn bị ném xuống đất vỡ tan tành.

"Nếu như hôm nay anh bước ra khỏi cánh cửa này thì chứng tỏ trong lòng anh không hề quan tâm đến em, vậy thì anh cũng không cần kết hôn với em nữa."

Vẻ mặt của Cố Thi Anh cũng không đau lòng lắm, mà càng nhiều vẻ tùy hứng kiêu ngạo, cô ta tự tin có thể nắm giữ Lưu Hoài Khang. Đây không phải là uy hiếp mà cô ta cảm thấy là chuyện đương nhiên, bởi vì Lưu Hoài Khang vĩnh viễn sẽ không thể không nghe lời cô.

"Tùy em."

Bao nhiêu gánh nặng tích lại lâu nay vào giờ khắc này như đều được trút bỏ, Lưu Hoài Khang xoay người, cũng không quay đầu lại đi thẳng ra khỏi nhà.

họ Cổ.

"Luu Hoài Khang!"

Cổ Thi Anh giật mình, gần như thở hồn hển hất đổ tất cả những thứ bên cạnh.

Tiếng bước chân dồn dập từ trên lầu, bà Cổ thấy toàn bộ quá trình, vội vã xuống dưới định khuyên giải, nhưng lúc đuối tới cửa thì tiếng động cơ trầm trọng bên ngoài đã đi xa.

"Mẹ, mẹ nhìn anh Hoài Khang kia! Ba mẹ còn nói anh ấy rất tốt với con, tốt chỗ nào chứ?"

Cổ Thi Anh dậm chân, tức giận nói: "Con không muốn gả cho anh ta nữa."

"Nói bậy!" Trương Bội Bình nhướn mày, hiếm khi quát lớn con gái: "Từ nhỏ Hoài Khang đã lớn lên cùng con, nó khoan dung chiều chuộng con thế nào, ba mẹ đều thấy rõ, con gây chuyện bên ngoài nhiều năm như vậy, nó đã nói gì chứ?"

"Anh ấy có phụ nữ bên ngoài."

"Không phải đã giải thích cho con rồi sao? Nó và người phụ nữ kia chỉ gặp dịp thì chơi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thử chút xem sao

"Anh ta nói dối, nếu là thật thì sao?"

Trương Bội Bình cau mày, một lúc lâu sau, bà ôm vai con gái, một tia lạnh lẽo lóe lên trong mắt, buồn rầu nói: "Mẹ sẽ không cho phép chuyện đó thành sự thật đâu."

Có Trương Bội Bình an ủi, Cổ Thi Anh dần dần bình tĩnh lại.

Người giúp việc đang thu dọn mảnh bữa bộn trong phòng khách.

"Mẹ, con nhất định phải gả cho anh Hoài Khang à? Không thể khác được sao?"

Cổ Thi Anh đã lớn, nhưng vẫn giống như một đứa trẻ, yếu đuối dựa vào lòng Trương Bội Bình, cực kỳ bướng bỉnh nói: "Mọi người đều cảm thấy anh ta tốt, nhưng mà con chẳng thấy thế tí nào."

"Nhóc con vô tâm này." Trương Bội Bình nhéo nhẹ chóp mũi con gái đang nằm trong lòng: "Hoài Khang ở bên con từ nhỏ, con nói gì nó cũng nghe, con nói vậy, Hoài Khang tức giận là đúng."

"Chính anh ta cũng có người phụ nữ khác ở bên ngoài, như vậy mà là tốt với con sao?"

"Con thì biết cái gì?" Trương Bội Bình xoa đầu con gái: "Dân ông ra ngoài lập nghiệp, ít nhiều cũng sẽ phải giao lưu với phụ nữ, chỉ cần con có đủ bản lĩnh khiến anh ta muốn về nhà, đám mèo mả gà đồng bên ngoài vĩnh viễn không xứng được lộ mặt, con còn có ba con làm hậu thuẫn, còn có nhà ngoại nữa, con sợ cái gì chứ?"

"Không phải là con sợ." Cổ Thi Anh vẫn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng lúc nào ba mẹ cũng bên Luu Hoài Khang, cô nấp máy môi nhưng cuối cùng vẫn nuốt lại lời muốn nói, lười trình bày: "Dù sao thì anh ta đang tức giận, con cũng không có cách nào."

"Đồ dành một chút là được, đúng lúc ba con có một người bạn khai trương nhà hàng ở Yến Kinh, cuối tuần này con hẹn Hoài Khang đi ăn cơm đi."

"Con không hẹn, muốn hẹn thì ba mẹ tự hẹn đi."

"Con nhóc này!" Trương Bội Bình nhìn con gái ngang bướng, nói gì cũng không nghe, trong lòng hận rèn sắt không thành thép, nói gắt lên: "Mẹ với ba con không đi, cuối tuần này con nhất định phải làm lành với Hoài Khang, mẹ nói cho con hay, nếu con muốn tìm một nhà chồng môn đăng hộ đối, trừ Hoài Khang ra con có ai tốt hơn không?"

Cổ Thi Anh nghe mấy câu này nhiều nhảm tai rồi, đúng lúc màn hình di động sáng lên, có bạn nhắn tin tới, cô nhanh chóng bò dậy, nói có lệ: "Vâng vâng vâng, con đi là được chứ gì? Chỉ là mời anh Hoài Khang ăn một bữa cơm thôi, có gì khó đâu, mẹ đừng lải nhải nữa."

"Muộn thế này rồi con còn đi đâu?"

Cố Thi Anh lê dép ra cửa, vừa đổi giày vừa gào lên trả lời: “Quán bar mà anh Hoài Khang chuẩn bị cho con đã xong, con với đám bạn đi kiểm tra thành quả một tí.”

“Đã mấy giờ rồi, mai đi không được sao?”

“Con đã hẹn bạn rồi, bye bye~” Cố Thi Anh chu miệng làm nũng, trước khi đi còn tặng Trương Bội Bình một cái hôn gió: "Moah, mami ngủ ngon nha.”

Nhìn bóng dáng tung tăng của con gái, Trương Bội Bình vừa thương vừa thấy con mình không biết phấn đấu, chỉ dành thời dài bắt đắc dĩ.

Bây giờ bà nghĩ lại có phải mình nuông chiều con gái quá hay không thì cũng muộn rồi, nếu con bé thực sự để bụng chuyện Lưu Hoài Khang có phụ nữ bên ngoài thì xem ra, con bé cố tình làm trò gây chuyện trước mặt Lưu Hoài Khang để có lí do kéo dài việc đính hôn.

Đã nhiều năm rồi, quay đi quay lại cũng chỉ có kịch bản này. Cố Thi Anh không hiểu chuyện, bà làm mẹ lại không thể không suy nghĩ cho con gái mình.

Trương Bội Bình quay lại phòng khách, gọi điện thoại.

“Đi tra một chút, tra xem có phải bên cạnh Lưu Hoài Khang có người phụ nữ nào hay không, đang làm gì, địa vị thế nào, điều tra càng tỉ mỉ càng tốt.”

“...”

Sáng hôm sau, Khiết Ninh mang hành lý chính thức tiến vào đoàn phim.

Tô Mẫn chờ cô ở cửa khách sạn, chủ động xách hành lý: “Chị Ninh, em đã chuẩn bị phòng xong rồi, chị ở sảnh nghỉ ngơi một lát, em mang hành lý lên phòng giúp chị, lát nữa tới đoàn phim luôn.”

“Sao vội thế? Không phải đạo diễn cho chị nghỉ phép nửa ngày à?”

“Vốn dĩ là như thế, nhưng chị phải quay bù những cảnh trước đó nên tối qua em đã xin phép đạo diễn, coi như chúng ta tặng lại thời gian buổi sáng cho bọn họ để quay bù.”

“Hả?” Tâm tình Khiết Ninh hơi phức tạp: "Tặng?”

Chưa thấy người quản lý nhà ai lại nhiệt tình xin được tặng thời gian cho đoàn phim như vậy, cho dù cần quay bù cảnh trước đó thì sau này quay gấp lên là được, nhưng thấy đáng về hứng khởi của Tô Mẫn, cô không nỡ đá kích thêm.

Coi như là tặng cái tình cho đoàn phim đi.

Lúc Tô Mẫn đem hành lý lên phòng, Khiết Ninh tranh thủ vào WC.

Cô vừa vào WC liền nghe thấy có người đang gọi điện thoại bên trong.

Dù biết không nên nghe trộm, nhưng giọng nói này rất quen tai, giọng điệu nũng nịu làm Khiết Ninh nổi da gà, đây là Triệu Hồng Ngọc trước giờ vẫn luôn ra vẻ thanh cao đây sao?

“Nhưng người ta không nuốt được cục tức này, đêm qua anh đã đồng ý với em rồi, giờ lại đổi ý, xấu quá đi.”

“...”

“Em ừ biết đâu, cô ta cướp vai của em thì phải trả giá đắt, chẳng phải anh làm PR trên mạng sao, nhất định có nhiều tài khoản giả, để bọn họ phơi bày chuyện cô ta được bao nuôi nên ý thế hiếp người mà cướp vai em là được.”

Dùng tài khoản giả phơi bày chuyện cô bị bao nuôi?

Khiết Ninh cau mày, thật độc ác.

Bởi vì đôi vai nữ chính giữa chừng nên hơn nửa phần phim đã quay xong không dùng được nữa, các diễn viên khác cũng phải quay bù lại với Khiết Ninh.

Vốn dĩ mọi người có hơi khó chịu, may là con người Khiết Ninh rộng rãi, hào phóng, không vì mình diễn vai chính mà kiêu căng, thỉnh thoảng còn mời đoàn phim ăn cơm, hơn nữa kỹ thuật diễn của cô rõ như ban ngày, lâu dần cũng xóa đi mâu thuẫn của mọi người trong đoàn.

Tối hôm nay, sau khi đoàn phim kết thúc công việc, Khiết Ninh lại mời mọi người trong đoàn ăn khuya tại một quán ăn đêm trong khu trường quay.

“Ông chủ, thêm mười xiên thận nữa.”

Tiếng ông chủ vang dội lẫn trong tiếng cười đùa trêu chọc của đoàn phim: “Có ngay.”

Người gọi món đó là Thẩm Vũ Kiên, nam chính của đoàn phim, ra mắt đã mấy năm, rất nổi tiếng, cũng được coi là một trong những diễn viên nổi tiếng

nhất bây giờ, nhưng anh không hề kiêu ngạo, còn rất hài hước, rất được các cô gái yêu thích.

Khiết Ninh cũng là người phóng khoáng, gì cũng dám chơi, vì vậy cho dù cách nhau nhiều tuổi hai người vẫn rất hợp, cô lập tức trêu chọc: “Thẩm Vũ Kiên, dù sao cậu cũng là một diễn viên nổi tiếng, muốn ăn thận cũng phải khiêm tốn chút, đừng có để phòng viên tóm được, mai bị lên hot search lại xấu mặt.”

Đôi mắt hoa đào của Thẩm Vũ Kiên nheo lại, sửa lời: “Khiết Ninh, tôi lớn hơn cô mười tuổi đấy, không gọi thầy thì thôi, ít ra phải gọi một tiếng ‘anh’ chứ hả!”

Khiết Ninh cắn một miếng cánh gà, không thèm để ý: “Tôi gọi cậu một tiếng thầy Thẩm, anh dám trả lời không?”

“Có gì mà không dám? Tôi vẫn gánh được chức thầy đấy, hôm đầu tiên cô vào đoàn, chẳng là tôi hướng dẫn cô còn gì.”

“Tôi cảm ơn thầy, nhờ thầy hướng dẫn mà tôi suýt đâm đầu vào máy quay phim đấy.”

Nhắc đến chuyện nam nữ chính lần đầu tiên diễn cùng nhau, đám người hóng chuyện ở bên cạnh đều bật cười, mồm năm miệng mười thi nhau kể lại tình cảnh khôi hài ngày hôm đấy.

“Thật ra anh Thẩm của chúng ta có tuyệt kỹ, tối nay cô Khiết học anh ấy một chút.”

“Tuyệt kỹ gì?” Khiết Ninh không hiểu lắm.

Anh trai ở tổ hậu cảnh mở đầu câu chuyện cười: “Diễn cảnh hôn đó, anh Thẩm diễn cảnh hôn rất tốt, hai hôm trước còn lên hot search đấy, là bộ phim dân quốc đang nổi mấy hôm nay.”

Anh ta vừa nói xong, Khiết Ninh còn chưa nói gì, Tô Mẫn ngồi cạnh đã sáng mắt lên: “Đúng đấy, ngày mai phải quay cảnh hôn, chị Ninh, hay là hai người tìm cảm giác từ hôm nay luôn đi?”

Khiết Ninh suýt phun hết nước trong miệng ra.

Thẩm Vũ Kiên cười hài hước: “Quản lý của cô đang kiểm phúc lợi cho cô đấy, trước giờ những cô gái quay, chụp với tôi đều là diễn viên hàng đầu cả.”

“Hừ, thôi đi.” Khiết Ninh lườm anh một cái: “Phúc lợi gì chứ? Anh quay cùng tôi chính là phúc lợi của anh thì có?”

Gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra, dưới chân Khiết Ninh lăn lóc cả chục vỏ chai bia, cô uống đã ngà ngà say, nói chuyện cũng không giữ kẽ nữa, hô luôn: “Nào, thử chút xem nào.”

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Cô lên hot search rồi

Tô Mẫn đang ở bên cạnh vội vàng kéo cô lại, bắt đắ dĩ nói: “Chị Ninh, em chỉ thuận miệng nói vậy thôi, nếu như bị chụp lại thì không biết phải giải thích thế nào.”

“Được rồi.” Khiết Ninh thoả hiệp.

Ngồi uống thêm một lát, cô thấy tóc bị buộc hơi khó chịu, vòng tay ra sau tháo chun buộc tóc ra, mái tóc đen như thác nước đổ xuống, cô lắc lắc đầu để tóc xõa ra, một cơn gió nhẹ thổi đến, những sợi tóc bay bay.

Động tác đó làm cho tất cả đàn ông đang có mặt ở đó đều như nghẹt thở.

Hôm nay cô trang điểm nhẹ, mặc áo sơ mi trắng đơn giản và một chiếc quần short bò toát lên vẻ thanh thuần, năng động.

Có những người phụ nữ đẹp từ trong xương cốt, thêm nét phóng khoáng hoang dại rất dễ dàng để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng đàn ông, Khiết Ninh chính là mẫu con gái như vậy.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, bỗng nhiên Khiết Ninh bật cười, tình nghịch nháy mắt với mọi người: “Đẹp chứ!”

Mọi người cũng cười lên.

Bởi vì ngày hôm sau vẫn phải dậy sớm quay phim, mọi người tán dóc một lúc rồi cũng tự động giải tán.

Bên cạnh quán thịt nướng không xa đằng kia, một chiếc xe Maybach đen đỗ ở đó, người đàn ông ngồi bên trong, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ra.

Lúc anh không ở đó, cô gái này lại thoải mái nói giỡn với những người đàn ông trong tổ như vậy à?

Sau khi nói ngủ ngon với Tô Mẫn, Khiết Ninh quay về phòng.

Vừa đóng cửa, đã thấy người lằng lằng, liền ngã thẳng xuống giường. Trong mơ hồ, cô cảm nhận được hình như có ai đó đang đi vào, bước chân nặng nề rất quen thuộc, giường hơi lún xuống, người cô hơi nghiêng rồi rơi vào một vòm ngực ấm nóng.

Bên tai mơ hồ vang lên giọng nói trầm thấp, không biết đang nói cái gì, nghe không rõ một chữ nào hết.

Eo cô bị ghì chặt, có chút khó chịu, dạ dày cuộn trào lên, bất mãn lâu bầu vài tiếng, sau đó thuận tay bám chặt vào vật nào đó, nôn ra.

“Khiết Ninh!” Giọng nói giận giữ của người đàn ông vang lên bên tai.

Từ lượng của Khiết Ninh không cao, uống nhiều như vậy sớm đã không biết gì rồi, trong lúc ngà say, mông lung mơ hồ cô cảm nhận được dường như có ai đó đang chăm sóc cho mình, cô tưởng là Tô Mẫn nên để mặc cô ấy làm.

Lúc “Tô Mẫn” ôm lấy cô vào phòng tắm rửa mặt, cô không kiềm được nghĩ.

Con bé này người nhỏ như cây nấm, sao lại khoẻ thế nhỉ?

“Mẫn...”

Cô âm ỉ trong phòng tắm, đột nhiên ôm lấy cổ “Tô Mẫn”, nũng nịu vùi đầu vào vai “cô”: “Mẫn, chị khó chịu quá.”

“Đáng đời, ai bảo em uống nhiều như vậy?”

Giọng của “Mẫn Mẫn” hơi thô giống giọng đàn ông, nhưng mà Khiết Ninh đã say ngất ngây rồi, cũng không để ý đến điểm này, hít sâu một hơi, giọng không rõ ràng nói: “Bởi vì...uống rượu...uống rượu vào sẽ không suy nghĩ lung tung nữa.”

“Nghĩ cái gì?”

“Nghĩ...cái tên khốn...tên khốn Lưu Hoài Khang!”

Khiết Ninh híp mắt lại, khuôn mặt đỏ ửng, lúc nói chuyện, hơi rượu phả hết lên mặt người đàn ông: “tên đối trá, lừa gạt tôi...”

Sự tức giận trên mặt “Mẫn Mẫn” dịu đi vài phần, mãi lâu sau mới bắt đầu xoa đầu cô, tùy tiện rửa mặt vài cái, rồi bế cô ra khỏi bồn tắm.

Sau khi điều chỉnh đèn ngủ, anh rời khỏi phòng. Âm thanh mở cửa quấy rầy đến Khiết Ninh, mơ hồ mờ mắt, cô hơi tỉnh hơn một chút nhưng sức lực cũng chỉ đủ nhìn thấy được một cốc nước trên đầu giường, và một bóng dáng biến mất ngoài cửa phòng.

Có chút quen mắt, giống người trong ký ức, nhưng cô chỉ nghĩ là do bản thân say quá rồi, bị hoa mắt thôi.

Sau khi lên xe, Lưu Hoài Khang dựa vào ghế chợp mắt một chút, xe chạy được một lúc bỗng nhiên nói: “Hai ngày nay Khiết Ninh đang quay bộ phim gì?”

Trợ lý Trần Nhạn ngồi bên ghế phụ từ tốn nói:

“Là bộ phim cung đấu cổ trang.”

“Nói với đoàn phim bọn họ, cắt cảnh hôn ngày mai của nữ chính đi.”

Trần Nhạn ngây ra một lúc, đáp: “Vâng.”

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Khiết Ninh dậy, đầu óc choáng váng, thuận tay cầm lấy cốc nước ở đầu giường uống một ngụm, nhìn quần áo trên người hoàn toàn nghĩ không ra mình tắm thế nào, thay quần áo ra sao. Thế phòng cô ngoài cô ra thì chỉ có Tô Mẫn có.

Uống hết nước, cô thầm khen Tô Mẫn tỉ mỉ, chu đáo.

Buổi chiều quay phim như bình thường, lúc nghỉ ngơi, Tô Mẫn bỗng nhiên kinh ngạc hô lên một tiếng, đứng bật dậy, nếu không phải Thẩm Vũ Kiên nhanh tay nhanh mắt kéo cô lại thì Khiết Ninh chắc chắn sẽ ngã xuống: “Ôi, cái cổ tôi...” Khiết Ninh sờ lên cái cổ đang bị sái, oán giận nhìn Tô Mẫn: “Em làm cái gì vậy?”

Tô Mẫn vội vàng nói:

“Chị Ninh, xảy ra chuyện rồi, chị lên hot search rồi.”

“Lên hot search là tốt mà?” Nam chính Thẩm Vũ Kiên đang đứng một bên cũng chụm đầu lại, đọc nội dung trên điện thoại Tô Mẫn.

“Khiết Ninh bị bao nuôi, đoàn làm phim lãng nhục nữ diễn viên? Đúng là có chuyện rồi, Khiết Ninh, cô đắc tội ai rồi?”

“Quá đáng quá, là ai đã tung tin này?” Tô Mẫn tức đến xanh mặt: “Em sẽ đi liên hệ với bộ phận truyền thông của công ty, đăng tin đính chính.”

“Chuyện nhỏ thế này, cần phải dùng đến bộ phận truyền thông à?”

Khiết Ninh mặt không đổi sắc, bỗng nhiên nhớ đến chuyện nghe được trong phòng vệ sinh: “Ai đưa tin à? Tin đồn gần đây tôi cướp vai của ai, thì chẳng phải là chính người đó tung tin sao?”

Tô Mẫn lúc này mới phản ứng lại: “Triệu Hồng Ngọc!”

Chỉ mới nửa ngày, tin tức “Khiết Ninh được kim chủ bao nuôi, đoàn làm phim lãng nhục nữ diễn viên, cướp vai” đã sôi sùng sục trên mạng.

Đoạn phim trên quay đúng vào ngày đó, lúc ở trường quay cô đổi vai, diễn thử một đoạn hưng dữ mắng người của nữ chính, cũng chính vì đoạn diễn đó mà cô được nhận vai chính, trên mạng không rõ đầu đuôi, chỉ nhìn phần diện một mặt đã nhảy vào mắng cô.

Nhưng chưa đến tối, Tô Mẫn chưa kịp xử lý thì sự tình đột nhiên có biến chuyển.

“Một tổ chức từ thiện nào đó thông báo, một tuần trước, quỹ từ thiện của trường tiểu học Hy Vọng ở vùng núi Minh Sơn có nhận được một khoản tiền mấy tỷ của một vị hảo tâm giấu tên và cũng tiết lộ người đó chính là Khiết Ninh.”

Clip phỏng vấn người phụ trách tổ chức từ thiện đó được share ầm ầm trên mạng: “Nửa năm trước cô Khiết có quyên góp 15 tỷ, còn dặn chúng tôi nhất định phải dùng tiền lo cho bọn trẻ, một người như vậy, các người sao có thể nói cô ấy lãng nhục người khác chứ?”

Kết hợp với ghi chép chuyển tiền tổ chức từ thiện đưa ra, cư dân mạng đổi chiều ngay lập tức, mọi người bắt đầu cảm thấy bất công cho Khiết Ninh.

Trước đó vốn là do các tài khoản giả tung tin đồn nhảm, bịa đặt chuyện bôi nhọ Khiết Ninh, cứ thế ngày càng có nhiều tin tức sai sự thật chưa được chứng thực truyền đi, thậm chí bởi vì Khiết Ninh chưa có danh tiếng nên ngay cả hot search cũng phải dùng tiền mua.

Nhưng chuyện Khiết Ninh giấu tên quyên tiền được truyền ra ngoài, lập tức kích thích đến lòng chính nghĩa của đại bộ phận cư dân mạng, bọn họ không chỉ mắng những kẻ chuyên mua bán tin tức vô đạo đức, thậm chí còn hô hào tổ chức từ thiện trao tặng giải thưởng từ thiện cho Khiết Ninh, vô cùng tích cực chia sẻ nội dung phỏng vấn.

Trong một đêm, số fan Theo dõi weibo Khiết Ninh tăng hơn 1 triệu người.

“Sao lại thế này?”

Đầu bên này điện thoại, Khiết Ninh nhìn số người theo dõi liên tục tăng lên, hoàn toàn không hiểu đầu của tai nheo ra sao: “Mẫn, đây là do bộ phận truyền thông của công ty xử lý à?”

Tô Mẫn bên này cũng vừa nói chuyện xong với Trình Lan, nghe vậy lắc đầu: “Chị Lan nói công ty không biết chuyện này, giờ đang tìm Triệu Hồng Ngọc hỏi kia, căn bản không kịp xử lý tin đồn trên mạng.”

“Lạ thật đấy.”

Khiết Ninh nhìn chăm chăm vào bản tin trên màn hình điện thoại, không biết tại sao trong đầu nhảy ra một cái tên.

Cách xử lý hiệu suất cao, còn hào phóng như vậy, ngoài Lư Hoài Khang ra, cô không nghĩ ra người thứ hai nào cô quen cả.

Tập đoàn Phong Hành.

“Vâng, là do tổng giám đốc Lư phân phó.”

“...”

“Được, tôi hỏi một chút.”

Trần Nhạn chặn ông nghe điện thoại, sau đó đề thấp âm thanh xuống, ngẩng đầu nhìn Lư Hoài Khang đang ngồi sau bàn làm việc: “Tổng giám đốc Lư, cô Khiết nói cô ấy biết chuyện trên báo rồi, hỏi ngài có ở công ty không, nếu có, cô ấy nói muốn gặp ngài.”

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Tôi đến không đúng lúc sao

Phía sau bàn làm việc, về mặt Lưu Hoài Khang lạnh nhạt, nhả ra bốn chữ lời ít ý nhiều: “Cho cô ấy vào.”

Đêm đã khuya, Khiết Ninh đeo khẩu trang từ tầng hầm đến thẳng tầng làm việc của Lưu Hoài Khang. Bởi vì đến vội, chỉ tiện tay mua một hộp bánh hoa quế trên đường để tỏ lòng biết ơn.

“Cô Khiết, tổng giám đốc Lưu đang ở bên trong.”

Trần Nhạn mở cửa, đợi Khiết Ninh gạt đầu bước vào, cũng hết sức biết ý đóng cửa lại, đi ra xa xa, canh chừng trên hành lang để tránh có người khác đến làm phiền.

Đây là lần thứ hai Khiết Ninh đến phòng làm việc của anh.

Lần trước lúc cô đến, điên cuồng chất vấn anh vì sao chèn ép cô như một người điên, kết quả lại ký hợp đồng bán cho anh lần nữa. Còn lần này đến lại là để cảm ơn anh đã giúp mình giải quyết vấn đề, nghĩ kỹ thì cũng hơi buồn cười.

“Anh Lưu, cảm ơn anh về chuyện mới đây.”

Sau bàn làm việc, Lưu Hoài Khang cũng ngẩng đầu lên, lật một trang hợp đồng trong tay, xem xét kỹ lưỡng, thờ ơ nói: “Cô đường xá xa xôi chạy đến đây, chỉ để nói câu này?”

Phim trường cách chỗ này cũng phải hơn ba tiếng lái xe, quả thật cũng được tính là đường xá xa xôi.

“Anh giúp tôi giải quyết scandal, tôi hẳn là phải gặp mặt cảm ơn rồi.” Khiết Ninh nhú mày, lòng căm giận đối với anh càng nhiều hơn, nhưng chuyện gì ra chuyện nấy, cô giờ hộp bánh ngọt của Hương Sơn trong tay: “Trên đường đến đây, tôi có mua hộp bánh là loại trước đây anh thích ăn.”

Lưu Hoài Khang ngẩng đầu liếc nhìn, khẽ gật gù: “Ừ, vừa hay để ăn tối luôn.”

“Anh còn chưa ăn tối?”

Khiết Ninh ngẩn ra một lúc, giờ sắp mười giờ đêm rồi.

“Ừ.”

Lưu Hoài Khang ký tên lên hợp đồng, ngồi ngay ngắn lên: “Hợp muộn quá, không kịp ăn.”

“Nếu biết sớm thì tôi đã không mua cái này mà mua đồ ăn khuya cho anh rồi.”

“Bây giờ vẫn còn kịp.”

Theo tầm nhìn của Lưu Hoài Khang, Khiết Ninh nhìn đến phía ngăn cách giữa văn phòng, cửa kéo mở một nửa, có thể thấy mang máng trong đó là tủ lạnh và bàn làm bếp.

Khiết Ninh liền ngầm hiểu ý, sau khi đặt hộp bánh xuống, cô xắn tay áo lên đi về phía phòng bếp: “Vậy tôi làm chút gì đó cho anh nhé, anh muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.”

Trong tủ lạnh tuy rằng có rất nhiều đồ, nhưng làm nhanh nhất cũng chỉ có mì sợi. Sau khi lấy cà chua, thịt bò, trứng gà các loại nguyên liệu, Khiết Ninh ở trong phòng bếp bắt đầu bận rộn.

Nhớ lại khoảng thời gian trước nấu cho Lưu Hoài Khang, hình như đã rất lâu rồi, lúc thái rau cũng thấy hơi lạ lẫm.

Cô đột nhiên kinh ngạc nhận ra, trong khoảng thời gian Lưu Hoài Khang không có mặt, cô cũng không hề nấu ăn.

Mười phút sau, một bát mì cà chua thịt bò được bung lên bàn, Lưu Hoài Khang ung dung thông thả ăn mì, Khiết Ninh thấy anh ăn rất ngon miệng, bèn cầm áo khoác lên chuẩn bị rời đi.

“Vậy anh ăn đi, tôi quay về đoàn phim trước.”

“Kế bên có phòng nghỉ, sớm mai bảo Trần Nhạn đưa cô về.”

Khiết Ninh đã đứng hẳn dậy, nghe vậy ngăn người một lát, nhú mày nói: “Tôi... ấy ấy đến rồi, không tiện đâu.”

Lưu Hoài Khang bảo cô nghỉ lại trước giờ chỉ có một mục đích, từ trước đến nay cô luôn tự hiểu lấy như vậy.

Sau khi dứt lời, động tác ăn mì của Lưu Hoài Khang trong chốc lát khựng lại, nhướn mi liếc mắt nhìn cô một cái, hơi cạ lời: “Nghĩ cái gì thế? Tôi nay tôi

phải tăng ca, cô ngủ một mình đi.”

Khiết Ninh thấy ánh mắt trên choker của anh thì đỏ cả mặt: “Tôi chả nghĩ gì cả, tôi...”

Áp úng cả nửa ngày, cô mới thốt ra được một câu: “Anh nghĩ nhiều rồi, do tôi ngủ không ngoan, sợ làm bản ga giường anh thôi!”

Lưu Hoài Khang nhếch mày, nhưng không đáp lại lời cô.

Trời dần dần về khuya, Khiết Ninh nằm trên giường phòng kế bên, có thể ngửi được rõ ràng mùi hương của anh vương trên ga giường và gối đầu. Cách nhau một cánh cửa, cô có thể thấy bên ngoài cửa đèn vẫn sáng, thỉnh thoảng có tiếng gõ phím lạch cạch lạch cạch truyền tới.

Cô đã hỏi Tô Mẫn, cái đêm say rượu ấy Tô Mẫn không hề ghé phòng cô, sau đó cô lại lục thấy được một chiếc khăn tay trong thùng rác, hơi giống với thứ mà Lưu Hoài Khang hay mang theo trong túi áo vest, là anh sao? Cái người đã chăm sóc cho cô cả một đêm đó...

*

Ở nơi khác.

Triệu Hồng Ngọc nhận được cuộc gọi từ Trình Lan, chưa kịp nói gì đã bị mắng xối xả: “Scandal mới của Khiết Ninh là do cô làm ra phải không?”

Triệu Hồng Ngọc có chết cũng không nhận: “Tôi cũng vừa mới biết tin, cho dù tôi với Khiết Ninh có tư thù cá nhân, nhưng đều là người chung một công ty, tôi có thể làm ra loại chuyện này à? Huống hồ cô ta cũng có sao đâu?”

“Không sao là do bản thân cô ta có bản lĩnh.”

Trình Lan giọng điệu bất ngờ: “Triệu Hồng Ngọc, đừng trách tôi không nhắc nhở cô, đừng có chọc vào Khiết Ninh, cho dù là dùng thủ đoạn hay cạy có người chống lưng, cô ta không phải là người mà cô có thể động vào đâu.”

“Chị Lan, những lời này của chị là có ý gì? Bác tôi là phu nhân chủ tịch tập đoàn Cổ thị đấy.”

“Khỏi nhắc đến cái người họ hàng xa gần đại bác tám ngày chưa tới của cô đi, cô vào công ty lâu vậy mà cũng chưa thấy bác cô cho cô họp đồng phim ảnh gì, tốt nhất cô làm việc cho đến nơi đến chốn hộ tôi.”

Trình Lan ghét nhất Triệu Hồng Ngọc ở chỗ quá tự cao tự đại, không hòa hợp được với ai, ban đầu nếu không phải tổng giám đốc Triệu xem trọng cô ả, công ty cũng chẳng ký hợp đồng với cô ta.

Triệu Hồng Ngọc về mặt có kiểm chế nhưng qua điện thoại cũng không tiện nói nhiều, nên con giận nói: “Sau lưng cô ta rốt cuộc là ai?”

“Đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết đâu.”

Cúp ngang điện thoại, Triệu Hồng Ngọc không cam lòng, đúng lúc quản lý gọi điện thoại đến, giận cá chém thớt, mắng cô một trận, nói cô không nên tự ý làm loại chuyện hại người mà chả thu được tí lợi nào này, cô ta nhất thời cáu kỉnh, giận dữ nói: “Cô là người quản lý của tôi, chả phải mẹ tôi, tôi chỉ cần cô kéo tài nguyên cho tôi, không cần cô giáo huấn, không chịu nổi tôi thì ngày mai đừng đến nữa, tôi đổi người.”

Cô ta không ngờ rằng quản lý lại đồng ý: “Được, cô đổi đi, đằng nào thì tôi cũng không hầu hạ nổi cô.”

Điện thoại bị cúp ngang, Triệu Hồng Ngọc tức giận vợ bừa bãi bên cạnh đập mạnh xuống đất. Khiết Ninh chết tiệt, sau khi gặp cô ta đúng là chả có chuyện gì tốt đẹp.

Nhìn ghi chép trên cuốn sổ liên lạc của quản lý, cô đột nhiên nhớ ra một việc, quản lý cũ của Khiết Ninh là Hạ Lâm. Người khác có thể không biết nhưng Hạ Lâm vừa là trợ lý kiêm quản lý của Khiết Ninh, người gần gũi nhất chăm sóc cuộc sống hàng ngày của cô ta, lẽ nào lại không biết kim chủ đứng sau cô ta là ai sao?

Sáng sớm, Khiết Ninh tỉnh dậy không thấy Lưu Hoài Khang ở phòng làm việc, hỏi Trần Nhạn mới biết Lưu Hoài Khang từ sáng sớm đã sang phòng họp kế hoạch quốc tế rồi, cuộc họp vẫn chưa kết thúc.

“Cô Khiết, tổng giám đốc Lưu đã dặn tôi, sau khi cô tỉnh dậy thì đưa cô về đoàn phim.”

Khiết Ninh liếc nhìn đồng hồ, mới hơn 6 giờ, còn sớm: “Cuộc họp của anh Lưu chừng nào mới xong?”

“Chắc cũng sắp rồi, cuộc họp đã kéo dài được 3 tiếng, bình thường thì cũng kết thúc rồi.”

“Vậy thì đợi thêm một lát nữa đi, tôi ăn sáng xong rồi đi.”

Dù sao thì vẫn còn sớm, mượn phòng bếp của Lưu Hoài Khang làm bữa sáng, mình ăn xong vừa kịp trở lại đoàn phim, tiện thể cũng làm luôn một phần cho anh.

Đang làm trứng ốp la, ngoài cửa vọng đến tiếng Trần Nhạn, hòa lẫn với tiếng gõ cửa dồn dập: “Cô Cố, tổng giám đốc Lưu đang họp, hiện giờ cô không

thể vào được.”

“Chẳng phải là anh ấy đang họp ở phòng kế bên sao? Tôi ở văn phòng đợi anh ấy không được à, bố mẹ tôi bảo tôi đem bữa sáng cho anh ấy, phải dậy sớm tôi sắp buồn ngủ chết rồi.”

Cố Thi Anh vừa mở cửa ra liền ngửi thấy mùi dầu mỡ, quay đầu thì thấy một cô gái đang ở trong bếp.

Khiết Ninh vẫn còn đang mặc đồ ngủ của Lưu Hoài Khang, rộng thùng thình, tay áo xắn lên mấy vòng, để lộ ra làn da trắng sứ, mái tóc buộc hờ hững sau gáy, đáng vẻ vừa mới ngủ dậy.

Cố Thi Anh đảo mắt vừa vịn quét qua hướng phòng nghỉ, giường đệm lộn xộn khiến cô ta lập tức phản ứng lại, tức thì sắc mặt trầm xuống, chất vấn: “Trần Nhận, cô ta là ai?”

Khiết Ninh nghe Trần Nhận gọi người đó là cô Cố, mà khuôn mặt kia nhìn cũng rất quen mắt, hiển nhiên chính là người mà ngày đó cô từng gặp ở phòng phẫu thuật, vợ chưa cưới của Lưu Hoài Khang, sắc mặt cô cũng lập tức thay đổi.

“Cô Cố, việc này cô nên đi hỏi tổng giám đốc Lưu thì hơn.”

Trần Nhận vẻ mặt khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Sau lưng cô ta rốt cuộc là ai?

"Hỏi gì mà hỏi? Phụ nữ bên cạnh anh ta tôi thấy vô số nhưng chạy đến tận tập đoàn Phong Hành thì đúng là lần đầu tiên thấy, không biết xấu hổ."

Cố Thi Anh không kim được con giận dữ: "Bảo vệ đâu? Gọi bảo vệ lên đây, lột sạch đồ cô ta ra cho tôi."

Khiết Ninh vốn định nhẫn nhịn không nói gì nhưng nghe thấy câu nói đó lập tức siết chặt tay lại, ném chiếc muôi đang cầm trong tay vào nôi, tiện tay tắt bếp đi ra, giọng không mấy vui vẻ: "Không phải cô hỏi tôi là ai sao? Tôi có tên đầy đủ nhé, Khiết Ninh."

"Tôi quan tâm cô tên gì à?"

Cố Thi Anh quen thói hống hách, sau khi tức giận đáp trả bỗng nhiên cô nhận thức được giọng nói này quen quen, lập tức sắc mặt cô trở nên khó coi: “Là cô? Cô là người phụ nữ nghe điện thoại hôm đó.”

"Chính là tôi."

Khiết Ninh thân nhiên thừa nhận: “Chị Cố đây có gì chỉ giáo?”

"Cô ra ngoài dụ dỗ bạn trai người khác mà vẫn còn tỏ ra ngênh ngang kiêu ngạo, đồ vô liêm sỉ."

"Tôi lại nghĩ cô đang khen tôi đấy."

Khiết Ninh vẫn không mấy may biến sắc: "Thay vì chị Cố rành rang ở đây nhờ người lột sạch đồ tôi cho hả giận, chi bằng nghĩ cách buộc chặt bạn trai của cô thì hơn, đừng có để anh ta sống ra ngoài ngheo hoa bắt bướm."

Cố Thi Anh nổi giận đùng đùng: "Việc cô thành người thứ ba lại thành lỗi của tôi đấy à?"

"Tôi đâu có nói vậy, năng lực hiểu biết của chị Cố thật khiến người ta kinh ngạc."

"Cô...."

Cố Thi Anh vô cùng tức giận, vung tay lên muốn đánh người. Khiết Ninh ở trong tổ phim đã quen mấy cảnh như thế này, cô phản ứng rất nhanh túm được cổ tay của Cố Thi Anh trước khi bàn tay của cô ta đập xuống mặt mình, rồi hất mạnh ra không khách khí.

Cố Thi Anh lão đảo ngã huych xuống đất, không tin nổi mà hét lên: "Cô dám đẩy tôi!"

Đúng lúc đó, Lưu Hoài Khang từ cửa bước vào, mặt biến sắc: "Có chuyện gì vậy?"

Nghe thấy tiếng của Lưu Hoài Khang, Cố Thi Anh lập tức quay đầu lại ầm ức gào khóc lên: "Anh Hoài Khang, người đàn bà này bị sao vậy? Cô ta dám đẩy em, đúng là vô liêm sỉ!"

Lưu Hoài Khang bước đến đỡ cô ta đứng dậy, nhìn Khiết Ninh: "Trần Nhạn, đưa Khiết Ninh về tổ phim."

Anh ta không nói gì thêm, chỉ quan tâm vỗ về vị hôn thê bảo bối.

Khiết Ninh vẫn đứng đó, cô chỉ cảm thấy quá đổi nực cười, sự ầm áp quyền uy dành cho người đàn ông không dễ có được giờ tan biến ngay trong khoảnh khắc đó, chân tay cô lạnh ngắt.

Cũng đúng, người ta danh chính ngôn thuận, còn mình thì giống như Cố Thi Anh nói là một kẻ thứ ba vô liêm sỉ.

"Không cần, tôi tự lái xe đến."

Cô không nói gì thêm quay người đến phòng ngủ thay đồ, cầm lấy túi xách rồi rời đi. Lưu Hoài Khang ôm vai Cố Thi Anh an ủi, nhưng ánh mắt của anh lại đặt nơi chiếc bàn bếp trong phòng đang thu dọn dờ, trên chiếc bàn sứ trắng sạch sẽ kia đặt hai đĩa quả trứng ốp la. Từ khi gặp Cố Thi Anh ở tập đoàn Phong Hành, đã nhiều ngày Khiết Ninh không liên lạc với Lưu Hoài Khang và đối phương cũng vậy.

Nhưng dạo gần đây cô rất gắng sức làm việc, công việc cũng rất bận rộn.

Sau khi sự việc lan tràn trên mạng, trong rui có mây, số lượng người hâm mộ tăng lên rất nhiều, các hợp đồng phim ào ào được gửi đến, mặc dù thù lao cao nhưng kịch bản hay không nhiều, cho nên đại đa số bị Tô Mẫn đứng ra từ chối, chỉ giữ lại vài hợp đồng làm người đại diện: "Tranh thủ bây giờ đang được quan tâm lớn, chúng ta nhất định phải lựa kịch bản tốt, không được nhận bừa, chị không phải lo gì hết, trước mắt cứ quay cho tốt bộ phim này, còn việc thời gian rảnh rồi sau này thì để em sẽ nghiên cứu vài chương trình thực tế."

Sau khi kết thúc công việc, Tô Mẫn đưa cho Khiết Ninh kịch bản mới sửa từ tổ biên kịch: "Chị Ninh, đây là kịch bản mới."

"Ừ." Khiết Ninh vươn vai một cái, nằm trên chiếc sofa của khách sạn lật xem kịch bản: "Bản này cũng không sửa nhiều nhì, không có khác biệt mấy so với bản gốc."

"Ừm, em đã đổi chiều kịch bản mới này với bản cũ, đã lược bỏ cảnh thân mật rồi."

"Tại sao chứ?" Khiết Ninh càu nhàu ngồi dậy: "Em cũng không rõ lắm, nhưng ngày mai có diễn viên mới đến tổ phim, theo em thấy có thể là lo cho diễn viên mới, cậu ta tên là Hồ Thành Dương, trong kịch bản em thấy phần diễn của nam phụ thứ ba này được thêm vào rất nhiều, có vẻ lai lịch của người này không phải vừa đâu."

"Nam phụ thứ ba?"

Khiết Ninh nhìn Tô Mẫn: "Lai lịch không phải dạng vừa? Hình như chị chưa từng nghe qua người này trước đây."

"Chị ở tổ trang phục nói với em là cậu ta mới có 17 tuổi, mới vào nghề, hình như còn là người đầu tư cho bộ phim, chị ấy nói cậu ta có người chống lưng."

Nghe nói vậy, Khiết Ninh gật gật đầu ngẫm nghĩ.

Trong giới giải trí, có người chống lưng diễn viên nữ, ắt có người chống lưng diễn viên nam, nói nó hỗn loạn kẻ cũng không sai chút nào, chuyện gì cũng có, nói khó nghe một chút nhưng đúng là con đường của diễn viên nam rộng mở hơn diễn viên nữ. Diễn viên nữ được đàn ông bao nuôi, diễn viên nam được đàn bà bao nuôi thì cũng không nói làm gì nhưng mà trường hợp được đàn ông bao nuôi lại khá nhiều.

Nghĩ đến đây, Khiết Ninh có chút đồng cảm với cậu thiếu niên mới đến, vẫn còn vị thành niên, nghĩ mà thấy buồn nôn. Nhưng nói lại, nếu không phải là cuộc sống ép thì ai sẽ bằng lòng để người khác nuôi? Hồi đó nếu mẹ cô không bị ung thư, không phải dùng hết tiền trong nhà, em trai lại bị tai nạn trở thành người thực vật cần một khoản tiền lớn để duy trì thì cô cũng chẳng tìm đến Lưu Hoài Khang? Có nhiều chuyện làm rồi cũng không hối hận được.

Đêm khuya.

Đèn trong văn phòng người quản lý công ty giải trí Điền Hoan vẫn sáng. Hạ Lâm có chút đau đầu nhìn danh sách nghệ sĩ của công ty, trong một lúc cô không chọn ra được ai có tiềm lực phát triển hơn hay người có thể hợp tác cùng có lợi với cô.

Cô làm quản lý cho Khiết Ninh thời gian gần hai năm, trong hai năm đó có Lưu Hoài Khang nâng đỡ, nguồn công việc đều đặn, làm gì cũng thuận lợi. Cô vốn nghĩ rằng Khiết Ninh đi theo con đường cô vạch sẵn thì sẽ đạt được thành tựu, bước lên tầm cao mới nhưng không ngờ được cô ấy lại quay lại, các nguồn tài nguyên tốt nhất cũng tự nhiên được chuyển sang cho Khiết Ninh dưới sự ngầm đồng ý của Trình Lan. Tuy cô không coi trọng Khiết Ninh lắm nhưng cũng phải thừa nhận cô ấy thật sự có bản lĩnh, cứ im im rồi bỗng quay về.

Gió thổi góc bàn họp đồng trên bàn bay bay, có người đẩy cửa đi vào: "Chị Lâm, muộn thế này rồi chị vẫn tăng ca à, chị đúng là cuồng công việc." Hạ Lâm ngẩng đầu lên nhìn thấy Triệu Hồng Ngọc thì nhúm mày.

"Muộn rồi cô đến công ty làm gì?"

"Em vừa ghi hình xong chương trình tạp kỹ, nghe nói gần đây chị Lâm buồn phiền về việc dẫn dắt nghệ sĩ, tránh khỏi việc bị người khác cướp trước, em đến đây tự đề cử mình."

"Không phải cô đã có quản lý rồi sao?"

"Ai cũng muốn đòi lấy người quản lý có thể mang lại cho mình nhiều nguồn công việc, như chị Lâm đây cũng hy vọng có một người nghệ sĩ tiềm lực phát triển lớn?"

Triệu Hồng Ngọc là người có tiềm lực phát triển lớn nhất trong tất cả những nghệ sĩ mới ký hợp đồng của công ty, hầu như không cần người quản lý phải bận tâm, bản thân cô ta rất biết cách nắm chắc lấy nguồn công việc, quả thực là một nghệ sĩ rất đáng để dẫn dắt.

"Nhưng trước đó, em muốn biết một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Kim chủ đứng sau Khiết Ninh là ai?"

Khi nghe được câu đó, Hạ Lâm nhìn thật sâu vào mắt cô ta: "Thì ra cô đến đây là vì chuyện này? Sao vậy? Vẫn chưa từ bỏ?"

Triệu Hồng Ngọc và Khiết Ninh không hợp nhau, chuyện này gần như là công khai không còn là bí mật trong công ty giải trí Điền Hoan, chuyện "Khiết Ninh được bao nuôi" gây xôn xao dư luận trước đây cũng là do một tay cô ta đạo diễn dựng ra, công ty sớm đã có tin đồn.

"Cô ta năm lần bảy lượt đối đầu với em, lần này còn cướp mất vai nữ chính của em, cục tức này em nuốt không trôi."

"Tôi khuyên cô nên nuốt cục tức này xuống thì tốt hơn, cô cũng thấy rồi đó, không chỉ cướp mất vai nữ chính của cô, cô ta còn toàn mạng thoát ra khỏi nơi đầu sóng ngọn gió, cô ta đâu có phải là cô gái yếu đuối không hiểu sự đời."

Dù sao cũng dẫn dắt Khiết Ninh hai năm rồi, Hạ Lâm rất hiểu tính cách của nghệ sĩ mình quản lý, cô ta là người có thù tất báo, bề ngoài tỏ ra hòa hợp dễ sống nhưng thực chất là một người không dễ dây vào.

"Cũng là ý có người chống lưng thôi? Em muốn biết rốt cuộc đó là ai có bản lĩnh lớn bảo vệ cô ta như vậy. Nếu biết được em sẽ nắm lấy chứng cứ thực tế vạch trần cô ta, lẽ nào cô ta vẫn có thể theo nghề này nữa sao?"

"Cô nghĩ nhiều rồi, trừ phi bản thân em cũng không muốn theo nghề nữa, tôi nói cho cô biết là ai và cô cũng sẽ chẳng dám đi vạch trần cô ta đâu."

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Làm rồi thì không hối hận

"Cái gì?"

Hạ Lâm nhất thời buột miệng, nhú mày.

"Chị nói như vậy là có ý gì?" Triệu Hồng Ngọc gạn hỏi: "Chị biết người này?"

Triệu Hồng Ngọc có quan hệ thân thiết với tập đoàn Cổ thị, thường đem chuyện bác họ của mình là phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Cổ thị nói với mọi người, đây là điều khiến cô ta có thể ngẩng cao đầu trong ngành giải trí này, mà Lưu Hoài Khang lại là con rể của tập đoàn Cổ thị, cô ta đương nhiên biết.

Hạ Lâm đột nhiên nghĩ đến ngày hôm đó ở sảnh lớn, có mặt của nhiều người như vậy, Khiết Ninh lại làm khó cô trước mặt nhiều người, ánh mắt cô lạnh đi vài phần, nhìn Triệu Hồng Ngọc: "Thật ra, nói cho cô biết cũng không sao cả."

"..."

Ngày hôm sau.

Sáng sớm Khiết Ninh đã đến phim trường, vừa đến đã nghe thấy Thẩm Vũ Kiên đang nói mấy chuyện bát quái về một nam diễn viên, cô nghe cũng cảm thấy nhàm chán, tùy tiện lấy kịch bản lên đọc, hỏi Thẩm Vũ Kiên: "Có phải có đang rảnh lắm không? Rảnh thì tập dượt lời thoại với tôi đi."

Thẩm Vũ Kiên vẫn còn đang say sưa với bối cảnh thần bí của nam diễn viên mới đến: "Cô không tò mò à? Trợ lý của tôi vừa mới nghe thấy nhân viên phim trường gọi điện thoại, thái độ cung kính cực kì, mở miệng gọi một tiếng cậu Hồ, còn bảo cậu ta không cần vội, cứ nghỉ ngơi thêm rồi tới."

"Cậu?" Khiết Ninh ngờ ra.

"Nghe rõ rồi chứ." Thẩm Vũ Kiên thờ dài một hơi, cả người mềm oặt ngồi trên ghế: "Sợ nhất là phải đóng phim với mấy cô cậu chủ như vậy trong cái"

giới này, đợi mà xem, có thể quay xong bộ phim này đúng thời gian không còn chưa biết đâu.”

Lo lắng của Thẩm Vũ Kiên cũng không phải không có đạo lý, trong cái ngành giải trí này, bên đầu tư nhét người vào đoàn làm phim là chuyện thường thấy, cô này em nọ mà muốn đóng phim thì chỉ cần bảo biên kịch phát triển tiếp kịch bản, biên kịch mà sập đổ thì diễn viên cũng đi tong theo.

Sắp đến giữa trưa, ‘cậu Hồ’ mới từ từ đến.

Đi theo là một chiếc xe chuyên dụng lớn, theo sau còn có thêm hai ba chiếc xe chở đồ ăn, còn treo một dòng biểu ngữ “Hồ Thành Dương” màu xanh lá cây, chở đầy những đồ tiện lợi, nước ngọt, đồ ăn.

Chàng trai mười bảy tuổi đẹp trai ngồi ngồi, hoàn toàn không giống với dáng vẻ tự cao tự đại mà Thẩm Vũ Kiên nói, vừa xuống xe liền gửi lời xin lỗi đến tất cả mọi người trong đoàn phim: “Xin lỗi các anh chị, em đến muộn, em mời mọi người ăn cơm.”

Một tiếng “các anh chị” ngọt như mía lùi, dường như trong phút chốc sương mù trong trường quay tan biến hết, sắc mặt đạo diễn đang thâm trầm cũng trở nên tốt hơn.

Có người nhận ra logo trên hộp cơm, cơm trưa này vậy mà được mua ở một nhà hàng sang trọng, nước uống đồ ngọt thì khỏi phải nói, cũng quá xa xỉ rồi đi.

Thẩm Vũ Kiên huých vào tay Khiết Ninh, nhìn người đang ở phía kia phân phát đồ uống, khẽ nói: “Ài, nhìn thấy không, vừa đến đã lôi kéo lòng người, có tiền thật tốt.”

Không đợi Khiết Ninh nói, cậu thiếu niên ở đằng kia đã mang hai túi đồ ăn qua đây, đưa cho Khiết Ninh và Thẩm Vũ Kiên mỗi người một túi: “Anh, chị, chắc vẫn chưa ăn cơm đâu nhỉ, đây là phần cho hai người.”

Thẩm Vũ Kiên không nhận lấy, giả vờ tươi cười nói: “Tầm lòng thì tôi nhận, tôi đang giảm cân.”

“Vóc dáng của anh đẹp như vậy rồi còn cần giảm cân làm gì?”

“Lớn tuổi rồi, không giống thanh niên mấy cậu tiêu hóa tốt, không chú ý quản lý là không được.”

Lời nói mang ý châm chọc, mỗi một câu chữ đều đang làm khó người khác.

Khiết Ninh thấy Hồ Thành Dương, không khỏi nhớ đến Khiết Thành cũng đang trạc tuổi này, cũng không muốn khiến cậu khó xử, chủ động nhận lấy túi cơm.

“Cảm ơn nhé. Tôi cũng đang đói.”

Hồ Thành Dương lập tức nở nụ cười, tươi mát như một làn gió: “Chị là Khiết Ninh! Trước khi đến đây em có xem qua ảnh của chị, chị đẹp hơn nhiều so với trong ảnh đó.”

“Cảm ơn.” Khiết Ninh có chút ngại ngùng.

“...”

Sự xuất hiện của Hồ Thành Dương khiến cho tổ phim sôi nổi không ít, miệng lưỡi ngọt ngào lại còn đẹp trai, đi đến đâu cũng nói nói cười cười, người trong đoàn phim đều thích anh, tuy gia cảnh giàu có nhưng khi đóng phim thì rất nghiêm túc, lần đầu diễn đã được đạo diễn khen không ngớt, nói là thiên tài hiếm gặp.

Có lẽ là do từ nhỏ Khiết Ninh đã quen chăm sóc em trai mình, thế nên trong công việc cũng thường giúp đỡ Hồ Thành Dương không ít, khiến cho Hồ Thành Dương vô cùng kính nể cô.

Buổi tối thuận lợi quay xong, Khiết Ninh đang ở trong phòng trang điểm tẩy trang, vừa thay xong quần áo thì Hồ Thành Dương đến: “Chị Khiết Ninh, đi ăn đi, em mời chị.”

“Hả? Không cần đâu, hôm nay là lần đầu tiên em quay phim, có mời thì cũng phải để chị mời mới đúng.”

Trưa nay người ta đã mời cơm rồi, Khiết Ninh sao lại có thể để anh tiếp tục mời được nữa.

“Vậy thì không được, ai lại để phụ nữ mời cơm bao giờ? Em biết một nhà hàng rất đặc biệt, chị đi cùng đi.”

Hôm nay quay xong sớm cũng không có việc gì phải làm, Khiết Ninh bèn đồng ý.

Sau khi đến nơi, một nhà hàng cao cấp như vậy mà cô lại không thấy một bóng người nào.

“Sao lại không có ai vậy?”

“Em bao trọn rồi.”

Nghe thấy câu nói này, Khiết Ninh khẽ mỉm cười.

Nhà hàng có mức tiêu thụ hàng hơn chục nghìn một người, cậu ấy lại bao trọn?

“Thành Dương, không cần thiết phải bao trọn vậy đâu, chúng ta chỉ ăn một bữa cơm thôi mà.”

“Không có gì đâu, bình thường em đi ăn đều như vậy, đông người thì ồn ào lắm.”

Được thôi, nghe được câu trả lời này, Khiết Ninh thở dài một hơi xong cũng thầm nói xấu, có tiền đúng thật là tốt, chỉ cần cảm thấy ồn ào liền bao trọn một nhà hàng.

“Chị Ninh, món này ăn được chứ?”

“Ừm, rất ngon.”

Khiết Ninh vừa cắt thịt bò vừa nói.

Lúc nhìn menu cô chỉ thấy giá tiền gồm một dãy số không, bây giờ cảm thấy mỗi lần ăn một miếng như ăn một đồng tiền vậy.

“Vậy sau này em sẽ thường xuyên đưa chị đến.”

“Không cần không cần, như vậy thì xa xỉ quá.”

“Không sao cả, em có thể ký sổ nợ.”

“Ghi nợ cũng cần phải trả tiền chứ, bố mẹ em trả sao?” Khiết Ninh khẽ cười, nhìn ánh mắt của Hồ Thành Dương giống như của Khiết Thành vậy, cô dịu dàng nói: “Dù sao chị cũng lớn hơn em, cứ đi theo em như vậy thì ra làm sao? Lúc đó nếu như bố mẹ em mà biết được, sẽ tưởng là chị đi lừa trẻ con đấy.”

“Sang năm là em mười tám tuổi rồi, thành người lớn rồi, không phải trẻ con nữa.” Hồ Thành Dương không hài lòng nhíu mày: “Chị Ninh có phải cảm thấy em không có tài cán gì không, lớn như vậy còn tiêu tiền của bố mẹ.”

“Chị không có ý này, tầm tuổi này tiêu tiền của bố mẹ là chuyện bình thường mà?”

“Bây giờ em cũng đi đóng phim rồi, rất nhanh thôi là có thể tự lập, lúc đó em mời chị đi ăn cơm chị không được nói những lời như vậy nữa nhé?”

Khiết Ninh dở khóc dở cười, cô phát hiện ra cậu nhóc Hồ Thành Dương này có chút cố chấp, những lời cô nói anh hoàn toàn không nghe lọt tai, chỉ chìm đắm trong đồng suy nghĩ của mình, có điều nghĩ đến tuổi tác của anh, dù sao cũng đang trong thời kì thanh xuân, có thể hiểu được.

Đèn lồng bên ngoài cửa sổ đã được thắp sáng, Yến Kinh phồn hoa dần dần xuất hiện rồi.

Trong phòng làm việc của chủ tịch Phong Hành, ánh đèn chiếu lên bàn làm việc, Lưu Hoài Khang đang xem hợp đồng.

Cố Thi Anh mở cửa bước vào: “Anh Hoài Khang.”

Đi theo sau là Trần Nhạn, sắc mặt khó xử: “Tổng giám đốc Lưu, tôi nói anh đang làm việc, nhưng cô Cố vẫn muốn đi vào, tôi...”

“Muộn như vậy rồi mà vẫn làm việc sao? Anh Hoài Khang, anh vẫn chưa ăn cơm đâu nhỉ, em đến đây để ăn cơm cùng anh đấy.”

Cố Thi Anh nhìn lên bàn làm việc, không hề cảm thấy việc mình đột nhiên bước vào đây có gì không đúng.

Lưu Hoài Khang nhíu mày, nhìn Tầm Nham: “Cậu ra ngoài trước đi.”

“Vâng.”

Cửa vừa đóng lại, Cố Thi Anh đi đến bên anh, chớp chớp mắt: “Anh Hoài Khang, đi thôi, đi ăn.”

“Anh vẫn có việc cần phải làm, em tự đi đi, muốn ăn gì thì bảo Trần Nhạn đưa em đi.”

“Không!”

Cố Thi Anh kéo kéo tay anh: “Anh Hoài Khang, em chỉ muốn anh đi ăn cùng em thôi, có phải anh vẫn đang giận em không, em biết trước kia là do em không đúng, em không nên giận đối anh.”

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tôi bao hết

Lần trước khi Luru Hoài Khang rời khỏi nơi này, Cố Thi Anh đã nổi giận một trận linh đình, còn chặn cửa không cho anh ra ngoài làm việc, đáng vẻ tùy hứng làm bậy khiến anh tức giận.

Luru Hoài Khang vẫn không nói chuyện.

Cố Thi Anh lại tiếp tục lấy lòng: “Anh Hoài Khang, em đã xem nhà hàng đó rồi, ở đó còn tốt hơn so với tưởng tượng của em, em biết anh Hoài Khang tốt với em nhất, bình thường lúc anh làm việc đều không nhớ ăn cơm đúng giờ, vì vậy sau này em sẽ nhắc nhở anh, anh tha thứ cho em có được không?”

Cố Thi Anh được nuông chiều từ nhỏ, hiếm khi cúi đầu nhận sai, mặc dù nói đáng vẻ này cũng không có mấy phần chân thành khi nhận sai, nhưng đúng là hiếm thấy.

Cô đã làm nũng như thế, nếu anh không để ý đến cô, ngược lại thành ra anh không rộng lượng.

Luru Hoài Khang bất đắc dĩ nói: “Nhất định phải ăn cơm cùng anh sao? Anh thật sự có chuyện phải xử lý.”

“Chỉ ăn cơm thôi, sẽ không làm lỡ việc của anh, em bảo đảm một tiếng sau em sẽ đích thân đưa anh trở về có được không?”

Đã nói như vậy rồi, anh chỉ có thể đi theo.

Ngồi trong xe, Cố Thi Anh vẫn luôn nghịch điện thoại, đối với cô mà nói, lật lại chuyện lần trước rất dễ dàng, chỉ cần hai ba câu nói, một bữa cơm mà thôi.

Luru Hoài Khang nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết vì sao anh lại nghĩ đến Khiết Ninh.

Anh không biết có phải cô có ý lấy lòng anh không, chỉ cần anh ở đó, cô luôn xoay quanh anh, hai năm trước cô không biết nấu cơm, nhưng về sau cô đã học nấu nhiều món vì anh, đủ loại sơn hào hải vị, nhưng anh nhớ rất nhiều lúc đều là bát mì thịt bò.

Xe dừng trước cửa nhà hàng, Trần Nhạn đi hỏi rồi vội vàng trở về, cách cửa sổ xe nói: “Tổng giám đốc Luru, cô Cố, bên nhà hàng nói có người đặt bao hết rồi, hôm nay không tiếp khách lạ, nếu không thì chúng ta đổi nhà hàng khác.”

Cố Thi Anh chỉ chột nghĩ đến nhà hàng này, vì vậy cô không cho người hẹn trước.

“Vậy thì đổi nhà hàng khác.” Về mặt Luru Hoài Khang lạnh nhạt.

“Không được, em muốn ăn nhà hàng này.” Cố Thi Anh nhíu mày ra lệnh: “Anh đi nói với bọn họ, tôi ra giá gấp đôi, bảo người bao nhường nhà hàng cho chúng ta.”

Trần Nhạn liếc nhìn Luru Hoài Khang với vẻ khó xử.

“Đi đi.” Cố Thi Anh không hài lòng thúc giục.

Trần Nhạn thấy Luru Hoài Khang gật đầu ngầm đồng ý thì vội vàng vòng trở lại.

Nhưng Cố Thi Anh không yên tâm, kéo cánh tay Luru Hoài Khang lắc lắc: “Anh Hoài Khang, Trần Nhạn làm việc quá lè mè, chúng ta xuống xe đi, chủ nhà hàng này là bạn của ba em, anh cũng quen biết đó, nếu anh lộ mặt chắc chắn bọn họ sẽ nể mặt anh.”

Luru Hoài Khang có chút mệt mỏi với tính tùy hứng của Cố Thi Anh, nhưng cũng quen việc chiều theo cô.

“Đi thôi.”

Trong nhà hàng, Hồ Thành Dương đi tới phòng rửa tay, một mình Khiết Ninh ngồi ăn món tráng miệng.

Có một nhân viên đi tới với vẻ mặt khó xử: “Thưa cô, xin hỏi cô đã ăn xong chưa?”

“Chúng tôi sắp xong rồi, sao vậy?”

“Có một tiên sinh dẫn theo vợ chưa cưới của mình tới nhà hàng chúng tôi ăn cơm, bởi vì họ là bạn của ông chủ nên chúng tôi không tiện từ chối, nhưng cô và bạn cô đã bao hết nơi này, nên chúng tôi không tiện đồng ý, vì vậy...”

“Vậy sao?” Trước giờ Khiết Ninh luôn hiền hòa với những chuyện vặt trong cuộc sống, cô nghe vậy thì mỉm cười: “Không sao, chúng tôi cũng sắp ăn xong, đợi bạn tôi quay lại, chúng tôi sẽ đi ngay, các anh cứ tiếp đón là được.”

“Cảm ơn cô đã thông cảm, chi phí đặt bao và bữa ăn tối nay đều do vị khách tới dùng cơm chi trả.”

Đối với Khiết Ninh mà nói, được ăn một bữa miễn phí là chuyện tốt, huống hồ bọn họ cũng sắp ăn xong rồi, sao lại không đồng ý chứ? Chỉ là cô hơi tò mò không biết ai lại nhiều tiền như vậy.

Cô nhìn qua vai người phục vụ ra phía cửa nhà hàng, mắt cô dần ngưng trệ lại.

Người đàn ông mặc bộ đồ vest trắng thơm, được cắt may vừa vặn, bên cạnh là một người phụ nữ yếu điệu đang thân mật khoác tay anh, hai người cũng đang nhìn về phía cô.

Ánh mắt chạm nhau trong không trung, cô nhận ra ngay.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, vậy mà là Luru Hoài Khang và Cố Thi Anh.

Khiết Ninh thấy tình hình như vậy thì nghĩ tới, không nói chuyện cô bị nhục nhã lần trước, nhớ đến chuyện phẫu thuật thì tim cô lại đau xót, vì hai người này cô đã mất đi đứa con của mình, một cơ thể khỏe mạnh, và tư cách làm mẹ mãi mãi.

Dựa vào điều gì mà bọn họ công khai có đôi có cặp, bảo cô phải nhường chứ?

“Thưa cô...”

“Xin lỗi, tôi thu lại những lời lúc nãy, tôi không nhường nhà hàng này tối nay.”

Nhân viên sững sốt, thấy vẻ lạnh lùng trên mặt Khiết Ninh, mặc dù anh không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng đoán ra được có lẽ họ quen biết, cuối cùng không hỏi nhiều, đi về phía quầy thu tiền.

“Tổng giám đốc Luru thật xin lỗi, cô gái kia không muốn nhường.”

Khi nhân viên quay về truyền lại ý của Khiết Ninh cho Luru Hoài Khang và Cố Thi Anh nghe.

Cố Thi Anh hơi nhướng mày: “Ban này không phải cậu đã ra dấu tay nói cô ta đồng ý rồi sao?”

“Ban đầu cô gái đó đã đồng ý rồi, nhưng không hiểu sao lại đột ngột đổi ý.”

Không cần nhân viên nhiều lời, Luru Hoài Khang cũng biết tại sao đối phương đổi ý, trong khoảnh khắc chạm mắt lúc nãy, anh đã nhận ra Khiết Ninh.

Nhưng Cố Thi Anh hoàn toàn không chú ý tới điểm khác thường, cô buông tay Luru Hoài Khang ra, đi tới chỗ Khiết Ninh.

“Em đi hỏi một lát.”

“Thi Anh.” Ánh mắt Luru Hoài Khang hơi căng thẳng, chưa kịp ngăn cản.

“Chào cô.”

Cố Thi Anh đã mở miệng trước.

Khiết Ninh đã vuốt chân ly rượu vang trên bàn, không ngẩng đầu lên.

“Là thế này, tôi và bạn trai tôi tới đây ăn cơm, đến đây mới biết nơi này đã được cô bao hết, tôi thấy hình như cô cũng sắp ăn xong rồi, hy vọng cô nhường nhà hàng này cho chúng tôi.”

“Tôi không muốn nhường.”

“Tôi đồng ý trả giá gấp đôi.”

Cuối cùng, khi nghe thấy câu nói này, Khiết Ninh cũng ngẩng đầu lên, lộ vẻ mặt lạnh lẽo: “Trên đời này không phải thứ gì cũng mua được bằng tiền, cô có dùng nhiều tiền cũng không mua được sự đồng ý của tôi.”

“Không phải cô đã ăn xong rồi sao?”

Cố Thi Anh định nói tiếp thì ánh mắt bỗng ngẩn ra, nhú mày lại: “Là cô?”

Trong không khí xuất hiện sự ngưng trệ ngắn ngủi.

Một lát sau, Cố Thi Anh cười lạnh, trong mắt hiện lên tia khinh bỉ rất rõ ràng: “Cô cầm tiền được bao nuôi giả vờ thanh cao đi bao nhà hàng, cô đúng là rất có bản lĩnh.”

Nói xong, cô ta khoác tay Luru Hoài Khang trước mặt Khiết Ninh, kiêu ngạo như một con khổng tước: “Anh Hoài Khang, hôm nay em phải ăn ở đây, ba mẹ em bảo em nhất định phải dẫn anh tới đây dùng cơm, anh nói xem phải làm sao đây?”

Cố Thi Anh thích chơi đùa, nhưng cô không phải người hoàn toàn không có đầu óc, dưới tình huống này, cô hiểu rõ nhất chỉ có người phụ nữ chua ngoa mới xông lên, còn phụ nữ thông minh thì luôn mượn sức để đánh, để người đàn ông của mình tự giải quyết.

Mẹ cô nói không sai, cô là con gái duy nhất của nhà họ Cố, có tập đoàn Cố thị làm chỗ dựa, chỉ cần cô không làm chuyện quá đáng, Luru Hoài Khang sẽ không làm ngược ý cô.

Không đợi Luru Hoài Khang lên tiếng, Khiết Ninh đã nói mĩa mai: “Hai vị, mặc kệ tôi bao nơi này thế nào, mọi chuyện đều phải có trước sau, tôi tới trước, đừng nói giờ tôi vẫn chưa ăn, cho dù tôi ăn xong rồi cũng muốn đi, hai người dựa vào đâu mà bảo tôi đi chứ?”

“Cô còn biết trước sau sao?” Giọng điệu của Cố Thi Anh châm chọc không hề lưu tình: “Lúc cô phá hoại tình cảm của người khác sao không nghĩ tới thứ gọi là trước sau đi? Đồ phụ nữ hai mặt.”

Dứt lời một tiếng “bang” vang lên, tay Khiết Ninh cầm chiếc nĩa với chói sáng đâm xuyên qua điểm tâm, chạm vào chiếc đĩa sứ bên dưới, âm thanh sắc bén chói tai vang vọng trong nhà hàng rộng lớn không người.

Hành động này đã dọa Cố Thi Anh kinh sợ đến thót lên, vội núp ra sau Luru Hoài Khang.

“Khiết Ninh?” Sắc mặt Luru Hoài Khang trở nên thâm trầm.

“Cô sợ cái gì?” Khiết Ninh vẫn ung dung ngẩng đầu lên: “Tôi có thể dùng nĩa giết người sao? Có điều tôi không thích ăn món tráng miệng này, nhưng có người kẻ dao trên cổ tôi bảo tôi phải ăn, khi bị người khác nhìn thấy còn nói tự tôi muốn ăn, vì vậy tôi chỉ phát tiết một chút mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Xin lỗi, tôi không nhường

“Cô đang nói cái quái gì vậy?”

Cố Thi Anh thở phì phò trừng mắt nhìn cô từ phía sau Luru Hoài Khang.

Nhưng Luru Hoài Khang lại nghe rất rõ.

“Thi Anh, chúng ta đổi nhà hàng khác đi.”

“Anh Hoài Khang...”

Trước giờ thứ mà Cố Thi Anh muốn chưa bao giờ không chiếm được, vì vậy cô ta không từ bỏ.

“Chị Khiết Ninh, có chuyện gì thế?”

Giọng nói trong trẻo của thiếu niên vang lên, Hồ Thành Dương mới từ phòng vệ sinh ra, vẻ mặt khó hiểu.

Trong không khí vang lên tiếng cười nhạt, Cố Thi Anh liếc nhìn Hồ Thành Dương rồi châm chọc: “Tôi còn tưởng rằng cô lấy tiền bao nuôi ra tiêu xài, không ngờ tôi vẫn đánh giá thấp cô.”

Cô ta khoác tay Luru Hoài Khang lần nữa, nói giọng kỳ lạ: “Hoài Khang, nhờ phúc của anh mà hôm nay em may mắn nhìn thấy chim hoàng yến nuôi thỏ non, đúng là mở mang tầm mắt.”

Nhìn hình dáng của Hồ Thành Dương giống như thiếu niên 17 18 tuổi, rất phù hợp với đánh giá “thỏ non” của Cố Thi Anh.

“Cô nói gì đó?” Hồ Thành Dương nhìn Cố Thi Anh không vui.

“Thi Anh.” Ánh mắt Luru Hoài Khang âm u như đầm sâu, che giấu ý lạnh, thấy vẻ mặt ung dung, không hề có ý định giải thích của Khiết Ninh thì lạnh lùng ném lại một chữ: “Đi.”

“Chị Khiết Ninh, hai người đó là ai vậy? Chị quen sao?”

Hồ Thành Dương gọi một món tráng miệng khác, tò mò quan sát Khiết Ninh.

“Chị không quen.”

“Em không quen người phụ nữ đó, nhưng hình như em đã gặp người đàn ông một lần.” Hồ Thành Dương chống cằm nhìn Khiết Ninh, đôi mắt hạnh nhân liên tục chớp chớp: “Hình như anh ta là tổng giám đốc của Phong Hành, năm ngoái lúc sinh nhật ông nội em, em đã gặp anh ta một lần.”

Khiết Ninh không có tâm trạng nói chuyện phiếm, còn Hồ Thành Dương thì nói chuyện, khi cô nghe qua loa hai câu thì thiếu kiên nhẫn, đứng dậy nói: “Không còn sớm nữa, chúng ta trở về khách sạn đi, sáng mai còn phải quay phim nữa.”

Hồ Thành Dương sững sốt một lát, thấy vẻ mặt không đúng lắm của Khiết Ninh thì không nói nhiều: “Được.”

Trời tối, Khiết Ninh mới trở về khách sạn đã thấy Trần Nhạ đang đợi ở đại sảnh.

“Thành Dương, cậu đi lên trước đi.”

Hồ Thành Dương thấy vẻ mặt nghiêm túc của người đàn ông giống như trợ lý ở phía xa xa thì lo lắng: “Chị Khiết Ninh, sao vậy? Có người gây khó dễ cho chị sao?”

“Không có gì, đó là bạn chị.”

“Ồ.” Hồ Thành Dương do dự nói: “Vậy em đi lên trước, nếu có chuyện gì thì chị điện cho em.”

Hồ Thành Dương đi xa rồi, Trần Nhạ mới đi tới.

“Cô Khiết, xe đang ở bên ngoài.”

Giống như lúc trước, mỗi lần Lưu Hoài Khang đi công tác về sẽ bảo Trần Nhạ đến đón cô.

Xe chạy nhanh trong màn đêm, trực tiếp đưa cô đến dưới tòa chung cư của cô.

Trước khi xuống xe, Trần Nhạ nhắc nhở cô: “Cô Khiết, buổi tối khi rời khỏi nhà hàng, tâm trạng tổng giám đốc Lưu rất tệ.”

Khiết Ninh cười khẩy.

“Thật không? Tâm trạng rất xấu sao? Anh ta đi ăn cùng vợ chưa cưới sao lại không tốt chứ?”

Trần Nhạ khẽ nhún mày, bộ dạng muốn nói lại thôi một hồi lâu, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Anh thấy bóng dáng cô tiến vào tòa chung cư thì ánh mắt trở nên phức tạp.

Cửa không khóa, Khiết Ninh vừa bước vào đã bị đẩy lên cửa.

“Ầm”, tiếng đóng cửa vang lên dường như muốn rung động cả ngôi nhà.

Lưng cô đập vào cánh cửa, đầu đến nghiêng rãng, nhìn thấy khuôn mặt căng kín mây đen của người đàn ông trước mặt.

“Anh làm gì vậy?”

Khuôn mặt Khiết Ninh nhăn nhó, phía sau truyền đến cơn đau nhức khiến cô vô cùng đau khổ.

Lưu Hoài Khang bóp cằm cô, buộc cô phải nhìn mình, lạnh lùng nói: “Tôi nên hỏi cô những lời này mới đúng? Cô lấy tiền của tôi ở cùng người đàn ông khác, Khiết Ninh, giờ lá gan của cô ngày càng lớn rồi.”

“?”

Khiết Ninh gần như cắn nát răng: “Bất trộm phải lấy được tang vật, anh thấy tôi ở cùng ai, oan đó tôi không nhận đâu.”

“Cô còn mạnh miệng? Tôi nay người đàn ông đi ăn cùng cô là ai?”

Không biết nghĩ tới điều gì, Lưu Hoài Khang cười nhạt châm chọc: “Cô nhẫn nhục chịu đựng quá lâu nên muốn tìm niềm vui, vì vậy đi tìm thú non vị thành niên sao?”

“Anh bị điên à!” Khiết Ninh không muốn phí lời với anh: “Anh buông tôi ra.”

Lưu Hoài Khang thấy cô tránh né không đáp thì trong lòng càng không vui, anh liên hệ với những tin tức CP giữa cô với Thẩm Vũ Kiên, anh gần như khẳng định rằng Khiết Ninh đang ở cùng người đàn ông khác sau lưng anh, vì vậy anh vô cùng tức giận.

“Á... anh làm gì vậy?”

Anh muốn làm gì sao?

“Anh thả tôi ra, đừng mà...”

“Ngoài tôi ra, tôi không cho phép bất kỳ người đàn ông nào chạm vào chỗ này của cô.”

“Á!”

Trong nháy mắt, Khiết Ninh đau đến toát mồ hôi lạnh, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

Dần dần giấy dán tường mà lúc trước Khiết Ninh đã tự tay lựa chọn, cô đã từng cho rằng nơi này là nửa ngôi nhà của cô, dù sao ngôi nhà cũng nên có dáng vẻ của nó, vì vậy tất cả đồ dùng trang trí trong nhà đều theo phong cách cô thích, ấm áp sinh động.

Luru Hoài Khang thích đến đây cũng một phần là vì bầu không khí ở đây.

Nhưng lúc này, mọi thứ đều trở nên chói mắt.

Khiết Ninh từ sợ hãi biến thành tức giận, cô mạnh mẽ nói: “Trong mắt anh, tôi ăn cơm cùng người khác là làm loạn, còn vợ chưa cưới của anh làm bậy trước mặt anh thì thế nào? Anh nhìn những điều này, do đó anh bao nuôi tôi là muốn lấy lại chút lòng tự tôn thuộc về đàn ông sao?”

Dứt lời, cổ Khiết Ninh bị anh bóp chặt.

Giữa vách tường và cô, một bàn tay to lớn lạnh lẽo vòng qua bả vai cô, mang theo một lớp chai mỏng bóp cổ cô.

Khiết Ninh ngoài tiếng giấy giụa thì không phát ra một tiếng nào khác.

Sắc mặt Luru Hoài Khang tái xanh, trong đôi mắt bình tĩnh tràn đầy u ám, dồn hết lửa giận ngút trời vào cổ tay, ngày càng bóp chặt cổ cô.

“Khiết Ninh, mấy ngày nay tôi đã quá nuông chiều cô, nên cô mới điếc không sợ súng.”

Trong nháy mắt, Khiết Ninh cảm thấy mình đã cận kề cái chết, phía sau cô là vực sâu vạn trượng, tính mạng của cô đang nằm trong suy nghĩ của Luru Hoài Khang.

Luru Hoài Khang thấy sắc mặt cô đã dần xanh tím, giấy giụa dưới tay cũng ngày càng yếu ớt, giọt nước mắt nóng bỏng rơi trên mu bàn tay lạnh lẽo bắn ra bọt nước, cảm giác nóng bỏng đã kéo lý trí của Luru Hoài Khang trở về.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Cút ra ngoài

Anh cau mày giận dữ, thả lỏng tay trong vô thức.

Khiết Ninh như người chết đuối nổi trên mặt nước, hai mắt vẫn đỏ, thở hắt ra, ho khan liên tục, cổ họng cứng đờ, một câu cũng không thốt lên được.

Luru Hoài Khang hơi nhíu trong lòng khi thấy bộ dạng chật vật của cô, nhưng từng câu từng chữ mà cô đã nói vẫn còn quanh quẩn bên tai khiến anh khó mà kiềm chế được cơn tức giận: “Nếu cô không muốn sống nữa thì tôi có thể giúp cô một tay, thứ thuộc về tôi không còn sạch sẽ thì thả phá hủy còn hơn, nếu thông minh thì hãy biết an phận một chút, cứ như trước kia là được.”

Người mà anh muốn là Khiết Ninh biết nghe lời của trước kia, nếu cô không làm được thì có giữ lại cũng vô dụng.

Khiết Ninh siết chặt tay, cố gắng thốt lên một câu nhưng giọng bị khàn, rất khó nghe: “Được thôi, sống mà khổ sở như vậy thì anh giết quách tôi đi cho xong.”

Sự thờ ơ với sống chết hiện rõ trên mặt cô càng khiến Luru Hoài Khang khó chịu hơn, anh buông lời ác độc: “Không cần phải uy hiếp tôi, cô chết thì quá đơn giản rồi, chết là hết nhưng còn em trai cô thì sao?”

Vừa nghe thấy nhắc đến Khiết Thành, Khiết Ninh liền ngẩng phát đầu lên, ánh mắt dần dần trở nên phẫn hận.

Đúng rồi, người đàn ông này biết, hiện tại Khiết Thành chính là sự uy hiếp duy nhất đối với cô.

“Đừng tưởng rằng cô kiếm được tiền thì em trai cô có thể sống yên ổn vô lo cả đời, nếu cô không nghe lời thì tôi sẽ có cách khiến cậu ta sống một cuộc sống không như cô hy vọng.”

Phía sau có tiếng anh ta cài dây lưng: "Tôi hy vọng, chuyện hôm nay sẽ không xảy ra lần nữa."

Cô biết đời này cô không thể trốn thoát được nhưng cô vẫn không cam lòng

Dựa vào cái gì? Nếu như không có chuyện hiến thân và sảy thai thì khi đó cô cũng chuẩn bị tâm lý sẽ hầu hạ anh mãi nhưng lúc đó chính anh đã đề nghị muốn thả cô đi, tưởng chừng đã với tới tự do thì phải buông tay, nỗi khổ này ai thấu cho.

Sau khi đắn đo một lúc, cô từ từ xoay người lại, môi tái nhợt, giọng nói bi thương: "Người cùng ăn cơm với tôi hôm nay là Hồ Thành Dương, là diễn viên mới của đoàn phim, tôi không hề vướng số tiền lớn như vậy để bao trai, tôi chẳng hề biết anh ta là ai, dù sao thì chuyện đó anh có thể điều tra được mà, hơn nữa đó cũng chẳng phải là lần đầu tiên anh làm loại chuyện này."

Giọng nói của Khiết Ninh nghe khàn khàn, từng câu từng chữ đều khiến cho yết hầu của cô đau rát như bị bỏng, nhưng cô vẫn phải rửa sạch nỗi oan này, nhưng quan trọng hơn cả là hôm nay, cô không thể vô duyên vô cớ để mình hứng chịu những đau khổ ấy.

"Cô nói người ăn cơm cùng cô tên gì?"

"Hồ Thành Dương." Khiết Ninh vẫn giữ nguyên nét mặt: "Anh ta nói từng gặp anh tại buổi tiệc mừng thọ ông nội của anh ta."

Hàng chân mày đang nhíu lại của Lưu Hoài Khang dần giãn ra, ánh mắt có chút phức tạp, rõ ràng là trong mắt anh vừa vụt qua một tia hồi hận.

Tuy không biết rốt cuộc Hồ Thành Dương là ai nhưng nhờ những lời Hồ Thành Dương thuận miệng nhắc tới này mà anh biết được lai lịch của cậu ta không hề bình thường, sắc mặt của Lưu Hoài Khang chợt thay đổi, lúc này xem như cô đã được cứu rồi.

"Sao không nói sớm?"

"Anh đang nói lúc ở nhà hàng à? Anh nghĩ tôi nói với Hồ Thành Dương chuyện tôi là người phụ nữ được anh bao nuôi nghe lọt tai hơn hay nói với vị hôn thê của anh rằng tôi và anh tâm đầu ý hợp nghe lọt tai hơn?"

Những lời này khiến Lưu Hoài Khang cứng họng.

Khiết Ninh cười khẩy trong lòng nhưng vẫn làm ra vẻ oan ức, yếu đuối, thỉnh thoảng còn ho khan hai tiếng, nước mắt sắp rơi đến nơi, kỹ năng diễn xuất trời cho cộng với kỹ xảo nhà nghề từ trước đến nay đều được phát huy.

Những gì Lưu Hoài Khang nói đã khiến cô hiểu rõ rằng mình không thể trốn thoát, hơn nữa vợ sắp cưới của anh đã biết sự tồn tại của cô và người ta cũng chẳng hiền lành gì nên dù sao cô cũng phải tính trước đường đi nước bước sau này cho mình.

"Tôi không biết tại sao lại trùng hợp như vậy, đây là lần đầu tôi ăn cơm cùng người trong đoàn phim, không ngờ lại gặp phải hai người, cô ta nói tôi lấy tiền của anh để bao trai, anh liên tin, chỉ sợ sau này tôi chết thế nào cũng không biết nữa."

"Cô ấy không phải người như vậy, chẳng qua cô ấy hơi bốc đồng mà thôi."

Khiết Ninh tự cười nhạo chính mình, vừa cười vừa ho khan: "Nếu anh quy kết tất cả hành vi của cô ta là do bốc đồng thì tôi thật sự không còn lời nào để nói nữa, cái sừng này của anh, không biết anh đã mang nó đi qua bao nhiêu nước rồi, nhưng ở đây đổ cho tôi."

Lưu Hoài Khang cau mày, chút áy náy còn sót lại đã bị sự kiêu ngạo của người phụ nữ trước mặt làm cho tiêu tan hoàn toàn, trong phút chốc mặt anh xanh lét, anh gắng giọng: "Cút ra ngoài."

Khiết Ninh chỉ mong nhanh chóng rời khỏi nơi này nên vừa nghe thấy thế liền xách túi lên, bỏ đi không nói tiếng nào, một giây thôi cũng không muốn nán lại.

Cô vô tình phá hỏng tình cảm của Lưu Hoài Khang và vợ sắp cưới, nhưng người phụ nữ đó nếu đã để cho mình nuốt phải cục tức to như vậy thì dù sao cũng phải làm chút gì đó không phải,

Trong căn nhà áp áp, đẹp đẽ vô cùng an tĩnh, Lưu Hoài Khang đến bên cạnh ghế sa lon, khẽ cau mày khi thấy trên điện thoại di động có tin nhắn của Cố Thi Anh, anh cảm thấy hơi phiền.

"Anh Hoài Khang, quán bar có một chỗ mà em không ưng ý cho lắm, anh kêu người đến giúp em sửa lại một chút nhé, phải nhanh lên đấy, tối nay sửa luôn đi vì ngày mai em đã hẹn đám bạn đến khai trương rồi."

Trên ứng dụng nhắn tin ghim trạng thái mới nhất của cô ta, ăn chơi trác táng, phía sau là một đám nam nữ đang tụ tập lại, còn cô ta thì như dính chặt vào một gã cơ bắp cuồn cuộn, cười sáng khoái hơn cả ngày thường.

Còn cả status đính kèm: "Quán bar vừa mới khai trương, hoan nghênh mọi người dắt theo bạn bè đến chung vui, dắt theo các anh đẹp trai sẽ được miễn phí."

Thời gian đăng status cách lúc anh ăn cơm tối chưa tới nửa tiếng.

Lưu Hoài Khang chậm rãi dựa lưng vào ghế salon, vẻ mặt mệt mỏi vô cùng, trước kia sự uể oải chán nản của anh đều do sự bức đồng của Cố Thi Anh mà ra còn hôm nay lại từ Khiết Ninh mà ra.

Anh nhớ sự dịu dàng, biết nghe lời của Khiết Ninh, nhớ tất cả mọi thứ từng diễn ra trong căn phòng này suốt hai năm qua, thậm chí còn có chút hối hận vì mấy tháng trước đã dùng chuyện phẫu thuật để đổi lấy sự tự do của Khiết Ninh.

Sáng sớm hôm sau, Tô Mẫn giật mình khi thấy vành mắt của Khiết Ninh thâm đen.

"Khiết Ninh, chị sao vậy? Đêm qua ngủ không ngon à?"

"Chị không sao." Khiết Ninh xua tay nhưng vừa mở miệng, giọng nói khàn đặc của cô đã khiến cho Tô Mẫn tròn to hai mắt: "Giọng nói của chị sao vậy?"

"Còn phải nói sao?" Thẩm Vũ Kiên đang trang điểm gần đó nhướn mày nhìn cô, chế giễu: "Bộ dạng đó rõ ràng là say rượu, tám chín phần là lên chúng ta đi vũ trường rồi."

Khiết Ninh tức giận trừng Thẩm Vũ Kiên: "Anh cũng có nhà vệ sinh mà, tại sao cứ dùng ké của tôi chứ?"

"Chỗ của cô nóng hơn."

Sau hai ngày, cô rút cuộc cũng nhận ra Thẩm Vũ Kiên rất thích chọc tức Tô Mẫn, nhưng hết lần này tới lần khác, Tô Mẫn đều không thèm để ý đến, anh ta lại càng như được kích thích ý chí chiến đấu mà bám chặt không buông.

Nếu không bị đau họng thì Khiết Ninh có thể đấu với anh ta ba trăm hiệp nhưng lúc này đành Tô Mẫn ra sau chị đi."

Nhưng Tô Mẫn lại lo lắng như thể không nghe thấy cô nói gì: "Không được, để em đi mua thuốc cho chị, hôm nay chị còn phải diễn, cổ họng thế này để vậy sao được?"

Nói xong, cô liền chạy đi, miệng còn không ngừng lẩm bẩm tên thuốc.

Giữa trưa, tại văn phòng tổng giám đốc của tập đoàn Phong Hành...

Lưu Hoài Khang vừa mới họp xong, Trần Nhạn sau khi báo cáo lại công việc liền mở mặt khác của cuốn sổ ghi chép ra.

"Cô Khiết gần đây vẫn luôn ở trong đoàn phim, chỉ xin nghỉ hai ngày để đi chụp hình quảng cáo, một là quảng cáo của Chu Bảo, cái còn lại là quảng cáo đồ dùng tắm rửa hàng ngày, đều theo ý của ngài nên đã có lời trước với hai công ty này, vì vậy không ai làm khó cô Khiết hết."

"Phim của cô ấy còn phải quay bao lâu nữa?"

"Chuyện này phải xem tiến độ của đạo diễn rồi, lúc trước có cậu chủ nhà họ Hồ tham gia đoàn phim nên phải thêm vào không ít phân đoạn, nhất là những đoạn làm đối thủ của cô Khiết."

Khi nói đến đây, sắc mặt của Trần Nhạn lộ vẻ lo lắng.

Tay cầm bút của Lưu Hoài Khang siết chặt hơn một chút: "Còn gì nữa không?"

"Còn nữa, cậu chủ nhà họ Hồ cứ bám riết lấy cô Khiết lúc quay phim, hiện đã có rất nhiều lời ra tiếng vào trong đoàn phim, mọi người đều nói..."

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Không dám nói với cậu

"Nói cái gì?"

"Nói, cô Khiết đu bám nhà họ Hồ."

Lưu Hoài Khang mặt biến sắc.

Trần Nhạn vội trấn an: "Cậu chủ nhỏ nhà họ Hồ đó mới mười bảy tuổi, nên những lời đó nhất định là những lời nói vô căn cứ, cô Khiết sẽ không làm những chuyện như vậy đâu, tổng giám đốc Lưu."

Chẳng phải anh ta nói đỡ cho Khiết Ninh mà là vì nếu tâm trạng của Lưu Hoài Khang không tốt thì người đầu tiên gặp xui xẻo chính là những cấp dưới như anh ta, sau đó mới tới Khiết Ninh.

Vừa nghe "Rắc" một tiếng, đã thấy Lưu Hoài Khang bê gãy cây bút máy trong tay, âm thanh bén nhọn vang lên trong phòng làm việc khiến người ta phải rùng mình.

"..."

Tại phim trường của bộ phim “Thâm Cung Kế”, Hồ Thành Dương mời cả đoàn phim đi ăn kem vào buổi chiều.

Thẩm Vũ Kiên đã ăn kem vị sầu riêng nên khi diễn chung với Khiết Ninh và đọc thoại toàn phả ra mùi sầu riêng khiến cô suy t chút nữa thì ói, khó khăn lắm mới diễn xong.

"Cát, tốt lắm, lần này rất đạt."

Đúng là không dễ dàng gì mới quay xong, Khiết Ninh cũng đã nhằn nạy đến cực hạn và cuối cùng công việc của đoàn phim cũng kết thúc.

Trên đường quay về khách sạn, di động của cô vang lên, có số lạ gọi đến.

Khiết Ninh phân vân một lúc mới bấm nút trả lời, đầu dây bên kia có tiếng của một người phụ nữ lạ mặt cất lên: “Là Khiết Ninh phải không?”

“Tôi đây, cô là ai?”

"Cô có quen Lưu Hoài Khang không?"

Ba chữ "Lưu Hoài Khang" khiến nụ cười của Khiết Ninh dần đông cứng lại nơi khóe miệng.

Màn đêm buông xuống, cảnh đêm phồn hoa của Yên Kinh khiến người ta không dám nhìn thẳng, bởi chỉ cần nhìn lâu một chút liền nảy sinh cảm giác như mình sẽ bị cuốn vào cuộc sống xa hoa trụy lạc của nơi này, suốt kiếp cũng không thể thoát ra được.

Bên trong một nhà hàng Âu thuộc hàng đắt tiền tại trung tâm thành phố, vì được bao trọn gói nên trong nhà hàng lớn như vậy, ngoại trừ ba người phục vụ chỉ còn lại một người ngồi bên cái bàn gần cửa sổ nhất, ánh đèn mờ ảo rọi lên gương mặt được trang điểm kỹ càng của một vị phu nhân, vừa nhìn đã thấy không phải người hiền lành gì.

Khiết Ninh lần trước cũng đã gặp phải tình cảnh như vậy khi được Hồ Thành Dương mời cơm.

Cô báo tên mình với nhân viên lễ tân sau đó có nhân viên phục vụ dẫn cô đi qua một hành lang rộng lớn đặt rất nhiều ghế để đến chỗ của vị phu nhân đó: “Bà Cố, cô Khiết đến rồi."

"Ngồi đi." Người phụ nữ đó ngẩng đầu, cẩn thận quan sát cô nhưng cũng không nhìn kỹ lắm.

Khiết Ninh chưa kịp ngồi yên vị trên ghế đã nghe bà ta cất tiếng: “Vì nói qua điện thoại sẽ không rõ ràng nên mới hẹn cô ra đây, không làm lỡ dở công việc của cô chứ?"

"Không lỡ dở gì cả, vừa hay tôi cũng mới kết thúc công việc."

Khiết Ninh cẩn thận quan sát bà ta, trong điện thoại cô chỉ nghe bà ta nhắc đến Lưu Hoài Khang, sau đó thì nói có chuyện cần gặp nên cô cũng chẳng biết rốt cuộc bà ta là gì của Lưu Hoài Khang, lẽ nào là mẹ của anh ấy sao? Nhìn sơ qua thì không giống lắm.

Đang nghĩ ngợi thì người phụ nữ đối diện thân nhiên nói: “Thật ra có làm lỡ dở công việc của cô cũng chẳng sao vì dù sao đó cũng là do Lưu Hoài Khang đã sắp xếp sẵn cho cô, chẳng qua cũng chỉ là một công việc cho cô giết thời gian mà thôi, nếu cô thật sự dựa vào việc đóng phim để kiếm sống thì làm sao mua nổi nhà ở trung tâm Yên Kinh, làm sao bao được nhà hàng của lão Mạc chứ.”

Khiết Ninh trong lòng đánh rơi cái bộp, ánh mắt gắt gao: “Bà điều tra tôi sao, bà là ai?"

Nghe vậy, Trương Bộ Bình liền cười khẩy.

"Là mẹ vợ tương lai của Lưu Hoài Khang nên tôi điều tra lũ ong bướm không biết thân biết phận vây quanh nó, có vấn đề gì không? Nhưng còn cô Khiết đây, còn trẻ như vậy, làm gì không làm sao lại bắt chước kẻ khác làm con gái thứ mười ba chứ?"

Mẹ vợ?

Thì ra là mẹ của vợ sắp cưới của Lưu Hoài Khang.

Danh xưng “con gái thứ mười ba” này khiến Khiết Ninh nhói đau trong lòng, tuy cô là một người rộng lượng nhưng không có nghĩa là cô không có tiêu chuẩn đạo đức, cô tự hiểu những chuyện mình làm, vì thế cô siết chặt tay.

"Cô cũng có cha mẹ dạy dỗ, vậy mà đi làm cái chuyện bị người ta phỉ nhổ này, nếu cha mẹ cô biết được, không biết họ sẽ nghĩ sao?"

Hết câu này đến câu khác đều đang phỉ báng cô khiến Khiết Ninh bấm chặt đầu móng tay vào lòng bàn tay, nhưng khi bà ta nói câu đó, cô chỉ cười

khinh bỉ và nhìn thẳng vào mắt Trương Bội Bình: “Xem ra bà điều tra không được kỹ càng cho lắm nhì, ngay cả việc ba mẹ tôi đã chết mà cũng không biết.”

Trương Bội Bình sững sờ.

"Bà nói đúng, tôi còn trẻ làm gì chẳng được, sao phải làm con giáp thứ mười ba chứ?"

"..."

"Chẳng phải đều do cuộc sống này bức bách sao?"

Có ai muốn làm con giáp thứ mười ba vì thích đâu, tám chín phần đều là vì tiền tài, cô cũng không cho mình là ngoại lệ, mặc dù hiện tại không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của Lưu Hoài Khang nhưng cũng không thể phủ nhận việc cô là một con chim hoàng yến được Lưu Hoài Khang nuôi ở trong lồng.

Trương Bội Bình khinh miệt liếc cô, rồi trực tiếp đưa ra một tờ chi phiếu như thể có nói thêm với loại người như cô cũng vô ích mà thôi: “Đây là ngân phiếu 15 tỷ, cô hãy rời khỏi Hoài Khang đi.”

Khiết Ninh nhìn tấm chi phiếu, mọi chuyện đều không ngoài dự đoán, cô khẽ cười: “Bà Cố chỉ 15 tỷ ư? Đây là số tiền trả theo đợt sao?”

"Cô nói gì?"

Mặt Trương Bội Bình biến sắc.

Khiết Ninh tựa lưng vào ghế, rầu rĩ nói: “Tiền tiêu vật mà Lưu Hoài Khang cho tôi thường ngày còn nhiều hơn số này, vậy mà bà đưa tôi có bấy nhiêu để tôi phải rời xa anh ấy, bà cho tôi là con cóc sao?”

"Cô..."

"Số tiền này bà cứ giữ lại mà tiêu vật, tôi không cần, tôi có việc phải đi trước."

Nói xong, Khiết Ninh xách túi, đi thẳng không ngoảnh đầu lại lấy một lần.

Cô còn tưởng là mẹ ruột của Lưu Hoài Khang tìm đến, nào ngờ chỉ là mẹ vợ mà cũng nhiều chuyện, chạy tới tìm cô hoa chân múa tay, chẳng lẽ thật sự cho cô là cái loại gọi thì tới đuổi thì đi sao.

Thấy Khiết Ninh đã đi, thư ký của Trương Bội Bình cẩn thận quan sát sắc mặt rồi hắng giọng, hỏi: “Bà chủ, giờ chúng ta phải làm gì?”

"Còn làm gì nữa? Không thể giữ cô ta lại được." Trương Bội Bình giận không nói nên lời.

Bà ta chẳng qua chỉ nói đôi câu để thử xem, nếu cô gái này là loại biết khó sẽ lui thì không sao, nhưng hiện tại xem ra cô gái này không phải loại chỉ dựa vào chút nhan sắc mà đầu óc cũng rất linh hoạt, nếu cô ta còn thì hôn nhân của Thi Anh sau này chẳng phải sẽ như chỉ mành treo chuông sao?

"Bây giờ hãy gọi điện thoại cho vợ tổng giám đốc Triệu của công ty giải trí Điền Hoan, chẳng phải cô ta là gà của giải trí Điền Hoan sao? Nhà họ Cố của chúng ta cũng có cổ phần trong giải trí Điền Hoan mà, xử lý một nữ diễn viên tuyến dưới thì có khó khăn gì?"

*

Vừa về đến khách sạn, Khiết Ninh chưa tẩy trang đã thả mình xuống giường, cô ngửa cổ lên như thể cổ họng cô bị chẹn kín, sau khi thở phào một hơi, cô mới khôi phục lại sức lực toàn thân.

Cái cảm giác bị người ta chỉ thẳng mặt mà mắng chửi đúng là không thoải mái chút nào.

Mặc dù cô tỏ vẻ thờ ơ nhưng thực chất, cô vĩnh viễn không thể ngẩng cao đầu trước đối phương được.

Tính đến nay, Lưu Hoài Khang đã lâu rồi không liên lạc với cô, kể từ lần xảy ra xung đột vì chuyện của Hồ Thành Dương và cô bỏ ra đi thì đã không còn liên lạc gì nữa.

Cũng đúng, từ một con chim hoàng yến ngoan ngoãn biến thành một con chó điên cắn người, dần dần làm mất đi sự nhẫn nại và yêu thích mà Lưu Hoài Khang dành cho cô, hết thấy đều là điều mà cô muốn.

Không ngủ được nên cô lại lôi kịch bản ra đứng trước gương tự học lời thoại.

Chỉ khi hoàn toàn chìm đắm vào vai diễn cô mới có thể quên hết những chuyện vụn vặt của cuộc sống, hoàn toàn biến thành một người khác, không tự trách mình quá nhiều.

Sáng sớm hôm sau, Tô Mẫn vụng về che vành mắt thâm quầng của cô lại: “Chẳng phải đã bảo chị phải ngủ sớm rồi sao? Tặng người chị chỉ cần thức khuya là quầng mắt sẽ bị thâm, rất khó làm mờ đi.”

Khiết Ninh gấp dài một cái rồi chớp chớp mắt ra vẻ vô tội: “Mẫn Mẫn, chẳng phải em đã bảo chị phải chăm chỉ một chút sao? Vì vậy nên tối hôm qua chị mới thức cả đêm để học lời thoại.”

“Cũng không cần phải chăm chỉ như vậy đâu, chỉ cần học thuộc trước ngày hôm sau là được còn chị thì học trước luôn của ngày kia rồi.” Mẫn Mẫn siết chặt miếng bông thoa phấn, im lặng một lúc lâu: “Xem bộ dạng của chị kia, liệu còn tinh thần để đối phó với những vụ bê bối không đây.”

“Chuyện bê bối?”

Khiết Ninh sùng sốt: “Chuyện bê bối gì?”

Tô Mẫn áp a áp ứng nói: “Khiết Ninh, chị nghe em nói xong đừng giận nhé, tối khuya hôm qua, trên facebook đột nhiên bùng nổ scandal giữa cậu và anh Thẩm, sáng sớm nay khi xem lại thì thấy tin đó đã được đẩy lên top ba trên bảng hotsearch, em thức cả đêm để xử lý nhưng mãi vẫn không thể giải quyết được... nên không dám nói với chị.”

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đánh lạc hướng người ta

“Scandal giữa chị và Thẩm Vũ Kiên?”

Khiết Ninh giật bắn khỏi ghế: “Ồ đâu ra tin đó?”

“Không biết nữa, rất nhiều tài khoản nhiều lượt theo dõi chia sẻ hình ảnh hậu trường, cũng bởi vì anh Thẩm quá nổi tiếng còn fan hâm mộ của chúng ta thì lại bốc đồng nên hai nhà đã bắt đầu chửi bới nhau.”

Khiết Ninh lập tức mở tin tức lên, cô choáng váng khi thấy một loạt những tiêu đề bắt mắt.

“Mẹ kiếp!”

Chưa tới nửa ngày, hotsearch đã bị đẩy lên top 1 rồi.

Thẩm Vũ Kiên là một trong những diễn viên phái thần tượng đầu tiên nên chiếm được đại đa số tình cảm của người hâm mộ, tuy hiện không sánh được với bốn diễn viên hàng đầu hiện nay nhưng so về số lượng phim đã đóng từ khi ra mắt đến nay thì anh ta hơn hẳn nên cũng sở hữu một số lượng người hâm mộ tương đối trung thành.

Còn Khiết Ninh chỉ là một diễn viên nhỏ chẳng mấy tiếng tăm, những năm gần đây tuy quay không ít phim nhưng cũng không tạo được tiếng vang nên hoàn toàn không có fan hâm mộ ruột, người hâm mộ của cô hầu hết đều là những người sau sự kiện bao nuôi lần trước quay sang đồng tình với cô.

Cũng chính nhóm fan hâm mộ này đã trực tiếp gây chiến với fan hâm mộ của Thẩm Vũ Kiên trên facebook.

“Chị Lan, tại sao hotsearch vẫn chưa hạ nhiệt?”

Khiết Ninh xin đoàn phim cho nghỉ nửa ngày để quay về công ty giải trí Điền Hoan, rõ ràng Trình Lan đã nói trong điện thoại rằng phải nhanh chóng làm hạ nhiệt hotsearch, nhưng cô đã về công ty hơn nửa ngày rồi vẫn chưa thấy hotsearch hạ nhiệt chút nào.

“Trước tiên em hãy ngồi xuống uống chén trà đã, mọi chuyện đang được xử lý nhưng không hiểu đang có vấn đề gì mà bên truyền thông hoàn toàn không nghe điện thoại của chị, chị đã cử người đi giải quyết rồi.”

“Tôi uống đến mức sắp no nước rồi mà vẫn phải uống tiếp sao?” Khiết Ninh đã hơi mất kiên nhẫn: “Vốn dĩ cũng không có ý định đến làm phiền chị nhưng bản thảo làm sáng tỏ tin đồn mà Mẫn Mẫn đã soạn tại sao vẫn chưa được công ty xác nhận?”

Bởi vì công ty không chịu ra mặt làm sáng tỏ vấn đề nên lúc này đây cô đang bị fan hâm mộ của Thẩm Vũ Kiên chế ảnh, cười nhạo sắp không chịu nổi nữa rồi, là đối tượng bị người ta công kích vậy mà không thể tự mình lên facebook thanh minh.

“Hai ngày nay tổng giám đốc Triệu không có ở công ty nên không thể đóng dấu được.”

“Chị Lan, chị nói những lời này để gạt tôi, thấy vui lắm sao?”

Sắc mặt của Khiết Ninh lại càng nặng nề hơn, ánh mắt sắc sảo, quằn rừ giờ đây đã lộ rõ sự hung hăng: “Nếu chị đại Mễ Tuyết của công ty chúng ta cũng xảy ra chuyện thì chỉ vì không có tổng giám đốc Triệu nên công ty sẽ không giải quyết với giới truyền thông sao?”

Trình Lan tỏ vẻ khó xử, rồi thở dài một tiếng: “Khiết Ninh, công ty không phải của chị, nói cho cùng thì chẳng phải những người nắm công ty trong tay muốn lằng xê ai thì lằng xê, muốn hạ bệ ai thì hạ bệ sao? Chị cùng lắm cũng chỉ là người nghe lệnh mà làm việc thôi, cấp trên đã ra lệnh mặc kệ em thì chị còn làm được gì chứ?”

"Em cứ ở đây gây khó dễ cho chị chị bằng thủ nghĩ xem gần đây em lại đắc tội với ai?"

Chữ “lại” này cơ hồ khiến Khiết Ninh bật cười.

Cô chăm chỉ đóng phim, từ trước đến nay chưa từng oán giận một câu, bình thường cũng là người không phạm mình thì mình không phạm người, nếu nói gần đây đã đắc tội ai thì ngoại trừ lần trước đã chọc tức Lưu Hoài Khang thì còn ai vào đây nữa?

"Chị Lan, tôi hiểu rồi, chuyện này tôi sẽ tự mình xử lý, không làm phiền chị nữa."

Khiết Ninh dứt khoát đứng dậy, không nói thêm lời nào, trực tiếp rời khỏi phòng làm việc của Trình Lan.

Cái giá phải trả cho việc dựa vào cây cao để đón gió chính là một lúc nào đó cái cây ấy không cho mình dựa dẫm nữa thì xui xẻo sẽ nối đuôi nhau tìm tới, nếu chuyện này là do Lưu Hoài Khang thì cô không cần lo lắng nữa, vì đó chẳng qua chỉ là hình phạt cảnh cáo mà thôi, Lưu Hoài Khang sẽ không thực sự ép cô vào đường cùng.

Nhưng vấn đề ở đây là những trò vặt vãnh này không giống với tác phong làm việc của Lưu Hoài Khang.

Trần Nhạn đặt chiếc I-pad xuống trước mặt Lưu Hoài Khang rồi, giải thích: “Tổng giám đốc Lưu, tin đồn về cô Khiết hiện đã lan đi khắp nơi rồi, quản lý mới của cô ấy không có quan hệ rộng rãi nên ngay cả một tin tức thanh minh trên facebook công ty cũng chẳng thèm đăng, hiện tại đám fan của Thẩm Vũ Kiên lại càng công kích dữ dội hơn."

Lưu Hoài Khang lướt qua dòng tin tức mấy lượt, sau đó thuận miệng hỏi: “Công ty giải trí Điền Hoan không ra mặt giải quyết sao?”

"Vẫn chưa." Trần Nhạn cau mày, tỏ vẻ muốn nói lại thôi: “Còn một chuyện nữa."

Anh ta đương nhiên biết Khiết Ninh là người của Lưu Hoài Khang, hôm nay định tự mình giải quyết cho nên ngay khi chuyện vừa xảy ra anh ta đã tra nguồn gốc của tin đồn và phát hiện ra đây không phải là chuyện có thể tự mình giải quyết được.

"Nói."

"Tôi đã gọi điện cho ban biên tập của bên đăng tin, họ nói trước đó đã có lời của công ty giải trí Điền Hoan, hơn nữa đám cư dân mạng comment dạo để thêu dệt mọi chuyện cũng là người do công ty sắp đặt..."

"Cô ấy lại đắc tội với ai sao?"

Giọng điệu của Lưu Hoài Khang rất thờ ơ, Khiết Ninh khi ở trước mặt anh trông thì ngoan ngoãn nhưng thật ra là một người cứng đầu cứng cổ, cũng không gây ra chuyện gì lớn, thường là những chuyện nhỏ nhặt chỉ cần vung tay là có thể giải quyết được.

Trần Nhạn lại do dự: “Tổng giám đốc Triệu của công ty giải trí Điền Hoan cũng biết quan hệ giữa ngài và cô Khiết nên cho dù đắc tội với ai đi chăng nữa cũng không ai dám đổ oan cho cô ấy như vậy, chuyện lần này rất lạ, nên tôi đã điều tra một chút."

Anh ta áp a áp ứng:

"Chuyện này hình như là có liên quan... đến bà Cố."

Lưu Hoài Khang ngẩng đầu lên: “Nhà họ Cố?”

Đang nghĩ ngợi thì di động của Trần Nhạn bỗng nhiên vang lên, anh ta nhìn thoáng qua rồi liếc Lưu Hoài Khang: “Tổng giám đốc Lưu, là cô Khiết gọi."

Khiết Ninh vừa rời khỏi công ty giải trí Điền Hoan liền lấy điện thoại ra gọi cho Trần Nhạn: “Lưu Hoài Khang đâu?”

Đầu dây bên kia im lặng mấy giây:

"Tổng giám đốc đi công tác bên ngoài rồi."

"Rời khỏi công ty rồi sao? Đi khi nào?"

"Sáng nay, cô Khiết có chuyện gì không?"

"Cũng chẳng phải chuyện lớn gì, có thể cho tôi biết khi nào các anh về được không?"

"Cô Khiết, chuyện này..."

Câu trả lời nằm trong dự liệu của cô, Khiết Ninh rất bình tĩnh: “Thư ký Trần, chúng ta biết nhau cũng được hai năm rồi, tôi luôn rất quý anh, tôi rất biết

on anh vì chuyện lần trước anh đã nhắc nhở tôi, thật ra lần này tôi không tìm anh ấy mà là tìm anh, muốn mời anh ăn bữa cơm, nói chuyện và cảm ơn anh."

"Cô Khiết, cô... không nên nói lung tung vậy chứ, tôi nhắc nhở cô chuyện gì lúc nào chứ?"

Trần Nhận xưa nay làm việc luôn lạnh lùng, bình tĩnh vậy mà lúc này đây lại lúng túng, lo sợ.

Nhưng Khiết Ninh không cho anh ta nhiều lời, ngược lại cô còn ra sức ngọt ngào dẫn dò như đồ thêm dầu vào lửa: "Cứ quyết định vậy đi, đến lúc đó thư ký Trần chỉ cần nói một tiếng để tôi đặt chỗ trước tại nhà hàng, chúng ta sẽ liên lạc lại sau."

Tiếp theo đó, đầu bên kia cúp máy.

Điện thoại vừa ngắt, sắc mặt Trần Nhận trắng bệch: "Này... này, cô Khiết..."

Bầu không khí trong phòng làm việc như đông cứng lại.

Nhìn sắc mặt tái mét của Lưu Hoài Khang, Trần Nhận như muốn khóc: "Tổng giám đốc Lưu, tôi không biết tại sao cô Khiết lại nói như vậy, tôi và cô ấy thật sự không có gì hết..."

Lưu Hoài Khang hầu như đã bẽ gãy cây bút trong tay, mặt tái mét, lạnh lùng nói: "Tự cho là thông minh!"

Dù cho Khiết Ninh một trăm lá gan thì cô cũng không dám có gì với người bên cạnh anh, còn về việc tại sao nói như vậy, thì chẳng qua là vì cô đã sớm biết rằng anh đang ở cạnh Trần Nhận nên cố ý nói cho anh nghe.

"Đón cô ấy về đây."

"Vâng."

Chẳng phải cô luôn lách để được gặp anh sao? Vậy thì gặp thôi, để xem cô muốn chơi trò gì.

Về phần Khiết Ninh, khi cúp điện thoại, trong lòng cô vẫn không yên, cô kéo vành mũ lưỡi trai xuống thấp rồi rời khỏi tòa nhà của công ty giải trí Điền Hoan, leo lên chiếc xe của người quản lý.

Vừa lên xe, Tô Mẫn liền hỏi: "Khiết Ninh, chị gọi điện thoại cho ai vậy? Anh Thẩm nói không gọi được cho chị."

"Thẩm Vũ Kiên gọi điện thoại cho chị à?" Khiết Ninh nhìn thoáng qua điện thoại di động, quả đúng là có hai cuộc gọi nhờ liên tiếp nhau: "Có chuyện gì vậy? Anh ấy đã nói gì với em?"

"Công ty bên anh Thẩm vẫn chưa đăng tin làm sáng tỏ vụ việc, anh ấy định hỏi chị có muốn đi ăn tối với anh ấy không, gọi thêm vài người bạn nữa, đến lúc đó sẽ tung ảnh chụp chung lên, rồi bảo bạn bè cùng xóa scandal."

"Thẩm Vũ Kiên có thể nảy ra ý kiến nào khác mới mẻ hơn không?" Khiết Ninh ngồi trên ghế, xoa xoa hai bên huyệt thái dương: "Cách thức quan hệ xã giao này đã cũ rồi, nếu chị còn lén gặp mặt anh ta thì về sau sẽ càng bị mắng thậm tệ hơn, hơn nữa cư dân mạng đâu phải lũ ngu, nói thế nào thì họ tin thế đó sao? Họ đã thấy quá nhiều nghệ sĩ trước thì nói là bạn bè nhưng sau lại công bố tình cảm với nhau rồi, đó đều chiêu trò đánh lạc hướng người khác."

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tranh thủ lòng thương của mọi người

Đang nói chuyện, bỗng nhiên trong xe vang lên tiếng chuông điện thoại di động, ánh mắt Khiết Ninh có chút ảm đạm.

Khiết Ninh bảo Tô Mẫn về Ảnh Thị Thành trước, mình nửa đường xuống xe chờ ở ven đường.

Trời nắng to, cô đem mũ lưỡi trai kéo xuống rất thấp, buồn bực ngán ngẩm đá mấy cục đá ven đường, chờ trong chốc lát một chiếc xe con màu đen chậm rãi dừng lại ở trước mặt.

"Cô Khiết, lên xe đi."

Trần Nhận đi xuống xe mở cửa xe giúp cô, hơi lạnh đập vào mặt làm giảm đi cảm giác nóng nực đang thiêu đốt.

Sau khi thấy người đàn ông ngồi trong xe, Khiết Ninh không tự chủ siết chặt dây túi đeo, cứng người một giây mới lên xe.

Vừa lên xe, Lưu Hoài Khang liền chất vấn: "Cô tìm Trần Nhạn ăn cơm sao? Bây giờ Trần Nhạn đang ở đây, cô muốn dẫn anh ta đi đâu ăn cơm?"

Khiết Ninh mặt không đổi sắc: "Không phải anh đang đi công tác sao?"

"Đây không phải là lý do để cô gây phiền toái cho tôi."

"Phiền phức còn không phải anh tìm cho tôi à?" Khiết Ninh quan sát tỉ mỉ sắc mặt Lưu Hoài Khang: "Tôi chỉ nói hai câu chọc giận anh không vui vậy mà anh lại chơi tôi đến mức đó sao?"

Lông mày Lưu Hoài Khang nhíu lại một chút: "Tôi đã sớm báo cô ở đoàn làm phim an phận một chút."

"Thật sự là anh làm?" Sắc mặt Khiết Ninh lập tức thay đổi, tức giận nói: "Không phải tôi đã giải thích với anh từ trước rồi sao? Tôi và Thẩm Vân hoàn toàn không có gì, Lưu Hoài Khang!"

"Cô gọi tôi là cái gì?" Anh lạnh lùng nhìn cô một cái.

Được bao nuôi ba năm, cô luôn gọi anh là ngài Lưu hoặc Tổng giám đốc Lưu, cung kính có thừa, nhưng khoảng thời gian gần đây, không riêng hành vi cử chỉ của cô khác người mà xưng hô cũng rất miễn cưỡng.

Khiết Ninh cắn răng, giận dữ nhìn chằm chằm Lưu Hoài Khang: "Lưu Hoài Khang, không phải anh tên là Lưu Hoài Khang à? Đường đường là Tổng giám đốc tập đoàn Phong Hành mà lại đi làm loại chuyện hạ lưu này, không sợ bị bôi đen tung tin đồn nhảm... A..."

Khiết Ninh bị đau kêu lên một tiếng, cổ tay đã bị giữ chặt lại.

Ánh mắt Lưu Hoài Khang tối sầm lại: "Lúc trước tôi đối với cô quá nhân nhượng cho nên mới để cho cô được một tác lại muốn tiến một thước phải không? Ai cho cô lá gan dám khoa tay múa chân với tôi như vậy?"

Khiết Ninh nghiêng răng nghiêng lợi, nhắm mắt nói: "Tính cách tôi vốn là không tốt như vậy đấy, nếu anh muốn nghe lời ngon ngọt thì vợ một năm ở trường nghệ thuật cũng được một bó to, cần gì lãng phí thời gian với tôi."

"Cô là chưa thấy đao gác ở trên cổ nên không cảm thấy đau đúng không."

Ánh mắt Lưu Hoài Khang bỗng nhiên lạnh lẽo: "Bây giờ tôi cảm thấy lúc em trai cô nằm viện hôn mê bất tỉnh, tính cách của cô mới làm cho tôi dễ chịu."

"Anh muốn làm gì?"

"Để một người hôn mê bất tỉnh xuất viện thì khó, chứ để một người bình thường nằm viện thì lại rất đơn giản, Trần Nhạn, nghe rõ không vậy?"

"Lưu Hoài Khang!" Sắc mặt Khiết Ninh trắng bệch, đối mặt với ánh mắt cảnh cáo của Lưu Hoài Khang, dường như cô đã nghiêng nát hàm răng, cuối cùng nói lòng sự gãy dựa của mình, ần nhần phun ra hai chữ: "Ngài Lưu..."

Lưu Hoài Khang không kiên nhẫn bỏ tay của cô ra, một lần nữa tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn về phía kính chắn gió thần sắc mười phần lãnh đạm: "Dừng xe."

Xe chậm rãi dừng lại ở một bên, chính là khu buôn bán phồn hoa nhất ở trung tâm thành phố.

"Xuống xe."

Hai chữ lạnh lùng quanh quẩn ở trong xe.

Khiết Ninh siết chặt ngón tay khớp xương bị bóp đến mức trắng bệch, không nói hai lời liền xuống xe.

Trước đó cô tìm cơ hội nói chuyện với Lưu Hoài Khang nhưng chưa có cơ hội, giống như trước đây cô tìm những lời nói ngọt ngào dành anh, không quan tâm chuyện đó anh có làm hay không đều nhờ anh giúp mình giải quyết vấn đề lần này, nhưng không biết vì sao, lần này lúc đối mặt anh cô lại không nhận được nghĩ đến tất cả âm ức mấy ngày này, cái kinh lập tức liền lên tới, căn bản không nhận được.

Buổi chiều nắng gắt như lửa, cô đứng ở ven đường mũ và khẩu trang che kín mít, rất nhanh trên trán mồ hôi vẫn túa ra đầm đìa nhưng trong lòng lại vô cùng lạnh.

Vừa nghĩ tới Lưu Hoài Khang dùng an nguy của Khiết Thành để uy hiếp cô, muốn cô nhu thuận dịu dàng ngoan ngoãn giống như trước đây trong bụng của cô liền từng đợt sóng dồi sóng lấp biển, khó chịu không nói ra được.

Chiếc xe con đã đi rất xa khỏi nội thành, trong xe yên tĩnh quá mức.

Trần Nhạn nhìn thoáng qua gương chiếu hậu, thận trọng nói: "Tổng giám đốc Lưu, sao ngài không giải thích với cô Khiết một chút? Chuyện kia không liên quan gì tới ngài chứ."

Trong gương, Lưu Hoài Khang vẫn là dáng vẻ âm trầm lạnh lùng như cũ: "Không cần thiết."

Trần Nhạn ngượng ngừng ngậm miệng lại.

Một lát sau, chỗ ngồi phía sau truyền đến một giọng nói lạnh lùng: "Trần Nhạn, sắp xếp để hot search chìm xuống, xử lý sạch sẽ chuyện này."

"Vâng."

Trần Nhạn len lén nhìn qua gương chiếu hậu đánh giá Lưu Hoài Khang, nhìn thấy anh đang cau mày, càng nhìn càng không hiểu anh đang suy nghĩ gì.

Lên hot search được hơn nửa ngày, Khiết Ninh mới nhận được điện thoại từ công ty nói chuyện hot search đã chìm xuống.

"Khiết Khiết, rốt cục hot search cũng đã chìm xuống, em đã nói công ty sẽ không bỏ mặc chúng ta mà, nghe nói là Tổng giám đốc Triệu đã đi công tác về."

Nhìn đáng vẻ ngây thơ của Tô Mẫn, Khiết Ninh nằm lý ở trên giường thất thần.

Cái gì mà Tổng giám đốc Triệu đi công tác hay không đi công tác, căn bản chính là do Lưu Hoài Khang dùng thế lực của mình ép xuống, cho nên mới bố thí cho cô, giúp cô đem hot search ép xuống mà thôi, tự làm ra xong tự dẹp bỏ mà cô còn phải mang ơn.

"Khiết Khiết, sắc mặt chị không tốt lắm, nếu không chiều nay chị xin phép nghỉ đi, em đi báo với đạo diễn một tiếng, chị nghỉ ngơi một chút đi."

"Không cần, chị ngủ mười phút là được, mười phút nữa nhớ gọi chị, chiều nay phải chụp ảnh và thử trang phục."

Không biết nguyên nhân có phải do phơi nắng mặt trời lâu quá hay không, lúc giữa trưa khi vừa về đến nhà, Khiết Ninh đã cảm thấy hơi nặng đầu, người cũng cảm thấy lúc lạnh lúc nóng.

Sau khi Tô Mẫn đi, cô rất nhanh liền ngủ thiếp đi, đang lúc nửa tỉnh nửa mê dường như cảm thấy có người đang vỗ vào vai của mình, nhưng mí mắt của cô quá nặng, làm cách nào cũng không mở ra được, bên tai còn truyền đến tiếng khóc.

Giấc ngủ này phá lệ dài đằng đặc, lúc tỉnh lại trước mắt cô là một mảnh màu trắng lạnh lẽo: "Khiết Khiết, chị tỉnh rồi sao?"

Giọng nói bên tai khiến Khiết Ninh dần dần tỉnh táo lại, chống đỡ cánh tay bần rùn từ trên giường ngồi dậy.

Tô Mẫn vội vàng cầm gối đầu nhét vào sau lưng cô, giữ tay cô lại, gấp giọng nói: "Chị đừng nhúc nhích, tay này đang cầm kim truyền nước!"

"Sao chị lại ở chỗ này?" Sắc mặt Khiết Ninh trắng bệch, tiếng nói cũng rất suy yếu.

"Bác sĩ nói chị bị cảm nắng" Tô Mẫn vẻ mặt tự trách, nhỏ giọng nói: "Là em không chăm sóc tốt cho chị, trời nắng nóng còn để chị vì chuyện tin tức mà ra ngoài chạy khắp nơi, em thật sự là quá vô dụng."

Khiết Ninh vỗ vỗ tay của cô ấy: "Không sao đâu, không phải đều giải quyết xong hết rồi sao?"

"Chuyện hot search thì đã giải quyết xong, nhưng fan hâm mộ của là đàn anh Thẩm Văn không chịu buông tha, chút cảm tình trước đó tích lũy được bây giờ dường như đều bị mất sạch."

"Không sao đâu, từ từ đâu sẽ vào đó, chúng ta làm nghề này không sợ bị người khác bôi đen, chỉ sợ không có ai nhớ tới mình mà thôi."

Có lẽ lời an ủi của Khiết Ninh có hiệu quả, Tô Mẫn hít sâu một hơi liền nghiêm túc gật đầu, sau đó lại là đáng vẻ mười phần nhiệt tình.

Nhân thời gian buổi chiều truyền dịch, hai người đem lịch trình thời gian tới sắp xếp lại một chút, bởi vì bộ phim này Thẩm Văn là nam chính, thời gian nhiều nhất cũng chỉ còn lại nửa tháng, phần diễn của Khiết Ninh cũng kết thúc.

"Lần trước không phải em nói có mấy chương trình game show sao, sao giờ chỉ còn lại hai chương trình này thôi? Cũng chỉ là phỏng vấn bình thường."

"Chương trình khác đều bị chị Hạ Lâm lấy đi hết rồi."

"Hạ Lâm?"

Chân mày Khiết Ninh cau lại, nghĩ nghĩ rồi hỏi: "Bây giờ Hạ Lâm là quản lý của ai?"

Tô Mẫn uể oải thở dài: "Triệu Hồng Ngọc."

Cái ngày Khiết Ninh vui vẻ trở lại ở ngay trước mặt nhiều người như vậy Hạ Lâm lại đánh vào mặt cô một cái, thù này cô không muốn nhớ kỹ chỉ sợ cũng khó, nhưng cô lại không nghĩ tới Hạ Lâm lại vì Triệu Hồng Ngọc mà đến đoạt tài nguyên trong tay cô.

Người có lợi nhất khi toàn bộ chuyện này xảy ra với cô là ai, chính là Hạ Lâm

Chuyện này Khiết Ninh ghi nhớ ở trong lòng, nhưng không đợi cô kịp đi xử lý, lớp này đã san bằng, một lớp khác lại nổi lên.

Xuất viện chưa được hai ngày, đột nhiên trên internet tràn ra tin tức cô nằm viện, ngay từ đầu đã thổi phồng lên, ngay cả ung thư cũng dám nói ra, sau đó lại có người đứng ra nói cô chỉ bị cảm nắng nên truyền dịch, vì vậy nổ ra một cuộc tranh cãi lớn, sau đó mọi người bắt đầu hòa theo nói cô giả vờ khổ sở để tranh thủ sự thương hại của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tôi ký hợp đồng này

Đoàn làm phim Ảnh Thị Thành...

Ngồi chờ tới lượt quay phim, Thẩm Vân mở tin tức ra đọc, hỏi: "Khiết Ninh, gần đây cô gặp vận gì vậy? Ba ngày hai lượt lên trên hot search."

"Không phải gặp vận đen mà là người tới lúc xui xẻo thì uống nước cũng bị giắt răng."

Khiết Ninh trả lời qua loa một câu, lại tiếp tục cúi đầu đọc lời thoại của mình.

"Cô ngược lại là rất bình tĩnh, những lời mắng cô trên mạng kia cô không giải thích một chút sao?"

"Không trả lời chính là giải thích tốt nhất."

"Cô chỉ mạnh miệng thôi, tôi thấy cô căn bản là chưa nghĩ ra phải giải thích như thế nào thì có."

Bình thường Thẩm Vân hay nói mấy lời chê chọc cô đã quen, hôm nay lại thấy cô mặt ử mày chau, cũng là hiếm lạ: "Sẽ không phải cô thật sự bị chuyện này làm khó chứ?"

Khiết Ninh nhìn anh ta một cái: "Nếu thật sự bị làm khó anh có thể giúp tôi giải quyết à?"

"Làm sao? Muốn xin đàn anh như tôi chỉ bảo à?" Thẩm Vân xoa xoa tay, chuyển cái ghế xích lại gần chút: "Trường hợp có nhiều người đổ dồn vào chỉ trích cô như vậy chắc chắn là có người đứng sau cố ý muốn chinh cô, đầu tiên cô phải tìm ra là ai đang chinh cô, sau đó, trực tiếp giải quyết người đó, lần này sau khi sóng gió qua đi cô phải sớm chuẩn bị trước nếu có lần sau, cô nói cho tôi biết lần này là ai đang chinh cô."

"Nếu tôi biết tôi còn ở đây phiền lòng sao?"

"Vậy thì không có cách nào rồi."

"Nói vậy chả khác gì với không nói."

Khiết Ninh nghiêng đầu đi không thèm để ý tới anh ta, chuyện trước kia có lẽ là Lưu Hoài Khang làm vì trùng trị cô còn có thể, nhưng những chuyện âm ỉ lần này căn bản so với phong cách làm việc của Lưu Hoài Khang khác một trời một vực, huống chi hiện tại Lưu Hoài Khang cũng không cần thiết phải làm khó cô.

Hạ Lâm, Triệu Hồng Ngọc...

Trong lòng sau khi đem hai cái tên này đọc đi đọc lại mấy lần, Khiết Ninh liền nghĩ đến một người, ngày đó ở nhà hàng có một người phụ nữ trung tuổi bảo cô rời khỏi Lưu Hoài Khang.

Phía sau Triệu Hồng Ngọc là nhà họ Cố, lại nghĩ tới nghĩ lui thêm một lát, có thể từ chỗ Lưu Hoài Khang đoạt tài nguyên của cô cũng chỉ có nhà họ Cố mới có thể làm được.

Lúc Trương Bội Bình nhận được điện thoại là đang ở thăm mỹ viện.

Trên người quần khăn tắm màu hồng, trên mặt đang đắp mặt nạ, cùng con gái Cố Thi Anh hai người nằm trên giường đang chăm sóc da mặt, nhân viên mát xa đang mát xa cho cả hai.

"Alo?"

"Bà Cố, là tôi."

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nữ, Trương Bội Bình hơi cong lên khóe môi, kéo theo khóe miệng bà ta cũng giật giật theo, lộ ra mùi phẫn đắc ý,

"Có việc gì thế? Cô Khiết."

"Thủ đoạn của bà tôi đã được thưởng thức, tối nay bà có rảnh không? Chuyện lần trước, chúng ta vẫn chưa trò chuyện xong."

"Được, tôi chọn địa điểm xong sẽ báo cho cô, hi vọng trước khi đến cô đã nghĩ kỹ đáp án tôi muốn."

Cúp điện thoại, Cố Thi Anh ở bên cạnh nghiêng đầu nhìn mẹ cô ta một chút, ưỡ oải: "Ai vậy? Tối nay mẹ muốn ra ngoài ăn cơm với ai à?"

"Không có gì, hẹn bạn bè thôi, lát nữa mẹ đi trước một chút."

Cố Thi Anh chưa từng xử lý những việc như thế này, Trương Bội Bình cũng không muốn cô ta biết được sẽ suy nghĩ nên dứt khoát không nói cho cô ta biết.

"Ồ, vậy tối nay chẳng phải con sẽ ăn tối một mình à?"

"Con đi tìm Hoài Khang đi, mấy ngày nay mẹ thấy con chưa gặp Hoài Khang rồi, mẹ cho con biết, con đừng tới cái quán bar rách nát kia nữa, ở đó thì làm được cái gì từ tể chứ, giữ chặt lấy Hoài Khang mới là chuyện quan trọng."

"Con mở quán bar cũng là chuyện đứng đắn mà, anh Hoài Khang cũng ủng hộ con, mẹ, mẹ đừng quan tâm tới chuyện này nữa, không phải mẹ muốn đi gặp bạn của mẹ sao, nhanh đi đi, đừng để bạn của mẹ chờ sốt ruột."

Cố Thi Anh không nhịn được thúc giục bà ta đi, Trương Bội Bình nhủ nhủ mảy, cuối cùng cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ nhìn con gái nhỏ ương bướng một chút, thay quần áo cầm túi xách rồi đi.

Lần này bà ta chọn một chỗ, vẫn rất xa hoa như cũ.

Ở giữa nhà hàng lớn như vậy chỉ bày vài bàn đồ ăn tinh xảo không giống như là làm cho người ăn, không một ai động đũa.

Khiết Ninh khoan thai tới chậm, sau khi nói xin lỗi liền đi thẳng vào vấn đề: "Bản lĩnh của bà Cố tôi đã được thưởng thức, trước đây là tôi có mắt mà không biết núi Thái Sơn."

"Được rồi, đừng nói mấy lời khách sáo như vậy, hôm nay cô gọi cho tôi cuộc điện thoại này nói rõ hai ngày này cô cũng chịu đủ nhiều, nếu vẫn còn rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt giống như lần trước, sau này tôi làm việc cũng sẽ không hạ thủ lưu tình giống như lần này đâu."

Trương Bội Bình khinh bỉ cười một tiếng: "Bây giờ cô đã biết đắc tội với nhà họ Cố sẽ có hậu quả gì rồi chứ?"

"Xem như đã được lĩnh giáo."

"Đây là chi phiếu mười lăm tỉ, ký bản hợp đồng này xong rời khỏi Hoài Khang ngay, những chuyện này đều sẽ kết thúc."

Trợ lý nam đứng bên cạnh Trương Bội Bình đưa cho Khiết Ninh một bản hợp đồng và tờ chi phiếu.

"Mười lăm tỉ?"

Khiết Ninh trừng mắt nhìn, mặt có vẻ đùa cợt.

"Thì sao?"

Trương Bội Bình lập tức nhớ đến lần trước gặp mặt Khiết Ninh nói cái gì "thanh toán theo giai đoạn", sắc mặt lập tức căng cứng.

"Không có gì" Lúc này Khiết Ninh vô cùng ngoan ngoãn: "Tôi ký hợp đồng này."

Khiết Ninh nhủ mảy tiếp nhận bản hợp đồng, sau khi vội vã đem mấy điều khoản xem qua một lần liền trực tiếp lật đến trang cuối cùng tìm chỗ ký tên sáng khoải ký tên.

Có lẽ bởi vì cô ký tên quá mức sáng khoải, Trương Bội Bình ngược lại cảm thấy có chút bất an.

"Bà Cố, hợp đồng cũng đã ký, vậy tôi đi trước một chút."

Xách túi nhỏ bên cạnh lên, Khiết Ninh đi phá lệ thông dong giống như thật sự tới gặp một người bạn lớn tuổi, một chút bứt rứt bất an hoặc là ưỡ oải, khó xử cũng không có.

"Thưa bà, cứ để cô ta đi như vậy sao?"

"Cô ta nhận tiền của tôi, có lưu lại chuyển khoản còn có cả bản hợp đồng này nữa, cho dù cô ta có nháo đến trước mặt Hoài Khang đi chăng nữa thì cũng có thể làm được gì? Đến lúc đó Hoài Khang cũng sẽ biết người phụ nữ này chỉ tham tiền mà thôi, cũng sẽ không còn để ý như vậy nữa."

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng khi nghĩ đến khuôn mặt quyền rũ của Khiết Ninh, Trương Bội Bình vẫn không thể hoàn toàn yên tâm.

Chuyện này thật sự có thể giải quyết nhẹ nhàng như vậy sao?

"..."

Đêm đã khuya, sau khi đi ra khỏi nhà hàng Khiết Ninh trực tiếp trở về nhà một chuyến, lại không nghĩ rằng Khiết Thành cũng chưa trở về.

Đồng hồ treo tường chỉ vào số mười, cô đẩy cửa đi ra ban công gọi điện thoại cho Khiết Thành.

Vừa kết nối, đầu kia liền truyền đến tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc, Khiết Ninh trực tiếp sững sờ cho là mình gọi nhầm số, cúi đầu nhìn điện thoại.

"Này, chị..." Tiếng nhạc ồn ào ở đầu kia dần dần nhỏ đi, truyền đến giọng nói của Khiết Thành.

Khiết Ninh nhướng mày: "Đã trễ như thế này sao em vẫn chưa về nhà? Em đang ở chỗ nào? Sao lại ồn như vậy?"

"Chị, em đi sinh nhật bạn cùng lớp học bỏ tức, không phải em đi chơi đua đòi với bạn đâu, lúc đến nơi em mới biết là quán bar còn đang lo không đi được đây, cũng may chị gọi điện thoại cho em em mới có cơ đi về."

"Ồ kìa? Chị cũng chưa nói gì mà!" Khiết Ninh khẽ cười một tiếng: "Tiểu Thành, em cũng là người lớn rồi đi bar chơi cũng không sao? Chơi đùa cùng bạn học chú ý an toàn là được."

Qua điện thoại cũng có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt đau khổ của Khiết Thành: "Chị, thật sự em không thích ở nơi này, bây giờ em sẽ về ngay đây, em chào bọn họ một tiếng là được."

Sau khi điện thoại cúp máy, Khiết Ninh bất đắc dĩ cười một tiếng, ở trên ban công hóng gió rồi quay người trở về phòng.

Từ nhỏ Khiết Thành đã vô cùng nghe lời, nghe lời mẹ cũng nghe lời chị, ngoại trừ thành tích học tập không được tốt ra thì vẫn luôn là bé ngoan điển hình, nếu ở thời cổ đại tuyệt đối sẽ là một đứa con ngoan và một người em biết nghe lời.

Đoán chừng không đến nửa giờ nữa cậu cũng trở về đến nhà.

Một bên khác, Khiết Thành chật vật xuyên qua đám trai thanh gái lịch đang điên cuồng lắc lư trong sàn nhảy, đến ghế dài cùng bạn bè nói mình có việc phải về nhà.

"Khiết Thành, cậu làm như vậy có được hay không? Bây giờ cũng vừa mới bắt đầu, cậu trở về sớm như vậy làm gì?"

"Chị tôi trở về nên tôi cũng phải trở về."

"Chị thôi mà, cậu phóng tầm mắt nhìn chỗ này tất cả đều là chị hết, cậu muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

"Tôi thật sự phải trở về..."

"Không được không được, hôm nay là sinh nhật Đại Bản, cậu nói thế nào cũng không thể đi được."

"Đúng đấy, Khiết Thành, có phải là anh em hay không."

Đám bạn đi cùng không chịu dễ dàng thả người, đang lúc giằng co nơi xa bỗng nhiên truyền đến tiếng loảng xoảng loảng xoảng, tiếng nhạc bỗng nhiên im bặt.

"Con mẹ nó có làm gì vậy? Con điếm kia?"

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Nói xin lỗi

Ở phía quầy bar, một người đàn ông cao gầy mặc áo da màu đen đang nắm lấy cổ tay một cô gái, nửa gương mặt in dấu năm ngón tay rõ ràng, đỏ bừng một chút,

"Cho cô thể diện mà không cần! Không phải chỉ là gái thôi à?"

Mặc dù cô gái đang bị khống chế nhưng vẻ mặt vẫn rất kiêu căng, giọng lạnh lùng nói: "Buông tay."

"Hôm nay tôi sẽ không buông tay, tôi đã lớn như thế này còn chưa bao giờ bị ai đánh, biết tôi là ai không? Tất cả quán bar ở con đường này không ai không biết tôi cái tên Đại Long!"

Cô gái nhướn mày, lộ ra vẻ mặt căm ghét: "Có thể ngậm miệng lại không? Quá thôi, cái miệng gì mà lại thối như vậy?"

Lời này vừa nói ra, tất cả đều cười ầm lên.

Trên mặt người đàn ông không nén được giận, lửa đã cháy lên, giận không kìm được dắt tay cô gái đi ra bên ngoài: "Con điểm này hôm nay tôi không cho cô biết sự lợi hại của tôi một chút, cô lại không biết Mã vương gia có bao nhiêu mất! "

Mới đi hai bước, có một người đứng ra ngăn ở trước mặt hai người: "Anh không thể dẫn cô ấy đi được."

"Thằng chó này, mày từ đâu lại xuất hiện, bản thân còn chưa lo nổi còn muốn anh hùng cứu mỹ nhân à?"

Mặc dù vóc dáng Khiết Thành rất cao, nhưng bởi vì mới xuất viện không lâu nên thân thể còn hơi gầy, làn da thậm chí so với con gái bình thường còn trắng hơn, nhìn qua thật sự yếu đuối.

"Cô gái này không muốn đi theo anh nên anh không thể mang cô ấy đi, đây là xã hội pháp trị."

Nghe xong lời này, tên đàn ông kia gần như cười muốn ngất đi, lại buông cô gái ra trực tiếp nắm chặt cổ áo Khiết Thành: "Thằng chó này, đây là nơi nào mày có biết không? là đường phố hộp đêm Hậu Hải, ông trời ông đây cũng mặc kệ mày còn nói với tao xã hội pháp trị à, thức thời thì mau cút đi cho tao. "

Lời còn chưa dứt, mấy học sinh nam đi cùng với Khiết Thành lập tức xắn tay áo xông tới, từng người nhân cao mã đại: "Anh bảo ai xéo đi đấy?"

"Mau buông cậu ấy ra cho tôi."

Đầu tiên sắc mặt người đàn ông sững sờ, sau đó chợt cười lạnh một tiếng: "Được, còn dẫn người tới đúng không, mấy anh em đừng uống nữa, không nhìn thấy đám trẻ ranh vặt mũi chưa sạch này dẫn người đến rồi sao?"

Dứt lời, sau lưng loạt xoạt đứng lên một đám lưu manh tóc đỏ tóc xanh, leng keng rút ống thép từ dưới đáy bàn ra.

Khiết Thành phản ứng nhanh nhất, một đám vào chính giữa mặt người đàn ông, sau đó quay người hướng về phía cô gái hô: "Chạy đi."

Trong nháy mắt, hai nhóm người liền lao vào đánh nhau, người của toàn bộ quán bar đều lao vào, anh một cước tôi một cước, đánh đập rùm beng, tràng điện dần dần trở nên đẫm máu.

Cũng không có ai chú ý tới, cô gái chỉ đứng dịch qua một bên, lòng mày dường như không hề nhui một cái, trong đám người có một nhóm người đàn ông cao lớn xông tới bảo vệ cô, một người trong đó nhỏ giọng nói: "Cô chủ, chỗ này giao cho chúng tôi, cô đi về trước đi..."

Lời còn chưa nói hết, ánh mắt người đàn ông kia bỗng cứng đờ, sờ lên sau gáy cứng ngắc quay đầu nhìn thoáng qua, trong mắt chiếu ra hình ảnh một người thiếu niên đang gờ cái ghế, trong nháy mắt ngã xuống.

Khiết Thành nhìn cô gái, gấp giọng nói: "Không phải bảo cô chạy đi à?"

Nói xong còn thuận tay đập ngã một kẻ xấu xông lên, tình huống khẩn cấp cũng không đợi cô gái đáp lại đã cầm tay của cô ta cũng không quay đầu lại chạy ra bên ngoài: "Đi."

...

Lúc Khiết Thành về đến nhà, Khiết Ninh đã ngủ.

Cậu gõ cửa phòng hai tiếng không ai trả lời, mở cửa ra nhìn thấy Khiết Ninh nằm ngang chổng vó ngủ ở trên giường, chần sớm đã bị đá rơi trên mặt đất lập tức dờ khóc dờ cười, cậu đi qua đắp chăn lên cho cô.

Nhìn tư thế ngủ "hào phóng" của Khiết Ninh, trong lòng Khiết Thành có chút phức tạp.

Trong ấn tượng của cậu, từ nhỏ chị đã lớn gan hoạt bát, làm chuyện gì cũng hoàn toàn không để ý tới hậu quả, thường xuyên bởi vì nhất thời xúc động mà gây ra tai họa, cuối cùng cậu đi theo cũng rất hay bị chị liên lụy, từ nhỏ cậu cũng không ít lần bị mẹ đánh chối lông gài.

Sau đó đột nhiên mẹ khám ra bệnh ung thư, dường như là trong một đêm người chị gây tai họa khắp nơi này của cậu liền trưởng thành, vì gia đình mà hồi hã ngược xuôi, gánh vác trách nhiệm thuộc về mình không bỏ lại một phần nào, lúc trong nhà đột nhiên gặp biến cố Khiết Ninh cũng mới mười mấy tuổi mà thôi.

Nếu đi làm lính, có lẽ chị cũng không cần khổ cực tới mức như vậy.

Sáng sớm hôm sau, chuông báo thức sáu giờ vang lên, Khiết Ninh thuận tay tắt đi nhưng cuối cùng vẫn bị điện thoại của Tô Mẫn đánh thức, lúc này cô mới ráng kìm nén sự buồn ngủ tỉnh lại, nhanh chóng dùng nước lạnh rửa mặt xong trang điểm qua loa liền đi ra ngoài.

Vừa xuống lầu đi chưa được hai bước, đối diện nhìn thấy Khiết Thành, trên cổ cậu treo tai nghe, vừa đạp xe đạp trở về: "Chị, sớm như vậy sao chị đã dậy rồi, chị định đi đâu à?"

"Chị có công việc, Mẫn Mẫn đang đợi chị ở công tiểu khu."

"Chị, chị đợi một lát" Khiết Thành quay đầu xe, vỗ vỗ chỗ ngồi phía sau xe mình: "Chị lên đi, em đưa chị qua đó."

Khiết Ninh không lay chuyển được cậu đành phải lên xe.

Ven đường công tiểu khu có một cỗ xe bảo mẫu màu trắng dừng ở đó, cửa sau xe mở ra, Tô Mẫn đội mũ ngư dân màu đỏ nhô đầu ra, nhìn thấy Khiết Ninh liền vẫy tay với cô.

Khiết Thành đem bữa sáng treo trên tay lái đưa cho Khiết Ninh, đưa mắt nhìn cô lên xe lúc này mới rời đi.

Bởi vì chuyện tin tức, Khiết Ninh bị đoàn làm phim cho nghỉ một ngày, Tô Mẫn tới đón cô về đoàn làm phim.

"Cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, tối qua em thấy hot search của chị đã chìm xuống, hiện tại tìm tên chị, tất cả những chuyện xấu kia đều biến mất."

Tô Mẫn lướt nội dung hot search, không hiểu hỏi: "Khiết Khiết, rốt cuộc chuyện này là như thế nào vậy?"

"Chị chỉ là một người vô danh tiểu tốt, vốn là sẽ không hot được lâu như vậy, không có gì là kỳ lạ cả, chỉ là những người kia đưa ra tin giả để đổ thêm dầu vào lửa nhằm mục đích marketing, có một người bắt một người, kiện hết bọn họ đi."

"Chuyện cũng đã kết thúc, chúng ta lại đi gây sự có phải không tốt lắm hay không?"

"Đây là giết gà dọa khỉ, kiện hết những người này về sau nếu có người muốn bôi đen chị thì cũng sẽ phải cân nhắc một chút xem có bản lĩnh gánh chịu hậu quả này hay không."

Tô Mẫn trừng mắt nhìn, bưng tỉnh đại ngộ: "Hóa ra là như vậy, được, vậy lát nữa em sẽ liên hệ cho luật sư, chúng ta tới tòa án viết đơn kiện."

"..."

Giữa trưa, trong nhà ăn ở biệt thự nhà họ Cố, người giúp việc đem món ăn bưng lên bàn.

Trương Bội Bình mười phần nhiệt tình mời Lưu Hoài Khang ngồi xuống.

"Anh Anh, đừng ngại điện thoại di động nữa, mau tới ăn cơm đi."

"Con không đói bụng, con còn đang giảm béo nữa, mọi người ăn đi."

Trong phòng khách, Cố Thi Anh đang nằm nhoài trên ghế sofa, cả một buổi sáng đều ôm điện thoại không buông tay, dường như muốn đem con mắt dán ở trên đó, đối với việc Lưu Hoài Khang đến thăm hoàn toàn không gọi lên chút xú húng thú nào.

"Đồ ngốc? Hoài Khang tới, con không ăn cũng phải ngồi đó một chút" Trương Bội Bình rút mắt điện thoại của Cố Thi Anh: "Đừng xem nữa, điện thoại có gì đáng xem chứ, con đã chăm chú nhìn cả một buổi sáng rồi, có thể nhìn ra hoa à?"

"Ồi chào, mẹ, mẹ đem điện thoại trả lại cho con."

"Đi ăn cơm, không ăn cơm không cho."

"Ăn ăn ăn con ăn còn không được sao." Cố Thi Anh bất đắc dĩ đi giày xuống khỏi ghế sofa, một chân vừa dẫm lên đất, một tiếng chuông điện thoại di động quen thuộc liền vang lên.

Trương Bội Bình còn chưa kịp lấy lại tinh thần, điện thoại trên tay đã bị cướp đi.

Cố Thi Anh gần như là nhảy lên khỏi mặt đất, nhảy lên cướp lại điện thoại di động của mình, đôi mắt đều tỏa sáng, ngay cả ai gọi tới cũng không thèm nhìn liền ấn nút trả lời.

"Alo?"

Không biết đầu kia nói cái gì, sắc mặt Cố Thi Anh lập tức xụ xuống, tức giận rống lên trả lời: "Ai cho vay? Vay cái đầu của anh ấy!"

Nói xong liền nổi giận đùng đùng cúp điện thoại.

"Con sao thế?" Hai ông bà nhà họ Cố và người giúp việc đều bị giật nảy mình, cả đám trơ mắt nhìn Cố Thi Anh ném điện thoại xuống, trực tiếp đi lên lầu, Trương Bội Bình gọi như thế nào cũng không quay lại.

"Con nhóc này bây giờ càng ngày càng tệ không tưởng nổi!" Cố Nghiệp Minh tức giận không nhẹ, trừng mắt nhìn Trương Bội Bình nói: "Đều là bà chiều hư nó."

Sắc mặt Trương Bội Bình cũng hơi khó xử, gượng ép che dấu cho con gái: "Anh Anh nó cũng không phải là cố ý, không phải tối hôm qua nó bị thương hay sao? Ở quán bar lại bị dọa cho sợ hãi cho nên hôm nay tính khí mới hơi thất thường như vậy, Hoài Khang, cháu chó đẻ ở trong lòng, chốc lát nữa bác sẽ bảo nó nhận lỗi với cháu."

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Lại đắc tội với ai

"Không sao." Sắc mặt Luru Hoài Khang nhàn nhạt.

Đối với việc Cố Thi Anh tùy hứng làm vậy, anh cũng đã tập mãi thành thói quen, bây giờ đến nhà họ Cố ăn cơm đối với anh mà nói dường như chính là làm theo thông lệ, mà Cố Thi Anh không ở bên cạnh ngược lại anh còn cảm thấy thoải mái hơn.

"Hoài Khang, cháu ăn nhiều một chút, đây là cá kho bác đặc biệt làm cho cháu."

Bởi vì Cố Thi Anh, thái độ của Trương Bội Bình đối với Luru Hoài Khang vẫn luôn vô cùng hiền lành, cũng coi như là bù lại cho con gái mình.

Luru Hoài Khang khẽ vuốt cằm, chậm rãi ăn thử.

Giống như ngày thường, Cố Nghiệp Minh và anh hàn huyên trò chuyện một ít chuyện trên phương diện làm ăn, cơm ăn được một nửa, trợ lý của Cố Nghiệp Minh bỗng nhiên gọi điện thoại đến nói công ty có việc cần ông ta phải đến xử lý, ông ta đành phải vội vàng rời đi.

Trên bàn ăn cũng chỉ còn lại hai người Luru Hoài Khang và Trương Bội Bình.

Trương Bội Bình dăm ba câu liền lại đem chủ đề kéo tới trên người con gái: "Con nhóc Anh Anh này cũng chỉ là tính tình kém một chút nhưng thật ra vẫn là đơn thuần, cảm xúc đều viết lên mặt, tính cách khá phóng khoáng, cũng rất dễ dụ."

"Ừm."

"Cháu và nó cùng nhau lớn lên nên biết rõ tính tình của nó, nhà họ Cố chúng tôi dù sao cũng chỉ nhận một mình cháu làm con rể, chờ hai đứa kết hôn, Cố thị và Phong Hành cũng đều là một nhà."

Lúc nói đến chỗ này, Luru Hoài Khang gác lại đũa, mặt mày thâm thúy dần dần ngưng tụ lại mấy phần đạm mạc: "Bác gái, Cố thị là Cố thị, Phong Hành là Phong Hành, phát triển kinh doanh theo hai hướng khác nhau, cưỡng ép dung hợp làm một không phải là toán cộng, mà là phép trừ, cho nên cứ xem như cháu và Thi Anh kết hôn cũng sẽ không có gì thay đổi."

"Còn nữa, Thi Anh làm ra nhiều chuyện khác người cháu đều có thể tiếp nhận, sau khi kết hôn cũng sẽ không thay đổi hướng đi của cháu và cô ấy, chỉ có một việc là cháu không muốn bắt luận kẻ nào can thiệp vào chuyện của bọn cháu."

Nghe nói như thế, nụ cười trên mặt Trương Bội Bình dần dần ngưng trệ, đường cong ở khóe miệng đã vô cùng miễn cưỡng.

"Bác không rõ cháu đang nói cái gì."

"Bác gái, cháu nghĩ cháu đã nói đủ rõ ràng."

Ánh mắt Luru Hoài Khang có chút lạnh, như có như không đảo qua trên mặt Trương Bội Bình, giống như gió lạnh quét vào mặt.

Đều là người thông minh, không cần lời nói quá rõ ràng, Luru Hoài Khang đang cảnh cáo bà ta cái gì thật ra trong lòng bà ta đã biết hết sức rõ ràng, rõ ràng sai không phải là bà ta càng không phải là Cố Thi Anh, nhưng thái độ Luru Hoài Khang cho bà ta lại hết sức khí thế ép người, làm cho lòng người trông rỗng.

"Hoài Khang, đã nói đến mức như vậy, vậy bác chỉ có thể cho cháu xem thứ này, để cho cháu biết không phải bác đang can thiệp vào cuộc sống của cháu, mà là đang giúp cháu sớm nhận rõ bộ mặt thật của một số người."

Về mặt Trương Bội Bình nghiêm túc đưa ra một bản hợp đồng.

Luru Hoài Khang ở tờ cuối cùng của hợp đồng thấy được chữ ký của Khiết Ninh, chữ viết rồng bay phượng múa mười phần tiêu sái đúng là chữ ký của cô.

"Hoài Khang, bác biết đàn ông đều dễ dàng bị con gái trẻ tuổi xinh đẹp lại biết chủ động mê hoặc, bây giờ những cô gái như thế này đại học cũng còn chưa tốt nghiệp nhưng trong đầu đã nghĩ đến tìm một người đàn ông có tiền để nuôi nấng đời sau cho các cô ấy, ngoài miệng nói là tình yêu thật sự nhưng thật ra chính là yêu tiền mà thôi."

"Thật sao?"

"Đây chính là chữ ký tự cô ta ký lên, giao dịch chuyển tiền mười lăm tỉ ngân hàng đều lưu lại, cháu xem đi, mười lăm tỉ cô ta mới chịu rời khỏi cháu, cô gái như vậy sao có thể thật lòng với cháu, như thế này sẽ không dài lâu."

"Ý của bác là, cô ấy chỉ yêu tiền của cháu?"

"Điều đó còn phải nói sao?"

"Nếu như cháu không có tiền, cô ấy ngay lập tức sẽ rời bỏ cháu?"

"Loại phụ nữ này đều như vậy, đến lúc đó chạy so với người khác còn nhanh hơn."

Lưu Hoài Khang chậm rãi khép lại cặp tài liệu, sắc mặt hoàn toàn tỉnh táo như trước đây: "Vậy bác thì sao, nếu như cháu không có tiền thì còn gả Thi Anh cho cháu không?"

Dường như anh đang hỏi một việc hết sức bình thường.

Trương Bội Bình ngẩn người, dường như không nghĩ tới Lưu Hoài Khang xưa nay luôn lý trí khách quan sẽ hỏi một vấn đề như vậy, bà ta sững sờ nên đã bỏ qua thời gian trả lời tốt nhất, bộc lộ suy nghĩ trong lòng của bà ta chân thật nhất.

Lưu Hoài Khang lơ đãng: "Bác gái, thực ra cháu chưa từng trông cậy vào những thứ vớ vẩn đó."

Trương Bội Bình há to miệng, mấy lần cũng không biết nên nói cái gì.

Đàn ông thích phụ nữ, nếu như không phải vì tình cảm thì chính là hướng về phía tuổi trẻ xinh đẹp, nếu là tuổi trẻ xinh đẹp thì cuối cùng đến một ngày nhan sắc cũng sẽ tàn phai, Lưu Hoài Khang đây là đang ân ý nói cho bà ta, chuyện bà ta lo lắng sẽ không xảy ra, sự tồn tại của Khiết Ninh không ảnh hưởng được đến Cố Thi Anh.

Cho nên cái này đồng thời cũng có một cái ý khác, chính là có ý bảo bà ta không nên tiếp tục can thiệp vào đó nữa.

"Bác gái, hộp đồng này cháu sẽ mang đi."

"Ăn thêm chút nữa đi, để bác gọi Anh Anh xuống."

"Không cần đâu, không nên ép cô ấy."

Mặt Lưu Hoài Khang không thay đổi lau lau tay, cầm lấy hộp đồng rồi đi.

Nhìn bóng dáng biến mất ở cửa ra vào, sắc mặt Trương Bội Bình càng ngày càng âm trầm: "Bang" một tiếng, trực tiếp đập vỡ bộ chén đĩa trong tay.

Cố Thi Anh đang nằm thất hồn lạc phách trên giường, từ tối hôm qua tự tin mười phần đến bây giờ nổi nóng không thôi, dường như trải qua sự thất bại lớn nhất từ lúc sinh ra đến bây giờ.

Khiết Thành vậy mà không thêm trả lời cô ta, mục tin nhắn kia cô ta gần như đã nhìn sắp mòn đi nhưng vẫn không có một chút động tĩnh.

Cậu nhóc kia rõ ràng chính là một cậu bé cái gì cũng không hiểu, nhìn dáng vẻ còn nhỏ mình hai ba tuổi, vậy mà lại có hành động như vậy, chẳng lẽ là cao thủ lừa gạt?

Thậm chí đến bây giờ Cố Thi Anh cũng không nguyện ý thừa nhận, cậu nhóc kia chính là không thêm để mắt tới cô.

Đang nghĩ ngợi, một tiếng đập cửa truyền đến, một giây sau Trương Bội Bình trực tiếp đẩy cửa đi vào: "Hoài Khang đi rồi."

"Đi thì đi, lần sau con sẽ nói với anh ấy chuyện con sửa chữa quán bar kia vậy."

"Cố Thi Anh!" Trương Bội Bình chợt gọi tên đầy đủ của cô ta, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Lúc nào con cũng chỉ biết quán bar của con thôi, mẹ đã nói với con bao nhiêu lần, không được ý vào Hoài Khang chiều chuộng thì con muốn làm gì thì làm, chuyện tình cảm là phải quan tâm lẫn nhau, con có thể để ý một chút hay không?"

Cố Thi Anh vẫn như cũ chưa phát hiện ra mẹ mình đang tức giận, thuận miệng nói: "Mẹ cũng đã nói là từ hai phía, dưa hấu xanh không ngọt, con thật sự chỉ coi anh Hoài Khang là anh trai mà thôi, mọi người nhất định phải bắt con lấy anh ấy con cũng đã đáp ứng rồi, còn muốn thế nào nữa?"

"Con..."

Trương Bội Bình tức giận tới mức sắc mặt tím đen: "Con không muốn gả cho Hoài Khang thì con muốn gả cho ai? Con nói ngoài Hoài Khang ra còn ai có điều kiện tốt như vậy?"

Nói đến đây, Cố Thi Anh bỗng nhiên nghiêm túc suy nghĩ: "Con cảm thấy chỉ cần tìm một người toàn tâm toàn ý tốt với con, yêu con chiều chuộng con vô điều kiện mà con cũng thích anh ấy là đủ rồi."

"Đây là điều kiện gì? Anh Anh, con đừng nói với mẹ là con bị mấy thằng khốn nghèo kiết xác chỉ biết nói lời ngon tiếng ngọt lừa gạt đấy nhé."

Cố Thi Anh lẩm bẩm một câu: "Con ngược lại thật sự muốn được lừa gạt đấy, nhưng người ta cũng không cho con cơ hội này đâu."

"Con nói cái gì?"

"Ôi trời không có gì, mẹ, mẹ mau đi ra đi, con muốn đi ngủ."

"Mấy giờ rồi mà con còn đi ngủ."

"Mẹ không đi ra à? Vậy con đi ra ngoài."

Nói xong Cố Thi Anh liền xoay người, trực tiếp rời khỏi phòng ngủ, Trương Bội Bình suốt ngày nhắc tới chuyện của Lưu Hoài Khang với cô ta, cô ta cũng hoàn toàn là vào lỗ tai trái ra lỗ tai phải, thay giày cầm túi xách liền đi ra ngoài.

...

"Đến đây, cảnh quay thứ hai, bắt đầu."

Dưới phông màn màu xanh lá cây, Khiết Ninh đang quay cảnh ngã xuống sườn núi, quạt máy vẫn luôn thổi gió làm bay vấy, trong phim trường nhiệt độ cao hơn bốn mươi độ nên gió thổi ra cũng đều là gió nóng, các diễn viên đều nóng đến mức diễn không được, NG mấy lần, một cảnh quay cũng mãi không thể quay xong.

"Cắt."

Sau khi đạo diễn hô một tiếng, Khiết Ninh được chậm rãi thả xuống, cô chủ động đi đến máy quay phim xem lại cảnh quay: "Cảnh này quay một lần là được, cảm xúc của đàn anh Thẩm rất đúng, ánh mắt của Khiết Ninh cũng đạt."

"Lại một lần nữa đi" Khiết Ninh vẫn chưa hoàn toàn hài lòng: "Đạo diễn, tôi muốn đem cảnh tôi rơi xuống núi quay lại một chút, lần vừa rồi động tác giống như hơi thái quá, lần này tôi sẽ cố gắng hơn một chút."

Diễn viên chủ động đưa ra sáng kiến cho cảnh quay, đây là chuyện vui mừng mà đạo diễn nào cũng thích nghe nhất, đạo diễn rất sáng khoái đáp ứng: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Giải tán

Quay lại một lần nữa, Khiết Ninh sau khi xem lại mới hài lòng, đạo cụ tới hỗ trợ cô còi dây thừng ra.

"Khiết Khiết, uống nước đi" Tô Mẫn đưa chai nước đến, trời rất nóng, mưa nước đá đến lúc này đều thành nước nóng.

Khiết Ninh uống một ngụm lớn, hỏi: "Cảnh tiếp theo là quay cái gì vậy?"

"Là cảnh quay của đàn anh Thẩm, chúng ta có thể nghỉ ngơi một chút, cảnh tiếp nữa là của chị và Hồ Thành Dương."

Vừa nói xong lời này, trong đám nhân viên hiện trường liền hiện ra thân ảnh của Hồ Thành Dương, một thân trang phục hiệp khách màu xanh nhạt lộ ra tư thế hiên ngang, rất có khí khái của thiếu niên hiệp khách: "Hình như em nghe thấy chị Mẫn Mẫn gọi em."

"Không phải gọi cậu, là đang nói với Khiết Khiết là lát nữa có phần diễn của hai người." Tô Mẫn giải thích.

"Đúng, cho nên em đến sớm tìm chị Khiết Khiết tập lời thoại một chút."

Khiết Ninh khoát khoát tay: "Cậu để cho tôi nghỉ một lát, quá nóng, trong đầu tôi bây giờ chỉ toàn là bột nhào mà thôi, một lời thoại cũng không nhớ nổi."

"Chị Khiết Khiết, xe chú Chu có mang theo đồ uống lạnh tới, đợi lát nữa uống xong sẽ không nóng."

Vừa nói xong, bên ngoài phim trường ồn ào một trận, hai chiếc xe đồ uống lạnh dừng ở cổng, chào hỏi đám người đang cầm đồ ăn xong bảy tám người liền khiêng cái hộp đi vào.

Khiết Ninh dựa vào ghế: "Chú Chu tới nhanh như vậy sao."

Hồ Thành Dương lại nhú nhú mày: "Kia giống như không phải người nhà em."

"Không phải nhà cậu?"

Khiết Ninh đang thất thần, bảy tám người đàn ông khỏe mạnh đã khiêng một cái quạt và đẩy một cái hộp inox có bánh xe đi thẳng tới trước mặt cô, đặt quạt xuống mở ra trước, hơi lạnh đập vào mặt dường như trong nháy mắt đem nhiệt độ chung quanh hạ xuống.

Người chung quanh đều kinh ngạc.

Trong hộp lại là một khối băng lớn khoảng chừng một mét khối.

Người đàn ông dẫn đầu mặc âu phục đi giày da, Khiết Ninh nhìn anh ta thấy có mấy phần quen mắt nhưng không nghĩ ra là đã gặp ở đâu.

Người đàn ông kia hướng về phía Khiết Ninh khom người một cái: "Cô Khiết, đây là trợ lý Trần bảo chúng tôi đưa tới, cho đến khi cô kết thúc đợt quay phim này, đồ uống lạnh món điểm tâm ngọt của đoàn làm phim chúng tôi đều sẽ đưa tới mời mọi người ăn."

Trợ lý Trần?

Tất cả trợ lý Khiết Ninh quen biết ngoại trừ Trần Nhạn ra thì không có một ai mang họ Trần, nói là trợ lý Trần thực ta không phải là Lưu Hoài Khang sao?

Trong nháy mắt cô có chút rối loạn, Lưu Hoài Khang vậy mà cho người đưa những thứ này tới cho cô?

"Đúng rồi, Trợ lý Trần nói có một phần điểm tâm ngọt, là ngài ấy yêu cầu phải đưa đến tận tay cho cô."

Khiết Ninh làm cách nào cũng không nghĩ tới, Lưu Hoài Khang nói đưa cho cô một phần điểm tâm ngọt là trực tiếp đưa tới một người đầu bếp làm điểm tâm ngọt ngay tại đó, ngay cả hoa quả đều là cắt ngay ở đó.

Vị đầu bếp làm điểm tâm ngọt kia vừa đến, cũng mang theo bàn ghế làm thành một cửa hàng bánh ngọt đơn giản, ở bên cạnh Khiết Ninh làm thành một quầy hàng lớn, hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người.

Làm xong món thứ nhất là chè xoài bưởi, đầu bếp tự mình bung tới đặt ở bên trên khối băng lớn đang bốc hơi lạnh kia: "Cô Khiết, cô nếm thử xem."

Trước mắt bao người, còn có nhiều người đang vây quanh mình như vậy, chuyện phô trương này ngay cả hai người Thẩm Văn và Hồ Thành Dương danh tiếng như thế cũng vượt qua, Khiết Ninh cảm thấy như ngồi trên bàn chông, hành động phô trương như vậy, Lưu Hoài Khang muốn làm gì đây?

"Cái này, tất cả mọi người cùng nhau ăn đi" Cô vội vàng hướng về phía Tô Mẫn nháy mắt một cái, để cô ấy đi mời mọi người.

Không khí hiện trường dần dần khôi phục.

"May mà có đàn chị Khiết, chè xoài bưởi này ăn cũng quá ngon nữa."

"Fan hâm mộ của đàn chị Khiết cũng quá hào phóng, so với cậu chủ Hồ còn hào phóng hơn."

"Tôi đoán là bạn trai đàn chị Khiết đấy."

Hai chữ "bạn trai" rơi vào tai Khiết Ninh vô cùng bén nhọn lại khiến cho tim của cô hụt một nhịp, rất lâu mới miễn cưỡng cười cười, không trả lời.

Thời gian chờ quay phim buổi chiều, Khiết Ninh đi toilet nghe được một vài lời bịa đặt.

"Khiết Ninh cũng thật là lợi hại, giành được vai nữ chính cũng không nói, cùng đàn anh Thẩm và mấy diễn viên nam kia cũng đều tỏ ra thân thiết, bây giờ còn có thể treo lên tên nhà giàu Hồ Thành Dương này, đơn giản chính là già trẻ ăn sạch, quá có bản lĩnh."

"Bởi vậy có thể thấy được do chúng ta chưa lẫn lộn đủ trong giới này, chỉ cần cô đủ thoải mái, một đường ngủ với mấy người mà thôi."

"Cô nói là cô ta đã ngủ với đàn anh Thẩm còn cả Hồ Thành Dương rồi sao?"

"Chắc chắn đúng là như vậy, loại phụ nữ này cũng thật sự là đủ kinh tởm, tương lai chắc chắn cũng không sinh được con, đều phải thụ tinh ống nghiệm, đều là như vậy..."

"Tôi không sinh được con mà các cô lại thảo luận tràn đầy phấn khởi như thế sao?"

Hai người vừa quay đầu lại liền bị dọa cho sắc mặt trắng bệch: "Khiết... chị Khiết Ninh..."

"Đừng gọi tôi là chị tôi không chịu nổi, luận tuổi tác tôi nên gọi hai vị một tiếng chị mới đúng."

Khiết Ninh đẩy cửa phòng vệ sinh ra, lạnh lùng nhìn hai diễn viên nữ đang đứng trước bồn rửa tay.

Cô vốn không có ý định đi ra tranh luận, chỉ là nghe thấy hai người đó nói càng ngày càng quá đáng, thật sự là nghe không được cho nên lúc này mới ra.

"Cô vẫn luôn ở trong đó sao?" Hai người vô cùng thấp thòm.

Khiết Ninh cười lạnh một tiếng: "Đúng vậy, lần sau nói linh tinh cái gì thì tìm nơi kín mà nói, giống như các cô khó trách đến tuổi này rồi mà vẫn chỉ có thể đi theo sau lưng tôi đóng vai tiểu nha hoàn, không phải nói ngủ một đường là có thể làm ảnh hậu sao? Các cô đã biết như thế mà vẫn không có cơ hội à, có cần tôi giúp các cô giới thiệu hay không?"

Sắc mặt hai diễn viên nữ trắng bệch, một người trong đó tức không nhịn nổi: "Sao cô lại nói lời như vậy? Chúng tôi chỉ đùa một chút mà thôi."

"Trò đùa? Nhưng tôi lại không hề cảm thấy buồn cười."

"Ai bảo cô nghe lén người khác nói chuyện, hai chúng tôi cũng chỉ tùy tiện tâm sự riêng mà thôi, cũng không hề ra ngoài nói lung tung, cô có cần làm quá đến mức như thế không? Còn nói khó nghe như vậy."

Nói xong, diễn viên nữ kia kéo người còn lại, mặt mày liếc sang: "Chúng ta đi, không cần cùng loại người như cô ta nói nhảm."

Loại người như cô?

Khiết Ninh tức giận tới mức cái mũi cũng sắp vẹo đi rồi.

Thật sự là mình không tìm phiền phức nhưng phiền phức cũng muốn tìm tới mình, thù này cô sẽ nhớ kỹ.

Sau khi trở lại phim trường của đoàn làm phim, Hồ Thành Dương xa xa nhìn cô ngoắc ngoắc tay, Khiết Ninh giả vờ như không nhìn thấy, mượn nhân viên công tác khác của đoàn làm phim che chắn cố ý đi đường vòng đi tìm đạo diễn.

Cả một buổi chiều tới tận đêm khuya mới kết thúc quay phim, Khiết Ninh đều cố gắng trốn tránh Hồ Thành Dương, khoảng cách với Thẩm Vân cũng giãn ra không ít, cô xem như hiểu rõ, Lưu Hoài Khang tám chín phần mười cố ý để cô gây náo động lớn ở đoàn làm phim như vậy là muốn nhắc nhở cô thành thật một chút, cô là người đã có chủ.

Ban đêm đoàn làm phim nghỉ ngơi, Hồ Thành Dương ngăn cô lại, giọng gắt gỏng quát hỏi: "Chị Khiết Khiết, có phải chị rất ghét em hay không?"

Khiết Ninh sững sốt một chút, không hiểu sao lại nghĩ đến Khiết Thành.

Khi đó cô y vào lớn hơn ba tuổi so với Khiết Thành, luôn cảm giác mình là người lớn liền không thích chơi cùng với đứa trẻ vắt mũi chưa sách như Khiết Thành này, về sau bị ghét bỏ nhiều hơn, Khiết Thành liền kéo góc áo của cô, ầm ứ hỏi cô: "Chị, có phải chị chán ghét Tiểu Thành hay không?"

Đôi mắt này cùng ánh mắt đơn giản của Khiết Thành khi đó hoàn toàn giống nhau, trong lòng Khiết Ninh tiếc nuối một tiếng: "Tôi không ghét cậu, quá bận rộn mà thôi."

Hồ Thành Dương không buông tha: "Vậy sao em nói muốn mời chị ăn cơm chị Mẫn Mẫn liền trực tiếp từ chối em, nói chị không muốn."

Tô Mẫn này!

Khiết Ninh đỡ trán, trầm tư suy nghĩ nửa ngày tìm ra một biện pháp thỏa hiệp: "Như vậy đi, còn có mấy ngày nữa là cậu cũng quay xong, đến lúc đó tôi mời cậu ăn cơm có được hay không?"

Hồ Thành Dương lập tức hai mắt tỏa sáng, lúc này mới gật đầu: "Thật không? Vậy cứ quyết định cứ thế nhé."

Ba ngày sau, Hồ Thành Dương quay xong phần của mình ở đoàn làm phim.

Người quản gia đi cùng Hồ Thành Dương hào phóng mời cả đoàn làm phim đi ăn nhà hàng để chúc mừng, vì thế đạo diễn cũng phát thiện tâm cho tất cả mọi người nửa ngày nghỉ ngơi, nên ăn cơm thì ăn cơm, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi một chút.

Cùng ngày sau khi quay xong cảnh quay, Khiết Ninh thực hiện ước định mời Hồ Thành Dương đi ăn cơm ở bên ngoài.

Thật ra như thường ngày, từ trước đến nay Khiết Ninh đối với diễn viên nam ở trong đoàn làm phim đều chỉ sợ tránh không kịp, có lẽ là bởi vì lý do tuổi của Hồ Thành Dương ngang ngang với Khiết Thành nên tâm lý đề phòng của cô cũng ít đi một chút, thật sự là không đành lòng tổn thương trái tim của anh ta, nhưng cô cũng đã nghĩ rõ ràng, ăn xong bữa cơm này cũng nên giải tán thôi.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Buộc phải bắt lực

Đều là diễn viên trong ngành giải trí, thông thường nếu đã từng hợp tác với nhau trong một bộ phim, rất khó để duy trì mối quan hệ, hơn thế nữa, trong cái ngành giải trí này, càng khó để trở thành bạn với nhau.

Địa điểm ăn uống được Khiết Ninh đặt, mặc dù không thể so sánh với các quán tư nhân hào phóng của Hồ Thành Dương, nhưng nơi được chọn cũng là một nhà hàng tầm trung nhỏ nổi tiếng.

Vào trong nhà hàng rồi, người phục vụ đưa thực đơn lên: “Các món ăn trong nhà hàng này đều rất ngon, anh có thể xem qua.”

“Chị ăn gì tôi ăn đó.”

Thấy anh không yêu cầu gì, Khiết Ninh mỉm cười bắt lực: “Được thôi, để tôi gọi món, có một vài món nhất định phải gọi, ngon lắm.”

Sau khi phục vụ mang món ăn ra, đối mặt với một bàn các món ăn Tứ Xuyên, Hồ Thành Dương hỏi:

“Chị Khiết Khiết, chị thích đồ ăn cay sao?”

“Đúng rồi, tôi thích ăn cay nhẹ, có gì không? Cậu không thể ăn sao?”

“Không, tôi cũng thích mà.”

Hồ Thành Dương cầm đũa đưa lên miệng, mặt không đổi sắc: “Ngon lắm.”

“Vậy cậu ăn nhiều chút, đầu cá xắt nhỏ này là món ăn đặc trưng của họ.”

“Được.”

Hồ Thành Dương cầm đũa đưa gấp đầu cá tiêu cho vào miệng, trực tiếp nuốt xuống.

Khiết Ninh nhìn anh với khuôn mặt tái nhợt, đột nhiên cảm thấy không đúng lắm: “Thành Dương, cậu không nhai thức ăn à?”

“Hả? Tôi có nhai mà.”

“Cậu không sao chứ?”

“Không sao.”

“Cái gì mà không cay, cậu toát cả mồ hôi rồi kìa.” Khiết Ninh bỗng hoảng hốt: “Cậu không thể ăn thức ăn cay sao?”

“Tôi có thể.”

Tay của Hồ Thành Dương run rẩy, cốc nước trên tay đã uống hết một ngụm lớn.

“Này, Thành Dương, Thành Dương, cậu không sao chứ?”

“...”

Nửa tiếng sau, khoa cấp cứu của Bệnh viện Yến Kinh Nhân Hợp——

Ở lối vào phòng truyền dịch, quản gia Hồ Thành Dương đẩy cửa vào:

“Cô Khiết, cảm ơn vì đã đưa thiếu gia đến bệnh viện kịp thời.”

“Tôi phải xin lỗi mới đúng.” Khiết Ninh xin lỗi: “Tôi không biết cậu ấy không thể ăn cay.”

“Từ nhỏ thiếu gia Thành Dương đã có tính khí bướng bỉnh, cậu ấy thích cô Khiết, có lẽ vì cô Khiết thích thứ đó, nên cậu ấy cũng muốn làm mình thích theo, yêu ai yêu cả đường đi mà.”

“Đó không phải là lý do thuyết phục đâu, muộn chút nữa cậu ấy sẽ tỉnh dậy, chú nên thuyết phục cậu ấy.”

Khiết Ninh hơi khó nói, cô chưa bao giờ thấy một đứa trẻ có trí óc như vậy, đã không thể ăn cay mà còn ăn đại cơ.

“Cô Khiết không ở lại đợi thiếu gia tỉnh sao?”

“Không, ngày mai tôi còn phải quay phim nữa, vì vậy tôi sẽ về khách sạn trước, cậu ấy tỉnh thì chú thay tôi chăm sóc cậu ấy là được.”

“Cô Khiết,”

“Có chuyện gì thế?” Khiết Ninh cảm thấy chú Chu có điều gì muốn nói từ khi ông đến bệnh viện: “Chú có thể nói thẳng.”

Bác Chu cau mày, sau một lúc cân nhắc, khuôn mặt ông trở nên nghiêm túc: “Để tôi nói với cô, thiếu gia chúng tôi nhìn thì hiền lành, nhưng thực ra tính khí của cậu ấy có phần kiêu ngạo, cậu ấy thích gì thì phải có được cái đó, nếu cậu ấy không nhận được, tôi không biết cậu ấy sẽ làm ra bao nhiêu điều đáng kinh ngạc, nếu sau này thiếu gia làm nên những chuyện có chủ ý, cô sẽ là người gánh hết.”

“Cậu ấy chỉ là một đứa trẻ thôi.” Khiết Ninh không quan tâm lắm, mỉm cười lịch sự: “Sau khi quá trình quay phim kết thúc, tôi sẽ không tiếp xúc quá nhiều với Thành Dương nữa.”

“Vậy tôi không trì hoãn thời gian của cô Khiết nữa.”

“Đừng khách khí.”

Khi rời khỏi bệnh viện, Khiết Ninh tự hỏi người quản gia vừa nói gì kia chứ, nghe cứ thấy có gì đó kỳ lạ, nhưng không thể nói ra được.

Đột nhiên điện thoại reo lên, làm gián đoạn suy nghĩ của cô.

Cái tên ‘Trần Nhạn’ đặc biệt nổi bật trên ID người gọi, cô cau mày, nhìn chằm chằm một lúc rồi mới nhấn phím trả lời.

“Alo, trợ lý Trần, chuyện gì mà gọi muộn thế này?”

“Tôi nay Lưu tổng đã làm thêm giờ trong công ty, anh ấy còn chưa ăn tối, vì vậy mong cô đến nấu ăn cho Lưu tổng.”

“Cái gì?”

Giọng nói của Trần Nhạn vẫn bình tĩnh như thường lệ: “Lưu tổng nói, làm mì bò.”

Khiết Ninh bình tĩnh lại:

“Bây giờ là mấy giờ rồi? Cô bảo anh ấy ăn tạm chút gì đó đi.”

Cô nghĩ cô đã ký hợp đồng rồi, bây giờ cô đã được tự do rồi, cô còn làm com gì nữa đây?

“Tôi không có thời gian, ngoài ra, anh hãy nói với anh ấy rằng mẹ vợ tương lai của anh ấy đã cho tôi tiền để tránh xa anh ấy, tôi đắc tội với người ta, vì vậy tôi đã đồng ý với số tiền đó, nếu anh ấy muốn ăn, bảo anh ấy đến nhà vị hôn thê mà ăn.”

“Khiết...”

Lời nói của Trần Nhạn còn chưa kết thúc, điện thoại đã bị cúp máy gọn gàng.

“Lưu tổng, cô Khiết, cô ấy...” Anh ngước lên, ngượng ngùng.

Đang sau chiếc bàn gỗ gụ khổng lồ, người đàn ông mặc com lê, dường như tâm trạng hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi cuộc điện thoại vừa được mở loa ngoài kia.

Hợp đồng trong tay anh đã chuyển sang trang cuối cùng, quét hai nét bút ký tên xong, chúng được đặt tùy tiện sang một bên, một lớp sương mỏng bay ra từ miệng, khoe miệng tuôn ra một lời chế nhạo: “Cái có tốt đấy, cô ấy thuận nước đẩy thuyền lấy tiền nhà họ Cố muốn trốn đi, nghĩ khá tốt đấy.”

Khiết Ninh đi tắm trước, khi tóc khô một nửa thì cô nghe tiếng chuông cửa reo.

Thầm nghĩ thức ăn nhanh sao lại đến sớm như vậy, vì vậy cô tắt máy sấy tóc rồi mở cửa ra.

Để phòng ngừa sự ngoài ý muốn, cô cố tình liếc mắt ra khỏi mắt mèo, xác nhận rằng đó là một người con trai đang mặc đồng phục màu xanh, rồi cô yên tâm mở khóa chống trộm.

Nhưng sau khi mở cửa, cô cảm thấy khuôn mặt của anh chàng này có chút sai sai, cô cũng không cần phải nghĩ nhiều, tia sáng nơi khoe mắt thoáng thấy hai thân ảnh đứng bên cạnh.

Không phải Lưu Hoài Khang và trợ lý Trần Nhạn của anh ấy thì còn là ai nữa?

Phản ứng đầu tiên của Khiết Ninh là đóng cửa lại?

Một tiếng “Rầm”, bàn tay to đã kịp áp vào cánh cửa, cái lực ấy Khiết Ninh không tài nào địch nổi.

Cô nhìn lên, đôi mắt với đôi mắt lạnh lùng của Luru Hoài Khang: “Lá gan của cô đang dần lớn lên rồi.”

“Không, tôi... tôi nhất thời không nhận ra anh.” Khiết Ninh xoa khóe miệng, cười bất đắc dĩ: “Buồn ngủ quá, mà lại còn đói nữa, hẳn là đói đến mờ mắt rồi.”

“Phải không?” Luru Hoài Khang cười khẩy: “Không phải cô đã đặt takeaway rồi sao? Ăn xong thì sẽ không đói nữa, sau đó thì nhìn cho rõ tôi là ai nhé.”

“Không cần đâu, anh Luru, Trần Nhạn không nói với anh à? Hiện tại chúng ta vẫn là đừng nên gặp mặt.”

“Cô muốn tôi ở đây nói chuyện với cô à?”

Sẽ có diễn viên hoặc nhân viên cùng đoàn làm phim ra hành lang bất cứ lúc nào, một khi bị nhìn thấy, chuyện nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng để giải quyết sẽ khá rắc rối.

Khiết Ninh nghiêng răng, nhưng cô vẫn phải nhường đường.

Trần Nhạn rất thức thời, khi cô mở cửa anh ta đã để đồ ăn trước cửa, lúc này vẫn không quên mang đồ ăn ngoài vào tận nhà, rồi mới ra ngoài đóng cửa lại.

Sau khi đóng một tiếng “Cạch”, Khiết Ninh và Luru Hoài Khang bị nhốt lại trong phòng khách sạn.

Một tiếng “bộp” vang lên giòn giã, thư mục màu đen bị quăng lên trên bàn, vang vọng trong phòng khách sạn yên tĩnh, nghe có chút sắc nhọn, đâm vào màng nhĩ Khiết Ninh.

“Cô đã ký tên này sao?”

Luru Hoài Khang nhìn cô, đôi mắt đen lạnh lùng.

Khiết Ninh mở tài liệu, chỉ mở được trang đầu tiên, rồi nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Luru Hoài Khang, thẳng thắn nói:

“Vâng, tôi đã ký đây.”

“Vi vậy, đây là lý do tại sao những ngày này cô cố tình lảng tránh tôi?”

“Bà Cố đến cửa, đe dọa lợi dụ, tôi buộc phải bắt lực thôi.”

“Bắt lực?” Mắt của Luru Hoài Khang hơi lạnh đi: “Thay vào đó thì tôi nghĩ là do cô thích đây.”

“Anh nghĩ là tôi tận hưởng nó à? Hai ngày này anh không đọc tin tức hay sao, hay anh tự động bỏ qua những tin tức liên quan đến tôi.”

Khiết Ninh thờ dài, nhẹ nhàng dựa lưng vào mép bàn, mái tóc dài nửa khố của cô thuận thế mà xoa trên vai, chiếc áo choàng tắm có chút lỏng lẻo:

“Tôi là một nữ diễn viên vô danh, thế mà thời gian này tôi thường xuyên được tìm kiếm, những tài nguyên mà anh cho tôi cũng bị cướp cả rồi, tôi thích thú cái gì chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Tôi không làm gì cả!

“Những vấn đề này tại sao cô không đến tìm tôi?”

“Tìm anh thì có ích gì không? Đó là mẹ vợ của anh, tôi lại là người duy nhất gặp bà ấy.”

Có lẽ câu nói của cô đã quá cay nghiệt, lông mày của Luru Hoài Khang khẽ run lên, để lộ một cái nhìn hơi khó chịu.

“Tôi rất cảm kích, chỉ ít khi đến tìm tôi bà Cố đã cho tôi cơ hội lùi bước, bà ấy nói miễn là tôi rời xa anh, tất cả những thứ làm xáo trộn cuộc sống của tôi sẽ chấm dứt, bà ấy sẽ không làm khó tôi, cũng tốt hơn là vừa ra tay đã đuổi tận giết tuyệt, vì vậy anh Luru, hãy để tôi yên, chúng ta hảo tụ hảo tán đi.”

Một câu ‘hảo tụ hảo tán’, đủ để kích động sự không hài lòng của Luru Hoài Khang với cô: “Đây là ý nghĩ thực sự trong lòng cô?”

Nhìn khuôn mặt u ám đầy mây đen kia, Khiết Ninh bắt đầu cảm thấy lo lắng, nhưng cô vẫn tỏ ra bình tĩnh: “Tôi không phải đã nói rồi sao? Tôi bị buộc phải thuận theo, hợp đồng này rõ ràng là hợp đồng tôi buộc phải ký, chỉ 16 tỷ thôi, tôi đi giã một chút lại chẳng kiếm được hơn số tiền này sao?”

Những lời này rất hay, nhưng chúng không thể qua được ánh mắt của Luru Hoài Khang.

“A...”

Đột nhiên cảm cô đau nhói, lưng Khiết Ninh tì vào bàn, muốn lui cũng không thể lui, đành phải để Luru Hoài Khang giữ bóp cô, nâng lên một cách lạnh lùng: “Thứ của tôi, người của tôi, ngoại trừ tôi, thì không ai có đủ tư cách để quyết định đi hay ở, đừng nghĩ là cô thông minh, dùng cách này là có thể thoát khỏi tay tôi.”

“Một lần nữa, nếu để tôi phát hiện những lời tôi nói về em trai cô vẫn chưa đủ để khiến cô thông suốt, tôi sẽ ngay lập tức báo Trần Nhạn thực hiện.”

“Tôi không làm gì cả!”

Vừa nhắc đến Khiết Thành, đó là huyết mạch của Khiết Ninh, đôi mắt của cô đỏ lên ngay lập tức, cô nhìn xuống cơn đau ở cằm, hỏi: “Chẳng lẽ anh bảo tôi từ chối yêu cầu của mẹ vợ anh sao? Bà ấy không thảo thuận với tôi, mà đó là đe dọa tôi, anh uy hiếp tôi với Tiểu Thành, chẳng lẽ bà ấy thì không? Anh Luru, cả hai phía đều có ngõ cụt, anh nghĩ tôi nên chọn cái nào?”

“Khiết Ninh, cô không có quyền lựa chọn.”

Bàn tay Luru Hoài Khang dùng lực, Khiết Ninh cảm thấy xương hàm mình như sắp bị nghiền nát, kêu lên đau đớn.

“Ba năm trước cô đến với tôi, quấn lấy tôi, vậy thì cô nên xác định trước tất cả những sỉ nhục mà cô sẽ nhận lấy sau này, hợp đồng hôn nhân của tôi với Thi Anh vẫn luôn ở đó, không phải mới ngày hôm nay, đừng làm ra vẻ như tôi là người bắt ép cô làm kẻ thứ ba, vở kịch này thực sự không thể khơi dậy bất kỳ sự đồng cảm nào đâu.”

Bàn tay của Khiết Ninh trên khế run lên.

Cô biết tâm nhân của Luru Hoài Khang hết như một chiếc than củi, vì vậy chuyện hợp đồng là một kế hoạch mà cô đã nhiều lần cân nhắc, nhưng cô không ngờ vẫn không thể qua được mắt anh.

Mưu kế bại lộ, nhưng Khiết Ninh vẫn kiên trì: “Tôi không biết anh đang nói gì cả, tôi nào phải đạo diễn đâu, sao có thể tự mình diễn như vậy.”

Luru Hoài Khang cười khẩy, nâng cằm cô lên một chút, nhưng sức lực thì đã nhẹ đi vài phần, cao ngạo nhìn xuống nói: “Cô không có một kỹ năng tuyệt vời như vậy, nhưng tôi cho rằng cô có thể làm được.”

Khiết Ninh không nói nên lời, một mặt hoàn toàn nghẹn lời, đôi mắt lảng tránh đi, chột dạ lắm lắm: “Anh nói gì kệ anh.”

Bộ dáng này là một lời thú nhận, khi đạt được mục đích, Luru Hoài Khang bỏ tay ra, kéo ghế sang một bên ngồi xuống:

“Hóa ra có người đã làm phiền cô từ trước rồi, tôi không bận tâm đến vấn đề này nữa, nếu còn có lần sau, tôi sẽ không cho cô cơ hội giải thích đâu.”

Khiết Ninh xoa cằm đau đớn, ngồi xuống bàn ăn, buồn bã: “Biết rồi, lỗi tai cũng sắp lên kén mắt.”

Cô thực sự không ngờ mình lại được buông tha dễ dàng như vậy, chỉ e là một ngày còn chưa ổn định cho Khiết Thành thì ngày đó cô không thể rời khỏi Luru Hoài Khang, cô phải lên kế hoạch dài hạn thôi.

Nhìn vào hộp takeaway trên bàn, cô liếc nhìn Luru Hoài Khang: “Anh chưa ăn à? Anh muốn ăn cùng không?”

Những lời cô nói là có ý muốn đỏi khéo, làm sao Luru Hoài Khang có thể ăn đồ ăn ngoài với cô chứ.

Nhưng gần đây, phong cách hành sự của Luru Hoài Khang đã không đi theo hướng thông thường nữa, cô nghe thấy một từ thấp mà mạnh mẽ vang lên trong căn phòng yên tĩnh: “Ừm.”

Khiết Ninh sững sờ một lúc.

Cuối cùng, cô phải gọi thêm ba món ăn và một món súp, cô không gọi cơm bởi cô đang giảm cân, nhưng thương gia đã tặng cho một phần, lúc này đang nằm gọn trên tay Luru Hoài Khang.

Nhìn cái cách Luru Hoài Khang cầm hộp cơm nhựa ăn từ tốn, cô đột nhiên cảm thấy sự sáng tạo của Chúa thực sự không hề công bằng, có vài người chỉ ngồi ăn cơm hộp thôi cũng toát ra khí chất ngời ngời.

Sau khi ăn xong, Khiết Ninh ném hộp cơm vào một cái túi, vừa dọn dẹp lại vừa lắm lắm: “Cũng đã ăn đồ ăn ngoài rồi còn gì, sao anh không đặt trong văn phòng luôn đi, còn chạy đến chỗ tôi làm gì.”

Luru Hoài Khang liếc nhìn cô, nhưng bỏ đi lời phàn nàn của cô: “Quay xong phim cô sẽ quay về căn hộ đúng chứ?”

Khiết Ninh không quan tâm: “Đợi sau khi tôi quay phim xong thì nói tiếp đi, đúng rồi, tôi đã ký hợp đồng với bà Cố, nếu tôi không làm theo, tôi sẽ phải bồi thường tiền, rất là nhiều tiền đó, anh tính làm sao đây?”

“Chẳng phải cô đã tiết kiệm rất nhiều tiền để rời đi sao? Một số tiền nhỏ như vậy, cô có thể giải quyết mà.”

“Tôi không thể!”

Nói về tiền, Khiết Ninh lập tức tròn mắt: “Này tôi phải trả hơn 167 tỷ đấy, tôi nhất quyết không đưa đâu! Nếu anh không quan tâm thì đợi bà ấy kiện tôi vì vi phạm hợp đồng đi, tự tay dắt tôi vào tù ấy.”

Lông mày của Lưu Hoài Khang hơi nhíu lại, quá lười để đấu võ mồm với cô: “Vậy cô để em trai của cô chờ cô một mình ở ngoài đi.”

Tối hôm đó Lưu Hoài Khang ở lại khách sạn, Khiết Ninh nghĩ anh vẫn như trước, anh sẽ không có gì khác ngoài làm cả đêm với cô, nhưng hôm nay rất lạ, sau khi tắm xong, anh chỉ ôm cô ngủ một mạch đến sáng, cực kỳ an tĩnh, không làm gì cả.

Tiếng thở nhẹ đều phía sau đầu cô, Khiết Ninh ngược lại không biết phải làm sao, mất ngủ cả đêm.

Biệt thự nhà họ Cố: “Thưa cô, tôi phát hiện cậu ta đang ở trong lớp dạy kèm Nhi Tư, sẽ tham dự kỳ thi tuyển sinh đại học vào năm tới.”

“Thi đại học?”

Cố Thi Anh ngồi thẳng lên khỏi ghế sofa, nói vào điện thoại: “Cậu ấy bao nhiêu tuổi rồi, trẻ đến vậy sao?”

“Đang ở tuổi 19, tôi không biết vì sao cậu ấy lại không đến trường học, lớp học dạy kèm này cũng vừa mới mở, mối quan hệ của cậu ấy với những người trong lớp có vẻ tốt, nhưng có vẻ như không ai biết tình hình gia đình cậu ấy như thế nào.”

“Được rồi, tôi cũng không cần anh điều tra chi tiết quá, cũng không cần kiểm tra hộ khẩu đâu.”

Cố Thi Anh ngịch ngịch chiếc tai, niềm vui trên nét mặt cô không thể nói nên lời: “Gửi cho tôi địa chỉ của lớp cậu ấy đi, việc điều tra người chỉ như vậy thôi, sau này anh không cần phải quản nữa.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, Cố Thi Anh cầm bình xịt Văn Nam bạch được trên bàn cà phê bên cạnh, nhìn rất xuất thần.

Trương Bội Bình vừa đẩy cửa bước vào thì thấy con gái đang cầm chai thuốc xịt mà ngơ ngẩn, nghi ngờ hỏi: “Àn Àn, con đang cười cái gì vậy? Máy giờ rồi, tại sao con còn chưa ngủ.”

“Sắp ngủ đây.”

Cố Thi Anh liếc nhìn mẹ: “Giữa đêm rồi sao mẹ lại về thế? Cha con chưa về ả?”

“Ừ.”

“Gần đây cha con bận rộn lắm sao, nhiều ngày rồi không thấy bóng dáng đâu.”

Cố Nghiệp Minh bận việc gì, Trương Bội Bình chưa bao giờ nói với con gái mình, bà chưa bao giờ đề cập đến vấn đề Cố Nghiệp Minh có vợ cũ, Quyền Dương là một quả khứ bụi bặm, không ai muốn chạm vào: “Bận rộn ở công ty, con cũng nên làm sao cho cha con bớt lo lắng lại đi, con phải hết sức chú ý đến phía Hoài Khang, nhà họ Cố là một doanh nghiệp gia đình lớn, tương lai chỉ có thể trông cậy vào cậu ấy giúp đỡ.”

“Aiya, sao mẹ lại nhắc đến vào vấn đề này nữa rồi, cha con có sức khỏe tốt lắm nha, nói cái gì mà trông cậy hay không trông cậy chứ? Ngoài ra, anh Hoài Khang cũng không đến nhà chúng ta ở rồi, anh ấy có một tập đoàn lớn mạnh phía sau, làm gì có thời gian kiểm soát công ty chúng ta chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Cô uống say rồi

Nói tới điều này, Cố Thi Anh liền vội vã bò dậy: “Mẹ, hay là để con tìm một anh chàng về ở rể cho mẹ nha, như vậy thì anh ta có thể một lòng vì gia đình chúng ta rồi, như vậy không tốt sao?”

“Nói bậy.” Trương Bội Bình vỗ một cái vào đầu gối của cô rồi giận dữ nói: “Một ngày tới tôi không làm ăn được gì, không lẽ người ở rể thì càng có tiền

đồ sao?”

“Mẹ nói không đúng rồi, ba con không phải là từ hai bàn tay trắng mà làm nên gia nghiệp với mẹ hay sao?”

Mấy lời này khiến cho Trương Bội Bình ghen hờn, nhất thời bà ta cũng không biết nên giải thích những khuất mắt này như thế nào nữa, nên đành qua loa nói: “Ba con khác.”

“Mẹ đúng là nhìn người nhìn việc theo tiêu chuẩn kép mà (*).” Cố Thi Anh không muốn tranh cãi với mẹ nữa nên đã mang dép vào rồi đi tới bên giường: “Con phải ngủ rồi, mẹ về phòng đi.”

(*) Tiêu chuẩn kép là cách gọi sự nhìn nhận theo hai cách khác nhau cho cùng một sự việc của một người, một nhóm hay một cộng đồng.

“Đội đã, sao mẹ thấy mắt cá chân của con vẫn còn sưng thế kia, qua đây bôi tí thuốc đã.”

“Đừng đừng.”

Cố Thi Anh quay người giặt lại chai thuốc.

“Con nhỏ này, làm mẹ giặt mình, mẹ thoa thuốc cho con mà con bị sao vậy?”

“Con không sao, con đã khỏi rồi.” Cố Thi Anh bảo vệ lọ thuốc như bảo bối của mình vậy, sau đó cô vội vã thúc Trương Bội Bình mau ra khỏi phòng: “Mẹ mau về ngủ đi, con buồn ngủ rồi.”

“Anh Anh, con nhỏ này, sao gần đây cứ kì lạ thế chứ?”

Cô đóng cửa lại, cắt đứt lời cầu nhau của mẹ mình, lúc này Cố Thi Anh mới vui vẻ hài lòng cầm chai thuốc lên giường.

Nửa tháng sau, bộ phim “Thâm Cung Kế” cũng đã quay xong phân đoạn của nữ chính, và cũng chính là ngày kết thúc quay phim của tổ quay.

Sau khi quay xong cảnh cuối, người đạo diễn luôn không cười không nói cuối cùng cũng nở ra được một nụ cười mãn nguyện, ông bước ra khỏi chỗ máy quay rồi bước tới nghiêm túc bắt tay với Khiết Ninh.

“Diễn xuất không tệ, hy vọng sau này sẽ còn cơ hội hợp tác với cô.”

“Cảm ơn đạo diễn.”

Nam diễn viên chính Thẩm Văn Khai đã đích thân đẩy chiếc bánh kem ăn mừng đóng máy ra ngoài khiến cho đám đông reo hò không ngớt, vì vụ scandals tình ái trước đó mà ánh mắt của những người xung quanh nhìn vào hai người họ đã có chút ám muội hơn.

Người quản lý của Thẩm Văn Khai cũng phấn khích mà nói: “Thẩm lão sư nhà chúng ta hôm qua đã đóng máy rồi, nhưng hôm nay vẫn cố ý quay lại để tặng bánh kem chúc mừng cho Khiết Ninh đó.”

Khiết Ninh lui về sau để nấp sau lưng Tô Mẫn.

“Các người đừng có mà hại tôi nha, muốn lấy tiền công quỹ của tổ phim để ăn bánh kem thì nói thẳng đi, còn bày ra mấy thứ này nữa chứ, muốn hại tôi được lên tiêu đề hot nữa sao, tôi không muốn bị fans của anh chửi mắng đâu.”

Thẩm Văn Khai cố ý bày ra khuôn mặt đáng thương: “Cái này là do tôi tự móc ví mình ra mua có được chưa?”

“Đó là do tổ quay đóng máy nên anh mới về thôi nha, chứ không có liên quan chút gì với tôi đâu đó.”

Sự cẩn thận dè dặt của Khiết Ninh đã khiến cả hiện trường cười rộ lên, sự ám muội phát ra từ mấy tin tức đó đã bị thanh âm lạnh lạnh điềm nhiên kia của cô làm cho biến mất hết rồi.

Khi đang cắt bánh kem thì đột nhiên trong đám người vang lên thanh âm của ai đó: “Tổng giám đốc Lưu đến rồi.”

“Tổng giám đốc Lưu...”

Đám đông xôn xao liền quay đầu lại chào hỏi, nhà sản xuất phim phản ứng mau lẹ bước tới chỗ anh ta một cách nhanh như tên bắn: “Sao Tổng giám đốc Lưu đến mà không báo trước một tiếng, trễ chút xíu nữa là chúng tôi cắt xong bánh kem ăn mừng đóng máy rồi.”

Tổng đầu tư chính cho bộ phim “Thâm Cung Kế” này chính là Tập đoàn Phong Hành, lần trước Lưu Hoài Khang cũng có đến đây thăm phim trường, nhưng lúc đó nữ chính của bộ phim này vẫn còn là Triệu Hồng Ngọc.

Lưu Hoài Khang nhàn nhạt nói: “Không sao, chỉ là rảnh rồi tôi, trợ lý nói hôm nay các người đóng máy nên tới đây xem thử.”

Vừa dứt lời, anh liền khê gờ tay lên, ngay lập tức, Trần Nhan đứng đằng sau anh liền mở nắp một chiếc hộp hình chữ nhật màu đen mà anh đang ôm ra, để lộ những bông hồng đỏ rực bên trong, sau đó dưới con mắt trầm trở của những người xung quanh mà đi tới đưa cho Khiết Ninh.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào cô.

Lưu Hoài Khang có quen biết với Khiết Ninh sao? Từ khi nào vậy?

Dưới ánh mắt kinh ngạc và sững sốt của những người xung quanh, đáy lòng Khiết Ninh có chút hoảng loạn, cô khó khăn lắm mới trấn tĩnh lại được, sau đó cô chỉ tay vào tấm thiệp ‘Khiết Ninh, chúc mừng đóng máy’ trên chiếc hộp hoa kia rồi giả vờ ung dung nói: “Không ngờ Tổng giám đốc Lưu lại biết tên của tôi, còn tặng tôi một hộp hoa để chúc mừng đóng máy nữa, tôi rất là vinh hạnh đó.”

“Diễn xuất của cô Ninh quá tốt, bộ phim này sau khi được ra mắt nhất định sẽ rất hot, cho nên sau này hy vọng có thể được hợp tác với cô nữa.”

Khiết Ninh thật sự không biết tâm lý của Lưu Hoài Khang như thế nào mà lại có thể nói mấy lời này với cô với cái bộ mặt thông dong thế kia nữa, giống như đây thật sự là lần đầu tiên hai người gặp nhau vậy đó.

“Chắc chắn rồi, sau này rất có thể sẽ còn nhiều cơ hội hợp tác nữa.”

Thanh âm sôi nổi của nhà sản xuất đột nhiên vang lên từ bên cạnh: “Đúng rồi, lát nữa chúng tôi còn phải đi ăn tiệc đóng máy nữa, Tổng giám đốc Lưu có muốn đi cùng không?”

Theo sự hiểu biết của Khiết Ninh về Lưu Hoài Khang, anh ta không thể nào đồng ý đến một bữa tiệc hỗn tạp như vậy được, nhưng cô thật không ngờ anh ta lại đồng ý một cách rất chắc chắn: “Các người muốn ăn gì thì bảo Trần Nhan đi đặt nhà hàng, tiệc đóng máy tối nay tôi mời.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, sau đó reo hò không ngớt.

Lưu Hoài Khang mà ra tay thì chắc chắn là rất hào phóng rồi!

Chỉ có mỗi Khiết Ninh là đang ôm vẻ mặt phức tạp, ánh mắt mà cô nhìn Lưu Hoài Khang có mang theo chút kinh ngạc.

Anh ta đột nhiên xuất hiện ở đây, còn tặng hoa cho cô, bây giờ còn mời tiệc nữa, giống như là sợ người ta không biết về mối quan hệ giữa hai người họ vậy đó, Lưu Hoài Khang này không biết là đang có ý gì đây nữa?

Trong bữa tiệc đóng máy tối hôm đó, toàn bộ đoàn phim đã đến một nhà hàng Nhật Bản nổi tiếng số một trong thành phố, anh còn bao luôn 5 phòng bao lớn nhất để có thể đủ chỗ cho mọi người.

Giữa 5 phòng bao không hề đóng cửa với nhau nên thỉnh thoảng vẫn có người đi qua đi lại mời rượu.

Đặc biệt là trong phòng bao mà Khiết Ninh ở có nhiều người đến nhất, cứ cách cỡ năm ba phút là lại có một đám người tới, đám diễn viên nam nữ chính phụ đều cố gắng nhân dịp này để xây dựng mối quan hệ tốt với Lưu Hoài Khang.

Được ăn cùng bàn với Lưu Hoài Khang, sau này mà có nói ra cũng là một cách rất hay để đề cao thân phận của mình, cơ hội này đúng là hiếm có nha.

Khiết Ninh và Lưu Hoài Khang bị ngăn cách bởi các nhà sản xuất và đạo diễn, nhưng theo đường chéo vẫn là một góc rất tốt để nhìn nhau, chỉ cần ngẩng đầu lên thôi thì cô sẽ chạm phải ánh mắt của anh rồi, thế nên trong suốt buổi cô cũng rất ít khi ngẩng đầu lên.

“Tâm trạng không tốt sao?”

Bên cạnh truyền đến thanh âm của Thẩm Vân Khai: “Sao lại buồn thế?”

Khiết Ninh lắc đầu: “Không có, tôi vẫn ổn.”

“Trên mặt cô chỉ thiếu bốn chữ ‘tâm trạng không tốt’ thôi, dù gì cũng quay xong phim rồi, tôi biết cô không nỡ xa tôi mà.”

“Sao mặt anh dày vậy hả?”

Khiết Ninh thật hết nói nổi.

“Được rồi, nào, uống một ly, mừng sự hợp tác lần này kết thúc, lần sau gặp lại không biết là bao giờ nữa.”

“Nói mấy lời thương tâm đó làm gì chứ?”

Tuy ngoài miệng thì Khiết Ninh nói không để ý anh ta, nhưng thật ra tay cô vẫn bưng ly rượu lên miễn cưỡng cụng ly với anh ta rồi uống một ngụm.

Dù sao cũng đóng chung với nhau mấy tháng trời, mọi người ai cũng hòa hợp với nhau không tệ cho nên cũng có chút không nỡ thật, nhưng Thẩm Vân Khai đoán không đúng rồi, hôm nay cô buồn bã không vui thật ra không có liên quan gì tới sự chia tay hết.

Chỉ là do cô vẫn không hiểu được mấy hành động hôm nay của Lưu Hoài Khang nên tâm tình mới có chút phức tạp mà thôi.

Thẩm Vân Khai đúng thật là cao thủ chuốc rượu mà, mới nói có dăm ba câu mà Khiết Ninh đã uống hết mấy ly rượu vào bụng mình rồi.

Thấy Thẩm Vân Khai mở đầu, nên đám nam diễn viên và các nhân viên hậu cần khác cũng lần lần lượt lượt đến mời rượu Khiết Ninh.

Đa số mọi người cũng không có ác ý gì, vì tính khí Khiết Ninh khá tốt, thường ngày đối đãi giao lưu với mọi người cũng không tệ cho nên mới có chút luyến tiếc khi sắp phải chia tay mà thôi.

Khiết Ninh đều không từ chối rượu của mọi người, cho nên sau đó rất nhanh, mặt cô đã ngập tràn vẻ say xỉn.

Những điều này đều đã bị Lưu Hoài Khang thu vào tầm mắt, lúc này sắc mặt anh có hơi đen lại.

“Ê, nữ chính của chúng ta vẫn chưa kính rượu với Tổng giám đốc Lưu đó nha.”

Đột nhiên có người la lên, không biết có phải là do người đó đã phát hiện ra ánh mắt của Lưu Hoài Khang luôn dán vào Khiết Ninh không nữa.

“Đứng đứng đứng, Khiết Ninh à, sao cô lại không hiểu chuyện như vậy chứ, mau mời Tổng giám đốc Lưu một ly đi.”

Khiết Ninh có chút say xỉn, sau khi nghe thấy mấy lời thúc giục thì đôi môi cô chợt cong lên một nụ cười tự giễu, nhưng tay cô thì vẫn ngoan ngoãn rót rượu, sau đó nâng ly về phía Lưu Hoài Khang: “Tổng giám đốc Lưu, tôi kính anh một ly, hy vọng sau này sẽ còn cơ hội hợp tác với anh nữa.”

Sự châm biếm trong câu nói này chỉ có Lưu Hoài Khang nghe ra được thôi.

Khiết Ninh định đưa ly lên uống rượu, nhưng cổ tay cô bất chợt lại bị người ta túm lấy, khi cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Lưu Hoài Khang: “Cô uống nhiều quá rồi.”

Cả ám đông cũng sờ.

.....

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Tâm tư tình tứ

Bàn tay của Lưu Hoài Khang vươn qua bàn ăn và chặn lấy tay của Khiết Ninh đang ngồi bên góc chéo của mình, cái động tác ngăn cô uống rượu kia thật sự là có chút thân mật rồi a, nhưng vì thân phận của Lưu Hoài Khang nên không có ai dám lên tiếng nói gì cả.

“Khiết Ninh uống hơi nhiều rồi, nên ly rượu này để tôi uống thay cô ấy.”

Thẩm Vân Khai đột nhiên vươn tay ra.

“Không cần đâu.”

Lưu Hoài Khang đưa mắt nhìn Thẩm Vân Khai một cái, tay anh đang nắm lấy cổ tay cô vẫn không hề có chút động đậy nào cả, anh chỉ giương ánh mắt lạnh lẽo ngăn chặn Thẩm Vân Khai không được lấy rượu từ tay cô mà thôi.

Ly rượu trong tay Khiết Ninh cuối cùng cũng được đặt xuống bàn, sau đó không còn ai dám khuyên cô uống rượu nữa.

Đêm khuya, đám người trong đoàn quay phim đang dần dần giải tán trước cửa của nhà hàng Nhật Bản.

Còn lại Khiết Ninh và Lưu Hoài Khang đi ở đằng sau cùng. Thẩm Vân Khai đưa mắt nhìn hai người họ một cái rồi thử thăm dò hỏi: “Khiết Ninh uống không ít nên phải có người đưa cô ấy về mới được.”

Lưu Hoài Khang lạnh lùng nhìn anh: “Sao? Anh định đưa cô ấy về?”

Đáy lòng Thẩm Vân Khai khẽ run lên cảm cấp, anh vội vàng phủ nhận: “Tôi không có ý này, có anh Lưu ở đây rồi mà, tôi chỉ muốn Khiết Ninh về nhà an toàn thôi.”

Vừa dứt lời, anh ta liền nở một nụ cười xán lạn rồi quay người lại phi như bay.

Chiếc xe màu đen phi nước đại trên đường cao tốc, trên tấm gương chiếu hậu phản chiếu hình ảnh của hai bóng người đang ngồi ở hàng ghế sau.

Khiết Ninh uống rất nhiều, đầu óc cô say xỉn chóng mặt, khi chiếc xe lao qua một con dốc, đầu cô liền gục xuống tựa vào vai anh ngủ say.

Ánh mắt đang nhìn ra ngoài cửa sổ của Lưu Hoài Khang cũng thu lại, rồi dời đến trên người cô gái nhỏ bên cạnh anh.

Đoàn làm phim đóng máy, điều này có nghĩa là cô sẽ quay lại khu căn hộ kia sống như trước đây một thời gian dài rồi mới đóng bộ phim mới.

“Trần Nhan, bộ phim tiếp theo của cô ấy khi nào quay?”

“Khoảng hơn nửa tháng nữa.”

“Nói với người phụ trách lùi lại một tháng đi.”

Trần Nhan sững người: “Tổng giám đốc, lùi một tháng thì tổn thất...”

Nhìn thấy sắc mặt không vui của Lưu Hoài Khang trong kính chiếu hậu, Trần Nhan liền lặng lẽ im miệng, không nói nữa về sau nữa.

Sáng sớm hôm sau---

Lúc Khiết Ninh tỉnh dậy thì đầu cô đau như búa bổ, cô đưa mắt nhìn vào ly nước bên cạnh giường, rồi nhìn bộ đồ ngủ cô đã thay, cô cũng không hiểu tại sao mà lại có một cảm giác quen thuộc tràn đầy nữa.

Sau khi uống một ngụm nước, cô cũng không sao nhớ ra mình đã tắm và thay đồ như thế nào nữa, cô không nghĩ là mình có thể tự rót cho mình một ly nước như vậy sau khi say xin đầu.

Cô ôm lấy chăn rồi ngồi dậy dựa vào đầu giường, sau đó đưa mắt nhìn về những thứ quen thuộc trong phòng ngủ ở căn hộ này.

Những tàn dư ký ức về hình bóng của người chăm sóc mình và cả sự uống đến say xin trong bữa tiệc với đoàn làm phim đêm qua đã nối đuôi nhau cuộn trào trong đầu cô.

Thật sự là Lưu Hoài Khang.

Sau khi chắc chắn về điều đó, đáy lòng Khiết Ninh chợt dấy lên những đợt sóng ầm ập, nhưng sau khi cảm nhận sự ầm ập, cô lại cảm thấy bất an.

Ban đầu cô và Lưu Hoài Khang chỉ là giao dịch thôi, bây giờ cũng vậy, nhưng chỉ có một điều không giống, đó là cô từng lấy tiền anh đưa cho mà không hề có bất kỳ cảm xúc cá nhân nào, nhưng giờ đây cô lại có chút quyến luyến những quan tâm chăm sóc cũng không biết là vô tình hay hữu ý từ anh, càng bắt đầu có những khát vọng tham lam về những sự ầm ập đó của anh.

Lúc cô ngủ dậy thì đã rất muộn rồi, cô nhìn vào tấm lịch treo trên tường, sau đó dốc lại tinh thần và tắm rửa trang điểm rồi đi ra ngoài.

Cô đã hẹn với Khiết Thành là hôm nay sẽ ăn cơm với em ấy, vừa hay hôm nay lại là thứ bảy cho nên lớp học thêm không có giờ tự học buổi tối, thế là chiều nay cô đi đón em ấy tan học.

Năm giờ chiều---

Trước cửa trường học phụ đạo, Khiết Ninh đậu sẵn xe ở bên đường, cô gạt cửa sổ xe xuống một nửa. Sau khi tiếng chuông tan học reo lên thì từ xa xa cô đã nhìn thấy một bóng người cao ráo đi tới, đó chính là Khiết Thành, nhưng sau cậu ấy lại là bóng dáng của một cô gái đang đuổi theo, trong chốc lát thì cô gái đó liền giơ tay chặn trước mặt của Khiết Thành.

Khiết Ninh lấy mắt kính đen xuống rồi tò mò đưa mắt ra ngoài nhìn.

Nhưng khoảng cách quá xa, học sinh tan học lại quá nhiều, hơn nữa cô gái đó còn đưa lưng về phía cô nữa, người đến người đi thực sự khiến cô không tài nào nhìn rõ được.

Cô chỉ có thể nhìn thấy cô gái đó đang nắm lấy tay của Khiết Thành lắc lắc không ngừng, giống như là đang nũng nịu vậy, nhưng Khiết Thành lại hất tay của cô ấy ra rồi đưa mắt nhìn xung quanh với vẻ rất là căng thẳng, sau đó còn nghiêm mặt như đang răn đe người ta vậy.

Thấy vậy, Khiết Ninh lại không nhịn được cười.

Tiểu tử thối này lớn rồi a, dám lén mình yêu đương hẹn hò rồi đây.

Vài phút sau, hai người họ như đã nói xong rồi, cô gái trẻ quay người rời khỏi, còn Khiết Thành thì chỉnh lại chiếc balo bị kéo đến sắp tuột xuống lại rồi ra khỏi cổng trường.

Khi cậu sắp đi tới, Khiết Ninh liền bóp còi xe gọi.

Bước chân Khiết Thành chợt dừng lại, sau khi cậu đưa mắt nhìn vào biển số xe thì lập tức vui mừng, sau đó nhanh chóng chạy đến trước ghé lái: “Chị!” Cậu vui mừng kêu lên một tiếng.

Khiết Ninh vẫy vẫy tay, ý bảo cậu lên xe.

“Chị, sao chị lại tới đón em?”

Khiết Thành ngồi ở ghế lái phụ, vừa đưa tay thắt dây an toàn vừa hỏi: “Chị không phải đang quay phim sao?”

“Tổ quay đã đóng máy rồi, cho nên rảnh rồi tới đây xem thử em có học hành tốt không đó mà.”

Khiết Ninh kéo chiếc kính râm lên, đặt nó trên sống mũi để phòng trừ có người nhận ra cô, đồng thời cô cũng phải chú ý tới đèn giao thông nữa, sau khi có scandals tình ái nổ ra, mỗi lần cô ra ngoài đều phải hết sức cẩn thận.

“Còn nữa, chị tới nửa ngày rồi đó.”

Khiết Ninh cười cười: “Chị thấy hết rồi đó, cô bé đó là ai thế?”

“Cô...cô bé nào?”

Khiết Thành lập tức phủ nhận.

“Còn giả vờ với chị à?” Khiết Ninh đưa tay ra xoa xoa khiến đầu tóc cậu rối bù lên: “Tiểu tử thôi, chị đưa em tới để học chứ không phải để em yêu đương đầu nha, mau thú nhận đi nếu không đánh vỡ đầu em đó.”

“Chị à, thật sự không có.”

Khiết Thành như tỉnh ngộ gì đó khiến cậu khóc không được mà cười cũng không xong, cậu nói một cách bất lực: “Em thật sự không có yêu đương, chị nói cô gái đó sao, nói sao bây giờ nhỉ...”

Cậu gãi gãi đầu, tự mình cũng có chút khó xử.

“Cô ấy không phải học sinh trường em, nhưng mấy ngày hôm nay cứ tới đây tìm em mãi, em đã nói với cô ta rất nhiều lần là không được đến nữa nhưng cô ta vẫn cứ khẳng khái đến, em cũng không biết sao nữa?”

“Em không chọc người ta, sao người ta lại theo em chứ?”

Khiết Thành không có lựa chọn nào khác ngoài việc nói rõ về chuyện xảy ra trước sau cho cô nghe luôn: “Gần đầu cô ta có hay chạy tới lớp phụ đạo của bọn em, còn nói là do em hại cô ta ngã cho nên cô ta cứ kêu em bồi thường, nói là muốn em đi xem phim với cô ta, em cũng hết nói nổi luôn.”

“Tiểu tử ngốc.”

Khiết Ninh cười muốn bẻ bụng, thậm chí bàn tay đang đặt trên vô lăng cũng đang không ngừng run rẩy theo: “Đầu óc em chứa toàn thứ gì vậy? Chuyện rõ như vậy mà cũng không nhìn ra được, cô gái kia chắc chắc 8, 9 phần là nhìn trúng em rồi đó.”

“Hả?”

“Hả cái gì mà hả? Có ai đòi bồi thường bằng cách đi xem phim không hả? Em trai của tôi ơi em đúng là ngốc nghếch quá à!”

Khiết Ninh hưng phấn nói: “Lần sau có dịp chị sẽ tới đón em sớm hơn để giúp em làm quen, nếu như thấy cô bé đó không tệ thì em cứ hẹn hò đi.”

Lời này của cô nói cứ như là đồng ý chuyện hôn sự vậy, Khiết Thành vốn không để ý lắm nhưng nghe cô nói xong, mặt cậu lại bất giác đỏ bừng lên.

“Chị, chị đừng nói nữa. Chuyện này còn xa vời lắm.”

“Người ta chủ động như vậy rồi, em nên cho chút phản hồi đi chứ, cô bé trông cũng kiên trì lắm đó.”

“Không phải là cô bé đâu, cô ta trạc tuổi chị đó.”

Nghe thấy lời này, Khiết Ninh liền tức giận: “Hả? Trạc tuổi với chị thì không phải là cô bé nữa rồi? Với sự hiểu biết về tình yêu của em thì chị còn phải nghi ngờ em có thể tìm được bạn gái hay không nữa kia...sao người ta lại nhìn trúng em được chứ?”

Khiết Thành bất lực thở dài.

Kỹ thuật ăn nói lanh lẹ của nhà họ Khiết đều được Khiết Ninh thừa hưởng tới tám chín phần còn cậu chỉ có một hai phần thôi, dù có lý hay không có lý thì cậu cũng không nói lại bà chị này được, dù sao cậu cũng quen rồi.

Sau khi xe đi được một đoạn, Khiết Ninh mới có thể bình tĩnh lại sau niềm vui về chuyện heo nhà cô vậy mà lại có người chủ động dâng củ cải đến cửa, cô suy nghĩ tường tận một lát rồi mới nghĩ ra một chuyện: “Không đúng nha, vừa nãy em nói là em quen với cô gái đó ở quán bar, rồi em cứu cô ta? Vậy em đã làm gì?”

Khiết Thành dự cảm không tốt, cậu vốn đã cẩn thận nói qua loa chuyện cứu người ở quán bar cho chị nghe để qua chuyện, nhưng không ngờ nãy giờ tới giờ đã được một lúc rồi mà vẫn không qua được tâm tư tình thần của bà chị mình.

.....

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Đạo diễn triệu

Trước sự chất vấn của Khiết Ninh, Khiết Thành đành phải thành thật khai báo về sự vì nghĩa quên thân của mình đêm hôm đó.

“Đó là đêm mà chị về nhà đó, chị à chị yên tâm em không có bị thương.”

“Em không bị thương...” Khiết Ninh tức đến nói không nên lời, cô hung hăng đưa tay néo lấy tai của Khiết Thành: “Lời mà chị nói với em em đều quên sạch sẽ rồi, vậy thì thiệt thòi năm đó tới bây giờ em vẫn chưa nhớ kỹ sao.”

“Đau quá, chị ơi, đau quá...”

Cậu đau mà cô vẫn không buông tay chứng tỏ cô đã tức giận thật rồi.

Năm đó cũng chính là bởi vì thấy nghĩa quên thân nên mới bị người ta đánh cho hôn mê, suýt chút nữa là cả đời cũng không tỉnh lại được rồi, vậy mà thằng nhóc này lại không nhớ, vẫn cứ nóng máu xông vào.

“Chị, tai em sắp bị chị véo đứt ra rồi nè, đau quá.”

“Không đau thì sao em nhớ lâu được.”

“Lần sau em không dám nữa được chưa?”

Tính tình của Khiết Ninh trước giờ chỉ thích nhỏ nhẹ, không thích cứng nhắc mạnh bạo, Khiết Thành chỉ cần cầu xin một cái thì quả nhiên cô đã mềm lòng rồi, vừa lúc cũng sắp đến lối vào tiểu khu nên cô đành buông tay ra: “Còn dám có lần sau à? Nếu còn có lần sau, chị sẽ đánh gãy chân em, để cho em suốt đời tàn phế nằm trên giường luôn, còn hơn là để em ra đường bị người ta đánh chết.”

Nói đến đây, cô lại khó tránh khỏi nhớ về 3 năm trước, nhớ về bộ dạng hôn mê bất tỉnh của Khiết Thành.

Ngữ khí của Khiết Ninh có chút buồn bã.

Nhìn thấy cô như vậy Khiết Thành cũng tràn ngập ảo não.

“Chị, em biết chị muốn tốt cho em, sau này em tuyệt đối sẽ không làm vậy nữa.”

“Hy vọng em sẽ nhớ kỹ lời mình nói.”

Khiết Ninh không mong Khiết Thành có tiền đồ lớn thật lớn, sau bao nhiêu chuyện, cô chỉ hy vọng cậu ấy có thể bình an khỏe mạnh làm một người bình thường mà thôi.

Chiếc xe dừng lại dưới tòa nhà, Khiết Ninh định bước xuống xe thì chuông điện thoại cô đột nhiên reo lên.

Là một số máy lạ: “Alo?”

“Cô Khiết, là tôi.”

Thanh âm truyền đến từ đầu dây bên kia khiến Khiết Ninh có chút sững sờ, cô nghe ra được giọng nói của quản gia nhà của Hồ Thành Dương: “Chú Châu, sao lại là chú.”

“Là thế này.”

Ngữ khí của chú Châu có chút khó xử: “Cậu chủ biết hôm qua cô đóng máy rồi cho nên cứ khẳng khái muốn ra ngoài gặp cô, nhưng bệnh của cậu ấy vẫn chưa khỏi, mới vừa xuất viện hai ngày trước thôi, bác sĩ căn dặn phải tĩnh dưỡng cho tốt mới được.”

“Cậu ấy xuất viện rồi sao? Châu còn nói muốn đi thăm cậu ấy nữa.”

Kể từ sau bữa ăn món Tứ Xuyên lần trước, Hồ Thành Dương phải nhập viện vì bị viêm dạ dày, chuyện anh nhập viện đã trở thành tiêu đề hot được tìm kiếm nhiều nhất, fans của anh thì khóc lóc đau lòng cho thần tượng, nghe nói bệnh viện mà anh ở bị bao vây đến mức con kiến cũng chui không lọt.

Nói cho cùng thì anh bị bệnh cũng là vì sai sót của cô, đáy lòng Khiết Ninh cũng thật sự cảm thấy rất áy náy.

“Bệnh viện nhiều người quá sợ sẽ làm ồn cậu ấy nghỉ ngơi, cho nên mới xin được về sớm, nhưng mà sau khi xuất viện, cậu chủ com cũng không ăn, sáng nay tôi còn ngăn cậu ấy không cho cậu ấy ra ngoài, nên cậu ấy không chịu ăn gì hết.”

“Vậy đâu có được.”

“Đúng vậy, cho nên tôi mới gọi điện thoại cho cô, cô Khiết à, nếu như cô tiện thì có thể tới thăm cậu chủ một chút không, khuyên cậu ấy một chút, ít nhất cũng kêu cậu ấy ăn com được.”

Nghe thấy vậy, Khiết Ninh liền cau mày, thật ra nếu đến bệnh viện thì tốt hơn nhưng mà đi tới nhà của Hồ Thành Dương thì chỉ e là mối quan hệ này lại khó tránh trở nên không rõ ràng rồi.

Nhưng dù sao đi nữa viêm dạ dày của Hồ Thành Dương cũng là do cô gây ra mà, nếu cô từ chối thì cũng không hợp lý lắm nhỉ.

“Được, vậy bây giờ cháu đi qua đó.”

Tranh thủ khi trời còn chưa tối, cô mau mau đi mua chút hoa qua đó thăm anh một chuyến vậy, nếu như có bị phóng viên bắt gặp đi nữa thì chắc cũng sẽ giải thích được thôi.

Sau khi cúp điện thoại xong, Khiết Ninh liền dặn Khiết Thành tự mình về nhà trước, sau đó cô liền vội vã lái xe đi thẳng đến nhà họ Hồ.

Vừa đến nhà họ Hồ, chú Châu đã đứng trước cửa đợi sẵn rồi.

Biệt thự ba tầng mà Hồ Thành Dương đang ở nằm trên sườn núi Tử Phong, nơi có phong cảnh đẹp nhất ở Yến Kinh, vừa bước vào cửa thì liền nhìn thấy một dinh viện đã được tu sửa đặc biệt, trước sân còn có một đài phun nước, phía sau thì có một suối nước nóng tự nhiên. Chi tính đến chi phí bảo dưỡng khu biệt thự này thôi cũng đã có giá cao ngất trời rồi chứ đừng nói tới giá trị thực của nó.

Chú Châu dẫn Khiết Ninh đi vào biệt thự, họ đi thẳng vào thang máy và đi đến phòng của Hồ Thành Dương ở trên tầng hai. Chú châu vừa đi vừa trò chuyện: “Cô Khiết lái xe đến đây chắc cũng mệt rồi nhỉ, nơi này xa quá mà.”

“Đúng là có hơi xa.”

“Ừm, nhưng nơi này rất yên tĩnh, cho nên cậu chủ mới tạm thời sống ở đây để tránh bị fans và phóng viên làm phiền.”

Nghe thấy vậy, Khiết Ninh lại âm thầm hâm mộ vô cùng, căn nhà to như vậy mà chỉ để ở dưỡng bệnh tạm thời thôi, nhà của Hồ Thành Dương đúng là giàu có thật a.

Rất nhanh sau đó đã đến phòng của Hồ Thành Dương, chú Châu đưa tay đẩy cửa ra, Khiết Ninh sau đó cũng bước vào, vừa vào thì liền nhìn thấy Hồ Thành Dương đang ngồi xụi lơ trên ghế sofa nghịch điện thoại.

Nghe tiếng mở cửa, Hồ Thành Dương theo bản năng ngược lên nhìn, vừa nhìn thấy Khiết Ninh, anh liền buông điện thoại xuống rồi chạy ngay đến trước mặt cô: “Chị Khiết, chị đến thăm em à!”

Khiết Ninh gật gù đầu, rồi thuận tay nhét bó hoa vào lòng anh: “Chú Châu nói em không chịu ăn com sao?”

Hồ Thành Dương đưa tay gỡ đầu sau đó cười ha hả một tiếng: “Trước đây khẩu vị không tốt, nhưng bây giờ chị Khiết đến rồi nên khẩu vị của em lại tốt trở lại!”

Nói xong, anh liền lập tức dặn chú Châu đi chuẩn bị com tối.

“Chị Khiết, hay là chị tiện thể ở lại ăn com với em luôn đi.”

Khiết Ninh nghĩ ngợi một lát, hình như cũng không có việc gì nên cô định gật đầu đồng ý, nhưng Tô Mẫn lại đột nhiên gọi tới.

“Alo, có chuyện gì vậy Mẫn Mẫn?”

“Còn sao nữa?” Ngữ khí của Tô Mẫn bên kia hình như có mang theo chút bất lực: “Có phải em đã quên tối nay có bữa tiệc rồi không?”

Tieu rồi!

Khiết Ninh lập tức xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi, em tới liền đây!”

Sau khi cúp điện thoại, Khiết Ninh còn đang định sẽ nói rõ với Hồ Thành Dương thì ai ngờ anh ấy lại nói thẳng: “Chị Khiết, chị có chuyện thì cứ đi trước đi, nhưng mà chị nợ em một bữa com đó nha!”

“Ừ ừ, chị nhất định ghi nhớ bữa com này.” Khiết Ninh mỉm cười nói với Hồ Thành Dương, sau đó cô vội vã lái xe đến chỗ diễn ra bữa tiệc.

Bữa tiệc được tổ chức tại sơn trang Hương Đề ở Nam Thành, lúc cô đến thì đúng lúc lại gặp phải Lư Hoài Khang.

Bộ đồ vest màu xám tươm tất càng làm nổi bật lên thân hình cao lớn dài thượt của anh, cả người anh đều toát ra một khí chất lạnh lùng cao quý khiến cho người khác không dám đến gần.

Sau khi anh xuống xe thì trực tiếp sải bước đi vào đại sảnh, giống như là không có nhìn thấy Khiết Ninh vậy, phía sau anh vẫn là Trần Nhan thấp tùng.

Khiết Ninh đứng bất động tại chỗ, đôi mắt cô tối sầm.

Không biết có phải là do số cô có duyên nợ với Lư Hoài Khang hay không nữa, chứ nếu không sao chỉ tùy tiện tham gia một bữa tiệc mà cũng có thể gặp anh ấy chứ.

“Khiết Khiết, em nhìn gì vậy?” Tô Mẫn đi đằng trước nhưng lại thấy Khiết Ninh vẫn không động đậy nên liền quay đầu nhìn cô.

Khiết Ninh thu tầm mắt lại rồi nói một cách qua loa: “Nghĩ tới kịch bản thôi.”

“Được rồi, biết em siêng năng rồi, đi vào dự tiệc trước đã, chuyện kịch bản để sau rồi nghiên cứu.” Tô Mẫn đi lui lại rồi kéo lấy tay cô.

Kết quả là sau khi vào không được bao lâu thì cô lại gặp phải người quen nữa, là Triệu Hồng Ngọc.

Triệu Hồng Ngọc đang khoác tay của một người đàn ông trung niên, sau khi cô ta nhìn thấy cô thì liền quay sang nói nhỏ gì đó với người đàn ông, ông ta sau đó cũng hướng tầm mắt về cô.

Khiết Ninh biết Triệu Hồng Ngọc đây là đang nghĩ cách khiến cô mất mặt trước mọi người, thế là cô kéo tay Tô Mẫn đi rồi vờ như không thấy cô ta.

Nhưng ai mà ngờ người đàn ông trung niên kia lại đến chặn đường bọn cô, ông ta đưa mắt quét lên quét xuống người cô một cái rồi mỉm cười nói: “Cô Khiết, hân hạnh được gặp cô.”

Người tốt không đánh kẻ mặt cười (*), Khiết Ninh chỉ dành khách sáo đáp lại một tiếng: “Đạo diễn Triệu.”

(*) Nôm na như đánh kẻ chạy đi, không ai đánh người chạy lại.

Người đàn ông đưa tay vẫy vẫy người phục vụ, người phục vụ liền đưa rượu đỏ tới: “Tôi rất thích diễn xuất của cô Khiết đây, hay là chúng ta tìm một nơi nói chuyện đi?”

Tô Mẫn gương to đôi mắt phát sáng nhìn Khiết Ninh, tuy cô rất ghét Triệu Hồng Ngọc nhưng cô không thể bỏ qua bất kì cơ hội nào khiến cho Khiết Ninh trở nên càng nổi tiếng hơn được.

Nhận được tín hiệu trong mắt cô, Khiết Ninh liền gật đầu, cô đang muốn xem Triệu Hồng Ngọc có thể giờ được trò vật gì đây.

Trong góc của sảnh tiệc được bày vài bộ bàn ghế, sau khi đạo diễn Triệu ngồi xuống, ông ta liền đưa một ly rượu cho Khiết Ninh.

“Cheers” Đạo diễn triệu nâng ly về phía cô.

Khiết Ninh khẽ mỉm cười rồi nhấp một ngụm nhỏ.

Cô có hơi bất ngờ vì Triệu Hồng Ngọc vậy mà lại không đi cùng đến đây.

Còn Tô Mẫn không yên tâm về cô nên đã đứng cách cô không xa.

Đạo diễn Triệu lại thật sự là thích Khiết Ninh cho nên đã bàn chuyện hợp tác với cô. Khi nói về phim ảnh, Khiết Ninh đều trả lời vô cùng nghiêm túc.

“Cảm ơn vì sự chỉ đạo của ông.” Khiết Ninh lại cộng ly với người đàn ông lần nữa, cô nhấp một ngụm nhỏ rồi đứng lên định rời đi, nhưng cơ thể của cô lại đột nhiên không còn chút sức nào cả, cô lao đảo rồi ngã xuống bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Cậu về trước đi

Trong mắt người đàn ông phát ra ánh sáng, đi lên đỡ lấy bả vai của cô, quan tâm hỏi: “Không sao chứ?”

Khiết Ninh cảm giác có người che kín lỗ tai của cô, mơ hồ nhìn sang người đàn ông, chỉ biết là miệng của ông ta đang mấp máy, cũng không nghe rõ ông ta nói cái gì.

Cô đây là đang bị sao vậy?

“Không ngờ từ lượng của cô Khiết lại kém như vậy, tôi đưa cô vào phòng nghỉ ngơi nha.”

Khiết Ninh căn bản cũng không biết tình trạng của mình, chỉ biết bị ông ta ôm cả người đến khu nghỉ ngơi ở phía sau sảnh của buổi tiệc.

Tô Mẫn trước đó vẫn ở bên cạnh của cô, lúc sau nhà sản xuất gọi cô ta đi, bây giờ vẫn chưa trở lại.

Vốn là đứng trong góc nói chuyện, cũng không có người chú ý, mặt của Khiết Ninh còn bị người đàn ông che khuất, ngẫu nhiên có người đi lướt qua bên cạnh ông ta, nhưng cũng không nhìn ông ta một cái.

Sau khi Tô Mẫn nói chuyện xong với nhà sản xuất, tìm Khiết Ninh khắp nơi nhưng cũng không tìm được người, cô ta lại gọi điện thoại cho cô, cũng không có ai nhận điện thoại.

Gấp đến nỗi giống như kiến bò trên chảo nóng, thoáng nhìn Triệu Hồng Ngọc, khí thế Tô Mẫn hung hăng chạy tới chất vấn: “Khiết Khiết đâu?”

“Cô hỏi tôi?” Triệu Hồng Ngọc châm chọc nhếch miệng: “Cô ta có tay có chân, đi đâu làm gì thì có liên quan gì tới tôi.”

Tô Mẫn hỏi hặn không nên để Khiết Ninh rời khỏi tầm mắt của mình, mặt nhăn lại như người già: “Khiết Khiết, chị tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được.”

Không có cách nào, cô ta chỉ có thể vừa gọi điện thoại vừa tìm Khiết Ninh khắp nơi, cũng không chú ý đến, thiếu chút nữa đụng trúng người khác.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Vội vàng cúi đầu nói xin lỗi.

Trần Nhạ cau mày sửa cổ áo lại một chút, nhận ra là Tô Mẫn.

Đây không phải là người đại diện mới của cô Khiết sao.

“Khiết Khiết, rốt cuộc là cô đi đâu rồi chứ.” Tô Mẫn lầm bầm lầu bầu đi lên phía trước.

Trần Nhạ nghe được lời của cô ta, bước chân dừng lại một chút, cô Khiết đã tới buổi tiệc, hơn nữa còn có thể đang xảy ra chuyện?

Anh ta quay đầu nhìn Tô Mẫn một chút, thấy vẻ mặt của cô ta bối rối, nhanh chóng bước nhanh về phía Lưu Hoài Khang.

Lưu Hoài Khang đang nói chuyện với tổng giám đốc của một tập đoàn, xung quanh còn có mấy người đang đứng.

Trần Nhạ đi đến phía sau lưng anh, nhỏ giọng nói: “Tổng giám đốc Lưu, cô Khiết xảy ra chuyện rồi.”

Lông mày Lưu Hoài Khang khẽ nhíu một cái, tổng giám đốc đứng ở bên cạnh còn tưởng anh ta bất mãn đối với đề nghị của ông ta, vội vàng hỏi: “Nếu không thì tổng giám đốc Lưu nói ngài định giá như thế nào đi.”

“Tổng giám đốc Chu, chuyện liên quan đến hợp đồng, hôm nào rồi trò chuyện tiếp.” Nói xong, anh trực tiếp đi khỏi.

Trần Nhạ đi theo sau lưng của anh: “Chắc là cô Khiết đến cùng người đại diện của cô ấy.”

Ánh mắt Lưu Hoài Khang lướt qua Triệu Hồng Ngọc, biết người phụ nữ này có hiềm khích với Khiết Ninh.

Cô ta làm mấy hành động nhỏ ở sau lưng kia, nếu như không phải ở trước mặt bà Cố, sao anh có thể tùy tiện buông tha cho cô ta.

Nghĩ đến gì đó, Lưu Hoài Khang đi đến phía cô ta.

Triệu Hồng Ngọc chú ý đến anh, chủ động đi đến chào hỏi anh.

Lưu Hoài Khang liếc mắt ra hiệu với Trần Nhạ một cái, Trần Nhạ hiểu ý, đi đến bên cạnh Triệu Hồng Ngọc: “Cô Triệu, mời cô tâm sự chút chuyện.”

Triệu Hồng Ngọc nhìn bóng lưng của Lưu Hoài Khang, ánh mắt lấp lóe, giả bộ nói: “Thật có lỗi, bỗng nhiên tôi nhớ đến mình còn có chút chuyện...”

Không đợi cô ta nói xong, Trần Nhạ đã đi đến bên cạnh cô ta, nắm lấy cánh tay của cô ta: “Cô tốt nhất nên ngoan ngoãn phối hợp, tổng giám đốc Lưu cũng không có nhiều nhẫn nại như vậy để diễn kịch cùng với cô.”

Trước đó xử lý tin đồn xấu của Khiết Ninh, Trần Nhạ đã tra rõ ràng mọi chuyện của Triệu Hồng Ngọc, lúc này cô ta kiếm có rồi đi, chính là hành động giấu đầu lòi đuôi.

Chuyện của cô Khiết, chắc chắn có quan hệ với cô ta.

Xung quanh không có người khác, Luru Hoài Khang xoay người, đôi mắt sâu thẳm lướt qua cô ta, thân thể cô ta không khỏi run lên một cái, máu toàn thân giống như ngừng lưu thông.

Không hề có chút che giấu nào, anh trực tiếp mở miệng hỏi: “Khiết Ninh ở đâu?”

Triệu Hồng Ngọc giả bộ thất sắc mà hỏi: “Tôi không biết, cô ấy cũng tới đây tham gia tiệc hả? Tổng giám đốc Luru và cô Khiết có... quen biết nhau?”

Biết rõ mà còn cố hỏi, người đàn ông nhếch miệng thành một vòng cung lạnh lẽo: “Cô còn một cơ hội nữa.”

Da đầu của Triệu Hồng Ngọc bị vẻ mặt này của anh làm cho run lên, nhưng vẫn kiên trì lắc đầu, cô ta tuyệt đối không thể thừa nhận.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Trần Nhạ đã lấy được danh sách những người tham dự buổi tiệc, biết Triệu Hồng Ngọc đến đây với đạo diễn Triệu.

Sân trang này cũng đủ lớn, khách khứa tới tham gia buổi tiệc đều được sắp xếp một phòng nghỉ ngơi. Trần Nhạ báo cáo tình huống lại với Luru Hoài Khang, liền trực tiếp đi về phía khu nghỉ ngơi.

Đồng thời có một người phục vụ nhanh chóng bước tới ở phía hành lang, đưa một tấm thẻ phòng cho anh ta.

Trái tim của Triệu Hồng Ngọc lập tức vọt lên đến cổ họng, trong ánh mắt cô ta xuất hiện vẻ bối rối, muốn lên lút nhắc nhở với đạo diễn Triệu.

Trần Nhạ lại hành động trước một bước, bắt lấy cổ tay của cô ta, nắm lấy tay của cô ta cùng đi tìm Khiết Ninh.

“Anh muốn làm gì, thả tôi ra.” Triệu Hồng Ngọc giãy dụa.

Tay Trần Nhạ lại giống như dây xích, căn bản là không thoát ra được.

Cùng lúc đó, ở bên trong một căn phòng, ánh mắt của đạo diễn Triệu nóng hừng hực nhìn Khiết Ninh.

Trong lòng ngứa ngáy, hô hấp cũng trở nên hỗn loạn.

Nhưng mà vào đúng lúc này, ngoài cửa lại truyền đến một âm thanh.

Ông ta còn không kịp phản ứng, trên thân đột nhiên cảm giác đau đớn, lăn trên mặt đất giống như quả bóng da, phần nộ gắng đầu lên, đối diện với gương mặt xám xịt của Luru Hoài Khang, bị dọa đến run cầm cập.

Luru Hoài Khang, sao cậu ta lại tới đây!

Suy nghĩ vừa chuyển, lại nhớ tới cái gì đó, sắc mặt lập tức tái đi.

Đạo diễn Triệu biết lần này coi như mình xong đời rồi, ánh mắt Ngây Dại Nhìn chăm chăm trên mặt đất, giống như mất đi tri giác.

Luru Hoài Khang ôm lấy Khiết Ninh, trực tiếp đi ra ngoài, còn chưa bước ra tới cửa, bước chân dừng lại: “Xử lý đi.”

Trần Nhạ gật đầu: “Vâng.”

Triệu Hồng Ngọc đứng ở cửa, cúi thấp đầu, cơ thể run lẩy bẩy.

“Tổng giám đốc Luru, tôi là em họ của chị Thi Anh, chuyện này không hề liên quan đến tôi.”

Cố ý lợi dụng quan hệ của cô ta với Cố Thi Anh, muốn tránh được một kiếp này.

Nhưng Luru Hoài Khang cũng không thèm nhìn cô ta một cái, phân phó cho Trần Nhạ xong, cũng nhanh chân rời đi.

Anh ta ôm Khiết Ninh đi ra khỏi cửa bên hông.

Ở ghế sau trên xe, Khiết Ninh yên tĩnh dựa trong lòng ngực của anh, giống như là ngủ thiếp đi.

Thân thể của cô mềm nhũn, anh chỉ cần hơi tới gần, liền có thể ngửi được hương thơm nhẹ nhàng trên người của cô.

Sự lạnh lùng trong mắt càng sâu hơn, nếu như hôm nay anh không có ở đây, không chừng Khiết Ninh sẽ... bàn tay bỗng nhiên nắm chặt lấy cánh tay của cô.

Anh đột nhiên cúi đầu cắn lấy môi của cô.

Anh đã nói với cô, chỉ cần ngoan ngoãn giống như lúc trước, thì sẽ có tài nguyên liên tục không ngừng, tại sao hết lần này đến lần khác lại muốn tham gia buổi tiệc như thế này.

Giống như là trừng phạt, anh càng thêm dùng sức.

Trong lúc mê mang, Khiết Ninh dường như cảm thấy đau nhức, cô nhú mảy.

Chỉ là Khiết Ninh không có phản ứng gì, Luru Hoài Khang cũng mất hứng, đưa cô đến bệnh viện tư nhân.

“Tổng giám đốc Luru, cô gái này chỉ là bị tác dụng của thuốc ngủ, hiệu quả của thuốc qua đi thì sẽ tỉnh lại.” Sau khi bác sĩ nói rõ tình huống với Luru Hoài Khang, liền đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Luru Hoài Khang, anh ngồi ở bên cạnh giường, lẳng lặng nhìn Khiết Ninh.

Bộ đáng ngủ say của cô trông rất ngoan ngoãn.

Ánh đèn chiếu xuống gương mặt trắng nõn của cô, phảng phất như phát ra ánh sáng, giống như một viên ngọc hoàn mỹ.

Luru Hoài Khang nhất thời nhìn đến thất thần, thế mà lại vươn tay sờ sờ gương mặt của cô.

Đầu ngón tay vừa chạm đến da thịt nhẵn nhụi ấm áp kia, bên ngoài lại truyền đến âm thanh gõ cửa.

“Tổng giám đốc Luru, là tôi.” Trần Nhạn nói chuyện ở bên ngoài

Động tác của Luru Hoài Khang cứng đờ trong chốc lát, nhanh chóng thu tay lại: “Vào đi.”

Trần Nhạn đi vào phòng bệnh, thấy Khiết Ninh vẫn chưa tỉnh, giọng nói hạ thấp xuống: “Chuyện đã giải quyết xong rồi.”

“Cô Khiết chính xác là đi dự tiệc với người đại diện của cô ấy, cô ấy đã uống phải ly rượu bị Triệu Hồng Ngọc âm thầm bỏ thuốc.”

Còn về phần tại sao là thuốc ngủ, cũng không phải là chuyện khó hiểu, có lẽ cô ta lo lắng Khiết Ninh sẽ phản kháng, ngược lại càng làm lớn chuyện này hơn.

“Ừm.” Ánh mắt nhìn về phía Khiết Ninh, trước đó không phải rất khôn khéo trước mặt của anh sao, bị người ta tính kế mà cũng không biết.

“Tôi đưa tổng giám đốc về?” Dựa vào sự hiểu biết của Trần Nhạn đối với Luru Hoài Khang, chắc là anh sẽ không ở lại bệnh viện.

Ai mà biết được Luru Hoài Khang lại nói: “Cậu về trước đi.”

Trần Nhạn đứng hình, quan sát anh một cái.

Hình như cảm giác ông chủ có chút khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Không được đụng vào người của tôi

Nửa đêm, đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng ghen ngào.

Luru Hoài Khang đang nghỉ ngơi ở trên giường, quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Dưới ánh đèn mờ mờ, sắc mặt Khiết Ninh khổ não, khóe miệng mấp máy không ngừng.

Anh bước xuống giường đi qua, tay dừng trên không trung một chút, học bộ dáng an ủi của người khác, tay đặt ở bả vai của cô vỗ nhẹ nhẹ.

Nhìn về mặt của cô dần dần buồn lòng, trong mắt Luru Hoài Khang mới xuất hiện ánh sáng dịu dàng.

Hôm sau, Khiết Ninh vừa tỉnh đều phát hiện người đàn ông trông chừng ở bên giường.

Cô không thể tin mà mở to hai mắt, nhớ đến cái gì đó, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Là do cô quá chủ quan, ly rượu tối hôm qua có vấn đề.

Vậy Luru Hoài Khang thì sao? Anh ta vừa lúc đụng trúng, cho nên đã cứu cô?

Trong mắt lộ ra chút phức tạp, có Luru Hoài Khang ở đây, bọn họ chắc là không động đến cô được.

Người đàn ông này khiến người ta chán ghét, nhưng lại rất đáng tin cậy.

Lúc Khiết Ninh đang nhìn anh đến xuất thần, bên tai lại truyền đến giọng nói lạnh lùng: “Tĩnh rồi?”

Khiết Ninh suy nghĩ một chút, sau đó đối diện với một đôi mắt lười biếng.

Luru Hoài Khang vừa mới tỉnh, tay chống ở cằm, giống như không có xương cốt mà dựa tới dựa lui.

Khiết Ninh dịch về phía sau, rù mi mắt xuống: “Ừm.”

“Đến đây.” Lời nói của người đàn ông dứt khoát, ngắn gọn.

Cô khẽ nhú mày, nhưng vẫn nghe lời mà nhích qua.

Vừa mới tới gần, Luru Hoài Khang bỗng nhiên ngồi dậy, ngồi ở mép giường, kéo tay của cô hướng vào trong ngực mình, ngay sau đó, cả người cô đều dựa vào trong lồng ngực của anh.

Cô vô thức muốn đưa tay đẩy ra, lúc chạm đến thân thể của anh, cánh tay vòng lên, thuận theo đó mà ôm cổ của anh.

Cô vẫn chưa quên cảnh cáo của anh đối với cô.

Anh ta đem đầu của mình chôn vào mái tóc dài đen huyền của cô, ngửi ngửi khí tức của cô, trong mắt lướt qua một tia thỏa mãn.

Quả nhiên, anh vẫn thích bộ dáng nghe lời của cô hơn.

Thân thể Khiết Ninh có chút cứng ngắc, nhưng thấy anh cũng không có động tác tiếp theo, cô mới hơi thả lỏng.

Luru Hoài Khang cũng không tiếp tục nói chuyện, Khiết Ninh cũng không lên tiếng, trong lòng cô vẫn đang canh cánh trong lòng chuyện lúc trước.

Có điều cô vẫn muốn biết rõ ràng chuyện ngày hôm qua: “Tối ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Người đàn ông hỏi ngược lại: “Cô đoán không được à?”

“Triệu Hồng Ngọc vẫn luôn muốn hại tôi.” Cô vẫn không quên, sau lưng cô ta lại là vợ chưa cưới yêu quý của anh, cô giả vờ hỏi ý kiến của anh: “Anh nói xem tôi nên làm thế nào đây?”

Luru Hoài Khang có thể nhìn thấu chút tâm tư nhỏ này của cô: “Cô ta sẽ không trêu chọc cô nữa đâu.”

“Thật sao.” Ánh mắt của cô lấp lánh nhìn anh, anh đã ra tay rồi ư?

Nhưng nếu như Triệu Hồng Ngọc đến mách nhà họ Cố, anh sẽ cam lòng vì cô mà gây ra chuyện không vui vẻ với nhà họ Cố không?

Khiết Ninh cũng không có suy nghĩ không thiết thực như vậy.

“Vậy thì được.” Cô cũng không hỏi gì thêm, từ trước đến nay, lời của Luru Hoài Khang đều chắc chắn.

Lúc này, bác sĩ kiểm tra buổi sáng đã bước vào.

Khiết Ninh vội vàng lui khỏi vòng tay của anh, kéo ra khoảng cách của hai người.

Bác sĩ làm kiểm tra đơn giản một chút rồi nói: “Cô Khiết, cô đã không sao rồi, có thể làm thủ tục xuất viện.”

Khiết Ninh gật gật đầu.

Vị bác sĩ kia cũng không hề rời đi, ngược lại lấy một cây bút trong túi áo blouse trắng ra, khấn thiết nói: “Cô Khiết, con gái nhỏ nhà tôi là fan hâm mộ của cô, muốn xin chữ ký của cô, có được không?”

“Được chứ.” Khiết Ninh lập tức đồng ý, nhận lấy cây viết, loạt xoạc ký hai lần, một cái là tên tiếng Anh, một cái là tên tiếng Trung.

Luru Hoài Khang liếc nhìn chữ của cô, khẽ lắc đầu.

“Quá xấu.” Luru Hoài Khang rất không khách khí mà nói hai chữ này với cô.

Bị nói chữ xấu trước mặt ba của fan hâm mộ nhà mình, Khiết Ninh thật sự rất muốn cốc vào đầu Luru Hoài Khang, nhưng cô cũng không có lá gan đó, chỉ ngượng ngùng cười: “Sau này có phải luyện nhiều một chút, luyện một chút.”

Chữ của cô có chỗ nào mà xấu chứ, rồng bay phượng múa, rõ ràng rất uyển chuyển, rất đẹp, đúng là không có trình độ thường thức gì hết.

Khiết Ninh bĩu môi, bước xuống giường, chuẩn bị đi làm thủ tục xuất viện. Có lẽ là hơi vội vàng nên cơ thể mất thăng bằng, trực tiếp muốn ngã sấp trên mặt đất.

Vẫn may là Luru Hoài Khang nhanh tay lẹ mắt, kéo cánh tay của cô lại, kéo ra phía sau.

Thân thể lại va vào trong ngực Luru Hoài Khang một lần nữa, nhưng sức lực quá lớn, anh cũng không đứng vững, trực tiếp ngã ra sau, còn ngã ra trên giường. Khiết Ninh không chỉ đè trên người anh, đồng thời còn đè môi của anh lại.

Bất ngờ đụng vào, hoàn toàn khác với cảm giác chủ động bình thường.

Trong chốc lát, nhịp tim của Khiết Ninh giống như hằng một nhịp.

Cô tròn to mắt nhìn anh, cũng không lui ra ngay lập tức.

Sắc mặt Khiết Ninh biến đổi, hai tay chống lên, liền vội vàng đứng dậy: “Luru Hoài Khang, ở đây là bệnh viện.”

Luru Hoài Khang cũng không buông ra.

Đáy lòng Khiết Ninh phát run, nếu như đột nhiên có người bước vào, vậy sẽ xấu hổ biết bao nhiêu.

Có điều chuyện này cũng không thể xảy ra, lát sau Luru Hoài Khang liền buông cô ra.

Khiết Ninh đã được thả, lập tức nhảy ra khỏi đó, kéo dài khoảng cách với anh ta.

Cô bước nhanh ra phía cửa: “Tôi đi làm thủ tục xuất viện.”

Luru Hoài Khang nhanh chân bước mấy bước, đứng ở phía trước cô: “Cô cứ đợi ở đây đi, để tôi đi.”

“Không cần đâu.” Khiết Ninh không muốn gây thêm phiền phức cho Luru Hoài Khang, người đàn ông này mãi mãi cũng không thể thuộc về cô, cô tuyệt đối không thể sinh ra một đồng một cắc không muốn rời xa anh, nếu không thì chỉ có mình cô phải chịu tổn thương.

“Cô muốn bị một đám người vây quanh?” Khiết Ninh dừng bước chân, nhìn về phía cô.

Vậy thì vẫn là nên quên đi thôi, cô cũng không phải là khi.

“Vậy làm phiền anh rồi.” Trên mặt Khiết Ninh đã khôi phục lại sự bình tĩnh, giọng nói khách khí.

Động tác nhấc chân của Luru Hoài Khang dừng lại một chút, ánh mắt đảo qua khuôn mặt xinh đẹp của cô, trầm xuống.

Thừa dịp lúc Luru Hoài Khang đi ra ngoài, Khiết Ninh gọi điện thoại cho Tô Mẫn, vốn là cô ta muốn biết có chuyện gì xảy ra sau đó, kết quả cô ta hỏi gì cô cũng không biết. Hôm qua thiếu chút nữa chạy tới báo cảnh sát, vẫn may là Trần Nhạn thông báo cho cô ta, cô ta mới an tâm.

“Được rồi, không nói nữa.” Nhìn thấy Luru Hoài Khang đã trở về, Khiết Ninh cúp điện thoại.

Cô đi lại gần anh: “Cảm ơn.”

Lại là giọng nói này, lông mày Luru Hoài Khang hơi nhíu lại một chút.

“Đi thôi.” Anh cầm áo khoác trên ghế lên, bước ra ngoài.

Khiết Ninh chậm chạp chạy theo hai bước, lại dừng lại.

Luru Hoài Khang đi đến cửa mà không nghe thấy động tĩnh, quay đầu, hình như còn có chút không kiên nhẫn: “Còn không chịu đi?”

“Anh có việc thì cứ đi trước đi, lát nữa Tô Mẫn sẽ tới đón tôi. Còn nữa, cảm ơn chuyện tối hôm qua.” Cho dù như thế nào, nếu như không có sự trợ giúp của anh, có lẽ cô đã thân bại danh liệt, lời cảm ơn này là xuất phát từ tận đáy lòng.

Luru Hoài Khang lại nhăn mày một lần nữa: “Tôi chỉ là không thích người khác đụng đến người của tôi.”

Ánh mắt Khiết Ninh tối sầm, lại nhanh chóng khôi phục như bình thường, nhìn bóng lưng của người đàn ông, mỉm cười tự giễu.

Người của anh ta?

Đi theo Luru Hoài Khang rời khỏi bệnh viện theo một lối đi khác, Khiết Ninh vừa mới bước lên xe của Luru Hoài Khang.

Lúc này, điện thoại di động của Luru Hoài Khang vang lên.

Anh lập tức nhận điện thoại, Khiết Ninh không biết là cuộc gọi của ai, nhưng cô nhạy cảm phát giác được sắc mặt của anh thay đổi.

Vì vậy, sau khi lái xe khỏi nhà xe của bệnh viện, anh dừng xe ở ven đường, ném một cái kính râm cho cô: “Tôi có việc gấp, tự cô đón xe trở về đi.”

“Được.” Mang kính râm lên, không hề có chút lưu luyến nào mà bước xuống xe. Trong giây phút xoay người đó, trong mắt đã mất hết ánh sáng của sao trời.

Đây chính là mối quan hệ buồn cười giữa bọn họ.

Khiết Ninh Đưa lưng về phía Lưu Hoài Khang, sau khi xe rời khỏi, cô mới xoay người lại.

Nhìn xe biến mất ở cuối con đường, cô nở một nụ cười chán nản.

Nhìn đi, anh ta có thể rất dứt khoát mà thả cô xuống.

Cái gì mà người của anh ta, nực cười.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Gần đây cô quá nhàn rồi

Lúc đầu Khiết Ninh định đón xe về nhà, Tô Mẫn lại gọi điện thoại tới.

“Khiết Khiết, em đến đón chị.”

“Chị ở bên ngoài bệnh viện, em đến trạm xe buýt ở hẻm đón chị nha.” Cô thuận tiện gửi định vị qua cho Tô Mẫn.

Rất nhanh, Tô Mẫn đã lái xe báo mẫu tới: “Khiết Khiết, thật sự quá tốt, chị không có chuyện gì cả.”

Mặc dù đã sớm biết Khiết Ninh không sao, nhưng thật sự nhìn thấy cô, Tô Mẫn xúc động mà đưa tay ôm lấy cô.

Khiết Ninh bị cô ta siết chặt, cảm giác muốn thở không nổi: “Mẫn Mẫn, đừng kích động.”

Tô Mẫn phát giác được giọng nói của cô có chút không đúng, buông cánh tay ra.

Khiết Ninh há miệng hít thở, sau đó bước lên xe.

“Đúng rồi, chị có quan hệ gì với trợ lý Trần?” Tô Mẫn cố ý hỏi cô.

“Chính là bạn bè, tối hôm qua anh ta đã cứu chị.” Khiết Ninh không dám nói quan hệ của cô với Lưu Hoài Khang cho Tô Mẫn nghe.

“Chắc chắn là Triệu Hồng Ngọc. Khiết Khiết, chị yên tâm, em nhất định sẽ tìm cơ hội báo thù cho chị.” Tô Mẫn nói lời chính nghĩa.

Khiết Ninh cong môi, nở một nụ cười xinh đẹp: “Không cần đâu, ông trời sẽ trừng phạt cô ta.”

Tô Mẫn đi ngồi liếc nhìn cô, từ lúc nào mà cô Khiết có thù tất báo đã tin vào ông trời rồi?

“Đừng nhìn nữa, lái xe về nhà đi.”

Về đến nhà, Khiết Thành cũng đang ở đây.

Chuyện nhỏ xảy ra vào tối hôm qua, cô quên nói với cậu, hai cậu lo lắng cả một đêm. Cô vừa nhận tội vừa tự kiểm điểm, đổ dành cả nửa ngày, Khiết Thành mới bỏ qua cho cô.

Buổi chiều, Khiết Ninh lại đi thăm Hồ Thành Dương một chuyến, chỉ là lần này không may mắn như lần trước, bị người khác theo dõi. Ngày hôm sau liền lên trang đầu, còn bị đăng lên báo.

Trong phòng làm việc Phong Hành, sắc mặt Lưu Hoài Khang u ám, một đôi mắt đen nhánh như bầu trời đêm, lộ ra ánh sáng lạnh thấu xương.

“Đi điều tra đi.” Anh ta cầm tờ báo lên, cười lạnh ném vào trong thùng rác.

Trang bìa chính là một bức ảnh về giới giải trí, mấy dòng chữ lớn đỏ tươi cực kỳ bắt mắt.

“Khiết Ninh bí mật gặp tiểu thối tươi, yêu đương vụng trộm giả giả thật thật.”

Đằng sau là bức ảnh Khiết Ninh lén lút đến biệt thự của Hồ Thành Dương, còn có cảnh hai người nói lời tạm biệt, chỉ có mặt của Hồ Thành Dương là không bị chụp được.

Nụ cười của Khiết Ninh trên tấm ảnh nhẹ nhàng tùy ý, cô rất ít lộ ra nụ cười như vậy ở trước mặt anh.

Tờ báo kia xuất bản không đẹp tí nào, giờ chân đạp một cái, thùng rác bay ra xa, ảnh chụp hoàn toàn rời khỏi tầm mắt, sắc mặt của anh mới tốt hơn một chút.

Lần này lại không biết là ai giờ trò ma quỷ ở sau lưng, bộ phận xã hội của Điền Hoan rất nhanh đã hành động.

Nhưng mà tin tức giống như virus, truyền đi với tốc độ chóng mặt.

Trần Nhạn vẫn đang điều tra, nhưng lần này anh ta ra tay cũng không tìm được người đứng ở phía sau.

“Tổng giám đốc Luru, còn cần tiếp tục điều tra chuyện này không?” Trần Nhạn nói tình hình cụ thể cho Luru Hoài Khang.

Luru Hoài Khang đang cúi đầu xem tài liệu, giống như không có phản ứng gì, nhưng đáy mắt lại xẹt qua tia tàn khốc.

Thủ đoạn lại cao minh như vậy, anh đã có suy nghĩ trong lòng.

Nhớ đến Khiết Ninh trong bệnh viện cố gắng xa cách mình, mà lại chủ động quan tâm tới Hồ Thành Dương, trong mắt lại lạnh lùng hơn.

Xem ra thời gian này là cô sống quá nhàn rồi, còn có thời gian đi quan tâm người không có quan hệ.

“Cậu không cần phải để ý đến chuyện này nữa.” Khóe miệng của anh hơi bĩu một cái, chủ đề đột nhiên thay đổi: “Thông báo cho bên Điền Hoan, sắp xếp lịch trình cho cô ấy dày đặc một chút.”

Cô ấy là ai, không cần nói cũng biết.

Trần Nhạn gật đầu, có chút không hiểu, nhưng vẫn nghe theo dặn dò liên hệ với chị Trình.

Hiệu suất làm việc bên Điền Hoan cực nhanh, trôi qua ngày hôm đó, Khiết Ninh liền bị kết thúc kỳ nghỉ.

Công ty báo cho Tô Mẫn đã sắp xếp cho cô làm người phát ngôn cho một nhãn hàng trang sức, nhất định phải lập tức lên đường đến Tân Thành quay phim.

Danh tiếng của cửa hàng trang sức này cũng không cao trên thế giới, nhưng ở trong nước thì cũng coi như là vang dội, lại thêm vào danh tiếng luôn luôn tốt, là một đại ngôn không tệ.

Người nào có thể ghét tiền, hơn nữa công việc này cũng có thể tránh mặt Luru Hoài Khang, cũng đúng ý với Khiết Ninh, cô thu dọn hành lý đơn giản liền đi khỏi nhà.

Hồ Thành Dương gọi điện thoại cho cô, muốn nói xin lỗi với cô, nhưng lại không may là lúc đó Khiết Ninh đúng lúc trong phòng chụp ảnh cho quảng cáo, nên cũng không nhận điện thoại.

Chờ đến khi cô làm xong cũng đã đến giờ cơm, thấy được tin nhắn của Hồ Thành Dương gửi cho cô, cô trả lời không có việc gì.

Ngôi sao nào trong giới giải trí mà không có tin đồn xấu, huống hồ gì chuyện này cũng không cao gì mấy, căn bản Khiết Ninh cũng không hề để ý.

Bỏ ra thời gian ba ngày, quảng cáo cũng đã quay xong.

Hai người lại vội vàng trở về Đế Đô, nói là đoàn làm phim bên kia muốn nhanh chóng nhập tổ.

Lịch công việc của cô lúc nào lại được sắp xếp dày đặc như vậy?

Tô Mẫn còn đang nhắc nhở bên tai cô, trước đó còn có một buổi lễ trao giải, rồi cái gì cái gì nữa đó.

Khiết Ninh không có tâm trạng nghe, néo néo mi tâm, dùng một tay bịt miệng của cô ta lại: “Mẫn Mẫn đáng yêu của chị, chúng ta có thể nghỉ ngơi đáng hoàng một chút không?”

Tô Mẫn gật gù đầu, cặp mắt vẫn sáng lạn như cũ, giống như điên cuồng.

Khiết Ninh buông tay ra, lấy cái iPad trong tay của cô ta qua, cẩn thận liếc mắt nhìn lịch trình được sắp xếp chi chít, thấy vậy thì cô cau mày: “Em xác định đây đều là công việc của chị?”

“Đúng vậy đó, đều là hoạt động phải chọn lựa tỉ mỉ.”

“Ha ha.” Khiết Ninh mỉm cười nhìn về phía cô ta, ngoài mặt thì cười nhưng bên trong thì không: “Lúc nào mà chị lại trở thành máy kiếm tiền của Điền Hoan vậy?”

“Máy móc cái gì chứ, chị Khiết Khiết phải nghĩ như vậy nè, thừa dịp tuổi còn trẻ thì cố gắng cố gắng, đứng ở vị trí cao, cuộc sống sau này mới tốt hơn, chị phải đầu tư cho tương lai sau này của mình chứ.” Người đại diện nhỏ vung tay nắm lấy, bộ dáng giống như muốn làm một vỏ lớn.

Khiết Ninh vỗ trán, có một người đại diện hết lòng vì mình, hình như cũng không tốt như trong tưởng tượng.

“Chị sợ chị còn chưa leo đến đâu thì đã đột tử rồi.” Thật tình, cuối tuần cũng sắp xếp công việc cho cô, cô cũng không phải là Thập Tam Nương liễu mạng.

Tô Mẫn liếc nhìn cô một cái: “Phi phi, chị đừng có nói lung tung, sau chín giờ tối đều là thời gian tự do của chị. Hơn nữa, chị Khiết Khiết nhìn lịch trình mấy ngày này đi, mỗi cái đều có tác dụng của nó, nhiều người sút đầu nể trán muốn cơ hội như vậy, chúng ta nên cố gắng trân trọng, qua cái thôn này thì không còn cửa hàng đó nữa.”

Cơ hội?

Khiết Ninh nhắm mắt lại, cô thật sự là bận đến nỗi choáng hết cả đầu.

Có người Như Lưu Hoài Khang chống lưng, người của Điền Hoan sao dám nghiêng ép cô, trừ phi...

Trong đầu chợt có suy nghĩ vừa lóe lên, cô đột nhiên cắn môi dưới, ánh sáng trong mắt xoay chuyển.

Chắc chắn là Lưu Hoài Khang giờ trò quý ở phía sau.

Cô lại chọc anh cái gì nữa, đang yên đang lành lại làm vậy với cô.

Suy nghĩ lại, trong ngực Khiết Ninh bốc lên một ngọn lửa giận.

Xoay xoay cổ, vừa đau vừa nhức, đây đều là do người đàn ông đó mang đến.

Khiết Ninh cũng chưa ăn cơm tối, về đến nhà liền gọi điện thoại cho Trần Nhận.

“Kêu Lưu Hoài Khang nghe điện thoại!” Cô nổi giận đùng đùng.

Sau khi có một âm thanh nhỏ xiu vang lên, Khiết Ninh biết Lưu Hoài Khang đã nghe điện thoại, không đợi anh mở miệng, cô giống như pháo đốt mà chất vấn: “Lưu Hoài Khang, anh nói xem, dù sao anh cũng là một nhân vật có mặt mũi, sao anh lại phải lên lút giờ chiều như vậy.”

“Tôi lại trêu chọc anh cái gì nữa, nhất định phải đổi cách để tra tấn tôi à?”

“Đúng, không sai, là tôi dựa vào anh, nhưng tôi cũng có cuộc sống riêng của tôi. Tôi không phải ngay cả quen với bạn bè cũng không được à, ăn một bữa cơm, chuyện gì cũng không hề xảy ra, anh dựa vào cái gì mà lại đối xử với tôi như vậy?” Khiết Ninh suy nghĩ cả một đường, chỉ cảm thấy có thể là Lưu Hoài Khang vì tin đồn của cô với Hồ Thành Dương, nên mới cố ý sắp xếp lịch trình cho cô.

“Vội lại lúc trước anh cũng đã từng hứa hẹn với tôi, chỉ cần tôi ký hợp đồng về với Điền Hoan, tôi sẽ được lựa chọn tài nguyên. Bây giờ lại ngược lại, một đồng đại ngôn lộn xộn đổ lên người tôi, tôi không có thời gian rảnh rồi luôn.”

Cô la oai oái nói một trận, đáng tiếc chỉ đổi lấy ba chữ hờ hững của người đàn ông: “Nói đủ chưa?”

“Chưa đâu!” Giọng nói của Khiết Ninh lại cao hơn vừa nãy: “Tôi biết thủ đoạn của anh lợi hại, tôi cũng không chống đối được anh, nhưng tôi chỉ cần tự do, tôi có quyền kết bạn, trừ phi anh mua một cái đảo để giam tôi lại.”

“À, đề nghị này cũng không tệ.” Người đàn ông bỗng nhiên lên tiếng, trong giọng nói lại có ý suy ngẫm.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Đột nhiên xuất hiện nguy hiểm

Trong lòng Khiết Ninh bỗng giật mình, vô thức nuốt một ngụm nước bọt, có chút chột dạ, không phải là anh ta thật sự làm như vậy chứ.

Cô thật sự là bị tức làm cho lú lẫn rồi, đây không phải là mình tự đào hố chôn mình sao?

Khiết Ninh rất muốn đánh vào cái miệng này của mình: “Anh không có quyền hạn chế tự do của tôi.”

“Cô cũng có năng lực cò kè mặc cả với tôi?” Người đàn ông cười nhẹ hỏi lại.

Lời nói lập tức bị kẹt trong cổ họng, sau một lúc lâu, Khiết Ninh mới cắn răng nhin, tức giận mắg: “Anh... hèn hạ.”

“Cho đến bây giờ, tôi chưa từng nhận mình là người tốt.” Anh trả lời hời hợt.

Khiết Ninh thật sự bó tay rồi, không muốn cùng anh nói thêm một chữ nào, trực tiếp cúp điện thoại.

“Khốn nạn.” Nếu không phải vì em trai, cô đã sớm cao bay xa chạy, ai mà thềm quan tâm anh ta như thế nào.

Đúng là chủ nghĩa tư bản độc ác mà, khối u ác tính của xã hội, sao ông trời không dùng sấm sét đánh anh ta chết đi, cứu vớt một người dân hiền lành đang trong nước sôi lửa bỏng như cô.

Cô ném điện thoại, nhào lên giường, hung hăng đập đầu vào gối mấy lần, xem như là giải tỏa.

Ở đầu dây bên kia, lần đầu tiên Luru Hoài Khang bị cô cúp điện thoại cũng không hề đen mặt, khóe miệng vậy mà lại hơi giương lên.

Lòng bàn tay ma sát với màn hình điện thoại di động, dường như là nghĩ đến chuyện thú vị gì đó, khóe miệng càng cong hơn.

Trần Nhạn giả bộ như không nhìn thấy, gục đầu xuống, thở phào một hơi.

Còn tưởng rằng hai người muốn cãi nhau nữa chứ.

“Thông báo bộ phận thị trường bắt đầu cuộc họp.” Thu lại đường cong nơi khóe miệng, Luru Hoài Khang đứng dậy đi về phía phòng họp.

Trong cuộc họp, các vị quản lý cấp cao cảm thấy tổng giám đốc ngày thường không dễ nói chuyện, bây giờ lại dường như rất dễ nói chuyện.

Mặc dù trong lòng rất bất mãn, nhưng ngày hôm sau, Khiết Ninh cũng không bãi công.

Họp đồng cũng đã ký rồi, không làm thì phải bồi thường phí vi phạm họp đồng, cô cũng không muốn chưa được gì mà đã mất.

Trong lúc nghỉ ngơi, Khiết Ninh mở tài khoản Facebook mà mấy ngày nay chưa hề đăng nhập.

Trước kia, Khiết Ninh cũng chẳng muốn chơi Facebook, từ khi Tô Mẫn làm người đại diện của cô, cô ta vậy mà lại yêu cầu cô hai ba ngày phải đăng tin lên Facebook, nói là để duy trì sự yêu thích của người hâm mộ.

Đây là thao tác gì đây?

Cặp mắt của Khiết Ninh trừng to, phát hiện fan hâm mộ trên Facebook của cô vậy mà lại vượt qua hai triệu.

“Mẫn Mẫn, fan hâm mộ trên Facebook của chị tăng thật nhiều.”

Tô Mẫn nghe như vậy thì cũng mở điện thoại lên, mừng rỡ nói: “Có thể là chị sắp hot rồi đó.”

Khiết Ninh lướt nhìn vào một bình luận lên top: “Em chắc chắn?”

“Cút khỏi ngành giải trí đi, bởi vì có người như cô ta nên mới khiến ngành giải trí dơ bẩn.”

Tô Mẫn lập tức nâng mặt lên: “Cô ta đây là ghen ghét chị.”

Khiết Ninh không thể phủ nhận, tắt giao diện Facebook.

Lúc này, hệ thống lại thông báo có người theo dõi cô.

Cô tùy ý mở lên nhìn một cái, chú ý tên Facebook, vậy mà lại là tên Luru Hoài Khang.

Sẽ không thật sự là người đàn ông kia đó chứ? Khiết Ninh hoàn toàn có cảm giác bị giám sát.

Giống như là phát hiện bí mật khó lường nào đó, cô xoa cằm cẩn thận nghiên cứu tài khoản này.

Đáng tiếc là tài khoản này chỉ theo dõi ba người, tư liệu cũng rất đơn giản, cũng không có dấu tick chứng nhận.

Cuối cùng, Khiết Ninh đưa ra kết luận, không phải là Luru Hoài Khang.

Đề chuyện này sau đầu, Khiết Ninh tiếp tục công việc, lúc sắp hoàn thành, Trần Nhạn lại gọi điện thoại đến cho cô.

“Cô Khiết, tôi chờ cô ở bên ngoài.”

Khiết Ninh nhăn mày, muốn tới đón cô, sao lại không thông báo với cô cô một tiếng.

“Luru Hoài Khang muốn gặp tôi?” Cô đây là biết rõ mà còn cố hỏi.

“Vâng, tổng giám đốc Luru đã dặn dò tôi đến đón cô về Lê Viên.”

Ai mà thêm đi đến đó chứ, đương nhiên Khiết Ninh cũng không thể nói câu này ra khỏi miệng: “Chờ một lát.”

Liếc mắt nhìn Tô Mẫn ở bên cạnh, cô phải phí nhiều công sức mới nghĩ ra được một cái cớ lừa cô ta mà rời đi.

Sau khi đi ra ngoài, Khiết Ninh vừa nhìn liền thấy được xe của Trần Nhạn.

Trên đường đi, ngay cả một câu cô cũng không nói với Trần Nhạn, nghe theo dặn dò của Tô Mẫn, cô đăng tin lên Facebook.

“Tĩnh tĩnh.”

Bên tai truyền đến âm thanh thông báo quen thuộc, Khiết Ninh còn tưởng là điện thoại của mình, nhìn một hồi, kết quả là không phải.

Cô ngẩng đầu lên, đúng lúc phát hiện màn hình điện thoại của Trần Nhạn sáng lên, phía trên chính là thông báo đầu tiên. Khiết Ninh cẩn thận nhìn lên, không phải là trạng thái lúc này mà cô mới đăng ư?

Về mặt Khiết Ninh có chút quái dị, Trần Nhạn có tài khoản Facebook, đồng thời cũng theo dõi cô.

Tài khoản mà lúc này cô phát hiện sẽ không phải thật sự là Luru Hoài Khang đi!

Khiết Ninh không kiềm chế bản thân được, hỏi anh ta: “Anh có chơi Facebook hả?”

Trần Nhạn lắc đầu: “Ngẫu nhiên coi một chút thôi.” Chủ yếu là xem trạng thái của cô, trong lòng của anh ta thầm nghĩ.

Khiết Ninh muốn hỏi là có phải Luru Hoài Khang cũng chơi, nhưng mà cô lại không hỏi.

Anh ta có dùng hay không thì mắc mớ gì tới cô, nhưng trước đó thì cô cũng đã chú ý đến tài khoản có tên là Luru Hoài Khang.

Cô lại mở Facebook ra lần nữa, nhấn vào cái tài khoản kia, ngạc nhiên phát hiện đây không phải là một tài khoản chết, mà còn thích trạng thái cô mới đăng lên.

À, vậy chắc là một tên giả mạo, Khiết Ninh dứt khoát suy nghĩ lạc quan.

Rất nhanh đã đến Lê Viên, thật trùng hợp, Luru Hoài Khang cũng vừa mới trở về, Khiết Ninh gặp anh ở cửa ra vào.

Trần Nhạn đi khỏi, Khiết Ninh đi theo sau lưng Luru Hoài Khang vào trong biệt thự.

Luru Hoài Khang vào phòng bếp rót nước uống, Khiết Ninh đi lên lầu chuẩn bị tắm rửa.

Đi được nửa đường, ánh mắt của cô vô tình quét đến cửa sổ sát đất, phát hiện nơi đó vậy mà đột nhiên lại xuất hiện một cái bóng đen.

Cô bị dọa đến nín thở, bàn tay nắm chặt lại, rồi tầm mắt đi, cố gắng bình tĩnh bước xuống lầu.

Thị lực của cô luôn luôn tốt, chắc chắn ở sau cửa sổ sát đất có một người đang trốn.

Trên mặt duy trì vẻ bình thường, cô nháy mắt nãy cái về phía Luru Hoài Khang, làm nũng nói: “Luru Hoài Khang, em muốn uống sữa bò nóng.”

Cô vừa nói vừa âm thầm quan sát cửa sổ sát đất.

Đúng vào lúc này, bóng đen kia đột nhiên lại nhúc nhích, một cái đồ vật đen xì nhắm thẳng vào Luru Hoài Khang.

Khiết Ninh lập tức sợ hãi la lớn: “Luru Hoài Khang!”

Cô hét lên một tiếng nhào về phía Luru Hoài Khang.

“Đừng!” Một tiếng sấm vang lên, đau nhức kịch liệt truyền đến.

Động tác của cô cứng đờ, thân thể ngã xuống mặt đất.

“Khiết Ninh.” Luru Hoài Khang ném ly sữa bò trên tay, lập tức ôm lấy cô tránh vào trong phòng bếp, lấy điện thoại di động ra gọi cho cảnh sát.

Kéo một ngăn tủ trong phòng bếp ra, bên trong có một cái góc tối nhỏ, lấy ra một cây súng lục.

“Chờ tôi.” Anh cúi thấp thân thể xuống, đi đến gần cánh cửa.

Khiết Ninh phải dốc hết sức lực toàn thân mới kéo được ống tay áo của anh: “Nguy... hiểm...”

Cô không muốn cho anh đi.

Trong phòng khách vang lên tiếng bước chân, người đó đang đi về phía phòng bếp.

“Đừng nói chuyện, cố gắng chịu đựng đi.” Lúc này, giọng nói của anh lại dịu dàng khác thường.

Đau đớn như xé rách khiến tinh thần của Khiết Ninh càng ngày càng suy yếu, cô không can thiệp được hành động của Luru Hoài Khang, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh đi qua đó, tầm nhìn càng mờ hồ hơn, sau đó hoàn toàn mất đi tri giác.

Luru Hoài Khang biết anh nhất định phải nhanh chóng giải quyết người ở bên ngoài, sau đó đưa một đến bệnh viện. Mặc dù một phát súng vừa nãy không trúng vào vị trí quan trọng, nhưng mất máu quá nhiều cũng sẽ gây nguy hiểm cho tính mạng.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Luru Hoài Khang đã đi đến cửa.

Tiếng bước chân ở bên ngoài đột nhiên dừng lại, lông mày của anh nhíu một cái, thân thể bỗng nhiên tránh sang hướng bên cạnh.

Một viên đạn bay xuyên qua cửa phòng bếp, trực tiếp đập vào tấm tường đối diện.

Sau đó lại từng viên từng viên liên tiếp.

Chợt, lại dừng lại.

Luru Hoài Khang nhận ra được cái gì đó, nhanh chóng lùi về sau, chỉ nghe oành một tiếng, cửa phòng vậy mà bị nổ tung.

Luru Hoài Khang lăn một vòng trên mặt đất, nhanh chóng xoay người nổ súng về phía cửa.

Ở cửa không có ai.

Anh không dám chớp mắt một cái, lùi về sau ngăn ở trước người Khiết Ninh.

“Đừng!” Một cánh tay duỗi ra từ bên cạnh, nổ súng về phía anh.

Nếu như anh né tránh, có thể Khiết Ninh sẽ trúng đạn lần nữa.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, anh nhanh chóng ôm eo Khiết Ninh tránh về phía bên cạnh.

Tiếng xé gió vang lên bên tai, viên đạn kia xẹt qua bên tai anh, trúng vào cạnh bàn.

Nhưng vào lúc này, người ở bên ngoài lại tiến đến lần nữa, không đợi Luru Hoài Khang kịp phản ứng.

Trên mặt đất có một vật hình tròn lăn tới, tỏ ra khói trắng nồng đặc.

Luru Hoài Khang vô ý hút mạnh một ngụm, chợt cảm thấy đầu óc sáo choáng văng hoa mất.

Vì để duy trì sự tỉnh táo, anh vậy mà lại nhắm họng súng vào mình.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Ngâm đồng ý

Trong mắt loé lên ánh sáng ngoan độc, không hề do dự, đưa tay bóp cò.

Viên đạn xâm nhập vào thân thể, đau đớn kịch liệt làm anh tỉnh táo trong nháy mắt.

Người kia không ngờ rằng Luru Hoài Khang còn có thể ra tay độc ác với mình như vậy, vốn định chờ anh ngất xỉu sẽ tiến lên hành động.

Nhưng hẳn ta đã bỏ lỡ cơ hội, bên ngoài tìm đến tiếng còi cảnh sát.

Cửa biệt thự bị phá tan, hẳn ta vội vàng rời khỏi phòng bếp chạy lên lầu hai, trực tiếp nhảy xuống từ cửa sổ, thừa dịp bóng tối mà trốn bên cạnh một gốc cây rậm rạp.

“Thất bại rồi.” Một lát sau, giọng nói yếu ớt khàn khàn như vệt vang lên trong bóng đêm.

Trần Nhạn dẫn theo người của cục cảnh sát xông vào biệt thự, nhanh chóng tìm thấy được Luru Hoài Khang.

“Tổng giám đốc Luru, cậu không sao chứ?”

Luru Hoài Khang cũng không lo lắng vết thương trên người mình, giọng nói có chút vội vàng: “Mau đưa Khiết Ninh đến bệnh viện.”

Trần Nhạn nhìn thấy Khiết Ninh đang suy yếu trên mặt đất, vội vàng la to: “Nhanh lên, đưa cô ấy lên xe cứu thương.”

“Cảnh sát Trương, xin anh giữ kín bí mật chuyện ngày hôm nay, chuyện trong gia tộc, nếu như lộ ra ánh sáng sẽ thu hút chú ý của công chúng, tin đồn truyền xa cũng khó mà sửa lại được.”

Cảnh sát Trương hiểu rõ, gật đầu: “Trợ lý Trần, anh cứ yên tâm về chuyện này.”

Người của cục cảnh sát bắt đầu thu thập chứng cứ trong biệt thự, mặc dù Luru Hoài Khang tự bắn mình một phát súng, nhưng bị thương cũng không nặng.

Chỉ là thành phần bên trong bom khói mà người kia thả ra quả thật lợi hại, sau khi thoát khỏi nguy hiểm, Luru Hoài Khang cố gắng duy trì sự tỉnh táo, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không được, vừa lên xe cứu thương liền ngất xỉu.

Trần Nhạn tai mắt lanh lẹ đỡ lấy anh: “Bác sĩ, ông mau nhìn vết thương của tổng giám đốc Lục.”

Bác sĩ liếc mắt nhìn Luru Hoài Khang, tiếp tục cầm máu cho Khiết Ninh: “Cậu ấy vẫn còn ổn, cậu không cần quá lo lắng đâu.”

Cái gì mà vẫn ổn chứ, đều đã té xỉu rồi.

Sắc mặt Trần Nhạn lạnh lùng, ai lại có gan lớn như vậy dám chạy đến Lê Viên ám sát tổng giám đốc Lục.

Đi theo bên người của anh nhiều năm như vậy rồi, đây vẫn là lần đầu tiên vượt tầm kiểm soát.

Tạm thời Trần Nhạn không có manh mối gì, chỉ có thể chờ người bên cục cảnh sát.

Đến bệnh viện, Khiết Ninh và Luru Hoài Khang đều được đưa vào phòng phẫu thuật, vết thương của bọn họ đều là do súng gây ra, cần phải phẫu thuật để gấp đạn ra.

“Không ổn rồi, bệnh nhân có nhóm máu hiếm?” Y tá làm kiểm tra máu cho Khiết Ninh: “Trong bệnh viện đã không còn lượng máu dự trữ nữa.”

Khiết Ninh mất máu quá nhiều, nhất định phải truyền máu, nếu không rất có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

“Anh nhanh chóng liên lạc với người nhà của người bị thương đi.”

Chuyện này xảy ra quá đột ngột, Trần Nhạn đi đâu để tìm được người có nhóm máu phù hợp.

Lúc này, Luru Hoài Khang đã tỉnh dậy, Trần Nhạn nói tình hình của Khiết Ninh cho Luru Hoài Khang nghe.

Vết thương của anh không nặng, chỉ cần gấp viên đạn ra, băng bó miệng vết thương lại là được rồi.

Nhóm máu của Khiết Ninh là nhóm máu hiếm, rất khó tìm được người hiến máu, cách nhanh nhất bây giờ là tìm Cố Thi Anh.

Mây nhăn lại, Luru Hoài Khang cũng không để cho Trần Nhạn liên hệ với cô ta.

Chợt nhớ đến Khiết Thành là em trai ruột của Khiết Ninh, nói không chừng là có nhóm máu giống nhau.

“Trần Nhạn, gọi điện thoại cho Khiết Thành, để cậu ta lập tức đến bệnh viện.”

“Vâng, tôi lập tức gọi điện thoại cho cậu ấy.”

Đang ngồi học trong lớp, Khiết Thành nghiêm túc nghe giảng bài, nhìn thấy một số điện thoại lạ, cũng không để ý đến.

Ai ngờ điện thoại cứ một mực vang lên, muốn không để ý cũng không được.

Cậu chỉ có thể cúi người, lén lút nghe điện thoại: “A lô, xin chào, là ai vậy?”

Trần Nhạn nói ngắn gọn nhanh chóng: “Khiết Thành, chị của cậu đang ở bệnh viện Thiên Cầm, cậu đến đây ngay lập tức đi.”

“Phải nhanh chóng.” Nói xong, Trần Nhạn cúp điện thoại, lập tức tìm những người khác hỗ trợ, hi vọng có thể nhanh chóng tìm được một người hiến máu khác.

Khiết Thành không hiểu cứ nhìn chăm chăm điện thoại, cảm thấy đây có thể là cuộc gọi lừa gạt.

Nhưng trong lòng mơ hồ lại có cảm giác xấu, liền gọi điện thoại cho Khiết Ninh, cô cũng không có nhận.

“Có chuyện gì xảy ra vậy chứ?” Cậu lẩm bẩm nhủ mày, liên tục gọi bốn lần, vẫn không có ai bắt máy.

Lần này, Khiết Thành cảm thấy hoảng hốt, không hề do dự mà đứng dậy xông ra khỏi phòng học.

Cố Thi Anh sớm đã phát hiện được sự khác thường của Khiết Thành, cô gọi cậu: “Khiết Thành, cậu làm gì vậy, đi đâu vậy?”

Khiết Thành cũng không quay đầu lại.

Cố Thi Anh cũng không còn tâm tư học, ném sách giáo khoa, đuổi theo cậu.

“Khiết Thành, cậu đứng lại đó cho tớ, Khiết Thành.” Sau khi ra ngoài, Khiết Thành chặn một chiếc xe taxi chạy đến bệnh viện.

Cố Thi Anh tranh thủ thời gian lái xe đuổi theo, hai người một trước một sau, chỉ mất mấy phút đã chạy tới bệnh viện.

Khiết Thành lập tức gọi điện thoại cho Trần Nhạn: “Chị của tôi ở đâu? Tôi đến bệnh viện rồi.”

“Khiết Thành!” Cố Thi Anh đuổi theo, đánh vào bả vai của cậu một cái rồi nói: “Cậu chạy cái gì chứ, xảy ra chuyện gì vậy?”

Khiết Thành cũng không có tâm trạng giải thích, nhìn quanh bốn phía.

Trần Nhạn bước ra từ một lối đi nhỏ, vừa nhìn thấy Cố Thi Anh, lông mày anh ta nhíu chặt lại, kiên quyết không thể để cô ta biết có chuyện gì xảy ra.

Vốn còn đang muốn tìm cớ, ai ngờ sau khi anh ta bước đến, Cố Thi Anh lại giả bộ như không biết anh ta: “Người này là ai vậy?”

Khiết Thành lắc đầu, nhưng nhìn ra người báo cho cậu biết Khiết Ninh xảy ra chuyện chính là anh ta: “Chị của tôi đâu?”

Khiết Thành lộ ra vẻ bình tĩnh: “Cô Khiết xảy ra tai nạn xe, tôi đi ngang qua vừa lúc gặp phải. Bác sĩ nói mất máu quá nhiều, cần phải truyền máu, nhưng nhóm máu của cô ấy là máu hiếm, cho nên tôi chỉ có thể liên lạc với cậu.”

“Được, vậy thì lấy máu của tôi đi.” Khiết Thành không chút do dự vén tay áo lên.

Trần Nhạn ngăn cậu lại, giải thích: “Cậu phải đi làm kiểm tra nhóm máu với y tá trước.”

Thấy Khiết Thành lo lắng cho chị của cậu như vậy, Cố Thi Anh không khỏi hỏi: “Nhóm máu của chị cậu là nhóm máu gì?”

Y tá ở bên cạnh mở miệng trước: “Nhóm máu RH âm tính.”

Ánh mắt của Cố Thi Anh lập tức sáng rõ, cô còn đang suy nghĩ làm sao để tăng thêm tình cảm với Khiết Thành, một cơ hội tốt như vậy lại bày ra trước mắt: “Máu của tôi chính là nhóm máu này.”

“Thật hả.” Khiết Thành vui mừng nắm chặt bả vai của cô ta.

Cố Thi Anh khẳng định gật đầu: “Lấy máu của tôi đi.”

Biết tình trạng cơ thể của Cố Thi Anh, Trần Nhạn nháy mắt ra hiệu muốn ngăn cản cô ta, lại bị cô ta trừng mắt hung dữ.

Không đợi anh ta kịp phản ứng ảnh, cô ta liền dắt Khiết Thành đi theo y tá.

Trần Nhạn vội vàng đến báo cáo tình hình với Lưu Hoài Khang.

“Cô Cố nhất định phải đi hiến máu.” Trần Nhạn biểu thị rằng mình đã cố hết sức rồi.

Trần Nhạn còn tưởng rằng hai sẽ đau lòng, kết quả Anh cũng chẳng hề nói gì.

Trong phòng hiến máu, sắc mặt Cố Thi Anh nhăn nhó, cô là người tùy hứng, tính tình cũng không yếu đuối, nhưng sợ nhất là đau đớn.

Khiết Thành thấy có lỗi đứng ở một bên, tùy ý để cô ta nắm lấy cánh tay: “Thi Anh, lần này thật sự cảm ơn cậu.”

Cố Thi Anh nháy mắt mấy cái: “Nếu như cậu thực sự muốn cảm ơn tớ, vậy đồng ý hẹn hò với tớ đi.”

Sắc mặt Khiết Thành đỏ ửng, sau một lúc lâu, giống như đã rất quyết tâm, chậm chạp gật đầu.

Trong mắt lóe lên ánh sáng thành công, Cố Thi Anh thật sự muốn cảm ơn chị gái còn chưa hề gặp mặt này.

Sau khi được truyền máu, sắc mặt Khiết Ninh đã tốt hơn nhiều.

Thân thể của Cố Thi Anh vốn không giống người thường, hiến máu xong nên nằm trong một phòng khác để nghỉ ngơi, lúc đầu còn muốn cùng Khiết Thành đi thăm chị của cậu, nào biết Trương Bội Bình cứ gọi điện thoại thúc giục cô về nhà, giống như có chuyện gì quan trọng lắm.

“Biết rồi biết rồi, bây giờ con về đây.” Mấy ngày nay cô lén lút đi cùng với Khiết Thành, nếu như bị mẹ cô phát hiện ra cái gì, như vậy rất khó xử lý, Cố Thi Anh cho rằng cô vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời một chút mới tốt.

Lúc đi ra cửa, đụng phải Trần Nhạ đang tìm Khiết Thành.

Lúc hai người thoáng gặp nhau, cô ta hơi ngừng bước chân, nhỏ giọng cảnh cáo: “Anh không được nói chuyện này với anh Hoài Khang và người nhà của tôi.”

Trần Nhạ lườm cô một cái, còn cần phải nói à, tổng giám đốc Lục đã biết rồi, mà còn âm thầm đồng ý nữa kia.

Trong phòng bệnh, Lưu Hoài Khang yên tĩnh ngồi bên giường, Khiết Ninh vẫn còn chưa tỉnh.

Đây là lần thứ ba cô vào bệnh viện trong tháng này.

Nhìn gương mặt tái nhợt như cũ, trong lòng anh không hiểu sao lại hơi đau đớn.

Trước mắt lại xuất hiện bộ dáng cô không màng nguy hiểm mà che chở trước người mình, trái tim cứng rắn như bức tường dường như xuất hiện một vết nứt nhỏ xíu.

“Tổng giám đốc Lục, bên phía cảnh sát gửi tin tức tới.” Trần Nhạ đẩy cửa đi vào.

Lưu Hoài Khang thu về mặt lúc này lại, xoay người ra hiệu cho anh ta nói tiếp.

“Ám sát cậu chính là một tội phạm giết người đang lẩn trốn, tên là La Thông.”

Ánh mắt anh chợt lóe, khóe miệng Lưu Hoài Khang lạnh lùng câu lên: “Tôi biết rồi.”

Nhanh như vậy, đã có người không an phận mà ra tay?

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chăm sóc cô

“Vậy tiếp theo...” Trần Nhạ do dự hỏi.

Lưu Hoài Khang nheo mắt lại: “Cậu cũng không cần phải để ý đến chuyện này nữa, giao cho Rain đi.”

Trần Nhạ cũng không hỏi nhiều nữa: “Cô Cố đã rời khỏi bệnh viện rồi, Cô ấy không biết người cần truyền máu là cô Khiết, hơn nữa hình như cô ấy cũng quen thân với Khiết Thành.”

Dù sao Cố Thi Anh cũng là vợ chưa cưới trên danh nghĩa của Lưu Hoài Khang, nếu như ở cùng một chỗ với Khiết Thành, đến lúc đó lại không biết sẽ gây ra chuyện phiền phức gì.

Sao Lưu Hoài Khang có thể không nghe ra ý tứ trong lời nói của anh ta, sắc mặt của anh vẫn bình thản, ánh mắt quay lại trên người Khiết Ninh, chỉ hờ hững ừ một cái.

Hình như anh cũng không quan tâm, đã như vậy thì Trần Nhạ cũng lười phải chú ý, đi ra khỏi phòng bệnh.

Phòng bệnh lại lâm vào im lặng một lần nữa, Luru Hoài Khang đứng dậy, giúp Khiết Ninh dịch góc chăn bị lệch, cũng đi ra ngoài.

Mấy tiếng sau, Khiết Ninh mới tỉnh dậy.

Lọt vào trong tầm mắt của cô chính là khuôn mặt đẹp trai non nớt của Khiết Thành.

“Chị, cuối cùng chị cũng tỉnh rồi!” Khiết Thành vui mừng nắm chặt tay của cô.

Trong đầu của Khiết Ninh đầy hình bóng Luru Hoài Khang Cầm súng đi ra ngoài, anh ta đâu rồi?

Có phải là đã xảy ra chuyện gì không! Tên trộm đó hung hãn như vậy, không, sẽ không đâu, Luru Hoài Khang là ai chứ, anh ta chính là một người gây họa, tuyệt đối không bị gì dễ như vậy được.

Mặc dù cô tự an ủi trong lòng, nhưng giống như có một tảng đá lớn đang đè ở ngực của cô, có chút không thở nổi, cộng thêm sắc mặt không tốt của cô, Khiết Thành lo lắng xoay người chạy đi tìm y tá.

Trong lòng cô có nhiều suy nghĩ hỗn loạn, ngay cả một giây cũng không yên tĩnh được.

Khiết Ninh vén chăn ra muốn xuống giường, lúc này cửa phòng bệnh bị người khác đẩy ra, bóng dáng một người đàn ông cao lớn đập vào mắt của cô.

“Luru Hoài Khang, anh không sao!” Giọng nói của cô lập tức trở nên trong trẻo, rõ ràng còn kèm theo mừng rỡ.

Lúc đầu, Luru Hoài Khang ở bên phòng bệnh bên cạnh xử lý công việc, nghe âm thanh của Khiết Thành ở bên ngoài, biết cô đã tỉnh, cho nên tới nhìn cô một chút.

“Ừm.” Ánh mắt của anh roi thẳng trên người cô, trông mắt đen nhánh sâu thẳm để người khác khó mà không chú ý được: “Đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Anh đây là đang quan tâm cô sao?

Trái tim Khiết Ninh không hiểu sao lại dao động, nhưng mà cô vì anh nên mới bị thương, anh quan tâm cô một câu cũng không có gì lạ lùng.

Cô hơi mờ mắt lặng lẽ đánh giá anh, sắc mặt hồng hào, mặc dù trên người quần băng vải nhưng nhìn anh đi lại tự nhiên như vậy, chắc là không có chuyện gì.

Cuối cùng cô cũng thả lỏng, nhưng vẫn hỏi một câu: “Vết thương của anh không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Luru Hoài Khang trả lời, chủ động rót cho cô ly nước, đưa đến bên miệng cô.

Bởi vì thời gian dài không uống nước, môi của cô trở nên khô khốc.

Khiết Ninh hơi sững sốt một chút, thấy được quan tâm mà sợ.

Cô giật giật cánh tay, bị đau nên nhúu mày một cái.

Luru Hoài Khang nhìn theo, ánh mắt tối sầm, lắc lắc ly nước ra lệnh: “Uống đi.”

Khiết Ninh nhếch nhếch môi, nhìn chằm chằm ly nước, sau đó máy móc hé miệng.

Luru Hoài Khang phối hợp với cô, cho cô uống nước.

“Ừc...” Sau đó, bụng của cô kêu lên một tiếng

Khiết Ninh xấu hổ gục đầu xuống, giữa trưa vốn cũng không ăn nhiều, ban đêm còn xảy ra chuyện như vậy, bây giờ bụng của cô đã rỗng tuếch từ lâu.

“Còn muốn uống không?” Giọng nói của anh cũng không khác bình thường là bao, nhưng nếu cẩn thận nghe kỹ thì có thể nghe ra một chút gì đó dịu dàng.

Khiết Ninh lắc đầu, trong bụng cũng không có một chút đồ ăn gì, lại uống nước nữa cũng chỉ đói hơn.

Luru Hoài Khang bỏ ly nước xuống, đứng dậy, cũng không nói thêm gì liền đi ra khỏi phòng.

Cứ thế mà đi à?

Không biết tại sao Khiết Ninh lại hơi thất vọng.

Khiết Thành vừa kêu bác sĩ đến, đúng lúc gặp Luru Hoài Khang đi ra từ phòng bệnh: “Cho hỏi anh là?”

Đây là lần thứ nhất cậu gặp Luru Hoài Khang, bình thường cậu cũng không thích xem tin tức, cũng không hiểu rõ về giới kinh doanh cho lắm, cho nên

ngay cả Luru Hoài Khang rất nổi tiếng trong giới thượng lưu, cậu cũng không hề biết.

Luru Hoài Khang há to miệng, vốn định trả lời nhưng đột nhiên lại ngừng lại, anh bỗng nhiên có chút tò mò Khiết Ninh sẽ giới thiệu anh như thế nào.

“Ông chủ của Trần Nhạn.”

“A, là anh à, thật sự rất cảm ơn anh đã cứu chị của tôi.” Trần Nhạn giả vờ là tai nạn xe cộ, để Luru Hoài Khang trở thành ân nhân cứu mạng của Khiết Ninh.

Luru Hoài Khang không thể phủ nhận, nhẹ nhàng bắt tay của cậu.

Khiết Thành lo lắng cho sức khỏe của Khiết Ninh, cũng không nói thêm gì, đi theo bác sĩ và y tá vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, Khiết Ninh căng thẳng nhìn chằm chằm vào cửa.

Cô nghe được âm thanh của Khiết Thành, Luru Hoài Khang vừa mới đi ra ngoài, nhất định bọn họ đã gặp nhau. Nếu như Khiết Thành hỏi quan hệ của cô với Luru Hoài Khang, cô có nên nói cho cậu biết hay không đây.

Trong lòng cô cực kì xoắn xuyết, sắc mặt của cô lại càng kém hơn.

Sau khi Khiết Thành bước vào liền trông chừng ở bên giường, cứ nhìn thẳng vào bác sĩ.

“Người bệnh khôi phục cũng không tệ, nhưng đừng lộn xộn để tránh đụng tới vết thương. Mặt khác, cũng phải chú ý đến thức ăn, tốt nhất là ăn cái gì thanh đạm một chút.” Bác sĩ nghiêng người căn dặn Khiết Thành.

Khiết Ninh cũng muốn biết tình trạng vết thương của Luru Hoài Khang, lúc đầu cô chỉ thắc mắc trong lòng, ai ngờ vừa nghĩ đó mà lời nói đã thoát ra khỏi miệng: “Tổng giám đốc Lục vẫn ổn chứ?”

Bác sĩ mỉm cười: “Cô yên tâm, vết thương của cậu ấy chỉ là vết thương nhỏ”.

Nhận được câu trả lời của bác sĩ, tảng đá trong lòng cô mới tính là hoàn toàn buông xuống.

“Chị, chị nghỉ ngơi cho thật tốt, em đi mua chút đồ ăn cho chị.” Khiết Thành cũng đã yên tâm hơn, dặn dò một câu rồi đứng dậy.

Đúng lúc này, Luru Hoài Khang mới vừa đi đã quay trở lại, trong tay còn cầm một cái túi.

“Mua chút đồ ăn cho hai người.” Sau khi anh đi vào, đặt cái túi lên cạnh bàn.

Khiết Thành giúp đỡ dựng cái bàn lên: “Cảm ơn anh.”

Luru Hoài Khang lườm Khiết Ninh một cái: “Nên làm mà.”

Cái gì mà nên làm chứ! Đáy mắt Khiết Ninh xẹt qua một tia bối rối, người đàn ông này đang giờ trò quỷ cái gì vậy, chẳng lẽ anh muốn để Khiết Thành biết quan hệ của bọn họ hay sao.

Vậy Khiết Thành sẽ nhìn cô như thế nào đây!

“Tổng giám đốc Lục, thật sự làm phiền anh rồi.” Khiết Thành cố ý dùng giọng điệu xa cách.

Luru Hoài Khang hết lần này đến lần khác lại trả lời một câu: “Không phiền phức.”

Ánh mắt của Khiết Thành đảo qua hai người, luôn cảm thấy bầu không khí có chút lạ, nhưng kỳ quái là làm sao cũng không nói ra được.

“Chị, chị ăn chút cháo đi.” Khiết Thành đưa cháo đến trước mặt Khiết Ninh, lại nâng độ cao của giường lên cho cô.

Khiết Ninh thật sự rất đói bụng, nghe mùi gạo thơm phức, nuốt một ngụm nước bọt, thử đưa tay ra.

Khoảng Cách của vết thương rất gần tay, trước đó cô lại vùng vẫy trên mặt đất một hồi, vừa kéo một cái là cánh tay liền đau nhức.

Mặc dù muốn ra vẻ như không có chuyện gì, nhưng cô vẫn nhịn không được mà nhăn mày.

Khiết Thành cũng không hề phát hiện ra.

Luru Hoài Khang lại trực tiếp ngồi xuống mép giường, cầm lấy muỗng khuấy khuấy cháo, múc một muỗng ở mặt trên, đưa đến khóe miệng Khiết Ninh.

Thân thể Khiết Ninh lập tức cứng đờ, giống y như một khúc gỗ.

Rốt cuộc là anh ta muốn làm gì vậy chứ! Không thấy Khiết Thành đang nhìn anh và cô sao?

“Không đói bụng à?” Luru Hoài Khang nhú mày, đối mặt với cô.

Đói chứ, nhưng cô lại bị hành động khác thường của anh hù dọa một phen, cũng không sợ có đau hay không, đưa tay liền muốn lấy miếng.

Nhưng động tác của Luru Hoài Khang nhanh hơn cô, thấp giọng nói với cô: “Đừng nhúc nhích.”

Trong ánh mắt đầy cảnh cáo.

Khiết Ninh không thể không dừng lại, hé miệng, hung hăng cắn miếng.

Luru Hoài Khang rút miếng ra.

“Khiết Thành, vết thương của chị hơi đau, em đến dứt chị đi.”

Nào ngờ Khiết Thành lại trực tiếp ném một câu: “Chị, em đau bụng, em đi nhà vệ sinh trước đây.”

Sau đó chạy ra ngoài như một làn khói.

Khiết Ninh thở gấp một hơi, hung hăng sắc một cái, mém chút nữa là phun ngum cháo mới vừa nuốt ra ngoài.

Luru Hoài Khang tốt bụng vuốt lưng cho cô, cô lại đẩy tay anh ra lần nữa, nhú mày chất vấn: “Luru Hoài Khang, cuối cùng là anh đang có ý gì?”

Luru Hoài Khang mặt không đổi sắc, nhún nhún mày, lại múc một miếng cháo đưa đến bên miệng cô: “Chăm sóc cô.”

Khiết Ninh cười lạnh, trực tiếp ra lệnh đuổi khách: “Tôi không cần, anh đi nhanh đi.”

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Sự quan tâm của anh

Nhiệt độ xung quanh giảm xuống trong tức khắc.

Ánh mắt của người đàn ông thay đổi, lạnh lùng gọi tên của cô: “Khiết Ninh.”

Khiết Ninh vội vàng rời tầm mắt đi, nhưng giọng nói vẫn không tốt như cũ: “Tôi có người chăm sóc rồi, không làm phiền tổng giám đốc Lục, ngài vẫn nên đi chăm sóc người cần chăm sóc đi.”

Luru Hoài Khang cười lạnh: “Cô muốn nói cái gì?”

Khiết Ninh không tin là anh không hiểu ý của cô, giễu cợt nói: “Nếu như không phải là tối hôm qua tôi chặn đạn cho tổng giám đốc Lục, chắc là tổng giám đốc cũng không đối xử với tôi bằng con mắt khác đi.”

Sắc mặt Luru Hoài Khang càng lạnh lùng hơn.

Không đợi anh mở miệng, Khiết Ninh lại cười nói tiếp: “Chắc là tổng giám đốc Lục cũng hiểu rõ tôi là loại người gì, muốn đền bù cho tôi, vậy cứ trực tiếp ra giá đi, hai trăm bốn mươi tỷ thì sao?”

Gương mặt tái nhợt mang theo một nụ cười xinh đẹp, mạng sống của anh cũng còn đáng tiền hơn hai trăm bốn mươi tỷ.

Khiết Ninh biết sở dĩ Luru Hoài Khang có mặt ở đây, cũng chỉ là vì chút áy náy kia mà thôi.

Cô không thể hiểu rõ quan hệ của hai người, nhưng sau khi nói ra lời này, trong lòng vẫn có cảm giác buồn bực.

Luru Hoài Khang đã khôi phục về lạnh lùng bình thường, bỗng nhiên ngồi ở mép giường, nâng cằm của cô lên: “Không tồi, còn rất tự giác hiểu bản thân.”

Trái tim của Khiết Ninh tự nhiên lại nhảy một cái, muốn lắc đầu thoát khỏi trói buộc của anh.

Cũng không đợi cô kịp phản ứng, người đàn ông vậy mà lại cúi đầu xuống hung hăng cắn cô.

Cô tròn to mắt, bả vai bị đè chặt lại, căn bản cũng không phản kháng được.

Sức lực của người đàn ông quá lớn, rất nhanh, cô liền nếm được một mùi tanh.

“Ồ ô.” Cô kêu lên.

Lưu Hoài Khang cũng không hề buông ra, ngược lại càng dùng sức thêm.

Cánh môi đau rất, giống như ngâm trong ớt nóng.

Mấy phút sau anh mới buông ra.

Khiết Ninh tức giận trừng mắt nhìn anh: “Anh đối xử với người đã cứu mạng mình như vậy hả?”

Như vậy thì làm sao cô gặp người khác được.

Lưu Hoài Khang lại siết chặt cầm của cô một lần nữa, từ trên cao nhìn xuống: “Đừng có suy nghĩ khiêu khích tôi, tôi có thể cho cô tất cả, cũng có thể để cho cô không còn gì.”

Ngón tay của người đàn ông trượt xuống phía dưới, ấn một cái lên chỗ đau của cô, rồi rời đi.

Cô hít vào một ngụm khí lạnh, cuối đầu nhanh chóng thu lại về đau xót trong con người, chắc là người ta cũng không hề thấy áy náy.

Cô không thêm quan tâm.

Vụng về cầm lấy muỗng, múc cháo chậm rãi đưa vào miệng, giống như đứa nhỏ mới học ăn cơm.

Lưu Hoài Khang chỉ đứng ở một bên, cũng không đi lên giúp đỡ.

Ở bên ngoài phòng bệnh, sau khi Khiết Thành đến nhà vệ sinh trở về, như ăn trộm mà dựa vào cửa lén lút nhìn vào bên trong.

Lúc này cậu đã cảm thấy kỳ lạ, bây giờ nhìn nhìn lại càng không hiểu hơn.

Không phải là người đàn ông cao lớn đẹp trai này đến để chăm sóc chị của cậu à, chẳng lẽ không phải là có ý với chị của cậu chứ, sao cậu vừa đi liền đứng khoanh tay nhìn rồi?

Lần trước chị nói chia tay với bạn trai, thấy cũng không sao, nhưng Khiết Thành vẫn cảm giác trong lòng của chị hẳn rất khó chịu. Tuổi của cô cũng không tính là lớn, nhưng cũng không nhỏ, nếu có thể tìm một người bạn trai đáng tin cậy, kết hôn rồi sinh con, mẹ biết được cũng nhất định sẽ cực kỳ vui vẻ.

Khiết Thành đã bắt đầu suy nghĩ chuyện hôn nhân cho Khiết Ninh.

Khiết Thành thật sự nhìn không nổi nữa, nhanh chóng đi vào phòng bệnh.

“Chị, để em giúp chị.” Nói xong, ánh mắt lại đảo tới đảo lui trên người Lưu Hoài Khang vài lần, người đàn ông này không được, không có chút nào gọi là người galăng tử tế.

Chờ Lưu Hoài Khang vừa đi khỏi, Khiết Thành liền tiến tới bên người Khiết Ninh: “Chị, miệng của chị sao vậy?”

“Vừa rồi húp cháo không cẩn thận cắn trúng.” Ánh mắt Khiết Ninh bối rối đảo lung tung.

“À.” Khiết Thành nghi ngờ nhìn chằm chằm cô: “Quan hệ của chị và tổng giám đốc Lục là như thế nào, có phải là anh ta có ý với chị không?”

“Em nói bậy bạ cái gì đó, chị và anh ta không có gì cả, chính là trước kia chị đã giúp anh ta một chuyện, trong lòng của anh ta vẫn rất cảm kích chị.” Cô đây cũng không tính là nói dối, dù gì cô đã dùng đứa nhỏ và cô giúp vợ chưa cưới yêu quý của anh ta một lần.

Trong mắt Khiết Ninh xuất hiện vẻ đau xót, cô nói lảng sang chuyện khác: “Gần đây chị cũng không kiểm tra tình hình học tập của em, ôn tập thế nào rồi?”

Khiết Thành lại không muốn cứ mơ hồ mà bỏ qua vấn đề này: “Thật sự cũng chỉ như vậy à. Chị, em cảm thấy tổng giám đốc Lục này cũng không đáng tin cậy, nếu như chị muốn tìm bạn trai thì nhất định phải nói cho em biết, em thay chị kiểm tra một chút.”

“Em kiểm tra giúp chị à? Chính mình vẫn là một con gà con, em kiểm tra thế nào?” Khiết Ninh liếc mắt về phía cậu.

“Em là đàn ông, em hiểu rõ đàn ông hơn chị. Đúng rồi, sao chị lại xảy ra tai nạn xe?”

Sửng sốt một chút, Khiết Ninh chợt hiểu được đây là bọn Trần Nhạn đã tìm cớ: “Chỉ là một chuyện ngoài ý muốn thôi, có con mèo đột nhiên lao ra đường, chị dừng xe, xe ở đằng sau vừa lúc húc tới.”

Khiết Thành cũng không nghi ngờ gì, chỉ dặn dò cô về sau lái xe nhất định phải cẩn thận.

Đồng thời lúc đó ở nhà họ Cố, Cố Thi Anh vừa mới bước vào cửa, liền bị Trương Bội Bình kéo đến ngồi trên ghế sofa.

“Gần đây sao cứ chạy loạn ở bên ngoài, không phải là đã nói với con chuyện chuẩn bị tiệc sinh nhật rồi hả.”

Cố Thi Anh trở tay kéo lấy cánh tay của bà ta, nũng nịu, thật ra cũng có suy nghĩ trong lòng: “Mẹ, mấy chuyện này, không phải mẹ giúp con chuẩn bị là được rồi ư, mẹ gấp gáp kêu con quay về không phải là vì nói mấy chuyện này chứ.”

“Hừ, nếu không gấp thì con chịu trở về à.”

Vậy cũng không có chuyện gì nữa rồi, Cố Thi Anh cảm thấy rất tiếc nuối, ban đầu còn muốn đi gặp người lớn trong nhà.

“Anh Anh.” Trương Bội Bình cau mày, liền tiếp gọi Cố Thi Anh hai lần.

“A, mẹ, mẹ nói đi, con đang nghe đây.” Cố Thi Anh dè dặt suy nghĩ qua một bên.

Lúc này Trương Bội Bình mới phát hiện sắc mặt của cô ta không được tốt, trong nháy mắt liền có chút lo lắng: “Có phải là có chỗ nào không thoải mái không?”

“Con không sao, vẫn ổn.” Mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng cô ép mình phải giữ vững tinh thần, nhất định không thể để cho mẹ phát hiện manh mối gì.

“Mấy ngày nay con cũng không chịu ngoan ngoãn ở nhà cho mẹ, chờ đến tiệc sinh nhật hôm đó, ba con sẽ tuyên bố con và Lưu Hoài Khang chính thức đính hôn.” Trương Bội Bình hy vọng Cố Thi Anh và Lưu Hoài Khang tranh thủ thời gian kết hôn, như vậy cũng coi như bà ta bớt lo lắng hơn.

“Mẹ, con cũng không phải là tù nhân.” Cố Thi Anh làm gì đồng ý, cô ta và Khiết Thành khó khăn lắm mới tiến triển một chút, nhất định phải thừa cơ hội này mà nắm bắt được cậu.

Trương Bội Bình nhăn mặt: “Nghe lời.”

Cố Thi Anh còn muốn phản đối, nhưng khi đối diện với ánh mắt nghiêm khắc của Trương Bội Bình, không cam lòng cúi đầu xuống. Cô thật sự sợ chọc giận bà ta, nếu vậy sẽ bị giam vào phòng, dù sao đợi cô ra ngoài, cô cũng có thể vụng trộm chuồn đi.

“Vậy con trở về phòng trước.” Cố Thi Anh đứng lên, lại cảm giác trước mắt bỗng tối sầm, cơ thể lung lay liền ngã xuống ghế sofa.

Trương Bội Bình giật mình la lên một tiếng, vội vàng đỡ lấy cô ta: “Anh Anh, con sao vậy?”

Cố Thi Anh khôi phục lại trạng thái, lắc đầu: “Có thể là do tối hôm qua con không nghỉ ngơi tốt.”

Trương Bội Bình cũng không dám chủ quan, lập tức kêu người giúp việc gọi bác sĩ tới nhà.

Cố Thi Anh rũ tầm mắt xuống, làm sao bây giờ, nhất định không thể gặp bác sĩ được.

Không được, cô nhất định phải nghĩ cách để vượt qua.

Ánh mắt di chuyển nhanh như chớp, sau đó sáng rực lên, có rồi.

Cô ta thừa dịp Trương Bội Bình đi rót nước cho cô ta, lấy điện thoại ra gọi cho Lưu Hoài Khang: “Anh Hoài Khang, anh có thể để cho Trần Nhạn lập tức tới nhà em không? Nói là đến chờ em đi thử đồ cưới.”

“Được.” Lưu Hoài Khang cũng không hỏi gì, đồng ý.

Cố Thi Anh cũng không nghi ngờ, dù sao từ trước đến giờ Lưu Hoài Khang đều đồng ý tất cả yêu cầu của cô ta.

Nhưng Lưu Hoài Khang lại đoán được mục đích của cô ta, có thể là cô ta không muốn để cho người nhà của mình biết chuyện mình đã truyền máu.

Thế là Trần Nhạn còn chưa đến bệnh viện, liền thay đổi phương hướng, chạy đến nhà họ Cố.

Anh ta đến trước bác sĩ, thấy Trương Bội Bình liền nói mục đích của mình đến đây.

Trương Bội Bình lo lắng cho sức khỏe của Cố Thi Anh: “Nếu không thì đổi sang ngày mai đi.”

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, con để cho trợ lý Trần đưa con đến bệnh viện trước, chẳng lẽ mẹ còn không yên lòng hả?” Cố Thi Anh lắc lắc tay của Trương Bội Bình.

Trương Bội Bình cũng không chịu nổi cô cứ liên tục làm nũng, nhìn thấy tinh thần của cô đã rất tốt, đành phải thỏa hiệp.

Cố Thi Anh cũng có thể coi là trốn được một kiếp.

Bên trong phòng bệnh, Khiết Ninh nhàm chán ngăn người nhìn lên trần nhà.

Khiết Thành đã bị cô kêu về đi học, trong phần bệnh chỉ còn lại một mình cô.

Vết thương của cô tương đối nghiêm trọng, cần phải nghỉ ngơi một tuần lễ mới có thể hồi phục được, mà hai ba ngày sau không thể hoạt động, cũng chỉ có thể nằm im đó.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, cô hơi nghiêng đầu, nhìn thấy là Trần Nhạ, giống như nhẹ nhõm mà thở phào một hơi, nhưng trong ngực vẫn bị đè nén đến hoảng.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Khang trong lưu hoài khang

Trần Nhạ trực tiếp đi đến cạnh giường, bỏ hộp cơm xuống: “Cô Khiết, cô ăn cơm đi.”

Nhìn thấy anh ta, Khiết Ninh liền nhớ đến Lưu Hoài Khang, trong lòng cô cảm thấy oan ức, giọng nói cũng không tốt: “Trợ lý Trần đã trở thành anh trai đưa thức ăn rồi à?”

Trần Nhạ cũng không để ý, tiếp tục chuẩn bị thức ăn cho cô.

Rõ ràng mấy món ăn trông rất ngon và thơm, nhưng cô lại không hề muốn ăn, ghét bỏ mà nói: “Đây đều là những thứ gì vậy, nhìn là ăn không vô rồi.”

Trần Nhạ nhú nhú mày, cái này đều không phải là làm theo sở thích của cô sao: “Vậy cô Khiết muốn ăn cái gì?”

Khiết Ninh bỗng nhiên lại dòi chủ đề: “Tôi hôm qua có bắt được tên trộm không?”

Động tác của Trần Nhạ dừng lại, mấp máy cánh môi: “Tổng giám đốc Lục sẽ xử lý chuyện này.”

“Lưu Hoài Khang đâu, tôi muốn gặp anh ta.” Ánh mắt thẳng tắp rơi trên người Trần Nhạ, cô trầm giọng nói.

Trần Nhạ đứng dậy, đi đến phòng sát bên: “Tổng giám đốc Lục, cô Khiết muốn gặp ngài.”

Lưu Hoài Khang đang xử lý tài liệu của công ty, cũng không đáp lời lại.

Khiết Ninh vẫn đang chờ Lưu Hoài Khang, ai biết Lại chờ thẳng đến một tiếng đồng hồ.

Cô nghiêm mặt nhìn chằm chằm người đàn ông đang ngồi ở đối diện, đi thẳng vào vấn đề: “Tôi muốn biết thân phận của tên trộm kia.”

Hắn ta có thể tìm được biệt thự tư nhân của cô và Lưu Hoài Khang, đồng thời ẩn nấp mà tiến vào, sợ là cũng biết quan hệ của bọn họ, nếu sau này một mình cô gặp phải... Khiết Ninh không thể không đề phòng.

“Gửi cho cô ấy đi.” Lưu Hoài Khang nhìn về phía Trần Nhạ.

Trong lòng Trần Nhạ hơi ngạc nhiên, vốn cho rằng Lưu Hoài Khang sẽ từ chối, mở điện thoại ra, tìm đến thông tin có liên quan, gửi cho Khiết Ninh.

Cô trực tiếp mở ra xem, mi mắt run rẩy, ánh mắt xẹt qua nỗi sợ hãi.

Tôi hôm qua vậy mà cô lại đối mặt với một tên điên giết người không chớp mắt, Khiết Ninh cảm thấy rất hoảng sợ, cả người đều phát lạnh.

Căn bản là cô không đối phó với người này được.

Sắc mặt cô thay đổi liên tục, cô đắng chát gặt gặt khóe miệng, sau này nên làm sao đây.

Lưu Hoài Khang thu hết biểu lộ của cô vào trong mắt, biết cô lo lắng, giọng của anh bình thản: “Có tôi ở đây, hắn ta sẽ không uy hiếp cô được đâu.”

Cũng chỉ là một lời nói tuyên bố chủ quyền, trong lòng Khiết Ninh lại không kim được mà lại có suy nghĩ khác, chỉ trong chớp mắt, cô liền phủ định.

Vậy thì chỉ cần nghe một chút là được rồi, không nên coi là thật, nếu coi là thật thì sẽ thua cuộc.

Một tuần sau, đoàn làm phim Phụng Hoàng.

Sức khỏe của Khiết Ninh vừa khôi phục liền gia nhập đoàn làm phim, bắt đầu nhanh chóng quay phim.

Lúc trước nằm bệnh viện cô đã nhìn kịch bản, vì đã xem qua lời thoại nên cũng thích ứng rất nhanh.

Vừa quay xong, Khiết Ninh còn chưa về nhà đã nhận được điện thoại của Khiết Thành: “Chị, chừng nào thì chị trở về?”

Bởi vì đoàn làm phim cách chung cư không xa, lái xe cũng không tốn nhiều thời gian, cho nên Khiết Ninh cũng không ở khách sạn.

Vừa kết thúc công việc, Khiết Ninh đứng dậy đi ra ngoài, nhưng bỗng nhiên có một người chạy tới ở bên cạnh, hung hăng đập vào bả vai của cô một cái.

Thân thể của cô ngã sang bên cạnh, điện thoại cũng bay thẳng ra ngoài.

“Khiết Khiết.” Tô Mẫn hoảng hốt la lên một tiếng, chạy tới muốn đỡ Khiết Ninh, nhưng đã trễ rồi.

Mất thấy Khiết Ninh sắp ngã xuống mặt đất, lúc này trước mắt lại có một bóng dáng vượt qua, chò Khiết Ninh hoảng hồn cũng đã rơi vào một cái ôm ấm áp.

“Chị Khiết Khiết, chị không sao chứ?” Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai cô.

Khiết Ninh ngẩng đầu nhìn lên, nghi ngờ hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

“Mới trở về từ nơi khác, đi ngang qua đoàn làm phim nên muốn đến thăm chị.” Hồ Thành Dương vẫn duy trì tư thế ôm cô như cũ, ngửi được hương thơm trên người cô, ánh sáng trong mắt lại dịu dàng hơn.

“Khụ khụ.” Tô Mẫn cố gắng đề cao âm thanh.

Khiết Ninh kịp phản ứng, lập tức lui khỏi ôm ấp của Hồ Thành Dương: “Cảm ơn.”

Cô tranh thủ thời gian chạy đi nhấc điện thoại lên, đáng tiếc màn hình đã bị vỡ nát, hoàn toàn không thể dùng được nữa.

“Tôi nay muốn ăn gì, em mời khách.” Hồ Thành Dương vẫn chưa quên mục đích hôm nay đến đây.

Khiết Ninh vẫn còn nhớ đến Khiết Thành, cô mượn điện thoại của Tô Mẫn để gọi lại cho cậu: “Lúc nãy điện thoại không cẩn thận rơi trên mặt đất đã bể rồi, được rồi, lát nữa chị sẽ trở về.”

Nói xong, Khiết Ninh liền cúp điện thoại, nhìn về phía Hồ Thành Dương: “Thành Dương, thật xin lỗi, hôm nay trong nhà tôi có chút việc gấp, nếu không thì để hôm khác rồi chúng ta hẹn nhau?”

Cô nhăn mày, không giống như có ý kiếm cớ.

Cho dù trong lòng Hồ Thành Dương không muốn, nhưng vẫn gật đầu: “Được ạ.”

Sau khi rời khỏi đoàn làm phim, ngồi lên xe, Tô Mẫn hỏi cô: “Khiết Thành xảy ra chuyện gì à?”

Khiết Ninh đã nói với Tô Mẫn chuyện mình có một người em trai ruột.

Cô lắc đầu, dựa xe vào ghế, day day huyệt thái dương: “Không có chuyện gì hết.”

Tô Mẫn đã hiểu, vì Hồ Thành Dương mà mặc niệm một giây.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Khiết Ninh bước vào cửa liền nhìn thấy Khiết Thành thần thần bí bí ngồi xỏm ở góc tường.

Cô tò mò đi qua hỏi: “Em đang làm gì vậy?”

Khiết Thành giật nảy cả mình, vội vàng giấu đồ vật ra sau lưng.

Khiết Ninh cau mày, bắt lấy cánh tay của cậu: “Giấu điểm cái gì vậy hả, cho chị xem một chút coi.”

“Meo...” Tiếng kêu mềm mại truyền ra sau lưng cậu.

Khiết Thành cười hi hi quay người, một con mèo lông vàng cam xuất hiện trước mắt.

“Em mua hả?”

“Không phải, em nhặt đó, là mèo hoang.” Khiết Thành trong lòng nhìn chằm chằm vào cô, sợ cô nói ra câu ném đi: “Chị, chị xem nó đáng yêu biết bao nhiêu.”

Khiết Ninh cũng chưa từng nuôi thú cưng, nhưng cũng biết được một chút kiến thức: “Em cứ trực tiếp ôm về vậy à, có tiêm vắc xin cho nó chưa vậy?”

“Rồi rồi. Chị chỉ đồng ý cho em nuôi nó hả?” Khiết Thành vui mừng hỏi cô.

Khiết Ninh mỉm cười sò sò lên lỗ tai mượt mà của con mèo: “Đặt tên cho nó chưa?”

“Vẫn chưa.” Khiết Thành nói: “Hay là chị đặt cho nó một cái tên đi.”

Ánh mắt Khiết Ninh chợt nhấp nháy: “Vậy kêu là Khang Khang đi.”

Khang trong Lư Hoài Khang.

Khiết Ninh dứt khoát đoạt lấy con mèo nhỏ trong tay Khiết Thành, đi lên lầu.

Khiết Thành sững sờ đứng tại chỗ, trước đó cậu còn suy nghĩ cả nửa ngày phải làm sao để thuyết phục chị giữ lại con mèo nhỏ này, không ngờ lại dễ dàng như thế.

Khiết Ninh ôm con mèo nhỏ về phòng, liền thả nó trên mặt đất: “Lư Hoài Khang, lẩn lộn lộn đi.”

Con mèo nhỏ ngốc ngốc nhìn cô.

“Không sao đâu, để chị dạy cho em nha.” Khiết Ninh bắt được hai cái chân phía trước của nó, dạy nói lẩn lộn: “Lư Hoài Khang, sau này chị chính là chủ của em đó, em phải ngoan ngoãn ra lời chị nha, không được đi vệ sinh sai chỗ.”

Trong phòng làm việc Phong Hành, Lư Hoài Khang vừa mới trở về sau cuộc họp, còn chưa ngồi xuống, bỗng nhiên hắt hơi một cái.

Trần Nhạn lập tức đưa khăn tay cho anh lau: “Tổng giám đốc Lục, bên cục cảnh sát bên kia đã thông báo bắt được La Thông rồi.”

“Liên lạc với cảnh sát Trương, ngày mai chúng ta đến đó.” Lư Hoài Khang nhú mồm ném khăn vào trong thùng rác, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Trần Nhạn lại bước lên trước mấy bước: “Vậy có cần phải gọi những người bên cạnh cô Khiết về không?”

Bước chân Lư Hoài Khang dừng lại, sau một lúc lâu, nói: “Tạm thời cứ giữ lại đi.”

Từ sau khi hôm xảy ra chuyện, Lư Hoài Khang liền cho người âm thầm bảo vệ Khiết Ninh, chỉ là cô không biết mà thôi.

Lư Hoài Khang ở bệnh viện không đến hai ngày liền xuất viện, sau đó cũng chưa từng gặp Khiết Ninh một lần, chỉ có Trần Nhạn qua đưa thuốc bổ mấy lần.

Khiết Ninh vẫn còn tức giận, ném thuốc bổ vào thùng rác.

Sau khi Lư Hoài Khang ra khỏi nhà vệ sinh, lại mở video hội nghị ngắn ra, sau đó mới rời khỏi công ty.

Trong bóng đêm mờ lung, ánh đèn lấp lánh ở cửa quán bar, một chiếc Porsche màu trắng bạc dừng trước đó.

Một bóng dáng của cô gái hư hỏng cao gầy nhảy xuống xe, quần bó màu đen, bên ngoài áo ba lỗ màu trắng mặc một chiếc áo khoác màu sắc lòe loẹt, một đầu tóc xù, trang điểm đậm, trông như là một người sành điệu.

Cô nhìn đông nhìn tây mấy lần, đi vào quán bar, dạo một vòng quanh sàn nhảy, đến một chỗ ngồi vắng vẻ, ngồi xuống.

Sau lưng bị người ta vỗ một cái, cô lập tức quay người lại, nhìn thấy người tới, cô nhếch miệng: “Mẫn Mẫn, thấy tạo hình này của chị như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Gặp phiên phức

Tô Mẫn kinh ngạc nhìn chằm chằm cô: “Khiết Khiết?”

“Là chị.” Khiết Ninh Thuận thế ngồi bên cạnh cô.

Tô Mẫn tháo mái tóc có chút khoa trương kia của cô xuống, không dám tin mà hỏi: “Kỹ thuật trang điểm của chị tốt từ khi nào vậy?”

Theo Khiết Ninh bao lâu rồi, trình độ trang điểm của cô, Tô Mẫn đã sớm biết rõ ràng.

“Bí mật.” Khiết Ninh nhí nhảnh nháy nháy mắt mấy cái.

“Muốn uống cái gì?” Tô Mẫn vẫy vẫy tay về phía người bồi bàn.

Khiết Ninh suy nghĩ rồi trả lời: “Sữa chua đi.”

Trước khi ra khỏi nhà, cô đã ăn không ít, trong bụng hơi khó tiêu.

“Không uống rượu à?” Là Khiết Ninh đã đưa ra đề nghị đến quán bar để khuấy khỏa.

Ánh mắt của Khiết Ninh nhìn về một nơi khác: “Em muốn à, vậy thì uống thôi.”

Tô Mẫn Lẫn theo tầm mắt của cô: “Chị đang nhìn cái gì vậy?”

Cô lắc đầu, nắm chặt cánh tay Khiết Ninh, đứng dậy đi về phía sàn nhảy: “Nhìn trai đẹp đó.”

“Ồ đó á?” Tô Mẫn quay đầu lại nhìn, đúng lúc bên đó cũng đều toàn là người, ánh sáng lại yếu ớt, căn bản cũng không thấy rõ.

“Đừng nhìn nữa, đi nhảy đi.” Lúc xoay người, lông mày Khiết Ninh lặng lẽ nhíu lại.

Nương theo âm nhạc sống động quyến rũ, thân thể của cô chuyển động như con rắn nước, đôi mắt xinh đẹp lúc thì lấp lánh như châu báu, lúc thì cực kỳ mê hoặc, mặc dù đã trang điểm trông xấu hơn bình thường, nhưng đàn ông vẫn chú ý đến cô.

Thân hình cao lớn yên lặng đi đến gần cô, thừa dịp lúc cô không chú ý, nắm lấy cổ tay của cô.

Cô ngẩng đầu lên, dùng sức muốn rút tay về.

Người đàn ông lại nắm tay cô rất chặt, bốn cột: “Người đẹp, cùng nhau chơi đùa đi.”

Lúc này Tô Mẫn Đang hăng say nhảy, cũng không chú ý đến cô.

“Buông ra!” Lông mày cô nhăn chặt lại, lớn tiếng nói.

Nhưng so sánh với tiếng âm nhạc muốn nứt tai, âm thanh của cô vẫn thật sự rất nhỏ.

Người đàn ông không những không buông tay ra, ngược lại còn ôm lấy cô đi ra khỏi sàn nhảy.

Ánh mắt Khiết Ninh lạnh lẽo, hung hăng giậm gót giày lên mu bàn chân của người đàn ông.

Người đàn ông kêu đau một tiếng, buông tay ra.

Cô thừa dịp kéo giãn được khoảng cách, vội vàng tránh sang bên cạnh.

Chỉ là cô còn chưa tránh được đã bị ba người khác vây quanh.

Người đàn ông lúc này đã chậm chạp bước đến, nháy mắt ra hiệu với mấy người kia, cùng nhau xông về phía cô.

Mặc dù mấy người xung quanh đều nhìn thấy, nhưng cũng không để ý, chỉ cho rằng bọn họ quen biết nhau, cùng nhau đùa giỡn.

Trong lúc nhất thời, Khiết Ninh như ở trong cái hũ, không biết nên tránh sang chỗ nào.

“Người đẹp, cô cũng đã đến đây rồi thì sợ cái gì nữa. Tôi cũng không có ý gì khác, chính là muốn cùng cô chơi đùa một chút mà thôi.”

Ánh mắt của người đàn ông di chuyển trên thân thể của cô.

Đáy mắt Khiết Ninh xẹt qua sự giận dữ, cô đây là làm sao đây, rõ ràng đã làm cho mình xấu đi, sao còn có thể gặp phiền phức.

Ánh mắt của hắn ta có ý gì đây!

Khiết Ninh thu về tức giận trên mặt lại, nghĩ cách làm sao rời khỏi đây.

Lúc này, Tô Mẫn bỗng nhiên xông ra từ bên cạnh, cô ta cũng không chú ý đến những người khác, nghĩ là bọn họ đều đến đây để chơi, vui vẻ nắm tay cô nói chuyện: “Nhảy một hồi cũng thật thoải mái, cảm giác té bào toàn thân đều đang bùng cháy.”

Khiết Ninh nháy mắt một cái về phía cô ta, khoảng thời gian này ở chung đã hình thành sự ăn ý, để Tô Mẫn lập tức Nhận ra có chỗ không thích hợp.

“Khiết Khiết?” Tô Mẫn khẽ nhủ mảy.

“Đúng vậy, chị cũng cảm thấy rất thoải mái.” Trên mặt Khiết Ninh mang nụ cười, thật ra trong lòng cô đang không biết phải làm sao, cô vốn đang trông cậy vào Tô Mẫn có thể cứu mình.

Tô Mẫn thấp giọng hỏi cô: “Làm sao bây giờ?”

Cô ta đưa lưng về phía mấy người đàn ông, cho nên bọn họ cũng không thấy được môi của cô ta đang mấp máy.

Tô Mẫn hiểu ý, sắc mặt bình tĩnh mà hỏi: “Bọn họ là?”

Bọn họ đến gần về phía các cô, Khiết Ninh nháy mắt mấy cái, giải thích: “Mấy người bạn mới quen, cùng nhau chơi đùa mà thôi.”

“Vậy thì tốt quá, đúng lúc cảm thấy một mình cũng không thú vị.” Tô Mẫn trông có vẻ rất vui vẻ, mặc dù dáng người của cô không tính là xinh đẹp động lòng người, nhưng thắng ở chỗ trong trẻo, có một người đàn ông nhìn cô ta mấy lần.

“Đi thôi, đi theo anh Phát đi, anh đảm bảo sẽ để mấy em chơi đến quên trời quên đất.” Một người đàn ông tự xưng là anh Phát bước lên kéo Khiết Ninh vào trong ngực.

Vẫn may là Khiết Ninh phản ứng nhanh, lách qua một bên, tránh móng vuốt của hắn ta.

Hai người bị vây ở chính giữa, đi về phía hành lang bên cạnh.

Quán bar Tinh Nguyệt là nơi náo nhiệt xa hoa nhất ở Đế Đô, là quán bar rất được hoan nghênh, không chỉ vì nguyên nhân có quy mô lớn nhất, cũng bởi vì có chỗ dựa to lớn ở phía sau và chất lượng phục vụ tốt.

Khu vực thuộc về mọi người là sàn nhảy, phòng bao chỉ cung cấp cho khách VIP, không phải người nào cũng có thể trở thành khách VIP, những khách hàng này không phải giàu thì là giàu hơn.

Tên anh Phát này hẳn là có chút tiền, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ, nói muốn sử dụng một phòng bao tốt nhất, đồng thời cũng đưa một tấm thẻ ra.

“Đi cùng không?” Tô Mẫn nháy mắt nhìn về phía Khiết Ninh.

Khiết Ninh liếc mắt nhìn về hướng nhà vệ sinh, sắc mặt thay đổi, ôm bụng cúi thấp người.

Tô Mẫn phối hợp lập tức đỡ lấy cô: “Khiết Khiết, chị bị sao vậy?”

“Chị... đau bụng...” Vốn là diễn viên, Khiết Ninh diễn đến thuận buồm xuôi gió.

Tô Mẫn cũng mura dầm thấm đất, vẻ mặt lộ ra chút bối rối: “Này phải xử lý sau đây, có muốn em đưa chị đi bệnh viện không?”

Khiết Ninh vịn Tô Mẫn, muốn xoay người đi ngược trở lại, mấy tên kia sao có thể làm như mong muốn của các cô được: “Các cô muốn đi đâu.”

“Anh cũng thấy rồi đó, cô ấy đang đau bụng, dạ dày của cô ấy vốn không tốt. Nếu như bệnh viêm dạ dày cấp tính đột nhiên tái phát, vậy phải làm thế nào bây giờ?” Mặt mũi Tô Mẫn tràn đầy lo lắng, lấy điện thoại di động ra, muốn gọi cho cấp cứu 120.”

Mà Khiết Ninh cũng phối hợp kêu đau, cả người cuộn tròn lại, nhìn cực kỳ nghiêm trọng.

Rốt cuộc cũng có một người lương tâm trời đất: “Anh Phát, hay là đưa cô ta đến bệnh viện đi.”

“Mày biết cái gì chứ?” Ánh mắt anh Phát bén nhọn bắn về phía Khiết Ninh: “Sao lúc nào cô ta không phát bệnh, hết lần này tới lần khác lại vào lúc này, tao thật sự muốn nhìn xem cô ta có chết hay không.”

Khiết Ninh cúi đầu, sắc mặt đen thui, vừa run vừa nói: “Tôi... Tôi muốn đi nhà vệ sinh.”

Tô Mẫn đỡ cô đi qua, người đàn ông cũng không ngăn cản, đưa mắt ra hiệu cho tên bên cạnh một cái.

Người kia tiến lên nói: “Các cô giao điện thoại ra đây.”

Tô Mẫn cau mày, giọng nói lớn hơn: “Dựa vào cái gì phải đưa cho anh.”

Khiết Ninh lại giật giật ống tay áo của cô ta, ra hiệu cô ta đưa cho bọn họ, những người này đều là người xấu, lúc này cô đứng cùng một chỗ với tên kia, cảm giác được bên hông hắn ta có một vật cứng rắn, nếu như cô đoán không sai thì cái kia chắc chắn là vũ khí.

Mặc dù Tô Mẫn không hiểu, trừng mắt nhìn tên kia một chút, vẫn ngoan ngoãn giao điện thoại ra.

Khiết Ninh đương nhiên cũng đưa điện thoại của mình cho hắn ta, sau đó các cô mới được đi vào nhà vệ sinh.

Phía hành lang nhà vệ sinh rất yên tĩnh, sau khi hai cô đi vào vậy mà lại không có bất kỳ ai.

Tô Mẫn sốt ruột hỏi: “Khiết Khiết, rốt cuộc bọn họ là ai vậy?”

Khiết Ninh bất đắc dĩ nhún nhún vai: “Có trời mới biết tại sao hắn ta lại nhìn trúng chị.”

“Trời đất.” Tô Mẫn sùng sốt một chút.

Khiết Ninh tiến đến bên cạnh tai cô ta, nhẹ giọng nói: “Chị nghỉ ngơi trên người hắn ta có súng, cho nên chúng ta không thể dùng sức mạnh với hắn ta.”

“Điện thoại cũng bị lấy, làm sao tìm được người giúp đỡ đây?” Tô Mẫn lo lắng nói.

Khiết Ninh cười cười thần bí với cô ta: “Chị có cách.”

Sau đó lôi kéo cô ta vào một phòng nhỏ: “Cởi quần áo đi.”

“Làm gì?” Tô Mẫn ôm ngực, vẻ mặt quái dị hỏi.

Khiết Ninh đánh cô ta một cái: “Em đang nghĩ cái gì vậy, chị mặc quần áo bên trong của em, tháo tóc giả xuống, đã tháo tóc giả rồi thì bọn hắn còn có thể nhận ra chị à?”

“Ha ha, thông minh.” Tô Mẫn lập tức bắt đầu động tác.

Khiết Ninh lấy trong túi ra một cái hộp nhỏ, bắt đầu tháo trang sức.

“Cái này mà chị cũng đem theo hả?” Tô Mẫn há to miệng.

“Tất cả đều là trùng hợp mà thôi.” Khiết Ninh vừa tháo vừa giải thích: “Đeo mấy cái này rất khó chịu, chị chỉ muốn chơi một hồi rồi tháo xuống.”

Tô Mẫn vỗ vỗ trán, hai người nhanh chóng đổi quần áo.

Khiết Ninh tháo bộ tóc giả xuống, lộ ra mái tóc dài mềm mại, sau khi tháo trang sức ra, cũng xóa đi lớp trang điểm, bây giờ đã trở về vẻ đẹp tinh khiết, quả thật khác hoàn toàn với người trước đó.

“Chị đi ra ngoài trước, em đóng cửa chặt lại, chờ chị.” Khiết Ninh dặn dò một câu, đi ra cửa.

Ngoài cửa, người đàn ông đang dựa vào vách tường, trong miệng ngậm một điếu thuốc, nghe thấy tiếng bước chân, hắn ta ngẩng đầu, vừa nhìn liền tròn mắt.

Mắt Khiết Ninh nhìn thẳng đi ra ngoài, cô phát giác được ánh mắt của bọn hắn đều dừng trên người mình.

Lúc sắp đi đến cửa, đằng sau lại truyền đến âm thanh của anh Phát: “Người đẹp, chờ một chút.”

Khiết Ninh giật mình, bước nhanh hơn.

Ai ngờ bọn họ lại đuổi theo, Khiết Ninh co cẳng liền chạy đi.

Trong thấy có một nhân viên phục vụ đang bung rượi tiến đến ghế lô, ánh mắt cô khẽ nháy, chạy đến, không nói lời nào mà vào theo.

“Thật xin lỗi, quý rầy...” Trong nháy mắt ngẩng đầu lên, âm thanh bỗng nhiên im bặt.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Cô ấy quyết định

Ánh mắt nhìn về phía đối diện, Lưu Hoài Khang đang chạm ly với một người đàn ông trung niên.

Nghe âm thanh, ánh mắt của anh dời qua, Khiết Ninh muốn cũng đã không kịp rồi.

Cô vẫn đang đứng ở chỗ cũ, sau khi người đàn ông bên cạnh nhìn cô, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc, sau đó ngoắc tay với cô: “Cô là người mà tổng giám đốc Tường đã sắp xếp sao, còn không nhanh qua đây rót rượu.”

Lưu Hoài Khang lặng lẽ thu tầm mắt lại, giống như không quen biết cô.

Khiết Ninh mỉm cười, nhận lấy rượu trong khay của nhân viên phục vụ, nhanh chóng bước qua đó.

“Rót cho tổng giám đốc Lục trước đi.”

Khiết Ninh kiên trì đi đến bên cạnh Lưu Hoài Khang, cúi thấp đầu rót rượu cho anh.

“Tổng giám đốc Lưu, tôi thấy cô gái này lớn lên cũng không tệ, có hứng thú không?” Người đàn ông trung niên ra ám hiệu.

Lưu Hoài Khang lạnh lùng liếc mắt nhìn ông ta một cái.

Người đàn ông lập tức im lặng, biết có lẽ là mình nói sai, dù sao những người xung quanh đều biết Lưu Hoài Khang giữ mình trong sạch, dường như không có chuyện xấu gì, mà rất yêu chiều vị thiên kim nhà họ Cố.

“Cô đi qua bên đây.” Đây mắt người đàn ông xuất hiện một tia u ám.

Tầm lưng Khiết Ninh cứng đờ, lén lút liếc nhìn Lưu Hoài Khang một cái, thật sự bước qua.

Ánh mắt của người đàn ông di chuyển trên người cô, tay vươn ra muốn ôm cô.

Khiết Ninh đang muốn né, lúc này cánh tay bỗng nhiên bị người đằng sau kéo một cái, cô lùi về phía sau, cả người đều ngã vào trong ngực của Lưu Hoài Khang.

“Đi đâu?” Nhiệt độ xung quanh chợt hạ xuống, giọng nói của anh lạnh lẽo.

Cô còn dám tìm người đàn ông khác trước mặt của anh, quả thật chính là đang khiêu chiến sức chịu đựng của anh.

“Chẳng lẽ anh không biết hả?” Khiết Ninh nhỏ giọng hỏi ngược lại, lờ mờ Lưu Hoài Khang một cái, muốn đứng lên.

Lúc này người đàn ông ngồi bên cạnh cũng ra hiệu cho anh rồi, anh còn không hiểu à, bây giờ còn hỏi ngược lại cô.

Lưu Hoài Khang ôm cô càng chặt hơn, đang muốn cảnh cáo cô, ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân lộn xộn, ngay sau đó, cánh cửa bị đẩy ra từ bên ngoài.

“Cô cũng dám đùa giỡn với tôi.” Anh Phát cất rau trừng mắt về phía Khiết Ninh: “Tôi còn nói sao tìm hết khắp nơi mà không thấy cô, còn dám chạy thoát khỏi tôi để đi tìm người đàn ông khác, xem xem tôi có chơi chết cô không.”

Má ơi, chuyện gì vậy chứ, tên anh Phát này mới là diễn viên đoạt giải Oscar, tốt lắm.

Khiết Ninh có muốn động cũng động không được.

Anh Phát nhìn sang bên đây, anh ta hận không thể giết chết cô, khí thế bùng bùng mà bước qua, sau lưng còn có mấy tên đàn em đi theo.

Khiết Ninh hơi sợ hãi, nhưng nghĩ đến có Lưu Hoài Khang ở bên cạnh, trong lòng lại bình tĩnh hơn chút, trên mặt ngược lại còn treo nụ cười, cô thuận thế ôm cánh tay của anh, cả người đều dán lên người anh, làm nũng nói: “Tổng giám đốc Lục, em là người của anh, anh phải bảo vệ cho em đó.”

“Con đàn bà lẳng lơ.” Anh Phát đã đi đến trước mặt, đưa tay qua muốn bắt lấy cánh tay của cô.

Lưu Hoài Khang đột nhiên đứng dậy, đặt Khiết Ninh lên ghế sofa, đá một cước rất tàn nhẫn, trực tiếp đá tên anh Phát kia quỵ xuống đất.

Người đàn ông trung niên bên cạnh nhìn thấy tình huống không ổn, lập tức thông báo cho nhân viên của quán bar.

Đầu gối của tên anh Phát nện xuống mặt đất, hắn ta đã bao giờ chịu qua một cú này, lập tức móc ra một cây dao giấu ở bên hông: “Dám ra tay với tao, mày chán sống rồi.”

“Anh em, lên đi.” Mấy tên đàn em kia đều móc vũ khí ra, xông về phía Lưu Hoài Khang.

Vũ khí sáng loáng, dọa đến Khiết Ninh níu chặt ống tay áo của Lưu Hoài Khang.

Trời ơi, làm sao chạy thoát đây! Có bị chém chết không đây, rốt cuộc là cô chọc phải ai đây chứ.

Vậy mà vẻ mặt của Lưu Hoài Khang cũng không hề thay đổi gì, vẫn lạnh lùng thờ ơ như cũ.

Chỉ cần có một tên đến gần, anh liền thẳng tay quật ngã tên đó.

“Cô né qua một bên đi.” Anh lạnh lùng mở miệng.

Khiết Ninh vội vàng buông anh ra, trốn đằng sau sofa, kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Luru Hoài Khang.

Từ đó tới giờ cô không biết, hóa ra thân thù của anh lại tốt như vậy.

Anh Phát không ngờ đụng phải một nhân vật khó đối phó như vậy, ánh mắt càng hung ác hơn, liếc về phía Khiết Ninh đang trốn trong góc sofa, lén công kích về chỗ đó.

Luru Hoài Khang phát giác ra được, lớn tiếng hét: “Chạy.”

Sắc mặt của Khiết Ninh thay đổi, co chân chạy sang hướng bên kia của ghế sofa.

Nhưng đối diện lại có một tên khác đang chạy đến chặn đường của cô.

Cái khó ló cái khôn, Khiết Ninh nhớ đến trong túi của mình có một lọ nước hoa xách tay, nếu như xịt vào trong mắt thì rất cay, vì trước kia cô không cẩn thận đã trúng phải.

Cô lập tức lấy ra, thừa dịp bên kia không chú ý, nhắm mắt xịt loạn xạ về phía hắn ta.

“A!” Một tiếng hét đau đớn vang lên cùng với âm thanh vũ khí rơi xuống.

Khiết Ninh giờ chân đạp một cái vào hông của tên kia, lại là một tiếng kêu đau nữa.

Cô lập tức chạy về phía cổng.

“Đừng để nó chạy thoát.” Anh Phát gầm thét ở phía sau.

Khiết Ninh càng chạy càng nhanh, nhưng hơi lo lắng quay đầu lại nhìn Luru Hoài Khang, vừa mới bắt gặp Luru Hoài Khang bị người khác ôm lấy ở phía sau, tên khác còn cầm vũ khí gõ vào đầu của anh.

“Luru Hoài Khang.” Hai mắt cô trừng lớn, phản ứng theo bản năng mà dừng lại, chạy ngược về.

Mất thấy con dao kia cách rất gần đầu của anh, Luru Hoài Khang vẫn còn chưa thoát được người đang ôm anh.

Nếu không phải là cô dẫn bọn hắn đến đây, Luru Hoài Khang cũng sẽ không đối đầu với những người này, nếu như anh xảy ra chuyện, cô nên làm cái gì đây.

Tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn anh bị thương được.

“Anh Phát, tôi đi với anh.” Cô hét một tiếng thật lớn với tên anh Phát, muốn bình yên vô sự, bây giờ cũng chỉ có cách này.

Quả nhiên những tên kia đều vận động tác lại, đều quay đầu lại nhìn anh Phát.

“Hừ, tôi không cần cô cứu.” Ánh mắt sắc bén của anh bắn về phía Khiết Ninh, anh xoay người, hất tên đằng sau qua bên cạnh, trực tiếp thoát khỏi hắn ta.

“Dừng tay, chẳng lẽ các người không biết cậu ấy là ai hả.” Ông chủ trung niên sợ hãi trốn ở một bên cuối cùng cũng nói một câu.

“Ông đây còn quan tâm nó là ai à.” Anh Phát quơ quơ con dao trong tay, hung dữ trừng mắt nhìn về phía Luru Hoài Khang.

Trong ánh mắt Luru Hoài Khang không hề có sự sợ hãi, anh đứng cách hắn ta không xa, lạnh lùng đối diện với hắn ta.

“Luru Hoài Khang, tôi đến giúp anh.” Khiết Ninh thấy những người kia muốn bao vây cô, cởi giày cao gót trực tiếp nện trên mắt của tên Phát.

Kết quả tên anh Phát nhảy sang bên cạnh, giày cao gót trực tiếp đập trúng mặt của Luru Hoài Khang.

Xung quanh phát ra tiếng cười nhạo.

Sắc mặt Luru Hoài Khang càng đen hơn, trên mặt còn in rõ ràng dấu vết của gót giày.

Khiết Ninh xấu hổ dúi tầm mắt: “Không phải là tôi cố ý đâu.”

Anh Phát lại giờ con dao lên nữa.

Khiết Ninh lại la lên: “Tôi đã báo cảnh sát rồi, cảnh sát rất nhanh sẽ đến đây.”

Về mặt hắn ta khinh thường: “Coi như ông trời có xuống đây, hôm nay tao cũng phải trị tên ẻo lả này, còn dám lén phén với người phụ nữ của tao.”

Hắn ta diễn kịch diễn đến ngệten.

Khiết Ninh không khỏi thán thở to trong lòng, sốt ruột nhìn về phía Luru Hoài Khang.

Trên mặt Luru Hoài Khang vẫn không có nét hốt hoảng nào, đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng vào hắn ta, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, hiện ra nụ cười lạnh: “Người phụ nữ của mày?”

Hắn ta lại phách lối trả lời: “Cô ta chính là người đàn bà của ông đây.”

“À!” Hắn ta còn chưa dứt lời đã kêu đau một tiếng, hắn ta còn không thấy rõ động tác của Luru Hoài Khang, vậy mà anh đã đến trước mặt hắn ta, trực tiếp đá bay hắn ta: “Nói lại lần nữa xem?”

Cả người Khiết Ninh đều ngậy ngốc, nhìn chằm chằm Luru Hoài Khang giống như nhìn quái vật, sao vừa rồi anh có thể làm được, uổng công cho cô còn lo lắng anh gặp nguy hiểm.

“Còn đứng ngây đó làm gì, bọn bây còn không lên hết cho ông đây. Tao không tin nhiều người như vậy, còn không đánh được một tên như hắn ta.”

“Thằng ngu, mày dừng tay lại cho tao.” Cửa phòng vang lên một tiếng ầm, bị người khác đá văng ra.

Một tên tóc vàng chửi rủa bằng tiếng địa phương, gầm thét về phía anh Phát.

“Đại ca, sao anh lại đến đây?” Anh Phát nhẹ nhàng buông tay, dao trực tiếp rút xuống đất, mấy tên đàn em xung quanh cũng lập tức ném vũ khí theo, trốn đến một bên, giống như là chuột thấy mèo vậy.

“Hừ, tao còn không tới thì quán rượu này của tao đều bị tụi bay quậy cho tung trời.” Gương mặt của hắn ta tái xanh đi qua, nện một tay vào bụng của tên anh Phát, hắn ta đau đến ngã quỵ xuống đất.

“Kéo nó ra ngoài đi.” Sau đó hắn ta lập tức thay đổi một bộ mặt tươi cười nhận lỗi với Luru Hoài Khang: “Tổng giám đốc Lục, thằng em nhỏ không hiểu chuyện, đều là lỗi của tôi đã không giáo dục tốt, ngài tuyệt đối không nên để trong lòng, tôi trở về nhất định sẽ dạy dỗ nó thật nghiêm, lột da của nó cũng không thành vấn đề.”

Một khắc trước còn hùng hổ la hét, xoay người một cái liền đột nhiên thay đổi, ngay cả Khiết Ninh cũng không kịp phản ứng.

Luru Hoài Khang sửa sang lại cổ áo, hờ hững nhìn về phía tên tóc vàng, vẫn chưa mở miệng.

Khiết Ninh Lây lại tinh thần, lập tức lên tiếng châm chọc: “Ôi chào ông anh đây, xin lỗi mà có tác dụng thì còn cần tới cảnh sát làm gì, chuyện này không có khả năng bỏ qua như vậy đâu.”

Tên tóc vàng khinh miệt quét mắt nhìn cô một chút: “Tổng giám đốc Lục, ngài xem xem thế nào?”

Luru Hoài Khang trực tiếp đi lướt qua hắn ta: “Cô ấy quyết định.”

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Âm áp giả dối

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sắc mặt soái ca tóc vàng lập tức còn khó coi hơn ăn phải ruồi, nhưng anh ta nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, cười đáng yêu với Khiết Ninh: "Cô này, thật sự rất xin lỗi, chỉ cần cô dần xếp ổn thỏa, sau này cô đến Tinh Nguyệt tiêu xài, đều tính cho tôi, ngoài ra cô còn có yêu cầu gì, cứ nói."

"Bạn tôi đâu!" Khiết Ninh nhớ tới Tô Mẫn.

"Cô ấy ở bên ngoài, chúng tôi không làm gì cô ấy cả." Vài đàn em lập tức trả lời, sợ bị xử lý.

Bình thường cùng anh Phát hung hăng hống hách, không nghĩ tới sẽ đá phải tấm sắt.

Khiết Ninh tự cho rằng mình không phải người tốt gì, nhìn những người này cũng không dễ chọc, nếu làm loạn đến sở cảnh sát, sau này nói không chừng còn nhiều phiền phức hơn, còn không bằng nói chuyện riêng.

Cô nhìn Lưu Hoài Khang: "Giám đốc Lưu, tôi nói thật sự tình sao?"

1/10

"Ừ." Lúc này, điện thoại của Lưu Hoài Khang vang lên, anh nhận điện thoại, đi ra cửa.

Khiết Ninh nói với soái ca tóc vàng: "Lần này thì thôi, hy vọng anh dạy dỗ bạn mình thật tốt, còn có anh phải đảm bảo sau này họ sẽ không đến làm phiền tôi, nếu không..."

Ánh mắt trở nên sắc bén, chiếu vào người đàn ông.

Người đàn ông hiểu rõ gặt đầu, nghiêm túc đảm bảo: "Chuyện này cô yên tâm."

Anh ta lại lấy một tấm danh thiếp đưa cho Khiết Ninh: "Đây là số điện thoại của tôi, nếu có gặp phiền phức, có thể tìm tôi."

Chuyện phiền phức, cô không muốn lại gặp phải, nhưng nhớ tới thân phận của anh ta có thể khá đặc thù, vẫn là nhận danh thiếp.

"Cảm ơn." Khiết Ninh xoay người, bước nhanh ra cửa.

Anh Phát đứng một bên chỉ có thể nhìn trừng trừng cô rời đi.

2/10

Đợi trong phòng chỉ còn lại người của mình, anh ta lập tức chạy tới bên cạnh soái ca tóc vàng: "Anh, em chỉ là tìm người phụ nữ mà thôi, anh có cần như vậy không?"

"Hừ!" Soái ca tóc vàng cốc một cái lên đầu anh ta: "Tôi thấy cậu ở nước ngoài hoành hành bá đạo quen rồi, cũng không xem đây là ở đâu, đụng đến người Lưu gia, cậu chết thể nào cũng không biết, sau này thấy người thì đi đường vòng, nếu không đến lúc đó đừng trách tôi mặc kệ cậu."

"Anh, em sai rồi, đừng mà, anh ngàn vạn lần không thể mặc kệ em." Anh Phát lập tức cầu xin tha thứ, cảm thấy gặp Khiết Ninh thật sự là xui xẻo tám đời.

"Cậu không làm loạn, tôi đương nhiên sẽ không mặc kệ cậu."

Khiết Ninh đi ra liền nhìn thấy Tô Mẫn, cô vội chạy tới: "Mẫn Mẫn, cậu không sao chứ?"

Tô Mẫn lắc lắc đầu, liếc thấy Lưu Hoài Khang phía sau cô, nhiều chuyện hỏi: "Tôi vừa nghe thấy bên trong có tiếng đánh nhau, giám đốc Lưu, anh cũng từ trong ra..."

3/10

Tránh để Tô Mẫn nghĩ quá nhiều, Khiết Ninh giải thích với cô ấy: "Ừ, giám đốc Lưu giúp mình."

"He, thật sự quá khéo rồi, lần trước cậu bị tai nạn, cũng là giám đốc Lưu ~"

"Đó là trợ lý Trần, mình nói với giám đốc Lưu, mình là bạn của trợ lý Trần, anh ấy mới ra tay." Khiết Ninh cắt ngang lời của cô ấy, miễn cho cô ấy đoán già đoán non.

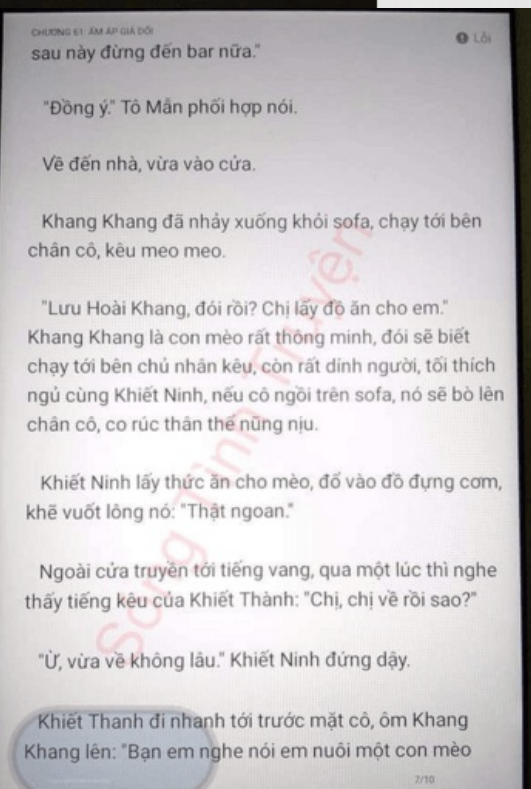
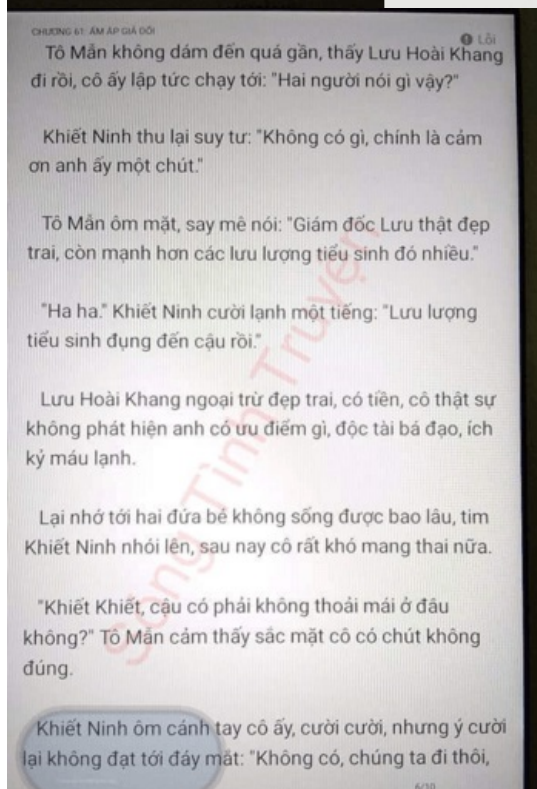
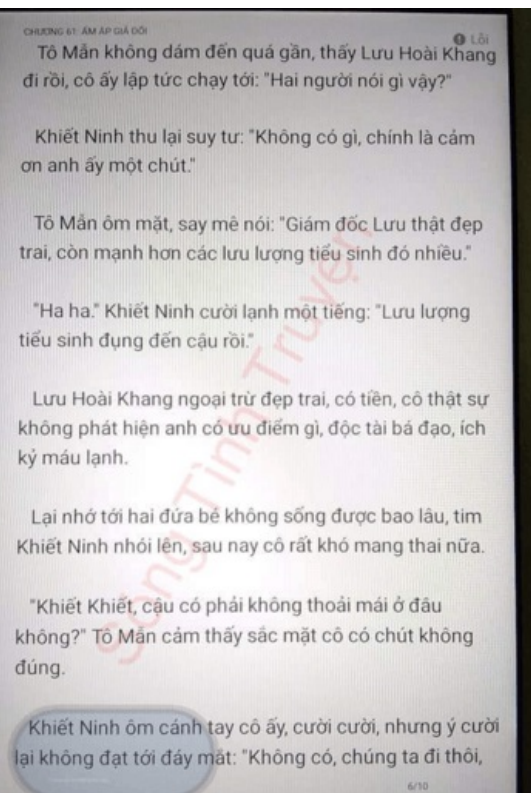
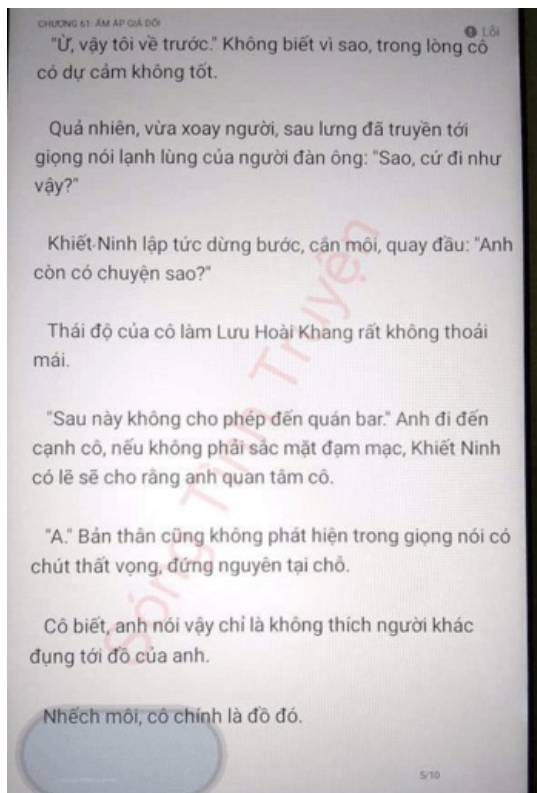
"A." Tô Mẫn hiểu rồi, tiếc nuối nhìn trộm Lưu Hoài Khang một cái: "Nghe nói giám đốc Lưu là cố đồng lớn nhất của Điền Hoa, cũng xem như là ông chủ của chúng tôi."

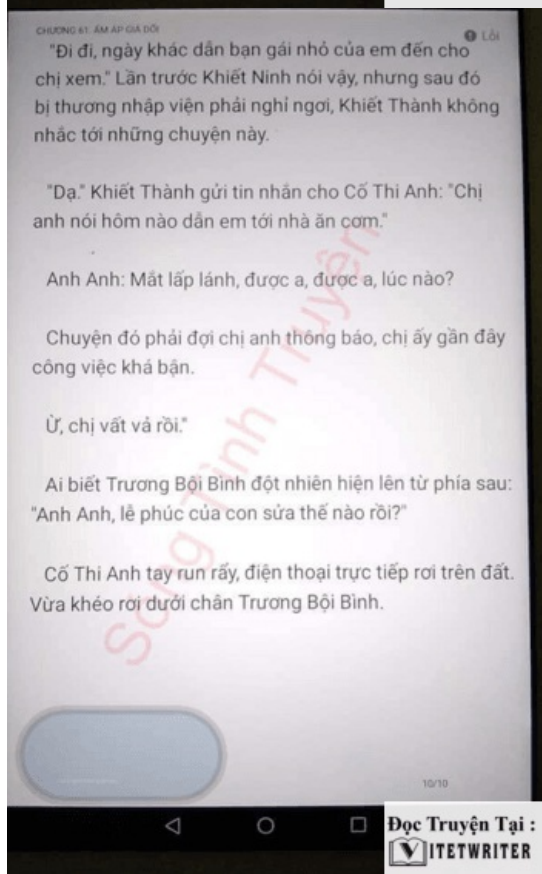
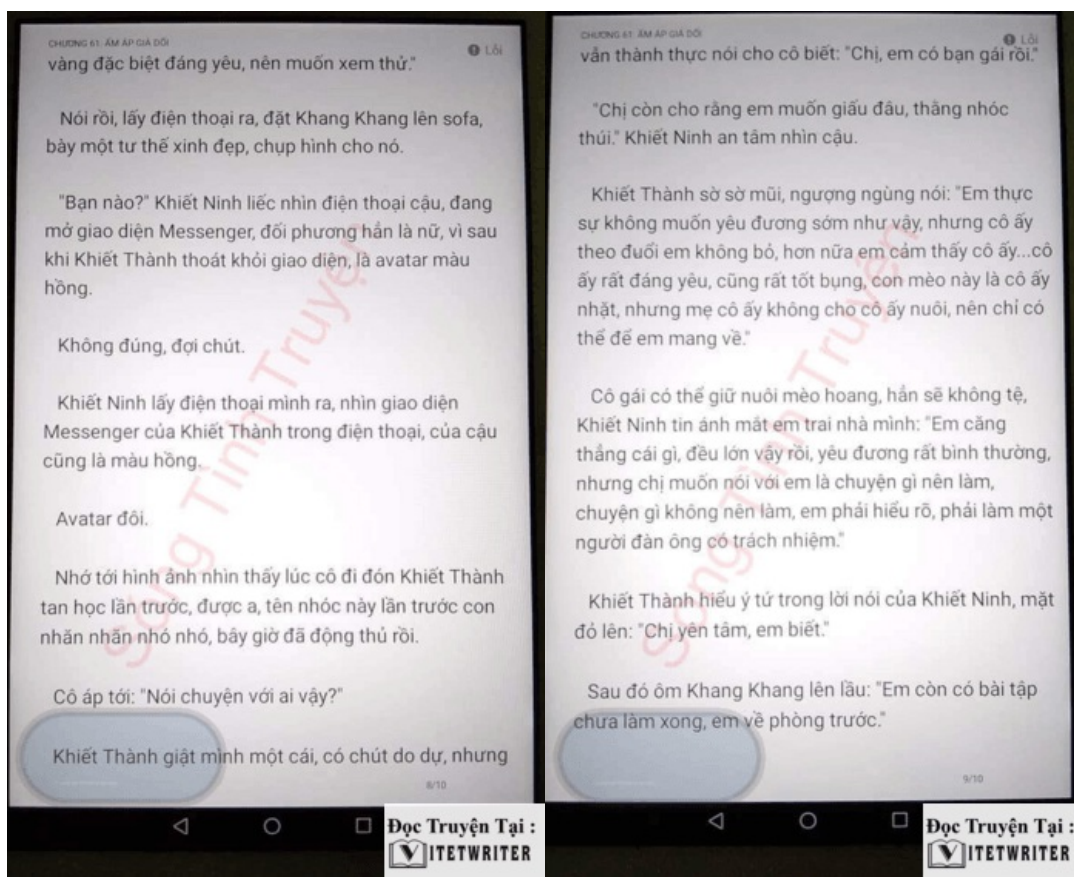
"Đúng vậy đúng vậy, chuyện đó thì thế nào, chúng ta mau về nhà đi."

Không đợi Tô Mẫn trả lời, Khiết Ninh đi về phía Lưu Hoài Khang, đợi anh nhận xong điện thoại, khách sáo nói: "Giám đốc Lưu, chuyện hôm nay cảm ơn anh."

Ánh mắt người đàn ông nhàn nhạt liếc về phía cô, hơi nhàu mày.

4/10

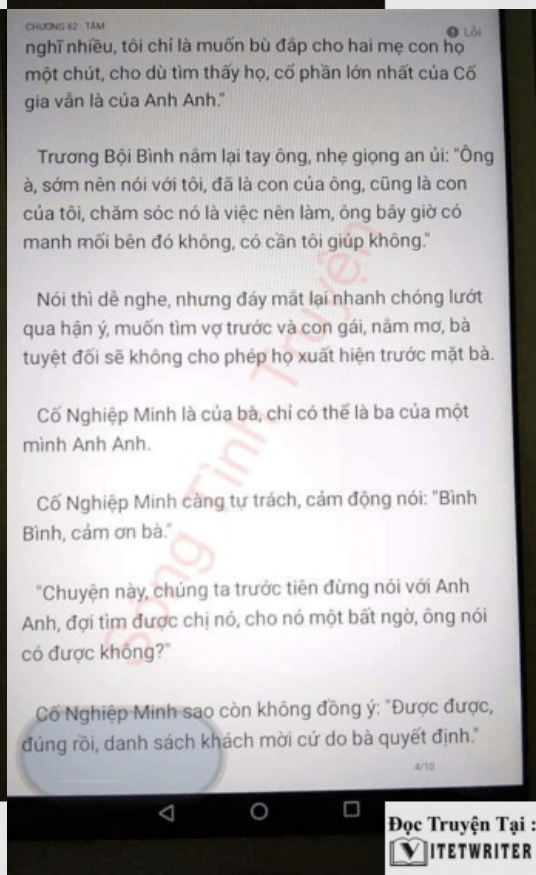
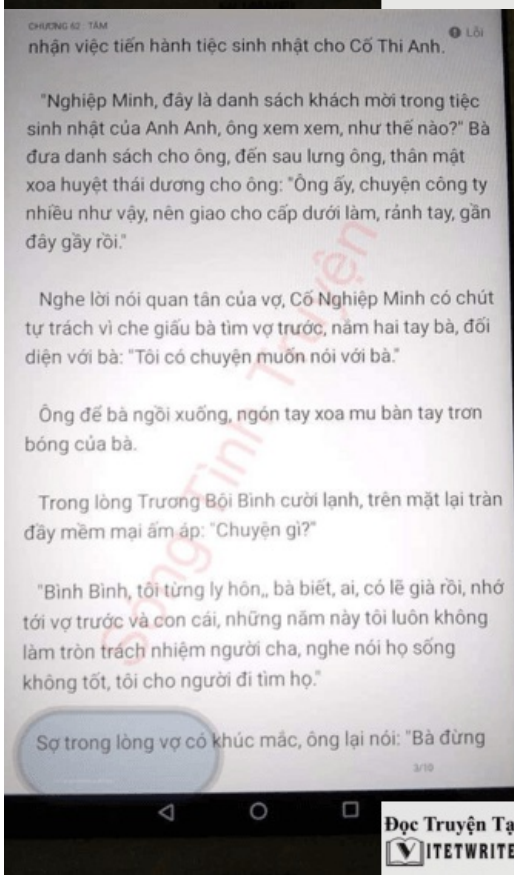
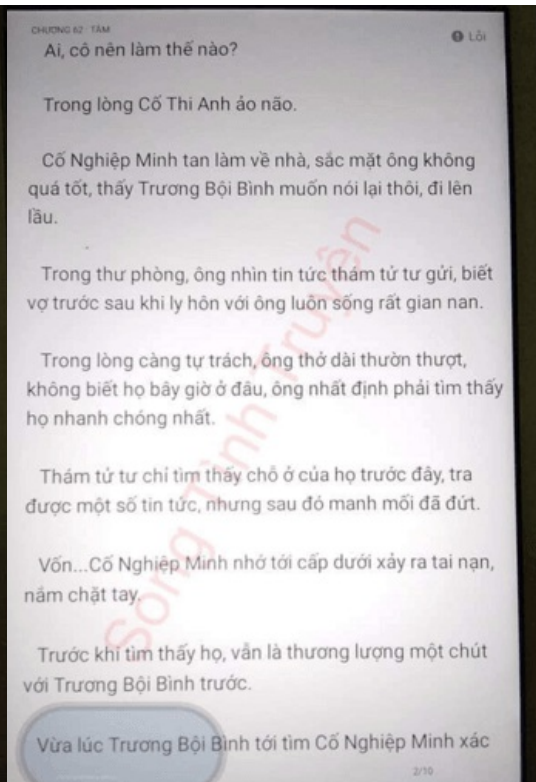
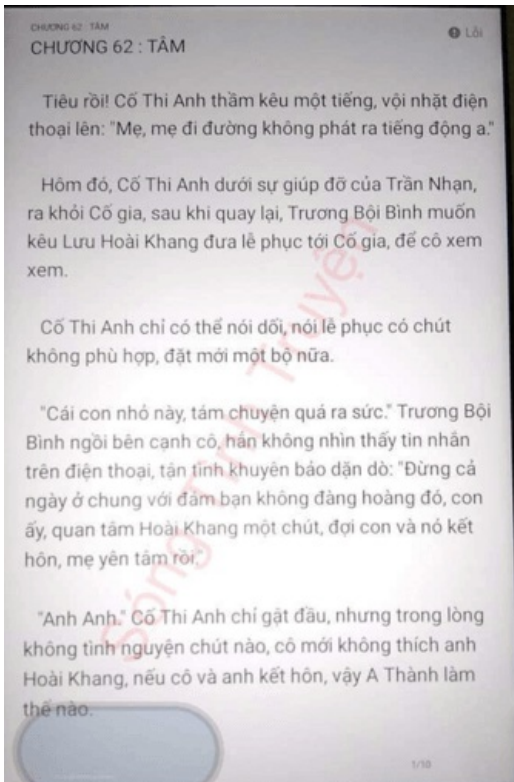

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tâm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trương Bội Bình đặt đầu lên vai ông, sắc mặt lập tức trầm xuống, ánh mắt u ám, giống như rắn độc ẩn nấp nơi âm u.

Hai người ở đó một lát, ra khỏi phòng, Trương Bội Bình bên về phòng ngủ âm thầm gọi điện thoại.

"Theo dõi sát người của ông ta cho tôi, có tin tức gì thì lập tức thông báo với tôi."

Sau việc quán bar, Khiết Ninh vẫn luôn ở trong đoàn làm phim, Lưu Hoài Khang hẳn rất bận, cho nên cũng không tìm cô.

Mỗi ngày quay chụp, học kịch bản, về nhà, ngày trôi qua không quá phong phú.

Ngày mai thứ bảy, đoàn làm phim cho một ngày nghỉ ngơi, Khiết Ninh chuẩn bị kêu Khiết Thành dẫn cô bạn gái nhỏ đến nhà ăn cơm.

Chỉ là vừa ra khỏi đoàn làm phim thì đã nhìn thấy xe của Trần Nhạ.

"Mẫn Mẫn, mình hẹn bạn rồi, cậu đi trước đi." Khiết

5/10

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Ninh nói với Tô Mẫn một tiếng rồi đi qua.

Hai mươi phút sau, xe dừng trước căn biệt thự xa lạ

Trước đây xảy ra chuyện như vậy, Lưu Hoài Khang đương nhiên không thể sống tiếp ở biệt thự Lê Nguyễn nữa, đây là nơi Trần Nhạ mới tìm.

"Giám đốc Lưu đang đợi cô."

Khiết Ninh vào biệt thự, ánh mắt sáng lên, bố trí trong biệt thự này lại giống với trước đây.

"Đây là...?" Cô nhìn Trần Nhạ.

"Là giám đốc Lưu phân phó." Trần Nhạ hiểu ý của cô.

Anh tại sao lại muốn sắp xếp như vậy?

Trong lòng Khiết Ninh không hiểu, cô đi dọc theo cầu thang lên lầu, đi đến phòng ngủ cho khách, phòng quần áo, đều giống nhau.

Cô không nhìn thấy Lưu Hoài Khang, hẳn là ở trong thư phòng.

6/10

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Đi qua xem một lát, quả nhiên, đèn bên trong sáng.

"Đi vào." Cô còn chưa gõ cửa, người bên trong đã lên tiếng.

Sao anh biết có người? Khiết Ninh đẩy cửa vào.

Lưu Hoài Khang dừng động tác trên tay, ra lệnh cho cô: "Qua đây."

Khiết Ninh khựng lại một lát, vẫn nghe lời đi qua, cô chưa quên, mình đến là vì điều gì.

Đợi đến trước mặt anh, anh bèn ôm cô.

Cửa sổ sát đất mở to, bên ngoài mặc dù sắc trời đã u ám, nhưng Khiết Ninh vẫn không quá thoải mái.

Nếu là Cố Thi Anh, anh hẳn sẽ không như vậy đi.

Phát hiện cô mơ màng, Lưu Hoài Khang căn cô một cái.

Khiết Ninh đối diện với vẻ bất mãn trong mắt anh, ôm chặt anh, phản ứng lại anh.

7/10

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Cô lại nghĩ bấy cái gì, đó là vợ chưa cưới anh yêu, mà cô chỉ là người phụ nữ anh dùng tiền bao nuôi mà thôi.

Phối hợp với động tác của anh, Khiết Ninh không có chút cảm giác, nhưng cô muốn nhanh chóng thỏa mãn người đàn ông rồi rời đi.

Nhưng dường như người đàn ông không muốn kết thúc nhanh như vậy.

Kết thúc lần đầu tiên, Khiết Ninh cho rằng tốt rồi, ai biết anh lại ôm cô về phòng ngủ, hai người hăng làm tiếp cô vài lần, đợi lúc dừng lại, đã là ba giờ sau.

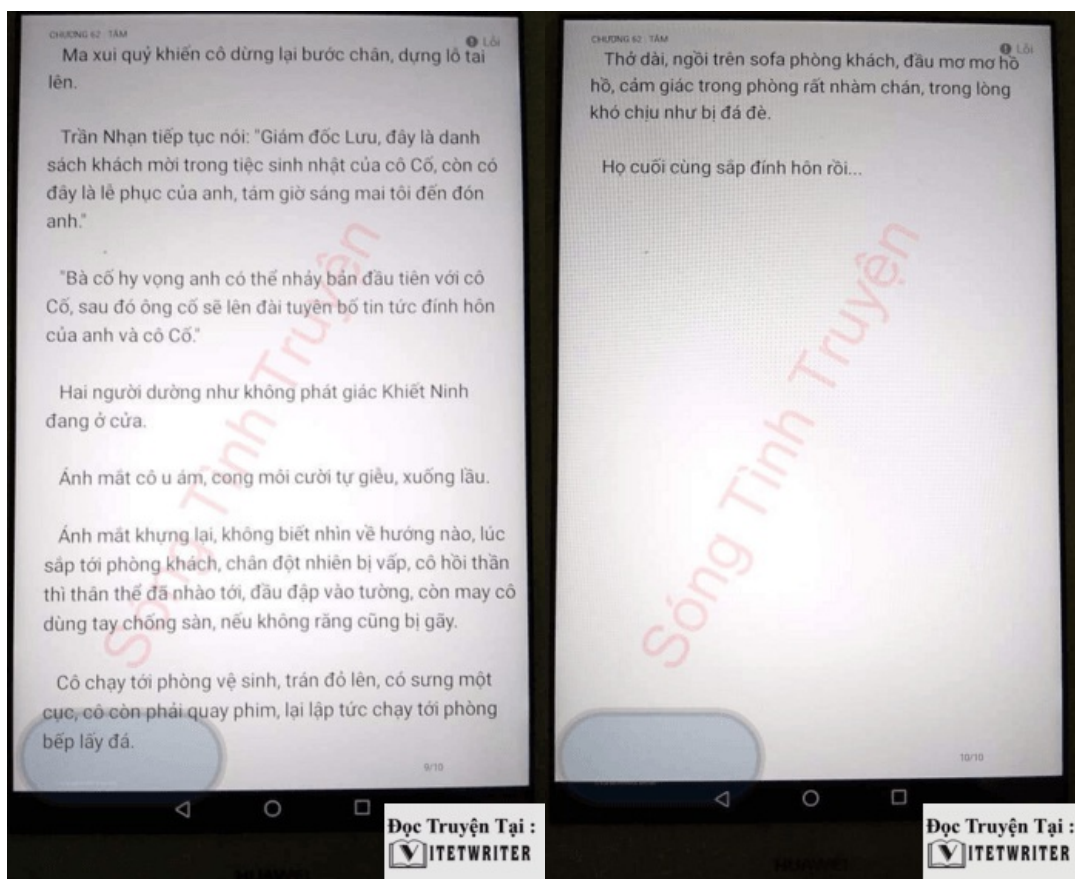
Cô vô lực dựa vào gối đầu, nhìn người đàn ông mặc đồ ngủ xuống lầu.

Trước khi tối, Khiết Ninh còn chưa ăn tối, bây giờ cô vừa đói vừa mệt, đương nhiên không thể trông chờ Lưu Hoài Khang làm bữa tối cho cô.

Cô bò dậy xuống lầu, lúc đi qua thư phòng, Trần Nhạ vẫn chưa đi, cô nghe thấy anh ta đang nói chuyện, hơn nữa vừa khéo nhắc tới Cố Thi Anh.

8/10

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Nhưng con không thích anh ấy

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trán đụng vào nước đá, đau đớn truyền tới, cô mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Nhớ tới mục đích mình xuống lầu, lại đi về phòng bếp, phát hiện trong tủ lạnh căn bản không có gì có thể ăn được, vừa té một cú, cô căn bản không có tâm trạng làm thức ăn.

Lúc này, Trần Nhạ hân là đã nói xong, xuống lầu.

Nhìn thấy bộ dạng có chút thê thảm của Khiết Ninh, hỏi: "Cô Khiết, cô...cần giúp đỡ sao?"

Khiết Ninh không để ý anh ta, Trần Nhạ trực tiếp đi tới.

Lưu Hoài Khang xuống lầu uống nước, phát hiện phòng khách sáng đèn, đi tới thì nhìn thấy Khiết Ninh.

"Chuyện gì vậy?" Anh liếc mắt nhìn trán cô.

Khiết Ninh nhắm mắt nghỉ ngơi: "Ngã một cú."

1/12

Độc Truyện Tại :
ITETWRITER

HUAWEI

Người đàn ông này ngày mai sẽ tuyên bố đính hôn với người khác, còn tìm cô tới.

Khiết Ninh trào phúng cong môi, cảm giác sofa bên cạnh lồi xuống một chút, cô lập tức mở mắt.

Trên tay truyền tới cảm giác ấm áp, Lưu Hoài Khang lấy khối đá khỏi tay cô.

"Làm gì ---." Cô ngồi thẳng người, lời còn chưa nói xong, khối đá lại áp lên trán cô, còn nhẹ nhàng chà sát.

Anh đây là giúp cô xử lý miệng vết thương?

Cô mới không cần: "Tự tôi làm."

Cô gạt ngang động tác của anh.

Giọng nói Lưu Hoài Khang lạnh lẽo: "Cô muốn khỏi nhanh một chút thì đứng cứ động."

Khiết Ninh buông tay, Lưu Hoài Khang lại xoa cho cô

2/12

Độc Truyện Tại :
ITETWRITER

HUAWEI

Vài cái, động tác của anh xem ra không giống lạ tay, hẳn là trước đây cũng từng làm cho người khác như vậy đi.

Rõ ràng có tác dụng giảm đau của đá, cảm giác đau hẳn nên tốt hơn nhiều, nhưng cô lại càng khó chịu.

"Cảm ơn." Cô cứ động cơ thể: "Tôi đỡ hơn nhiều rồi."

Lưu Hoài Khang lại không lập tức dời đi, một lúc sau mới đứng dậy.

Nhưng lúc này, bụng Khiết Ninh lại kêu một tiếng, rất đột ngột.

Khiết Ninh xấu hổ dờn ánh mắt.

Bước chân Lưu Hoài Khang chỉ khựng lại một chút, đi rót nước rồi lên lầu.

Khiết Ninh mím chặt môi, mắt nhìn bóng lưng anh biến mất.

3/12

Độc Truyện Tại :
ITETWRITER

HUAWEI

Trong phòng khách lại chỉ còn mình cô, ở đó mười mấy phút, Khiết Ninh cuối cùng vẫn không chịu nổi bụng kêu, chuẩn bị đi nấu bát mì ăn.

Đột nhiên vang lên tiếng chuông cửa, cô bất giác nhú mào, giờ này, ai sẽ đến?

Trần Nhạ, anh ta sao lại quay lại?

Anh ta hẳn sẽ không bị đe dọa, dẫn theo người khác tới đi.

Đừng trách Khiết Ninh nghi thần nghi quỷ, chủ yếu là ký ức về chuyện lần trước quá sâu sắc.

Trần Nhạ lại kiên nhẫn ấn chuông cửa.

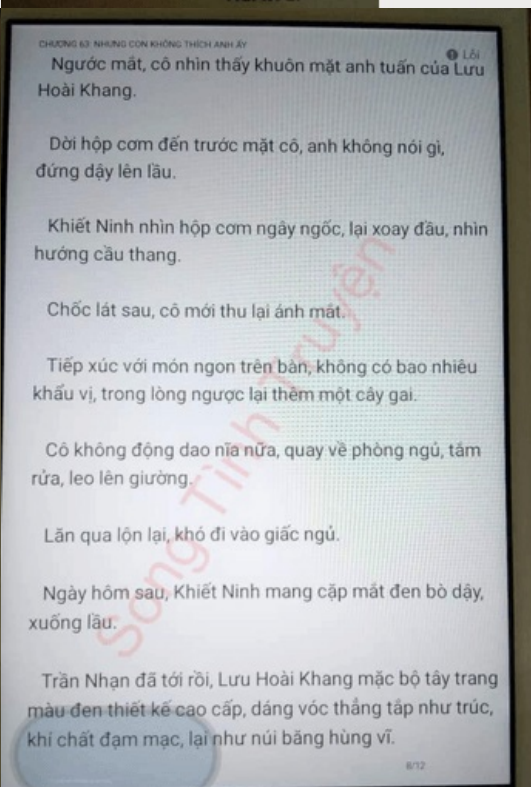
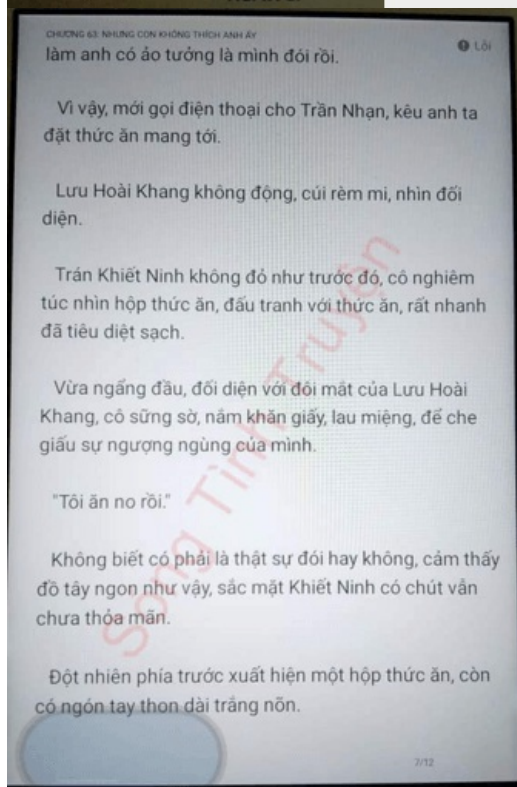
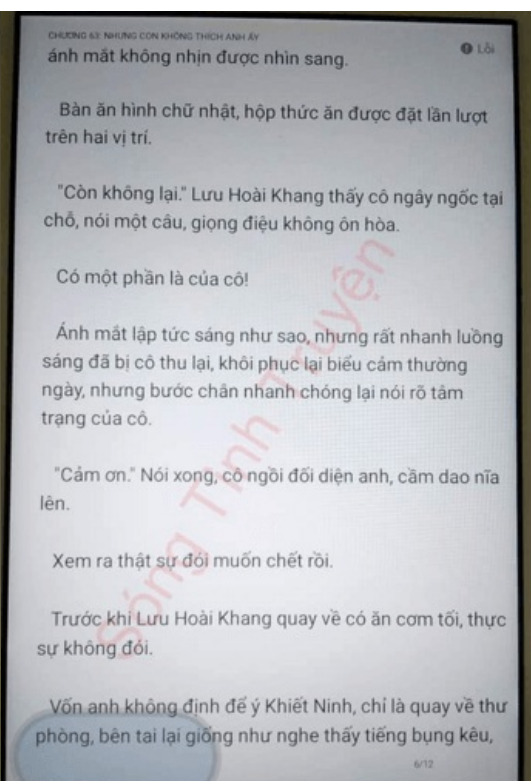
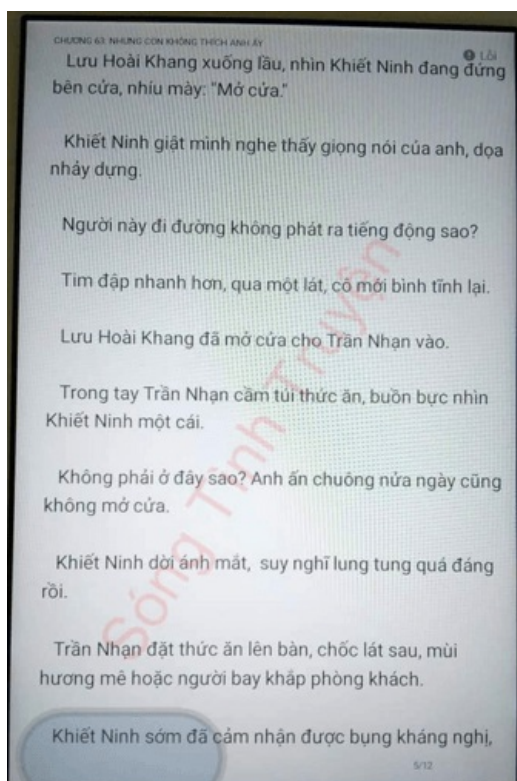
Mà Khiết Ninh không lên tiếng quan sát anh ta, không mở cửa.

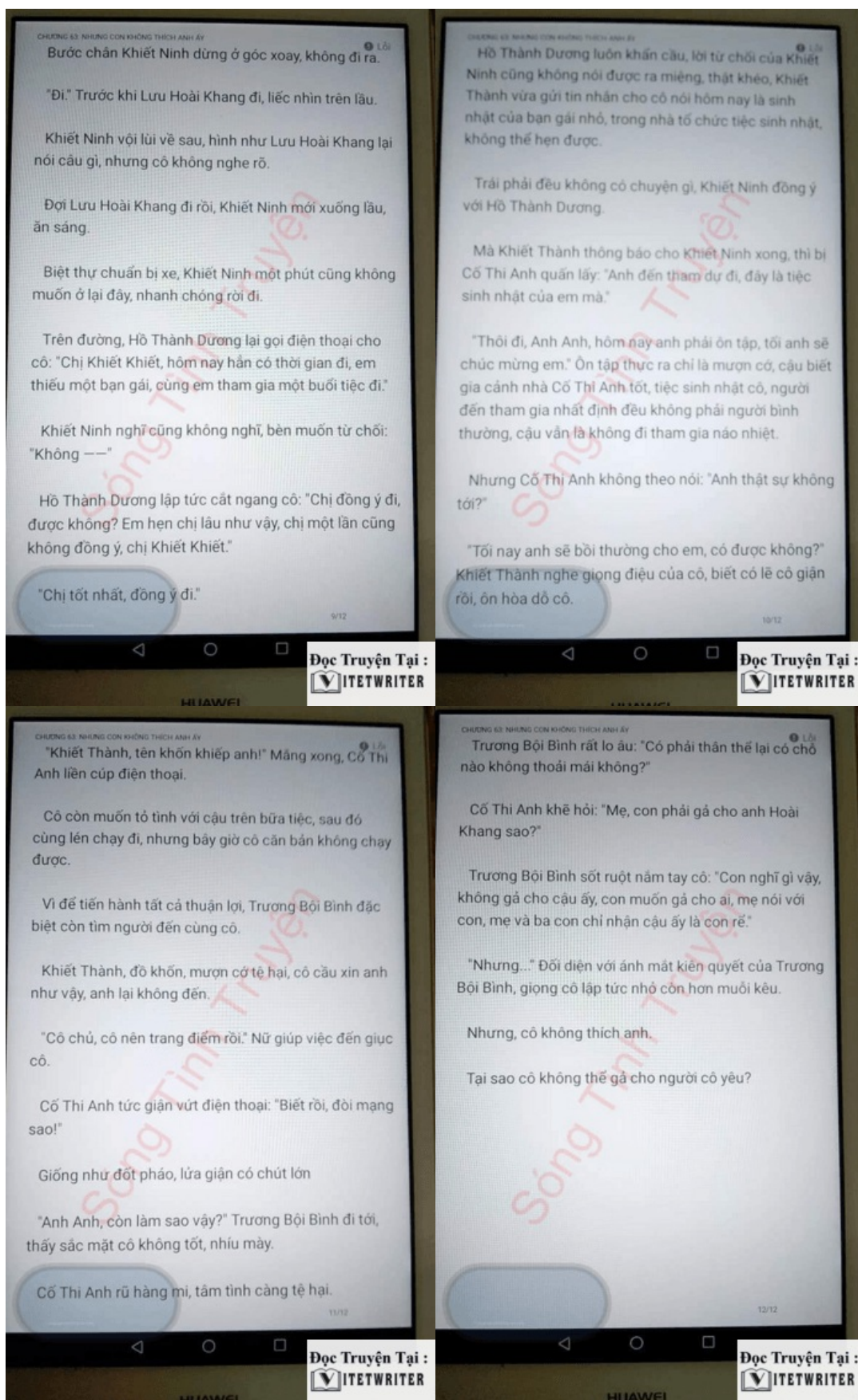
Trần Nhạ đợi ở cửa nửa ngày, cũng không ai mở cửa, bèn lấy điện thoại ra gọi cho Lưu Hoài Khang.

4/12

Độc Truyện Tại :
ITETWRITER

HUAWEI

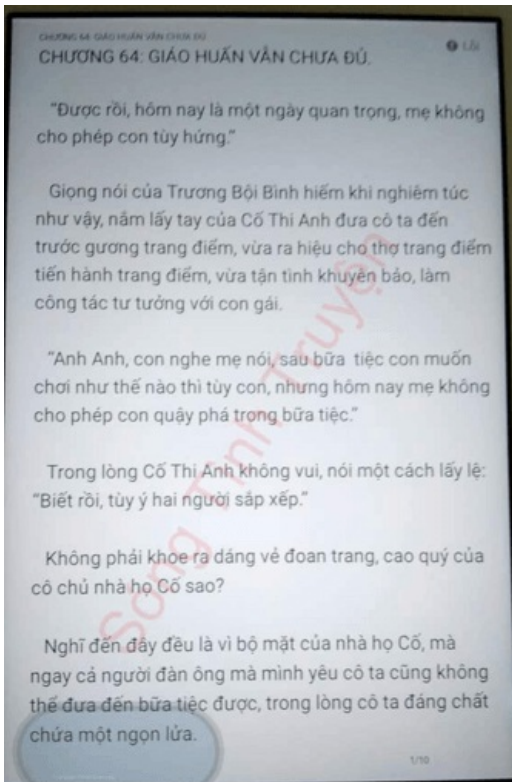

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

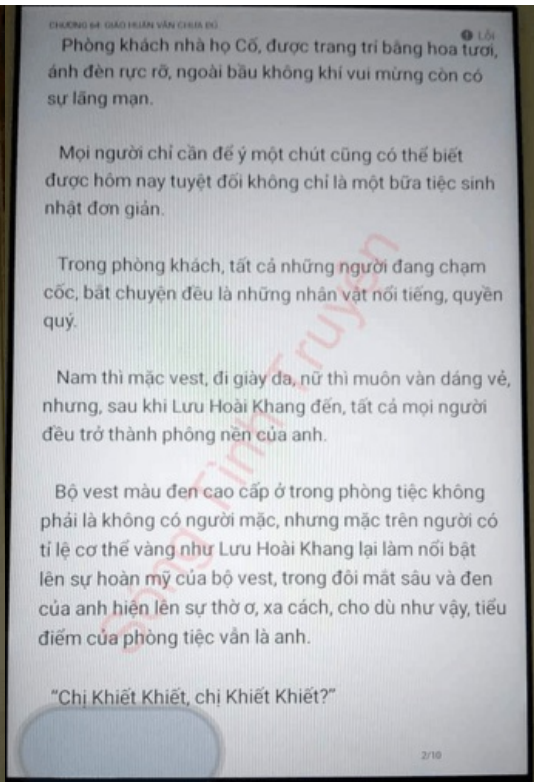
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Giáo huấn vẫn chưa đủ

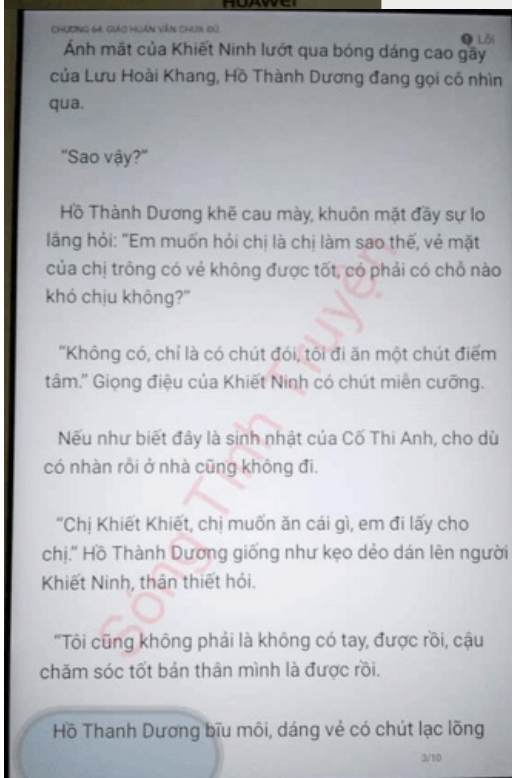
*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

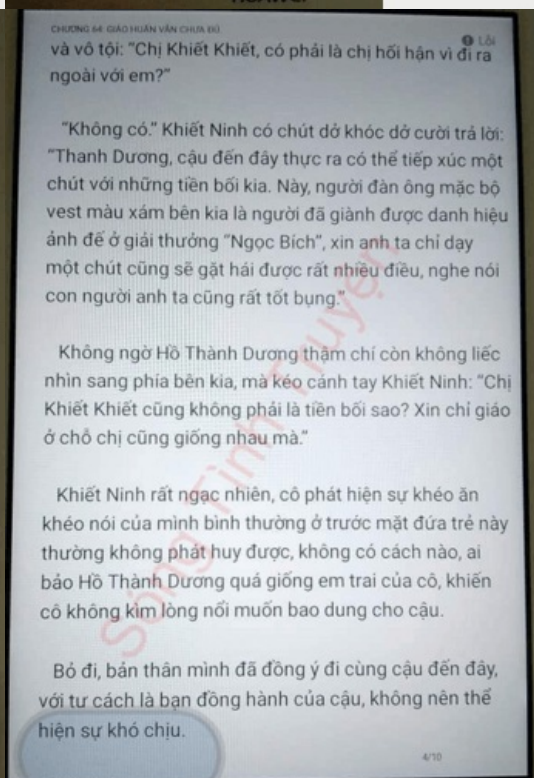
Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Nghĩ vậy, Khiết Ninh cũng không từ chối động tác tay trong tay thân mật của Hồ Thành Dương, tiện tay lấy một đĩa macarons trên bàn bánh kem định đưa lên miệng.

Ai biết được, Hồ Thành Dương lại gần cô: "Em cũng muốn ăn."

Động tác của Khiết Ninh dừng lại một lúc, dứt khoát nhét miếng điểm tâm vào miệng anh ta, giọng nói mang theo sự trêu chọc: "Còn muốn nữa không?"

"Có, có!" Không ngờ người phụ nữ này thật sự dứt cho anh ta ăn, đôi mắt hạnh nhân của Hồ Thành Dương sáng như một ngôi sao, trở mắt nhìn chăm chăm vào đôi phương gật đầu.

Ban đầu Khiết Ninh chỉ là tiện tay mà thôi, mang theo ý cười, ai biết được chàng trai này lại làm không biết chán, liền thờ ơ như không dứt cho anh ta miếng thứ hai.

Chỉ cần giống như dứt cho Khiết Thành là được.

Cô không biết là một màn này đã bị Lưu Hoài Khang

5/10

HUAWEI

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

nhìn thấy, đôi mắt hung dữ nhìn chăm chăm vào đám người sau lưng cô nhưng Khiết Ninh lại không cảm nhận được điều này.

Anh đã cảnh cáo cô phải giữ khoảng cách với những người dân ông khác, nhưng cô lại không để tâm đến chuyện này. Xem ra, lần giáo huấn trước của anh với cô vẫn chưa đủ sâu sắc!

Sau những lời chào hỏi và chúc mừng xã giao, cuối cùng bữa tiệc sinh nhật cũng chính thức bắt đầu.

Một bản hòa tấu du dương vang lên trong hội trường lớn, trung tâm được sử dụng để làm sân nhảy.

Là nhân vật chính của ngày hôm nay, Cố Thi Anh đương nhiên là người nhảy điệu nhảy đầu tiên.

Cô ta mặc một chiếc váy dạ hội màu trắng tuyết, với phong cách trang điểm tinh tế và thanh lịch, trông giống như một nàng công chúa cao cao tại thượng, mà Lưu Hoài Khang đưa tay ra mời cô ta nhảy, giống như một hoàng tử quý tộc.

Hai người cùng nhau bước lên sân nhảy, làm cho tất

6/10

HUAWEI

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

cả mọi người ở hội trường cảm thấy rất kinh diêm.

"Thật là xứng đôi mà. Haizz nếu như con trai tôi cũng có thể xuất chúng giống như vị này của nhà họ Lưu thì tốt biết mấy...."

"Đúng vậy, con gái nhà họ Cố thật may mắn, có thể có được một người con rể giống như Lưu Hoài Khang tôi thật sự nằm mơ cũng có thể cười mà tỉnh lại."

Khiết Ninh nghe thấy những lời thì thầm của hai vị phụ nhân, trong giọng tràn đầy sự ghen tỵ.

Khuôn mặt của Khiết Ninh vẫn không có biểu cảm gì nhìn về phía sân nhảy ở chính giữa, dáng vẻ duyên dáng của Cố Thi Anh và tư thế tao nhã của Lưu Hoài Khang đắm vào mắt cô khiến trái tim cô đau nhói.

Hai người quá là giống như hai người bên cạnh tôi, rất xứng đôi. Có lẽ đây chính là số mệnh, Khiết Ninh cô cả đời này cũng không thể quang minh chính đại nhảy cùng Lưu Hoài Khang mà chỉ có thể lên lút.

Haizz, thật là mỉa mai mà.

7/10

HUAWEI

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

"Chị Khiết Khiết, chúng ta cũng nhảy một bài đi?"

Giọng nói trong trẻo của Hồ Thành Dương vang lên cắt ngang suy nghĩ của cô, phản ứng đầu tiên của cô là từ chối, nhưng nhìn thấy hai người ở giữa sân nhảy, lập tức thay đổi chủ ý, đưa tay ra mỉm cười: "Được."

Các vị khách lần lượt bước lên sân nhảy, chiếc váy sang trọng xoay tròn khiến đôi mắt của Khiết Ninh trở nên bối rối, cô cố gắng phớt lờ hai người đang rực rỡ nhất.

"Không ngờ cậu nhảy cũng tốt đó." Khiết Ninh mỉm cười, dựa vào khuỷu tay của Hồ Thành Dương.

"Chị Khiết Khiết cũng nhảy rất tốt."

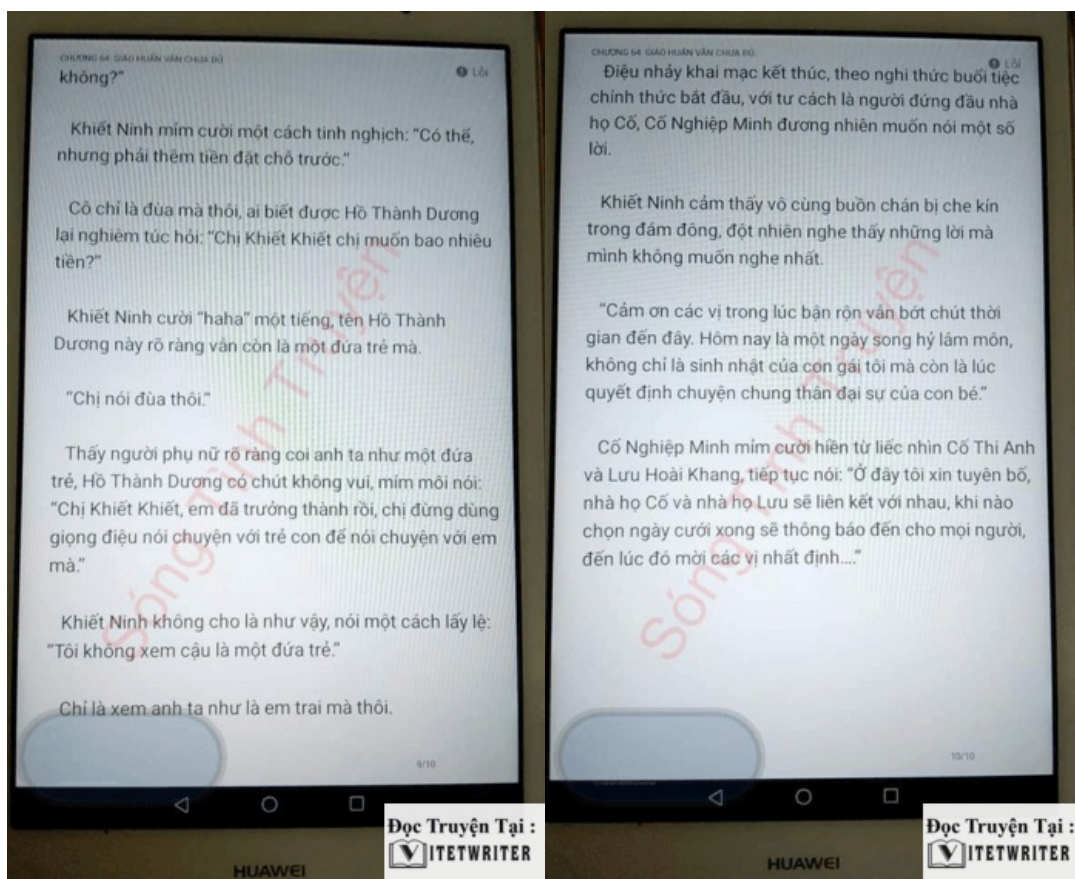
Nghe được những lời khen ngợi, Hồ Thành Dương vô cùng vui vẻ, bắt đầu hăng hái nói chuyện.

"Lúc trước em phải tham gia một buổi huấn luyện quản lý nên đã đi học, thầy giáo ở đó rất nghiêm khắc, lúc đó em vẫn có chút hối hận vì đã tham gia, nhưng bây giờ xem ra cũng rất tốt! Chị Khiết Khiết, sau này khi nào cần bạn đồng hành, em có thể tiếp tục mời chị

8/10

HUAWEI

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Làm người khác thất vọng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Ba! Ba đang nói cái gì thế?" Tiếng hét của Cổ Thi Anh đã ngắt những lời nói vui vẻ của ba mình.

Cô ta còn cho rằng trong nhà muốn công bố chuyện lớn gì, hóa ra là giấu cô ra quyết định chuyện hôn sự ngay ở buổi tiệc!

Nhờ vào việc hôm nay cô ta kiên nhẫn phối hợp làm một cô con gái, ai biết được người trong nhà lại liên kết với nhau để lừa gạt cô ta!

Về mặt của Cổ Nghiệp Minh lập tức tối sầm lại.

Anh Anh, đừng gây chuyện, chuyện này sớm đã được quyết định rồi."

"Cái gì mà đã sớm được quyết định? Vẫn chỉ là mọi người nói mà thôi, con chưa bao giờ đồng ý chuyện này, cho dù thật sự phải kết hôn, cũng phải được con đồng ý chứ!"

Cổ Thi Anh hoàn toàn không nể mặt ba mình, lớn tiếng phản đối.

3/72

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Trương Bội Bình nhìn điệu bộ này, khuôn mặt cũng trở nên lúng túng, vội vàng bước lên phía trước kéo con gái lại và trách mắng: "Anh Anh, con sao vậy, cũng không nhìn xem đang ở trong trường hợp nào? Cho dù có ý kiến, cũng phải đợi ba con nói xong chứ..."

Cổ Thi Anh không ngần ngại ngắt lời của mẹ mình, dùng giọng điệu đầy sự kiêu ngạo.

"Đợi các người nói xong, sợ là con cũng xong rồi! Con không muốn kết hôn với Lưu Hoài Khang! Anh Hoài Khang, anh cũng không muốn kết hôn với em đúng không?"

Từ đầu đến cuối, Lưu Hoài Khang luôn tỏ ra thờ ơ với biến cố này, giống như anh không phải là đương sự, mà lúc này nghe được câu hỏi phẫn nộ của cô gái, anh chỉ lạnh lùng cười một tiếng.

"Cổ Thi Anh, có phải là anh đã quá nuông chiều em?"

Tất cả những người đang đứng xem trò vui nghe thấy giọng nói lạnh lùng của người đàn ông, liên rùng mình.

Bị giọng nói của Lưu Hoài Khang dọa sợ, Cổ Thi Anh

2/72

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

"Ba, mẹ, đây chính là người con rể tốt mà hai người vẫn nói sao? Ở trước mặt mọi người mà anh ta dám lên mặt với con, đợi sau khi kết hôn, không biết còn đối xử với con như thế nào nữa! Con không muốn kết hôn, con không muốn đính hôn với anh ta!"

Đối mặt với hành vi coi thường, khốc lột om sòm của con gái, cuối cùng Cổ Nghiệp Minh cũng không thể chịu đựng được nữa.

"Chát" một tiếng tát mạnh vang lên, các vị khách hít một hơi thật sâu, trơ mắt nhìn Cổ Thi Anh bị ba mình đánh, liên bắt đầu thảo luận.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy, lẽ nào lúc trước con gái của ông ta không biết chuyện tin tức này được công bố sao?"

"Thật lạ, Cổ Thi Anh không thích Lưu Hoài Khang sao? Không phải là nói hai người từ nhỏ tình cảm đã rất tốt sao? Bây giờ sao lại xảy ra chuyện này?"

"Đoán là nhà họ Cổ quá muốn bám vào Lưu thị, nên

3/72

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

mới vội vàng muốn liên hôn. Haha, tôi nói Cổ Thi Anh này cũng thật là, Lưu Hoài Khang tốt cuộc có chỗ nào không tốt? Không muốn kết hôn, có phải là đầu óc bị hỏng rồi không?"

.....

Những tiếng thảo luận to nhỏ truyền vào tai Khiết Ninh, cô khẽ "hử" một tiếng.

Xem đi, đây chính là tình hình trong cái vòng này, một giây trước còn giả bộ nói lời chúc mừng, một giây sau lập tức buông ra những lời chỉ trích, sự gán bó trong kinh doanh chính là dễ bị phá bỏ như vậy.

"Thành Dương, tôi thấy buổi sinh nhật này chắc là không thực hiện tiếp được nữa, hay là chúng ta đi trước?" Khiết Ninh đề nghị với người đàn ông ở bên cạnh.

Cô thực sự không muốn xem cái trò hề này nữa, bất kể hai người họ kết thúc như thế nào cũng không có ý nghĩa gì với cô không phải sao?

"Được, em đưa chị về." Hồ Thành Dương thân thiết lên

2/72

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

tiếng.

Tranh chấp trên sân khấu vẫn đang tiếp tục.

"Ba, ba....đánh con?" Cổ Thi Anh che nửa bên mặt, đôi mắt mở to tràn đầy sự nghi ngờ.

Sau cái tát này, Cổ Nghiệp Minh cũng cảm thấy hối hận, từ nhỏ đến lớn ông ta chưa từng đánh con gái mình, nhưng hôm nay đứa con gái này thực sự làm người khác quá thất vọng!

"Anh Anh, con mau nhận lỗi với ba con và Hoài Khang đi." Cho dù Trương Bội Bình cũng rất đau lòng, nhưng bây giờ thật sự không thể để con gái tiếp tục làm loạn nữa, nếu không, bộ mặt của nhà họ Cổ cũng coi như xong!

"Nhận lỗi? Mẹ còn muốn con nhận lỗi với hai người họ? Con sai ở đâu!"

Cổ Thi Anh bị tát một cái liền cảm thấy rất đau lòng, lúc này không quan tâm đến danh tiếng, bộ mặt của nhà họ Cổ, chỉ biết mình bị oan ức, nói ra tất cả những lời mà bình thường không dám nói ra.

5/12

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

"Mọi người không quan tâm đến tình cảm của con, chỉ bắt con đóng vai tiểu thư nhà họ Cổ giành lấy vinh quang cho mọi người mà thôi! Cái gì mà yêu con nhất, nếu như thật sự cảm thấy con quan trọng, thì sẽ không hi sinh hạnh phúc của con, ép con kết hôn!"

Lưu Hoài Khang ở bên cạnh nghe thấy những lời của cô gái khuôn mặt lập tức đen lại, trong lòng đột nhiên cảm thấy buồn bực và chán ghét.

Nếu như thật sự anh cảm thấy Cổ Thi Anh không quan trọng, thì đã không ép Khiết Ninh lấy ra một quả thận!

Đột nhiên, ánh mắt lại di chuyển tìm kiếm Khiết Ninh trong đám đông, lại nhìn thấy cô đang quay đầu lại, giữ lấy cánh tay của Hồ Thành Dương chuẩn bị rời đi.

Lúc đó, anh đã hoàn toàn hết kiên nhẫn với nhà họ Cổ, không nói một câu, đi thẳng về phía đám đông.

Lúc này tất cả các vị khách còn không dám thở mạnh, từ từ để ra một con đường.

Khiết Ninh chỉ cảm thấy những tiếng thảo luận phía sau mình đột nhiên dừng lại, vô cùng yên lặng, còn

6/12

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

"Đúng vậy, đối lại là tôi, tôi cũng đi, cả nhà không cho anh ta mặt mũi như vậy, cho dù là thanh mai trúc mã cũng quá quá đáng rồi, đều là người cần mặt mũi mà."

Những lời chỉ trích của những vị khách ở đây đã bị Cổ Nghiệp Minh nghe được, chỉ cảm thấy sự không hiểu chuyện của con gái hôm nay đã phá hỏng tất cả, tin tức ngày mai không biết sẽ đặc sắc như thế nào, hơn nữa nhìn hành động lúc này của Lưu Hoài Khang rõ ràng là đang rất tức giận.

"Anh Anh, con thật sự....khiến mọi người quá thất vọng rồi!"

Cổ Thi Anh tức giận trừng mắt nhìn ba mình: "Đúng vậy, con khiến mọi người thất vọng, không xứng làm con gái của hai người, con làm cho nhà họ Cổ mất mặt, vậy thì con sẽ không bao giờ quay lại nữa là được chứ gì!"

Nói xong, không quan tâm đến mọi chuyện lao ra khỏi cửa.

Nhìn bóng dáng rời đi của đứa con gái, Cổ Nghiệp Minh rõ ràng cũng không kêu người đuổi theo, dù sao "

8/12

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

chưa kịp quay đầu lại, cổ tay đột nhiên bị siết chặt, cả người bị kéo qua, cô vô cùng kinh ngạc, đôi mắt mở to, nhìn rõ đối phương vậy mà lại là Lưu Hoài Khang!

"Chị Khiết Khiết!"

Hồ Thành Dương cũng vô cùng ngạc nhiên, sự ấm áp trên cánh tay đột nhiên bị người khác lấy đi, khiến anh ta bất mãn cau mày nhìn Lưu Hoài Khang.

"Anh Lưu, đây là bạn đồng hành của tôi...."

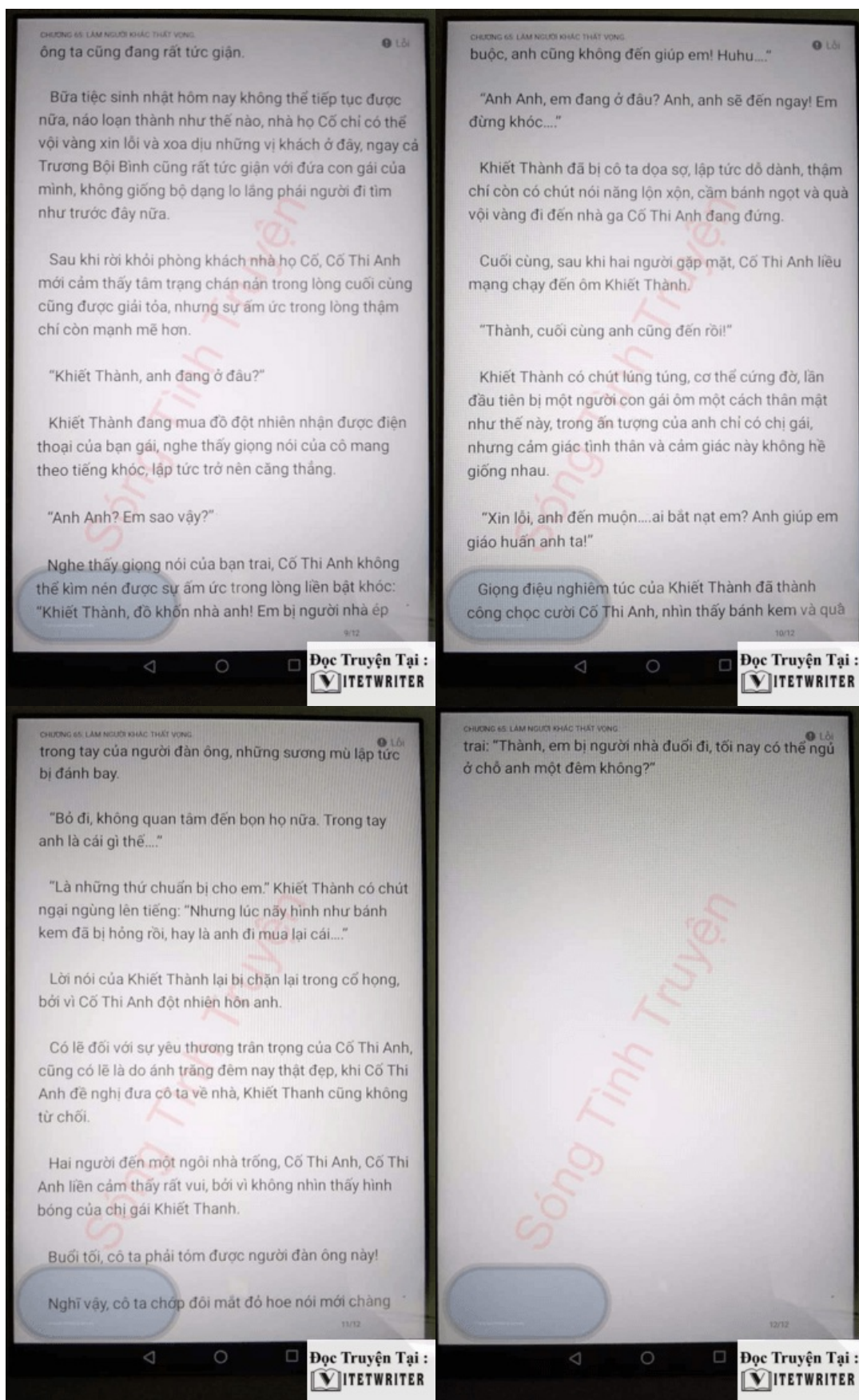
Tuy nhiên, anh ta có chút ngượng ngùng, đối mặt với một người đàn ông có sức ảnh hưởng lớn như Lưu Hoài Khang, thì rõ ràng anh ta còn quá non xanh, người đàn ông thậm chí còn keo kiệt không thêm nhìn anh ta, trực tiếp kéo Khiết Ninh rời khỏi phòng tiệc.

Mọi người đều trở nên xôn xao.

"Nhìn đi, nhà họ Cổ thực sự tìm đường chết mà, lần này lại xúc phạm tổng giám đốc Lưu như vậy, anh ta thà đưa một người phụ nữ đi cũng không muốn nghe bọn họ nói những lời vô nghĩa."

7/12

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

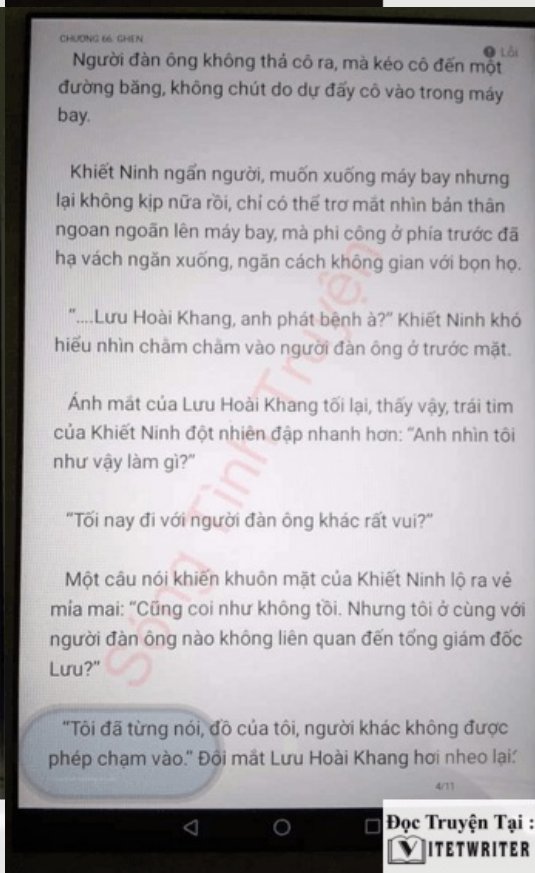
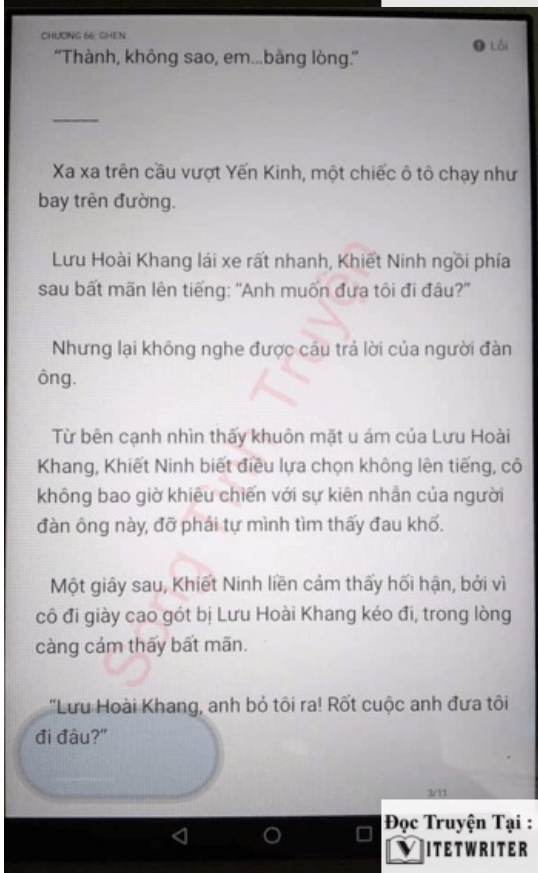
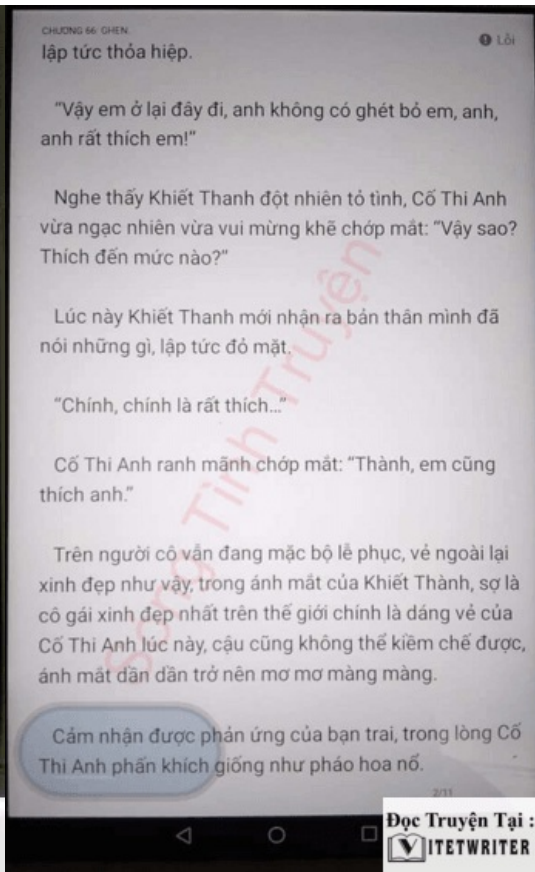
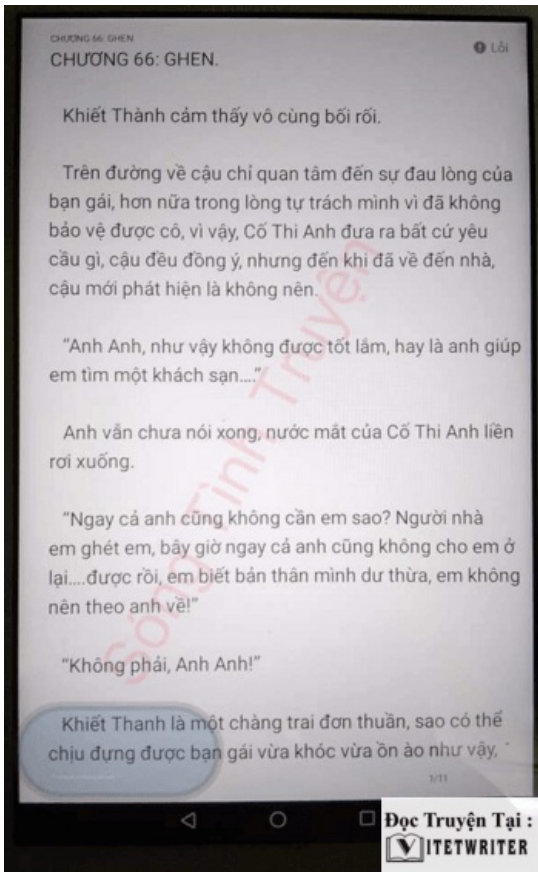

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Ghen

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Hình như cô không nghe vào những lời tôi nói."

Khiết Ninh cũng không chịu thua kém nhếch miệng.

"Tổng giám đốc Lưu, anh cũng đã nói tôi chỉ là một món đồ mà thôi, nói ra cũng không hề quan trọng, anh gọi đến thì đến đuổi đi thì đi, tại sao còn quan tâm tôi ở cùng ai? Hơn nữa, cùng người khác đến bữa tiệc mà thôi, tôi và Thành Dương không hề có những hành động thân mật."

Thành Dương? Gọi cũng thật thân mật.

Đôi mắt của Lưu Hoài Khang ngày càng tối: "Kéo tay của anh ta, dứt đồ ăn cho anh ta, cô cũng tốt thật đó."

Khiết Ninh sững sờ, sau đó không cho là đúng nói: "Cậu ấy chỉ là một đứa trẻ, vồ về một chút thì làm sao? Hay là nói..."

Cô đột nhiên cong khóe miệng, trong ánh mắt lóe lên sự cười nhạo, trong giọng nói có sự xảo quyệt: "Hay là... thực ra tổng giám đốc Lưu đang ghen?"

Lưu Hoài Khang cười khẩy: "Cô nghĩ cô là ai?"

5/11

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Khuôn mặt Khiết Ninh cứng đờ, cảm giác đau đớn trong lòng lại rõ ràng như vậy, nhưng rất nhanh để lộ ra biểu cảm không có gì.

"Đương nhiên tôi biết tôi là ai, nên không làm phiền tổng giám đốc Lưu lúc nào cũng quan tâm đến cuộc sống của tôi, cho dù hôm nay không nên đi ra ngoài cùng người đàn ông khác, nhưng dù sao chứng kiến tuyên bố của tổng giám đốc Lưu và vị hôn thê, cũng xem như là may mắn, không phải sao?"

Sự thuận theo này của cô nhưng rõ ràng lại thể hiện thái độ "vò đã mẻ lại sút" khiến Lưu Hoài Khang vô cớ bùng lên một ngọn lửa, kéo cô đến trước mặt mình, tức giận hôn cô.

Khiết Ninh không chống cự, trong lòng thậm chí còn dâng lên một khoái cảm, không kiềm được liên cong khóe môi.

Lưu Hoài Khang dường như cảm nhận được người phụ nữ đang có tâm trạng vui vẻ, kéo dài khoảng cách nheo mắt hỏi: "Cười cái gì?"

"Tôi đang nghĩ, nếu như vị hôn thê của anh biết

6/11

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

bây giờ tôi đang cùng anh ôm ấp áp áp, có nỗi điên không?"

Cô dừng lại một chút, lại có chút đáng tiếc khẽ lắc đầu.

"A, tôi quên mất, hình như Cố Thi Anh không muốn đính hôn với anh, vậy xem ra cô ấy không thích anh, có lẽ cũng không quan tâm đến anh đang ở cùng ai, đúng không tổng giám đốc Lưu?"

Cô nói những câu này, không khác gì đang khiêu khích Lưu Hoài Khang.

Nhìn đi, người phụ nữ anh quan tâm từ nhỏ đến lớn lại không quan tâm đến anh, thậm chí còn không muốn kết hôn với anh, nhưng anh lại ngốc nghếch lấy xương thịt của mình để đổi lại sự khỏe mạnh của người phụ nữ kia, thật nực cười, thật đáng tiếc mà!

Nhưng đối lập với sự thất vọng của cô, về mặt Lưu Hoài Khang không có nhiều sự tức giận.

Lẽ nào....anh cũng không thích Cố Thi Anh, nên mới không quan tâm đến lời nói và hành động của đối

7/11

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

phương, nói gì đến tức giận?

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu cô, nhưng sau đó Khiết Ninh lại tự cười nhạo chính mình, rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì thế? Người đàn ông này có thể không tiếc trả giá tất cả để chữa khỏi bệnh cho Cố Thi Anh, yêu cô ta như thế nào nhìn bằng mắt thường cũng thấy.

"Khiết Ninh, tôi phát hiện sự can đảm của cô ngày càng lớn đó." Lưu Hoài Khang véo cằm cô: "Đừng cố gắng khiêu khích tôi, trước khi tôi vẫn còn kiên nhẫn."

Khiết Ninh cũng nhận ra là tối nay bản thân quá kích động, bất kể anh đính hôn, kết hôn hay ở cùng với ai, thì có liên quan gì đến cô chứ?

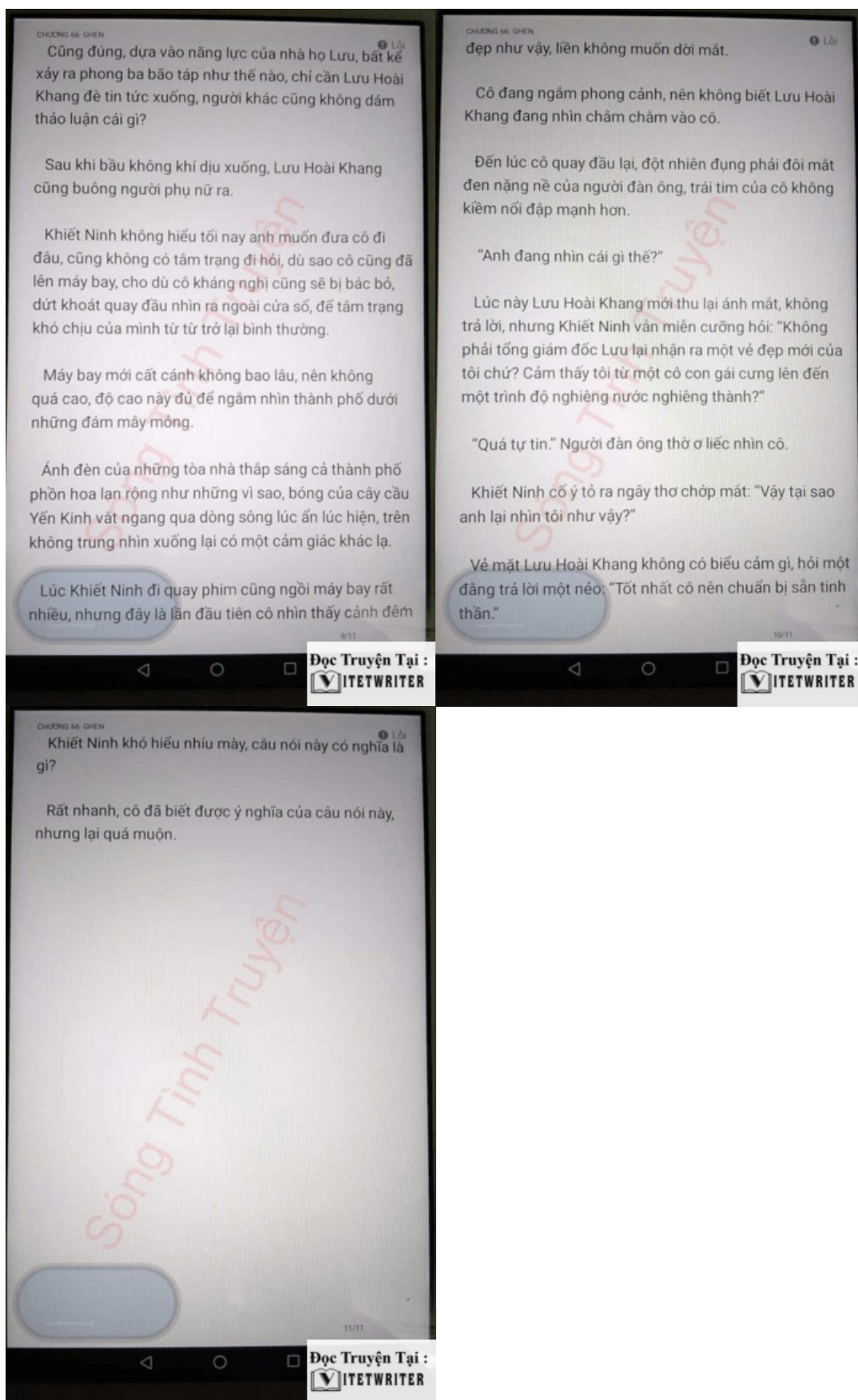
"Xin lỗi, tổng giám đốc Lưu, tôi chỉ cảm thấy tối nay anh ở trước mặt mọi người đưa tôi đi quá thực là không thỏa đáng, sợ là ngày mai sẽ bị lên báo."

"Đây không phải là điều mà cô nên quan tâm." Người đàn ông lạnh lùng nói.

Khóe môi của Khiết Ninh hơi nhếch lên, không nói gì nữa.

8/11

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

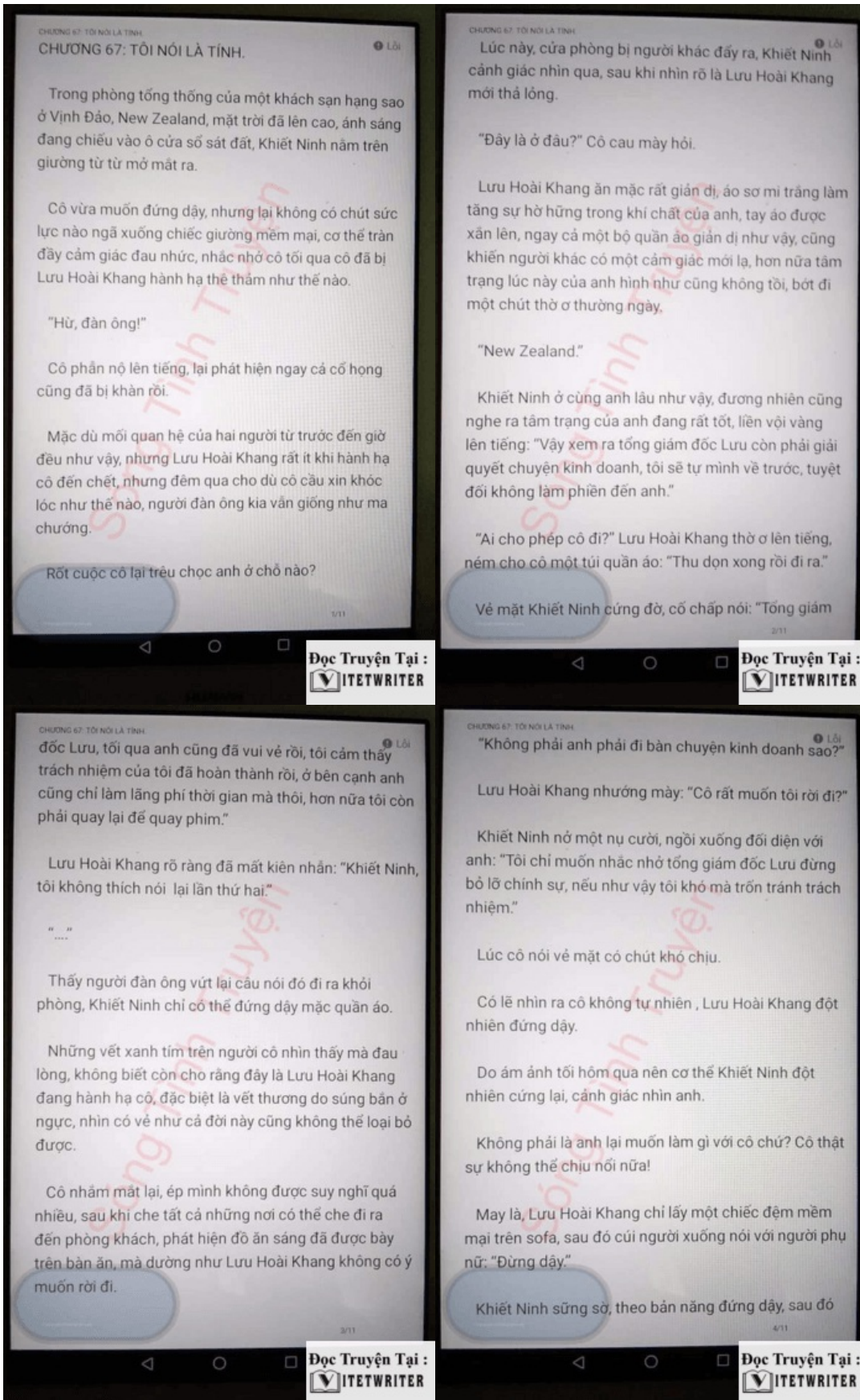

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tôi nói là tính

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

nhìn thấy người đàn ông đặt một chiếc đệm mềm mại lên ghế của cô, cô sống sờ một lúc mới ngồi xuống, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

"Tổng giám đốc Lưu, cái này là sự chăm sóc bất đắc dĩ hay là đột nhiên lương tâm trời đất?"

Lưu Hoài Khang quay lại chỗ ngồi, thờ ơ liếc nhìn cô: "Tốt nhất cô nên an phận một chút, nếu không tôi sẽ không quan tâm mà khiến cô càng thêm khó chịu."

Nghe thấy những lời đe dọa của người đàn ông, cuối cùng Khiết Ninh cũng không thể chịu được bực tức phát tất cả những uất ức đã kìm nén từ tối qua đến bây giờ.

"Lưu Hoài Khang, tôi biết rõ thân phận của mình, nên mỗi lần đều phối hợp với yêu cầu của anh, nhưng điều này không có nghĩa là tôi không có trái tim! Tôi cũng biết mình cống trên lưng cái danh tiểu tam, nhưng tốt xấu gì anh cũng nên cho tôi một chút tôn nghiêm chứ? Anh vừa mới đính hôn cùng người khác, liền đưa tôi đi, không cảm thấy xấu hổ sao?"

Lời nói vừa rơi xuống, ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông giống như con dao đâm lên má cô.

5/11

Lúc này, Khiết Ninh đột nhiên nhận ra tại sao người khác lại sợ người đàn ông này như vậy, bởi vì lúc này cô cũng cảm nhận được sự ngạt thở kia.

"Tôi và Cố Thi Anh vẫn chưa đính hôn." Sau khi nhìn người phụ nữ với một ánh mắt áp đảo tinh thần, Lưu Hoài Khang thu lại ánh mắt của mình.

Khiết Ninh nhú mồm, sau đó tiếp thu những lời anh nói.

Cứng đờng, bữa tiệc sinh nhật bị Cố Thi Anh làm xáo trộn như vậy, nghi thức công bố đính hôn vẫn chưa bắt đầu, cho dù không thành, nhưng tại sao anh lại giải thích như vậy? Cho mình một lời giải thích?

Khiết Ninh nhìn anh một cách kỳ lạ, càng cảm thấy người đàn ông này thật khó hiểu.

"Anh Lưu, cho dù anh không có hôn ước, tôi cũng không thích hợp ở lại bên cạnh anh, hay là để tôi trở về đi."

Lưu Hoài Khang liếc nhìn cô, không nhanh không chậm nói ra một câu: "Điều 128. Tôi nghĩ trí nhớ của cô

6/11

không kém như vậy."

Khiết Ninh sống sờ, sau đó nhớ đến điều kiện vô cùng ngang ngược kia "từ giờ trở đi, bất kỳ hành trình nào của tôi, cô bắt buộc phải đi theo", cau mày nói: "Không phải hợp đồng đó đã bị vô hiệu?"

Lưu Hoài Khang liếc nhìn cô: "Có vô hiệu hay không, tôi nói mới tính."

.....Được rồi, ai kêu người ta là tổng giám đốc?

Sau khi Khiết Ninh bướng bỉnh cãi lại thì cô cũng chấp nhận điều này, rốt cuộc cô không có khả năng đấu lại Lưu Hoài Khang nên cô đành phải xuống nước.

"Đương nhiên là tổng giám đốc Lưu nói là tính, nhưng, để không vì tôi mà làm lỡ thời gian của đoàn phim, trước tiên phải để tôi xin nghỉ phép đã."

Động tác ăn bữa sáng của Lưu Hoài Khang tạo nhả mà từ tốn, thờ ơ lên tiếng: "Những chuyện này không cần cô phải lo lắng."

Khiết Ninh biết điều không tiếp tục nói nữa, cúi đầu an

7/11

phận ăn bữa sáng.

Bầu không khí trở nên yên tĩnh hơn, ngược lại Lưu Hoài Khang cảm thấy có gì đó không đúng, mặc dù bình thường Khiết Ninh không phải là một người nói nhiều, những chắc chắn sẽ chủ động lên tiếng nói cái gì đó, không ủ rũ như hôm nay.

"Không thoải mái?" Anh khẽ nhú mồm.

Khiết Ninh ngược lên: "Tôi nói không được thoải mái, anh Lưu sẽ để tôi nghỉ ngơi sao?"

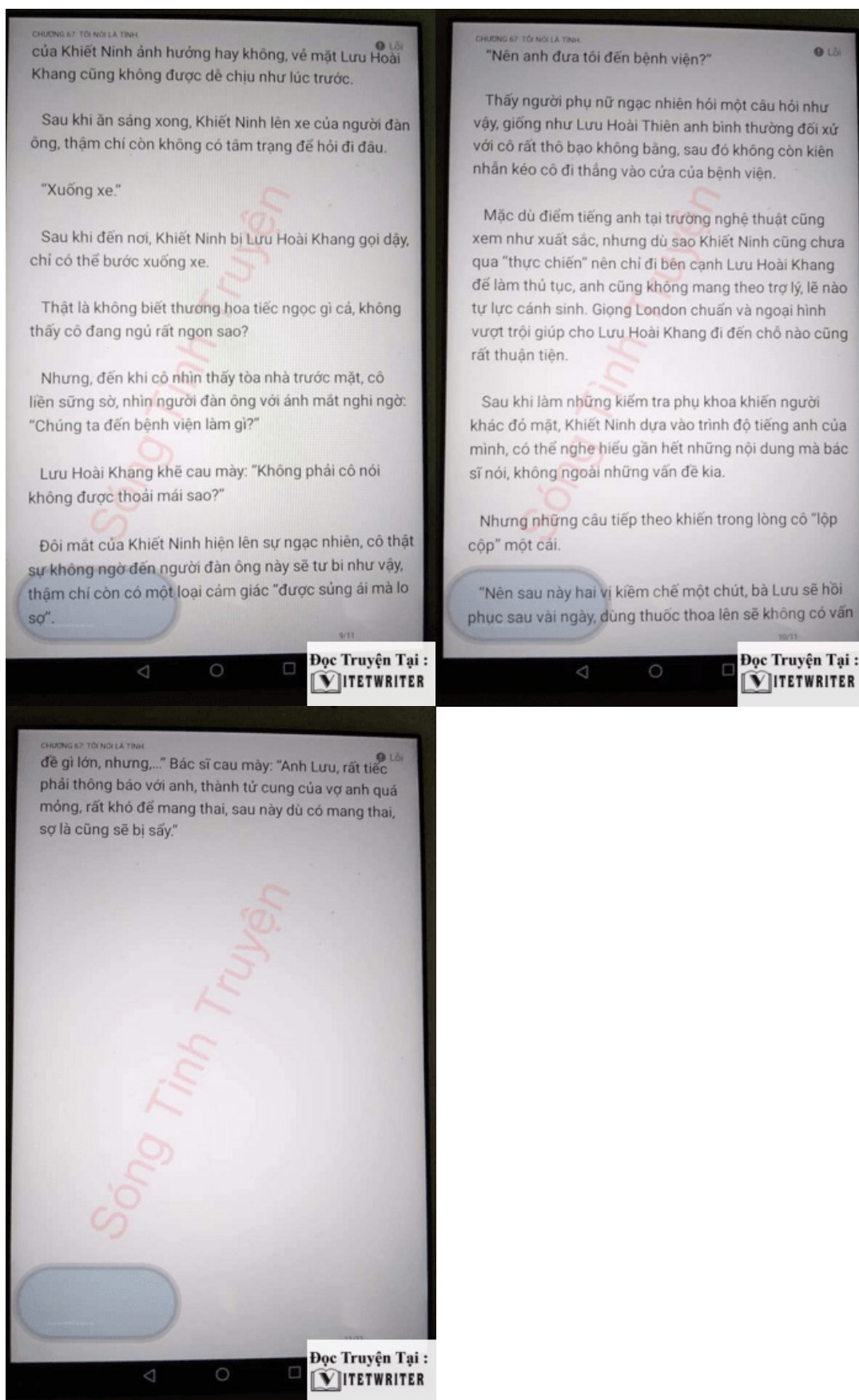
Lưu Hoài Khang nheo mắt, không trả lời cô.

Nhìn đi, sao cô có thể được phép nghỉ ngơi chứ, nếu như người ta quan tâm đến sức khỏe của cô, khi đó cũng sẽ không ép cô lấy ra một quả thận, tối qua cũng sẽ để ý đến sự cầu xin của cô.

Khiết Ninh đột nhiên cảm thấy bản thân thật mệt, mệt mỗi từ cơ thể đến trái tim, nên cũng lười nói chuyện vô nghĩa với người đàn ông này.

Một bữa ăn thật vô vị, không biết có phải bị tâm trạng

8/11

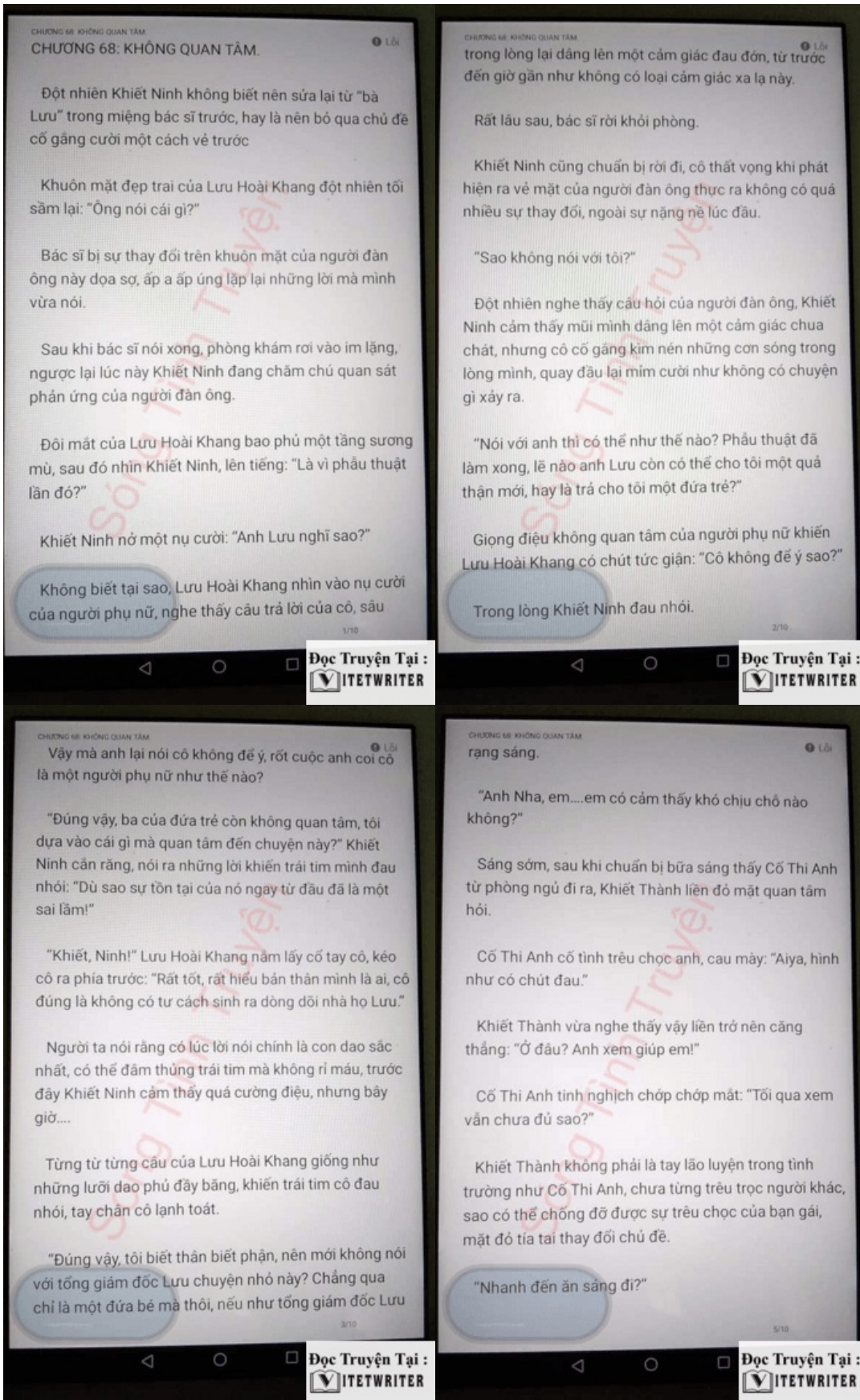

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Không quan tâm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

đồng ý, không biết có bao nhiêu người phụ nữ sẵn lòng sinh con cho anh."

Lúc này Khiết Ninh đột nhiên cảm thấy may mắn vì mình là một diễn viên, diễn xuất thờ ơ, không quan tâm đạt đến mức không có bất kỳ sơ hở nào.

Lưu Hoài Khang vung tay ra, Khiết Ninh đột nhiên bị ngã xuống đất, lúc ngẩng đầu lên, phát hiện người đàn ông đã rời đi.

Nhìn đi, giữa bọn họ chính là như vậy, không phải là cãi nhau chính là cô bị ép buộc, đổi thành Cố Thi Anh, anh cũng bỏ mặc lại đôi phương như vậy sao?

Bước ra khỏi cửa bệnh viện, Khiết Ninh chợt nhận ra mình thực sự bị bỏ rơi.

Ở một nơi xa lạ, trên đường có rất nhiều người đi bộ với nhiều màu da khác nhau, nói tiếng anh mang theo khẩu âm cũng rất khó nghe....

"Lưu Hoài Khang, anh đúng là rất tàn nhẫn!"

Lúc này, ở Yến Kinh chênh lệch 4 tiếng, lúc này mới là

4/10

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Cố Thi Anh biết da mặt bạn trai của mình rất mỏng, cũng không tiếp tục trêu chọc nữa, cầm bộ đồ ăn lên, liếc nhìn bàn ăn, phát hiện đều là những thứ cô ta thích ăn.

"Thành, em rất hạnh phúc, sau này gả cho anh, có phải mỗi ngày đều hạnh phúc như này?"

Thực ra, ở nhà Cố Thi Anh cũng chưa bao giờ bị đối xử tệ bạc, những món ăn còn phong phú hơn ở trên chiếc bàn này, nhưng bây giờ ở trong mắt cô ta, không có cái gì có thể sánh được với những việc mà Khiết Thành làm cho cô ta.

"Anh Anh, đợi anh thi lên quốc khoa, sau khi tốt nghiệp tìm một công việc ổn định, kiếm tiền nuôi em, em muốn ăn cái gì anh đều sẽ làm cho em."

Khiết Thành hứa một cách vô cùng nghiêm túc.

Cố Thi Anh cười "haha", trong lòng vô cùng xúc động.

Tên ngốc này, rõ ràng biết cô ta là thiên kim tiểu thư, vậy mà còn nói ra một lời hứa giả dối như vậy, nhưng cô ta lại rất thích nghe.

6/10

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

"Anh Anh, em không tin sao?" Nghe thấy tiếng cười của người con gái, Khiết Thành cho rằng cô cảm thấy cậu đang nói đùa, vội vàng nói thêm: "Thật đó, anh sẽ chịu trách nhiệm với em! Sau này tuyệt đối sẽ không để em chịu khổ...."

"Đây là anh nói, cả đời này phải chịu trách nhiệm với em!" Cố Thi Anh nắm được trọng điểm.

Khiết Thành đỏ mặt gật đầu.

Thời gian ăn bữa sáng, Cố Thi Anh cảm thấy căn nhà này không tồi, biết Khiết Thành đang ở cùng chị gái, trong lòng có chút chán ghét.

"Thành, hay là anh chuyển ra sống với em đi?"

Khiết Thành đang thu dọn bát đĩa, nghe thấy câu nói này vội vàng lắc đầu: "Không được, chúng ta vẫn chưa kết hôn, sống cùng nhau có chút không thỏa đáng."

Không ngờ, tư tưởng của bạn trai lại bảo thủ như vậy.

Cố Thi Anh chớp chớp mắt: "Thật sao? Anh không ở cùng em, lại ở cùng chị gái của anh, chị gái của anh

7/10

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

cũng là một người phụ nữ trưởng thành nha."

Khiết Thành đỏ khốc đỏ cười: "Chị ấy là chị gái của anh, đương nhiên là không giống nhau rồi."

"Có cái gì không giống nhau, dù sao cũng là sống cùng phụ nữ." Cố Thi Anh bĩu môi: "Em biết, thực ra anh chỉ không muốn chịu trách nhiệm mà thôi, nên mới không muốn ở cùng em."

"Anh Anh, anh không có ý này...."

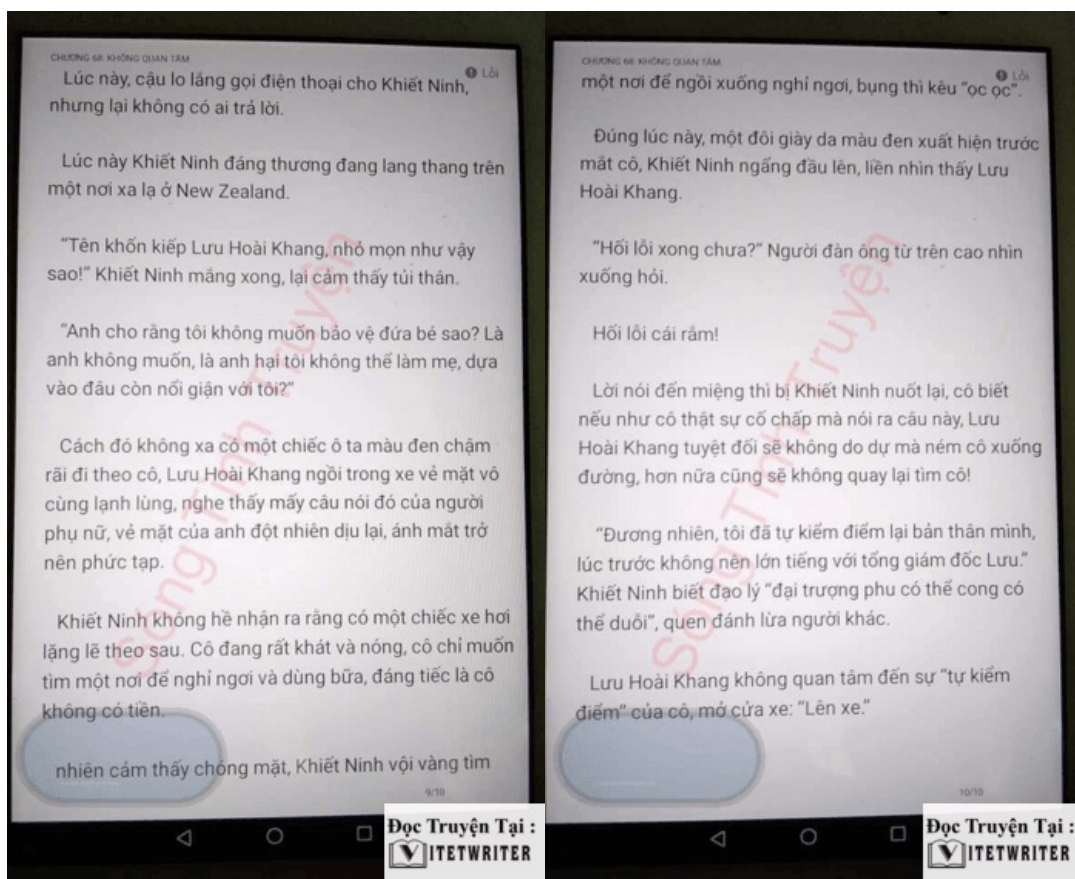
Khiết Thành không thể chịu được khi bạn gái nhõng nhẽo như thế này, hơn nữa hai người cũng đã xảy ra quan hệ, đương nhiên cảm thấy vẫn chưa kết hôn mà làm như vậy, càng thương yêu và áy náy với Cố Thi Anh, nên liền đồng ý chuyện sống chung.

Do đó, sau khi Cố Thi Anh rời đi liền bắt đầu chọn nhà.

Sau khi Cố Thi Anh rời đi, Khiết Thành mới nhận ra một vấn đề nghiêm trọng chính là chị gái tối hôm qua không về nhà, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có!

8/10

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chân tâm của tổng giám đốc Lưu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 69: CHÂN TÂM CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC LƯU

Nếu như bình thường, xe của Lưu Hoài Khanh tồn tại giống như một mối nguy hiểm nào đó, nhưng bây giờ Khiết Ninh không chút do dự ngồi vào.

Nhiệt độ trong xe rất phù hợp, giúp xua tan cảm giác nóng bức trên người của cô: "Có nước không?"

Lưu Hoài Khang đưa cho cô một chai nước khoáng, Khiết Ninh lập tức nhận lấy chuẩn bị mở nắp, nhưng vẫn cả nửa ngày, tay cũng đã đau vậy mà nắp chai vẫn không có dấu hiệu di chuyển.

"... Làm phiền tổng giám đốc Lưu đổi chai khác." Khiết Ninh đen mặt nói.

Lưu Hoài Khang xoay qua nhìn: "Chỉ có một chai."

Khiết Ninh mặt mày đờ đẫn, ngáp ngừng một lát mới cầu xin: "Có thể làm phiền tổng giám đốc Lưu mở giúp tôi không?"

Nói xong thì cô lại có chút hối hận, loại chuyện nhỏ này còn phải làm phiền Lưu Hoài Khanh, anh nhất định cảm thấy cô đang cố ý nũng nịu anh.

Lưu Hoài Khanh lúc này rất có phong độ của một thân sĩ,

không nói hai lời liền giúp cô mở nắp chai nước khoáng, Khiết Ninh giống như được giải cứu vậy. "Ừng ực ừng ực" uống mấy ngụm nước.

Nhìn thấy bộ dạng chẳng ra sao của cô, Lưu Hoài Khang vậy có chút hối hận khi rút cô một mình lại, dù sao thời gian cũng lâu như vậy.

Thế nhưng không phải như vậy, cô sao lại nhớ dai như vậy?

"Cảm ơn tổng giám đốc Lưu." Uống xong nước, Khiết Ninh không quên lời ngon tiếng ngọt nói câu cảm ơn.

Lưu Hoài Khang lái xe mà không quên liếc xéo sang cô: "Biết mình sai ở đâu chưa?"

Khiết Ninh trong lòng thấy rất thấp thỏm, chuyện này còn chưa xong sao.

"Biết rồi, tôi sai ở chỗ không nên ngỗ ngược với tổng giám đốc Lưu, cũng không nên nói mấy lời không tôn trọng đó với tổng giám đốc Lưu."

Khiết Ninh nói rất trơn mượt, trong lòng sớm đã tê dại rồi.

Tuy nhiên Lưu Hoài Khanh lại không hài lòng với câu trả lời này: "Đây chỉ là một trong số đó thôi."

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

"Thế..." Khiết Ninh nghiên rắng nói: "Hay là tổng giám đốc Lưu trực tiếp nói tôi đã làm sai điều gì đi."

Mặt mày của Lưu Hoài Khang liền tối lại, điều anh muốn cô nói căn bản không phải là những cái này, thế nhưng cụ thể là gì thì bản thân anh cũng không thể nói ra, cảm xúc buồn bực trong lòng khiến anh trầm mặc.

Nếu như ban đầu cô có thể nói rõ với anh, sau này có khả năng không thể mang thai, anh có lẽ sẽ không tàn nhẫn như vậy.

Khiết Ninh nhìn người đàn ông bên cạnh hồi lâu mà không lên tiếng, khẽ mỉm cười nói: "Nếu tổng giám đốc Lưu tạm thời chưa nghĩ ra, vậy thì đợi lần sau rồi nói đi. Anh yên tâm, tôi sẽ không làm ra chuyện gì khiến anh không vui nữa đâu."

Cô hôm nay coi như biết được, sau này thật sự không thể tùy tiện khiêu chiến giới hạn của Lưu Hoài Khang, trừng phạt cô bằng cách rút cô ở một nơi xa lạ đã đủ ác rồi.

Người đàn ông này không có trái tim, hoặc nói, trái tim của anh tuyệt đối sẽ không có chỗ cho cô, trước đó cô còn có nửa phần ảo tưởng, thế nhưng hôm nay, cô thật sự hiểu được hiện thực tàn khốc như thế nào.

Cô cũng đã nói với anh là cô không thể mang thai rồi, anh

đối với cô liệu có nửa phần thương tiếc và áy náy không?

Không có.

Bây giờ quay trở lại đồn cô, nói không chừng cũng là sợ cô mất tích ở nước ngoài, trở về không biết bàn giao thế nào, dù sao mọi người trong bữa tiệc sinh nhật cũng nhìn thấy anh dẫn cô đi.

"Khiết Ninh, nếu như cô ngoan một chút, tôi có thể cho cô tất cả những gì cô muốn."

Khi xe dừng ở bãi đỗ xe của khách sạn, Lưu Hoài Khang cuối cùng cũng nói một câu.

Khiết Ninh chớp chớp mắt, sau đó cười khê: "Thế sao? Vậy--- tôi muốn chân tâm của tổng giám đốc Lưu, anh có cho không?"

Lưu Hoài Khang nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm, con người dường như có thể hút người vào trong.

"Đùa thôi, tôi có thân phận gì tự tôi biết, sao dám làm bẩn tâm linh thánh khiết của tổng giám đốc Lưu." Khiết Ninh nhàn nhạt nói, rồi bước xuống xe.

Về đến phòng khách sạn, tìm thấy điện thoại của mình, Khiết

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Ninh phát hiện không ngoài dự liệu, em trai quả nhiên đã gọi N cuộc điện thoại, cô chỉ báo bình an, nói dối bản thân uống say, cùng với nhân viên trong tổ ở nhà nghỉ một đêm.

Chuyện như này Khiết Ninh không phải chưa từng làm cho nên Khiết Thành không có nghi ngờ.

Hai chị em cứ mỗi người một câu nói chuyện, mãi sau Khiết Thành mới ngáp ngừng mở miệng: "Chị, có chuyện này em muốn thương lượng với chị."

"Nói đi." Khiết Ninh nằm bò trên giường, một chân có vết sẹo lồi vô thức đưa ra, ở cửa Lưu Hoài Khang nhìn thấy cổ họng có chút thất lại, ánh mắt u ám đi về phòng ngủ.

Nghe thấy chuyện em trai muốn ở cùng với bạn gái, Khiết Ninh trong lòng không ngừng cảm thấy trái thật sự đã lớn rồi, tặc lưỡi nói: "Không tệ nha Tiểu Thành, nhanh như vậy đã bắt được trái tim con gái nhà người ta rồi? Aiya, đáng tiếc chị còn đợi em muốn chị bày hộ mưu kế nữa cơ, công phu chị theo đuổi người khác thuộc top đầu đấy."

"Chị, em rất nghiêm túc, em muốn chịu trách nhiệm với cô ấy, em cũng thích cô ấy. Trước kia cô ấy còn bị người ta ức hiếp, em không muốn để cô ấy chịu sự tủi thân nữa."

Nghe thấy lời nói đó của em trai, trong lòng của Khiết Ninh

17:38

55.96%

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

vừa chua chát, lại vừa có một tia an ủi.

"Hừ, có bạn gái rồi ngay cả chị gái cũng không cần, đồ không có lương tâm."

Khiết Thành nghe thế thì vội vàng sửa lời: "Hay là, hay là em đón chị qua."

Khiết Ninh bị biểu hiện ngốc nghếch của em trai chọc cười.

"Được rồi, chị chỉ đùa thôi, chị không muốn đến làm bóng đèn đầu, hai đứa sống với nhau cho tốt là được. Đúng rồi, đợi chị về giúp em chuyển nhà, đến lúc đó cũng gặp mặt cô gái đó."

"Được, nhưng mà chị, chị thật sự không ở cùng với bọn em sao? Em có chút không yên tâm..."

Khiết Ninh đang muốn nói điều gì đó để xoa dịu em trai, tránh cậu lo lắng, nhưng ai biết trên tay lại trống không, điện thoại đã bị Lưu Hoài Khang lấy đi.

"Không cần, chị gái cậu có người chăm sóc."

Khiết Thành hơi ngẩn ra, giọng nói này... Nếu như cậu nhớ không nhầm, không phải là của vị tổng giám đốc Lưu kia sao?

17:38

64.67%

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Khiết Ninh có chút nóng vội muốn cướp lại điện thoại nhưng mà đã thất bại, cô trừng trừng mắt nhìn anh, anh lên tiếng không phải khác gì đem lời dối bân này của cô phơi bày hết cả ra!

"Chị, vừa rồi là giọng của tổng giám đốc Lưu hả? Chị không phải nói ở cùng đồng nghiệp sao? Sao lại ở cùng với anh ta?"

Đối diện với sự truy hỏi liên hoàn của em trai, Khiết Ninh chỉ đành để điện thoại ra xa, cố tình nói giọng ngắt quãng: "Anh ta cũng vừa mới đến, đến xem nhân viên thế nào mà thôi. À, tín hiệu ở chỗ chị không tốt, thôi không nói nhiều nữa nha, cúp máy đây cúp máy đây!"

Để điện thoại xuống, ánh mắt của Khiết Ninh rất bất mãn: "Tổng giám đốc Lưu, anh không biết chưa có sự cho phép mà đụng vào điện thoại của người khác là rất bất lịch sự sao?"

Trọng điểm của Lưu Hoài Khanh căn bản không ở những điều này, ánh mắt sâu thẳm của anh hơi híp lại: "Cô là gì của tôi, tôi cần nhìn sao?"

Khiết Ninh nhất thời cứng họng.

"Nếu công phu theo đuổi người khác đã thuộc top đầu, bằng không cũng thử trên người tôi đi."

17:38

77.98%

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Một câu này càng khiến Khiết Ninh xấu hổ đến toát mồ hôi.

Bất lực, cô chỉ có thể kềm còi mở miệng: "Tổng giám đốc Lưu, những lời này đều là trêu em trai tôi, anh 'người lớn không bắt trẻ con', không nên để ý chứ?"

Ai biết, Lưu Hoài Khang không những không tha còn nâng cằm cô lên: "Nếu như tôi nhất định muốn tính toán?"

"..."

Khiết Ninh cơ thể hơi cứng lại, nghĩ đến anh nếu không vui, 80/90% là trút lên người cô, thế nhưng bây giờ cô cần bán ăn không tiêu, nghiêng răng nói: "Tổng giám đốc Lưu muốn tôi theo đuổi anh, tôi đương nhiên 100% đồng ý, anh là ưu tú như vậy, thật sự là vinh hạnh của tôi, nhưng không biết có làm ảnh hưởng đến thân phận của anh không."

Lời lẽ của cô uyển chuyển đưa đến trọng tâm của vấn đề, chẳng qua chính là muốn làm giảm dục vọng của anh.

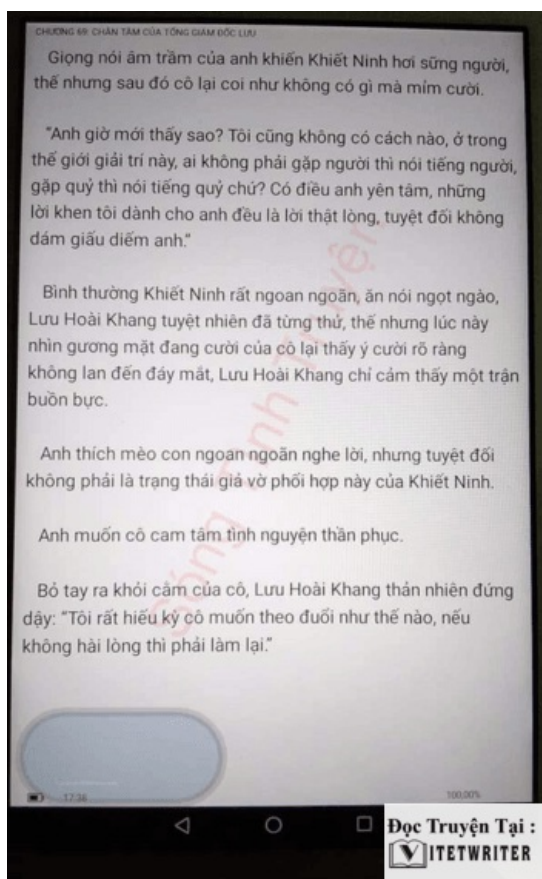
Lưu Hoài Khang sao không nghe ra ý của cô, nhưng anh vừa rồi thật sự không biết làm sao với cô, lời của bác sĩ anh đều nghe và để trong lòng.

"Khiết Ninh, tôi phát hiện cô thật sự nói dối thành thói."

17:38

86.89%

Đọc Truyện Tại :
ITETWRITER

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Muốn trở thành bà Lưu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 70: MUỐN TRỞ THÀNH BÀ LƯU

Khiết Ninh ý thức đến việc bản thân đang tự đào hố chôn mình.

Theo đuổi Lưu Hoài Khang? Nghe thấy lời này thật sự khiến người khác cảm thấy không biết trời cao đất dày, thật buồn cười, nhưng càng cổ quái hơn là anh lại rất có hứng thú.

Ngày đầu tiên ở New Zealand trôi qua không vui vẻ gì, điều đáng được an ủi là, tối đó Lưu Hoài Khang không có làm phiền cô khiến cô có thể nghỉ ngơi một đêm.

Ngày hôm sau, Khiết Ninh ngủ đến khi tự tỉnh dậy, mở mắt ra thì phát hiện Lưu Hoài Khang không có dậy sớm như những thường lệ, mà mắt vẫn nhắm nghiền, hình như còn đang ngủ.

Ngắm nhìn cặp lông mi vừa dài vừa cong của anh, Khiết Ninh ma xui quỷ khiến thế nào chút nữa đưa tay ra chạm vào.

Có điều, khi cô sắp chạm vào thì Lưu Hoài Khang lại mở mắt ra, xảy ra cảnh tượng cực kỳ xấu hổ này.

"Lông mi của Tổng giám đốc Lưu thật dài, không biết dùng loại mascara nào vậy?"

Hỏi xong thì Khiết Ninh đột nhiên búng tỉnh, một chút buồn

CHƯƠNG 70: MUỐN TRỞ THÀNH BÀ LƯU

ngủ cũng mất hết.

"Khu, ý tôi là tổng giám đốc Lưu rất đẹp trai, ngay cả lông mi cũng rất đẹp."

Lưu Hoài Khang hiếm khi không có tính toán đến mấy lời nói nhảm của cô mà đứng dậy mặc quần áo: "Nghĩ xong kế hoạch của ngày hôm nay chưa?"

Khiết Ninh đỡ người, sau đó mới hiểu ra, chân mày bất giác nhúu lại, cũng chỉ đành đứng dậy mặc quần áo.

Không phải chỉ là theo đuổi người khác thôi sao? Hai năm nay cô đi theo Lưu Hoài Khang, bản lĩnh trên ghẹo người khác không cần thầy cũng tự học được, đối với sở thích của anh cũng nắm rõ trong bàn tay, đây không phải biến thành bộ dạng lấy lòng anh thôi sao?

Nghĩ thế, Khiết Ninh bèn bước tới, chớp chớp mắt nhìn anh: "Tổng giám đốc Lưu, tôi giúp anh thất cà vạt nha."

Lưu Hoài Khang không có từ chối, để mặc cô thất, mùi thơm từ cổ tay của cô truyền đến, ánh mắt anh bất giác tối lại.

"Đợi chút tôi đi chuẩn bị bữa sáng cho tổng giám đốc Lưu? Hay là anh thích đồ ăn của khách sạn?"

CHƯƠNG 70: MUỐN TRỞ THÀNH BÀ LƯU

"Cô chuẩn bị."

Khiết Ninh mỉm cười: "Được, không biết tổng giám đốc Lưu hôm nay muốn ăn gì?"

"Cô tự liệu mà làm."

Hình thức một người hỏi một người trả lời ấy khiến Khiết Ninh nhớ lại hồi trước khi họ còn hòa bình, cô liền còn nói một câu cười nhạo: "Tổng giám đốc Lưu, anh xem chúng ta bây giờ có giống cặp vợ chồng đang đi nghỉ tuần trăng mật không?"

Vừa dứt lời thì trên cô truyền đến một trận đau nhói.

"Ừm, Lưu Hoài Khang, anh..." Câu "anh tuổi chó sao" của Khiết Ninh bị chặn lại ở cổ họng.

Bỏ đi, không tức giận, tức giận sẽ hại sức khỏe, người đen đủi vẫn là bản thân.

Lưu Hoài Khang bỏ cô ra, mắt hơi híp lại, lộ ra thần sắc vui vẻ: "Cô muốn trở thành bà Lưu?"

Trái tim Khiết Ninh đập mạnh, có chút buồn cười nói: "Tổng giám đốc Lưu, tôi còn tính táo lắm, vừa rồi chỉ là đùa anh mà thôi."

CHƯƠNG 70: MUỐN TRỞ THÀNH BÀ LƯU

Trong mắt của Lưu Hoài Khanh lóe lên một tia u ám, hừ lạnh một tiếng: "Coi như cô hiểu rõ thân phận."

Khiết Ninh sớm đã quen với những câu châm biếm này rồi, khóe miệng hơi cứng đờ, sau khi vắt cà vạt xong thì cô đi đến phòng bếp.

Giá trị của cô khi ở bên Lưu Hoài Khang chính là phục vụ anh mà thôi, cố gắng diễn vai con chim hoàng yến được kim chủ bao nuôi.

Ví thế, ở New Zealand một tuần, Khiết Ninh đã sử dụng hết khả năng của mình để phục vụ tốt cho Lưu Hoài Khang, vì anh chuẩn bị bữa ăn ngon, giúp anh giải quyết mấy việc cá nhân, thậm chí tìm kiếm các địa điểm du lịch ở New Zealand, tận lực làm một người dẫn viên dẫn anh đi chơi.

Lưu Hoài Khang mấy ngày này coi như cũng dễ sống chung, không có một lời không hợp là lời cô lên giường, hơn nữa bởi vì anh bận rộn công vụ ở hải ngoại nên anh cũng không tính toán Khiết Ninh "theo đuổi" ra sao.

Hôm nay là ngày cuối cùng ở New Zealand, công việc của Lưu Hoài Khanh đã hoàn thành xong, ngày mai sẽ trở về.

"Anh Lưu, đây là kế hoạch du ngoạn vào buổi chiều, anh xem như nào, có ảnh hưởng đến thời gian làm việc của anh

không?" Khiết Ninh đưa cho một bảng lịch trình, rất có phong thái của một thư ký cao cấp.

Lưu Hoài Khang liếc qua, nhận nhậ "ừm" một tiếng.

Lưu Hoài Khang của ngày hôm nay cũng dễ nói chuyện như vậy.

Khiết Ninh nhoeo miệng: "Vậy cứ quyết định như thế nha!"

Nói xong cô bất ngờ lấy ra một bó hoa hồng đỏ đưa đến trước mắt của Lưu Hoài Khang.

"Tặng cho tổng giám đốc Lưu." Âm thanh quyến rũ trêu ghẹo người như vậy không thể không khiến Lưu Hoài Khang liếc mắt nhìn bó hoa hồng, lại cảm thấy nụ cười của cô còn kiều diễm hơn hoa, anh nhận lấy, lông mày hơi nhướn lên.

"Đây chính là công phụ theo đuổi người khác thuộc top đầu của cô sao?"

Khiết Ninh hồn nhiên chớp mắt: "Tôi cảm thấy vẫn không tồi mà, là tổng giám đốc Lưu không quá thích người như tôi cho nên bất luận tôi dùng cách gì cũng đều không có cảm giác rung động."

Người đàn ông này thích kiểu tiểu bạch nhỏ như Cố Thi Anh,

nhìn càng đơn thuần càng tốt, thế nhưng Khiết Ninh cô sớm đã thảo mảc "nữ sinh thanh thuần" rồi.

Lưu Hoài Khang cũng không tỏ rõ thái độ gì, cầm bó hoa hồng cắm vào chiếc bình thủy tinh trong suốt, thái độ không để tâm chút gì khiến Khiết Ninh ghen hòng, không nói được cái gì.

Đợi đến tối, Khiết Ninh đặc biệt chạy đến trước cửa công ty hải ngoại mà Lưu Hoài Khang đang thương thảo để đợi.

Nhiều người không khỏi chú ý đến cô, bởi vì Khiết Ninh ăn mặc trang điểm rất xinh đẹp, giống như nữ minh tinh màn bạc bước ra vậy, màu tóc khác với màu da có chút với người con gái phương đông nên ở trước cửa công ty thu hút được rất nhiều ánh mắt của mọi người.

"Tổng giám đốc Lưu~"

Vừa nhìn thấy Lưu Hoài Khang và mấy vị giám đốc già đi ra, Khiết Ninh lập tức chạy đến đón.

Cô vốn dĩ đã rất đẹp, tối nay lại ăn vận trang điểm lại càng xuất chúng khiến ánh mắt của mấy người nước ngoài nổi lên ham muốn.

"Quý cô xinh đẹp này là?" Một người đàn ông ăn vận lịch sự,

bộ dạng ưu tú mỉm cười hỏi.

Nhìn thấy vẻ ngoài lông lầy của Khiết Ninh, lông mày của Lưu Hoài Khang liền cau lại.

"Chào các ngài, tôi là bạn của anh Lưu." Khiết Ninh khẽ mỉm cười, bắt tay với bọn họ.

Một người trong đó cười nói: "Tổng giám đốc Lưu, từ lúc nào có lại một người nhu vậy thế, vậy mà không có dân đi cùng."

Thần sắc của Lưu Hoài Khang có chút lạnh: "Lần sau."

Thấy ngữ khí của Lưu Hoài Khang không vui, mấy người kia cũng không nói gì nhiều, khách sáo chào tạm biệt, nhưng duy nhất chỉ có một người phụ nữ vóc dáng cao còn chưa định rồi đi.

Khiết Ninh hiếu kỳ quan sát đánh giá đối phương.

Tóc của người phụ nữ có màu đỏ rượu, cách ăn mặc rất có phong thái của một người phụ nữ có quyền lực, đặc biệt vóc dáng không có thua cô, lúc này cũng không tránh né mà đi đến.

"Hoài Khanh, thật sự lo lắng cho anh." Ánh mắt của cô ta quét qua người Khiết Ninh nói quay sang nhẹ nhàng nói với

Lưu Hoài Khang: "Kim ốc tàng kiều ở bên ngoài không sợ Thi Anh biết rồi sẽ gây rối sao?"

Khiết Ninh rất ngạc nhiên, không những bất ngờ cô ta nói tiếng quốc ngữ lưu loát đến thế, càng ngạc nhiên là vì cô ta gọi tên của Lưu Hoài Khanh rất tự nhiên và thân mật.

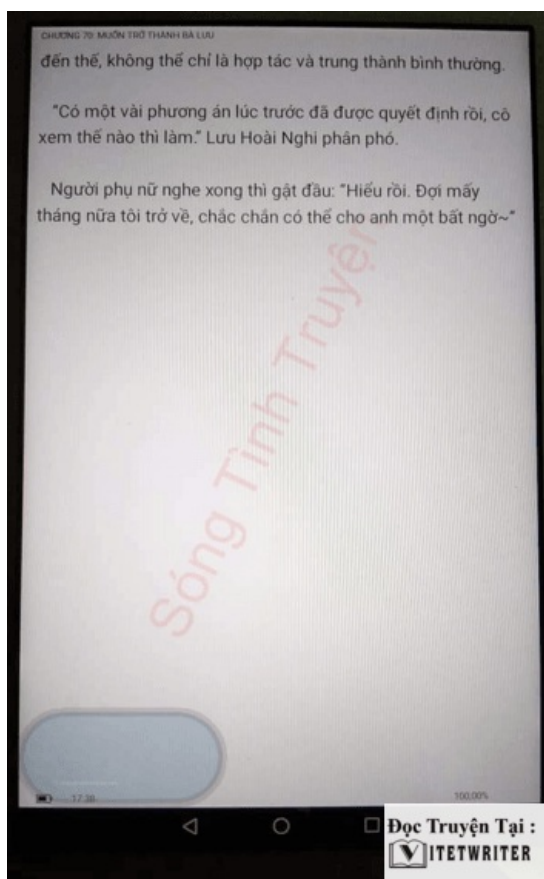
Ngoại trừ Cố Thi Anh ra, cô thật sự chưa nghe thấy người phụ nữ thứ hai dám gọi tên mật của Lưu Hoài Khanh, hơn nữa anh còn không có dị nghị về cách xưng hô ấy.

"Cô quản chuyện của mình cho tốt đi." Đại khái nhớ đến sự cố xảy ra ở bữa tiệc sinh nhật đó, sắc mặt của Lưu Hoài Khang liền không tốt.

Người phụ nữ đó mỉm cười, gương mặt kiều diễm nói: "Được, tôi chỉ đùa mà thôi. Anh về nước sớm một chút đi, ở đây giao cho tôi xử lý là được."

Chỉ có mấy câu mà Khiết Ninh lại rất kinh ngạc, cô ở cùng Lưu Hoài Khang hai năm, vẫn là lần đầu biết đến sự tồn tại của người phụ nữ này.

Đây không coi là trọng điểm, trọng điểm chính là đối phương rõ ràng có quan hệ không bình thường với Lưu Hoài Khang, nếu không cũng sẽ không nói giao lại việc cho cô ta, ai không biết trên thương trường lợi ích đúng đâu? Có thể làm được

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Sau khi chán ngấy

Hai người cứ mãi mê nói chuyện với nhau, hoàn toàn xem một người nào đó là không khí.

Khiết Ninh ở bên cạnh lắng nghe rất lâu, cuối cùng cũng có cơ hội xen lời vào: “Tổng giám đốc Lưu, cho hỏi người này là..?”

Người phụ nữ đó lúc này dường như mới nhìn thấy cô, liền nở một nụ cười nho nhã: “Xin chào, cứ gọi tôi là Lisa là được.”

“Xin chào, tôi là Khiết Ninh, cô và tổng giám đốc Lưu là bạn sao?” Khiết Ninh cũng mỉm cười khéo léo và đưa tay ra.

Lisa liếc nhìn Lưu Hoài Khang một cái, hình như là được sự cho phép của anh ta, mới cười nói: “Có lẽ không chỉ là bạn, cô và giám đốc Lưu cũng là bạn sao? Lần trước anh ấy đến chỗ tôi mấy lần cũng chưa nghe anh ấy nói đến bao giờ.”

Vừa nói, cô lại nhìn về phía anh ta, ánh mắt mang theo chút oán trách: “Hoài Khang, anh cũng thật là, nếu như đã là bạn, cũng nên đưa sang đây ngồi cùng nhau một lát chứ.”

Lưu Hoài Khang hồ hững nhìn lướt qua Khiết Ninh: “Em nghĩ anh sẽ làm bạn với loại phụ nữ này sao?”

Người Khiết Ninh cứng đờ, cô ngạc nhiên nhìn về phía người đàn ông đó.

Lời này của anh ta là có ý gì? Chuẩn bị sỉ nhục cô trước mặt người khác sao?

Lisa cũng hơi sững sờ, đang định mở miệng nói gì đó thì Lưu Hoài Khang lại nói tiếp một câu: “Mặc thế này cho ai xem?”

Khiết Ninh nhếch môi nở một nụ cười xinh đẹp: “Chuyện hiển nhiên mà, hôm nay em đặc biệt đến đây đón anh, tất nhiên là ăn diện cho giám đốc Lưu anh ngắm rồi, nếu như anh xong việc rồi, chúng ta đến chỗ muốn đến đi.”

Nhưng mà, Lưu Hoài Khang rõ ràng là không có tâm trạng chơi đùa với cô.

Sau khi anh ta mặt không cảm xúc ngồi lên xe, Khiết Ninh cũng ngoan ngoãn theo sau.

“Hoài Khang, đừng lái nhanh quá.” Lisa có vẻ lo lắng.

Khiết Ninh ngồi ở ghế lái phụ ngắm nhìn khuôn mặt người phụ nữ này, không hiểu sao cứ buồn bực ở trong lòng, vì vậy cô liền cố tình ngồi thẳng người lên, cố ý che đi ánh mắt của Lisa nhìn về phía Luru Hoài Khang.

Tâm trạng của Luru Hoài Khang không tốt lắm nên không đáp lại lời Lisa, cứ đạp mạnh chân ga lái đi rất nhanh.

Trên đường đi, Khiết Ninh từ tốn hỏi: “Tổng giám đốc Luru, lúc này cô ấy nói hai người không chỉ là bạn, vậy hai người có quan hệ gì?”

Cô vốn dĩ không muốn hỏi nhiều, nhưng mà người phụ nữ đó cứ luôn miệng gọi “Hoài Khang”, làm cô để ý.

“Từ lúc nào đến lượt em xen vào chuyện của anh?”

Chỉ một câu của Luru Hoài Khang đã làm Khiết Ninh cứng họng, cô ầm ức nghiêng răng và không nói thêm gì nữa.

Đúng rồi, sự ầm ập mấy ngày nay của anh suốt nửa đã làm cô ảo tưởng, còn tưởng mối quan hệ của bọn họ đã dần dần tốt lên, thì ra cô nghĩ nhiều rồi.

“Sau này không được mặc như thế này ra ngoài.” Sau khi im lặng một lúc, Luru Hoài Khang đột nhiên nói.

Khiết Ninh cau mày: “Chuyện này em không cách nào bảo đảm được, nếu như là yêu cầu công việc thì em cũng không thể tránh khỏi.”

“Vậy thì đổi việc.”

Khiết Ninh cười chế giễu: “Đổi việc? Tổng giám đốc Luru, em chỉ có nghề này, thật sự không biết nếu không đóng phim thì em có thể làm gì, những lời này của anh, không lẽ muốn nuôi em cả đời này sao?”

Luru Hoài Khang không chút do dự đáp lại: “Chỉ cần em nghe lời, tất nhiên là được.”

Khiết Ninh gần như là muốn cười khẩy: “Tổng giám đốc Luru, em biết có rất nhiều phụ nữ vây quanh anh, nhưng rất xin lỗi, em sẽ không đồng ý cả đời này làm người phụ nữ của anh đâu.”

“Két.” Xe đột nhiên dừng lại

“Khiết Ninh, em không giỏi lấy lòng người khác, nhưng ngược lại rất có sở trường chọc giận người khác đấy.”

Ánh mắt Luru Hoài Khang trĩu nặng, trong đó ngoài một tia giận dữ ra thì dường như là sự xen lẫn của các cảm xúc khác, nhưng Khiết Ninh không nhìn ra được, cô cũng không muốn đoán mò nữa, cô nhếch môi, “càng nói càng sai”: “Quá khen rồi.”

“Đây là thái độ khi em muốn chạy theo người khác sao?” Anh bất mãn nhướn mày.

Khuôn mặt của Khiết Ninh hiện lên một sự mệt mỏi: “Luru Hoài Khang, anh vẫn chưa chơi đùa đủ sao? Đã đóng kịch với anh một tuần rồi, vậy mà anh vẫn còn thích cái cảm giác được người khác chạy theo rồi tăng bốc, vậy thì càng không nên ở cùng với em, anh có thể đi đến bất kì chỗ nào cũng sẽ có người dỗ ngọt anh, tha cho em được không?”

Luru Hoài Khang “hừ” một tiếng lạnh lùng: “Tha cho em, cũng phải đợi sau khi anh chán ngấy.”

Bỗng chốc người Khiết Ninh cứ cứng đờ ra, anh ta sẽ không làm gì cô trên xe chứ?

Luru Hoài Khang thật sự là định làm gì đó, nhưng mà lúc anh nhìn xuống, sau khi anh vô tình nhìn thấy vết sẹo trước ngực cô, chớp mắt anh trở nên bình tĩnh hơn.

Không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy vết sẹo này, trong lòng anh đều có một cảm xúc phức tạp và khó tả, trước mắt sẽ luôn hiện ra dáng vẻ cô che ở trước người anh, từ tận đáy lòng anh bị bao phủ bởi một sự thương yêu mờ nhạt nào đó, làm anh cũng không muốn hành hạ cô nữa.

Khiết Ninh hơi bất ngờ, chưa có lúc nào Luru Hoài Khang bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy, cô không khỏi nghi ngờ: “Anh... không sao chứ?”

Ánh mắt của Luru Hoài Khang lạnh nhạt: “Em muốn anh tiếp tục?”

“Không phải, tất nhiên không phải!”

Khiết Ninh lập tức co người về sau, cô cười mỉa mai: “Em chỉ là rất để ý đến tâm trạng của tổng giám đốc Luru thôi.”

Trên đường đi không ai nói gì nữa.

Kết quả ngày cuối cùng ở New Zealand, những kế hoạch du hí mà Khiết Ninh đã lập ra hoàn toàn không dùng đến, hai người sau khi về đến nơi thì tắm rửa rồi đi ngủ, hơn nữa Luru Hoài Khang chỉ đơn thuần là ôm cô ngủ, không làm những chuyện để cô phải kháng cự.

Ngày hôm sau, trước khi về nước, người phụ nữ tên Lisa đó đến tiễn, còn chủ động hôn lên má Lưu Hoài Khang để tạm biệt, Khiết Ninh thấy mà ghét không chịu được.

Cuối cùng cũng về đến Yên Kinh thân thuộc, Khiết Ninh liền chạy ngay đến chỗ đoàn làm phim.

“Khiết Khiết, cuối cùng chị cũng về rồi!” Người quản lý của cô thở dài nhẹ nhõm.

Khiết Ninh có chút áy náy, mấy ngày nay tuy cô xin nghỉ, nhưng tiến độ rút cuộc vẫn là bị chậm trễ rồi, mấy người trong đoàn làm phim không dám tức giận ra mặt với cô, nhưng rất có thể đã mặt nặng mày nhẹ với Tô Mẫn.

“Xin lỗi, đã làm chậm trễ mấy ngày rồi.”

Tô Mẫn lo lắng nhìn cô: “Không sao, nghe nói chị bị ốm, đoàn làm phim còn có người muốn đến thăm chị, nhưng mà đều bị em cản lại.”

Khiết Ninh tán thưởng vỗ vai Tô Mẫn: “Giỏi lắm Mẫn Mẫn, có chút bản lĩnh đấy.”

Tô Mẫn ngại ngùng cúi đầu, đột nhiên cô nhớ ra chuyện gì đó: “Đúng rồi, Hồ Thành Dương tìm chị mấy lần, cậu ấy lo lắng cho chị hơn bất kì ai, chị rảnh thì vẫn nên báo cho cậu ấy là chị vẫn ổn đi.”

Khiết Ninh lơ đãng đi về hướng phòng hóa trang: “Đội chị rảnh rồi liên lạc với cậu ấy.”

Tất nhiên cô sẽ không chủ động liên lạc với Hồ Thành Dương, Lưu Hoài Khang đã cảnh cáo rất rõ ràng cô phải giữ khoảng cách với những người đàn ông khác, trừ những lúc đóng phim ra, e là cô thật sự phải chú ý đến sự qua lại thân mật với những người khác giới.

“Chị Khiết Khiết, chị về rồi.”

Lúc này, một giọng nói êm tai vang lên, Khiết Ninh quay đầu lại nhìn cô gái có chút quen mắt này, hoàn toàn không nhớ ra được là đoàn làm phim còn có một diễn viên chính này.

Tô Mẫn đứng bên cạnh vội vàng giới thiệu: “Khiết Khiết, đây là nữ diễn viên phụ mới đến của đoàn làm phim, người lúc trước vì bị ốm nên không đi diễn được, đạo diễn chỉ có thể đổi người khác.”

Cô gái này nhìn rất đáng yêu và tràn đầy sức sống, nhưng ở trong mắt Khiết Ninh, vẫn có một cảm giác gì đó không thuận mắt, cho đến khi đối phương nói gì đó, bỗng nhiên cô mới nhớ lại.

“Nghe nói chị bị ốm, mọi người đều rất lo lắng cho chị. À, đúng rồi, em tên là Triệu Giai Kỳ, có lẽ đây là lần đầu tiên chị gặp em, nhưng mà em đã nhìn thấy chị nhiều lần trên sóng truyền hình rồi, chị Khiết Khiết, kỹ thuật diễn xuất của chị tuyệt thật!”

Cô gái này rõ ràng là đang tỏ ra thân quen từ trước, nhưng điều này vẫn không làm ảnh hưởng đến sự bài xích trong vô thức của Khiết Ninh với cô.

Nếu như Khiết Ninh nhớ không nhầm thì nhà họ Triệu có hai người con gái, chẳng trách cô lại thấy quen mắt như vậy.

“Cảm ơn.” Khiết Ninh đáp lại một câu lầy lệ.

Triệu Giai Kỳ vẫn không bỏ cuộc mà bước lên: “Chị Khiết Khiết phải đi trang điểm sao? Thật ra tay nghề trang điểm của em cũng không tệ, lúc trước em cũng đã xem qua một số ảnh trang điểm, hay là để em đánh lớp nền cho chị nhé?”

Lúc này mấy nhà trang điểm và mấy người chuẩn bị đạo cụ... vẫn chưa đến, lời đề nghị này của Triệu Giai Kỳ nghe cũng có vẻ hay ho, nếu như là người khác, Khiết Ninh có lẽ sẽ cân nhắc, nhưng nếu là người nhà của Triệu Hồng Ngọc, thì vẫn nên đừng tự rước chuyện không thoải mái cho bản thân mình.

“Không cần đâu, tôi tự làm là được.”

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Đích thân đến đón tôi

Nửa tiếng sau, đạo diễn và những người trong đoàn làm phim đã đến đủ, bắt đầu quay phim.

Triệu Giai Kỳ vào vai người phụ nữ nham hiểm, điều làm tất cả mọi người bất ngờ là, cứ tưởng kỹ thuật diễn xuất của cô với người chị gái đã mai danh ẩn tích của cô đều tẻ hại như nhau, không ngờ cô thể hiện cũng rất xuất sắc, làm mắt của đạo diễn sáng rực lên.

“Thật là nhìn không ra, em gái của Triệu Hồng Ngọc lại có tài năng thiên phú như vậy, cô ấy có lẽ nên sớm bước vào giới này.”

Lúc nghỉ ngơi, Tô Mẫn vô tình nhắc đến.

Khiết Ninh đang nhắm mắt dựa vào ghế, cô không đáp lại mà chỉ nói: “Mẫn Mẫn, chị khát nước.”

Vừa dứt lời thì giọng nói của Triệu Giai Kỳ vang lên: “Chị Khiết Khiết, chỗ em có một chai nước lọc, cho chị đấy!”

Khiết Ninh mở mắt ra: “Không cần đâu, cô giữ lại cho mình đi.”

Trên khuôn mặt của Triệu Giai Kỳ có chút thất vọng, ngay sau đó cô liền nhớ lại chuyện gì đó, không nản lòng mà nói: “Chị Khiết Khiết có phải không thích nước lọc không? Em có nước ngọt, chị thích nước cam ép hay CocaCola?”

Sắc mặt Khiết Ninh có chút thay đổi, cô liền dặn dò quản lý: “Mẫn Mẫn, em đi mua cho chị một chai nước ép quýt đi.”

Bao những người khác đi khỏi, ánh mắt Khiết Ninh nhìn Triệu Giai Kỳ liền trở nên lạnh lùng: “Cô Triệu, nếu như tôi nhớ không nhầm thì cô là em gái của Triệu Hồng Ngọc đúng chứ?”

Triệu Giai Kỳ hơi sững sờ, ngay sau đó liền phản ứng lại, ánh mắt đầy sự đau lòng: “Chị Khiết Khiết, chị là vì chị gái em mới có thành kiến với em sao?”

Khiết Ninh không muốn phí lời với cô nên liền đi thẳng vào vấn đề: “Đúng, chính là như vậy, chị gái cô nhiều lần ngăn đường tôi, tôi là người bụng dạ hẹp hòi, tôi vẫn nhớ hết.”

“Nhưng, nhưng mà em là em, chị ấy là chị ấy, chị không thể vì chuyện này mà có cái nhìn 편견, cứ thế chối bỏ em được!” Triệu Giai Kỳ cố gắng nói lý.

Khiết Ninh cười khê: “Vậy thì thật sự xin lỗi, con người tôi rất dễ có thành kiến với người khác.”

Triệu Giai Kỳ thần thờ, cô phát hiện ra có nói thế nào với Khiết Ninh thì Khiết Ninh cũng nghĩ không thông, người phụ nữ này hoàn toàn không giống với “Bạch Liên Hoa đang ở thời hoàng kim” mà cô đã từng thấy, cô liền có chút lung lay.

“Xin lỗi, nếu như chị gái em thật sự làm tổn thương đến chị, em thay chị ấy xin lỗi chị.”

Khiết Ninh đứng dậy, đi tới phía người quản lý vừa mua nước ngọt về, cô ném lại một câu: “Thôi đừng, lúc này cô vừa nói cô là cô, cô ta là cô ta, cô thay cô ta xin lỗi có được tính không?”

“...” Triệu Giai Kỳ dờ dằng đứng nguyên ở chỗ cũ.

Bỏ lại người tỏ ra như đã thân thiết với mình từ trước đó, tâm trạng của Khiết Ninh bỗng chốc thoải mái hơn, thấy Tô Mẫn có vẻ không vui, cô liền trêu: “Xem Mẫn Mẫn của chúng ta đầu môi này, ẩm ướt lắm hả, nói xem, là ai bắt nạt em? Máy cái bản lĩnh khác của chị Khiết Khiết của em cũng bình thường thôi, nhưng nguyên rủa người khác là siêu nhất.”

Tô Mẫn buồn bực đưa điện thoại và nước ép quýt cho cô: “Là có người đang bắt nạt chị đấy!”

Khiết Ninh nhìn vào màn hình chính của điện thoại, mới biết trên đó có một bài đăng đang chĩa mũi nhọn vào cô, viết về chuyện lúc cô tham gia bữa tiệc sinh nhật ở nhà họ Cố thì bị Lưu Hoài Khang kéo thẳng ra ngoài, sau đó thì mất tích mấy ngày.

Không chỉ như vậy, việc này lại kết hợp với việc Triệu Hồng Ngọc vô duyên vô cớ biệt tăm biệt tích, hai chuyện có cớ ý dây dưa đến nhau, trên báo đang bắt đầu một âm mưu: Bởi vì Khiết Ninh bám được vào cái cây đại thụ Lưu Hoài Khang này rồi, cho nên nhà họ Lưu đã xử lý Triệu Hồng Ngọc mà trước nay họ không vừa mắt.

“Chậc, sao lại bắt đầu nữa rồi? Không phải đã nén xuống rồi sao?” Khiết Ninh nhíu mày.

Tô Mẫn nói với vẻ mặt đau khổ: “Công ty đang xử lý, nhưng mà tin tức đã bị truyền đi rồi, e là lại phải qua một đoạn thời gian nữa mới có thể dẹp yên được.”

Vụ việc bữa tiệc sinh nhật của nhà họ Cố lúc trước, tất nhiên là không giấu nổi truyền thông, cho dù thế lực của hai nhà có lớn đến mức nào, nhiều lời đồn cũng thành chuyện lớn, cho nên một tuần trước, ánh mắt của mọi người vẫn đang nhìn vào chuyện thiên kim nhà họ Cố vô lý gây sự, dẫn đến nguyên nhân chính của vụ hủy đính hôn, vì vậy toàn là những lời chửi rủa nhà họ Cố, nhưng Khiết Ninh vừa về nước, mũi nhọn lại lập tức chĩa vào cô.

“Là ai chuyển dời sự chú ý của mọi người?”

Khiết Ninh đầu tiên vẫn là nghĩ đến nhà họ Cố, Cố Thi Anh bị mịa mai lâu như vậy, nên tìm một người đỡ đận thay, nhưng nếu như thật sự là nhà họ Cố, thì sẽ không kiềm chế đến bây giờ mới nổi giận.

Tô Mẫn cũng thở dài: “Xem ra mấy ngày hôm nay, chị đi ra ngoài vẫn phải cẩn thận chút, bây giờ anti fans đáng sợ lắm.

“Không sao, không phải có em sao? Hơn nữa mấy hôm nay chị ở đoàn làm phim, cũng sẽ không gặp anti fans nào.” Khiết Ninh ung dung nói, cảm xúc rất thân nhiên.

Quay xong một đoạn phim, Triệu Giai Kỳ rất biết điều mà không tiếp cận Khiết Ninh nữa, kỹ thuật diễn xuất vẫn là xuất sắc như vậy, làm ấn tượng ban đầu của Khiết Ninh tốt lên một chút.

Cho dù là thế nào đi chăng nữa, người có thực lực vẫn đáng có được sự tán thưởng.

Đợi quay xong một đoạn phim thì đã gần trưa, Khiết Ninh bước ra khỏi trường quay đang định đi về thì nhìn thấy một chiếc xe con quen thuộc đang dừng ngược hướng bên cạnh mình.

Không cần đoán cũng biết, nhìn chiếc xe con vừa mới vừa đắt tiền thì nhất định là của Lư Hoài Khang.

Đúng như dự đoán, bên trong lộ ra khuôn mặt của Trần Nhạn: “Cô Khiết, mời lên xe.”

Khiết Ninh không có ý định lên xe, cô đứng yên tại chỗ nói: “Phiên anh nói với tổng giám đốc Lư một tiếng, bây giờ tin đồn đang bị lan truyền nhanh chóng, vì để tránh đi những phiền phức cho hai chúng tôi, thời gian tới bớt liên lạc thì tốt hơn.”

Nhưng Trần Nhạn lại đáp lại đầu ra đũa: “Xin lỗi, cô Khiết, những lời này cô đích thân nói với tổng giám đốc Lư thì hay hơn.”

“Nếu tôi không lên xe thì sao?” Khiết Ninh không thỏa hiệp.

“Nếu như muốn tôi lên xe, vậy thì có lẽ nên báo tổng giám đốc Lư đích thân đến đón tôi, tốt xấu gì tôi cũng là một minh tinh có tiếng tăm.”

Nếu như Lư Hoài Khang thật sự ở đây, cô tuyệt đối không dám nói như vậy, cô là một minh tinh chưa nổi tiếng lắm, đến nguyên nhân vì sao tin đồn bùng nổ như vậy, thì đều là vì có liên quan đến Lư Hoài Khang.

Trần Nhạn cau mày, dường như đến gọi một cuộc điện thoại hỏi ý kiến của Lư Hoài Khang cũng hơi bất tiện.

Trên thực tế, quả thật là không tiện, bởi vì lúc này đây, Lư Hoài Khang đang ở trong căn nhà lớn của nhà họ Cố.

“Hoài Khang, cháu xem, Thi Anh sẽ về ngay thôi, nếu cháu đã đến rồi, chỉ bằng cứ ở đây ăn bữa cơm.” Trong phòng khách, Trương Bội Bình khéo léo mở lời.

Sắc mặt của Lư Hoài Khang rất thân nhiên: “Thôi ạ, cháu còn có việc.”

Vừa dứt lời thì giọng nói của Cố Thi Anh từ ngoài cửa truyền vào: “Hừ, bây giờ đến đợi em một phút cũng không bằng lòng đợi nữa rồi, có phải đang nóng lòng đi ra bên ngoài gặp người phụ nữ đó không?”

“Anh Anh, con nói bậy gì vậy?” Trương Bội Bình trách mắng, vội vã chặn lời con gái lại: “Mau sang đây xin lỗi anh Hoài Khang đi, cậu ấy đợi con này giờ đây, sao con có thể tùy hứng như vậy!”

Cố Thi Anh tròn ngược mắt: “Anh ấy đã một tuần không đến nhà chúng ta rồi, bây giờ chẳng qua là tiện đường nên ghé sang một chuyến, bố mẹ lại cứ phải gọi con về tiếp đón anh ấy, người không biết lại cứ tưởng nhà chúng ta mắc nợ gì anh ấy, rõ ràng anh ấy ở bên ngoài chơi bời rất kinh khủng!”

“Cố Thi Anh!”

Trương Bội Bình không ngờ con gái mình lại không hiểu chuyện như vậy, không nhận được nữa mà quát lớn họ tên đầy đủ của cô, làm Cố Thi Anh hoảng sợ.

Hôm nay Lư Hoài Khang đến nhà họ Cố, bà ta nói cặn kẽ lời ráo rắng mới giữ anh lại được một lúc lâu, bà biết từ sau bữa tiệc sinh nhật đó, hai nhà không còn qua lại với nhau nữa, tuy nhà họ Cố đã đích thân đi đến cửa đình xin lỗi, nhưng mà cứ luôn bị người nhà họ Lư cũng như Lư Hoài Khang lấy cớ vắng mặt không gặp để ngăn lại.

Hôm nay có cơ hội tốt như vậy, bà ta không thể cho phép con gái mình hồ đồ lần nữa.

“Chuyện con làm sai con vẫn không biết sao? Lần này Hoài Khang sang đây là vì muốn cho con một cơ hội, con còn không mau nhận lỗi?”

Cố Thi Anh nghiêng răng, một bụng âm ức không làm cách nào mở lời được, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói: “Xin lỗi, anh Hoài Khang, lần trước em không nên tùy hứng như vậy, làm anh mất mặt.”

Lư Hoài Khang mặt không cảm xúc nhìn cô, đôi mắt đen thâm trầm lần đầu tiên không còn chút âm áp nào nữa.

Lúc trước Cố Thi Anh làm sai, hoặc làm anh không vui, chỉ cần giống bây giờ, cúi đầu xuống nước, anh liền xóa bỏ tất cả, sẽ không tính toán nữa, vẫn sẽ nuông chiều cô như trước, nhưng mà bây giờ, anh đối với người phụ nữ này chỉ cảm thấy chán ngán và phiền phức.

Thấy anh không đáp lại, Cố Thi Anh bất mãn ngẩng đầu lên nói: “Em đã xin lỗi rồi, anh còn muốn sao nữa?”

Ánh mắt của Lư Hoài Khang có chút lạnh lùng: “Cố Thi Anh, con người có một ngày rồi cũng phải trưởng thành, anh mong em có thể nhận thức được điều này.”

“Em đã trưởng thành rồi, nên em mới muốn quyết định lúc nào kết hôn, chứ không phải bị các người ép em liên hôn!” Cố Thi Anh tức giận nói.

Trương Bội Bình vừa nghe thấy thì tim bà ta đập thình thịch, đang định trách mắng con gái không biết lựa lời mà nói thì nghe thấy giọng nói thờ ơ của anh.

“Em không đồng ý, anh sẽ không ép em đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Đây là niềm vinh dự của em

Cố Thi Anh sững sờ, trên gương mặt cô không khỏi hiện lên một tia mừng rỡ, cô vội vàng hỏi: “Thật sao?”

Trương Bội Bình xụ mặt trừng mắt với cô, Cố Thi Anh chỉ âm ức ngậm miệng lại.

“Hoài Khang, bác biết cháu cưng chiều Anh Anh, nhưng mà chuyện kết hôn này hai nhà chúng ta đã quyết định xong rồi, không thể để cho Anh Anh tùy ý làm cản được, chỉ cần thái độ của cháu kiên quyết một chút, nhất định Anh Anh nó sẽ...”

“Rầm!”

Không đợi Trương Bội Bình nói hết, Cố Thi Anh liền xông thẳng lên lầu và đóng mạnh cửa phòng lại.

“Cháu xem, đứa trẻ này từ nhỏ đã bị chiều hư rồi, thật ra trong lòng nó nhất định rất thích cháu, chỉ là tiệc sinh nhật lần trước chưa được sự đồng ý của nó mà đã sắp xếp mấy chuyện đó, nên nó mới có tâm lý đối nghịch lại.” Trương Bội Bình hết lòng khuyên bảo, mỗi câu bà ta nói ra đều rất chân thành.

Người lớn đã nói đến mức này rồi, tất nhiên Lưu Hoài Khang cũng không có ý kiến gì, dù sao giao tình với nhà họ Cố cũng không phải ngày một ngày hai.

Nhưng mà, Cố Thi Anh thích anh sao?

Ha, lời này e là chỉ có bác gái Cố mới nói ra được, trước nay anh thật sự không nhìn thấy một chút tình ý nào của Cố Thi Anh, ngoài ý vào sự cưng chiều của anh mà làm cản ra thì còn gì nữa đâu?

Trong phòng khách, từng câu khuyên nhủ của Trương Bội Bình cứ nối tiếp nhau, nhưng phòng ngủ trên lầu, Cố Thi Anh cứ nhìn vào điện thoại không ngừng oán trách:

“Khiết Thành, xin lỗi nhé, tối nay không thể cùng nhau ăn cơm được rồi, anh không biết mẹ em phiền phức như thế nào đâu, không có chuyện gì to tát mà cứ phải bắt em về.”

Đầu dây bên kia, giọng nói của Khiết Thành có chút lo lắng: “Vậy em về rồi, bác trai bác gái không làm khó em chứ?”

“Không có, nhiều lắm thì nhà em cũng chỉ nói tới nói lui một chút, đừng lo lắng.” Nghe thấy người con trai đó quan tâm mình, trong lòng Cố Thi Anh cứ cảm thấy ngọt ngào như được ăn mật ong, đến cả sự bức dọc vì bị mẹ quở mắng lúc này cũng được xua tan đi không ít.

Chỉ là không lâu sau, giọng nói của Trương Bội Bình vọng từ dưới lầu lên, làm tâm trạng của Cố Thi Anh lại khó chịu thêm lần nữa.

“Anh Anh, nhanh xuống đây tiễn anh Hoài Khang.”

Cố Thi Anh không chút tình nguyện đành cúp máy rồi xuống lầu, cô cảm thấy hơi kỳ lạ: “Đi nhanh vậy sao? Không phải là muốn chạy đi gặp người họ Khiết đó chứ?”

Ánh mắt của Lưu Hoài Khang trở nên hơi lạnh lùng, Trương Bội Bình sợ lại làm anh không vui, định nói ra những lời hủy bỏ hôn ước gì đó thì lại vội vàng giảng hòa: “Được rồi Anh Anh, anh Hoài Khang của con bắt kê là bên ngoài ở cùng người phụ nữ nào, thì đều là thỉnh thoảng gặp dịp mua vui thôi, con đừng có so đo từng tí như vậy, sau này trở thành bà Lưu, tấm lòng phải bao dung một chút.”

Cố Thi Anh “hừ” lạnh lùng: “Vậy mẹ có thể tha thứ cho bố con ở bên ngoài chơi đùa với phụ nữ không?”

“Con!” Trương Bội Bình thật sự sắp bị con gái mình làm tức chết rồi, nhưng suy cho cùng cũng là tính cách do bà nuông chiều mà ra, chuyện đến nước này muốn uốn nắn cũng đã muộn.

Lúc này, điện thoại của Lưu Hoài Khang reo lên, anh ta quay người ra chỗ khác bắt máy, trong điện thoại truyền đến giọng nói bối rối của Trần Nhạn: “Tổng giám đốc Lưu, cô Khiết nói muốn anh đến đón cô ấy, nếu không cô ấy sẽ không lên xe.”

Ha, người phụ nữ này, đúng là ngày càng to gan rồi.

Không biết vì sao, nghe thấy yêu cầu tùy tiện đó của Khiết Ninh, anh lại không cảm thấy tức giận.

Anh cắt điện thoại đi, Lư Hoài Khang cũng chẳng muốn tiếp tục phí lời với cặp mẹ con này nữa, anh lạnh lùng nói: “Hôm nay bác trai Cố mời anh đến đây gặp mặt nhau, nếu như em đã không hoan nghênh anh, giữa chúng ta cũng không còn gì để nói nữa.”

“Hoài Khang, chúng ta làm sao có thể không hoan nghênh cháu chứ? Anh Anh chỉ là...”

Những lời Trương Bội Bình chưa nói xong thì bị anh bỏ lại sau lưng, Lư Hoài Khang không thèm quay đầu lại bước lên xe rồi lái đi rất nhanh.

“Con xem con đi, Hoài Khang khó khăn lắm mới hạ mình đến đây một chuyến, sao con không biết nói mấy lời hay ho vậy?” Trương Bội Bình quay đầu sang nhìn con gái và tức giận.

Cố Thi Anh chỉ cảm thấy tất cả đã thay đổi, bây giờ bố mẹ chỉ biết ép cô lấy Lư Hoài Khang, không hề quan tâm cô một chút nào, hơn nữa lại còn ngày càng trở nên dễ nổi giận với cô hơn, lúc trước bọn họ không hề như vậy.

Bây giờ, chỉ có Khiết Thành đối tốt với cô nhất.

15 phút sau, Khiết Ninh vẫn phải đồng ý đến biệt thự riêng của Lư Hoài Khang.

Trong căn biệt thự to lớn, mùi thức ăn thơm lừng bay ra, làm Khiết Ninh cảm thấy thèm ăn, nhưng mà trước lúc ăn cơm, chuyện cần nói vẫn phải nói.

“Anh Lư, những tin đồn trên mạng chắc anh cũng thấy rồi nhỉ.”

Khiết Ninh vừa bước vào phòng khách thì nhìn thấy người đàn ông dù bận rộn nhưng vẫn ung dung đó, cô dứt khoát đi thẳng vào vấn đề.

“Em không đồng ý sang đây, là bởi vì muốn bỏ đi những lời đồn đại bên ngoài, lỡ như có người chụp được chúng ta đang ở cùng nhau làm chuyện gì đó, e là không chỉ truyền thông, chỉ riêng vị hôn thê của anh cũng đều khóe góc om sòm đấy.”

Lư Hoài Khang chậm rãi ngược mắt lên: “Em sợ Cố Thi Anh?”

Khiết Ninh “Xì” một tiếng rồi bật cười.

“Cũng không đến mức như vậy, cô Cố thật sự rất ngây thơ, quả thật cũng không làm âm mưu được chuyện gì, em chỉ là lo lắng cho giám đốc Lư thôi, danh tiếng của nhà họ Lư rất cuộc vẫn là buộc trên người anh, ai cũng biết trong lòng anh có cô Cố, đột nhiên truyền ra tin đồn với em, e là không giữ được danh dự.”

Cô nói câu nào nghe cũng hay ho, nhưng rõ ràng là câu nào cũng đang móc mỉa.

“Chuyện nhà họ Lư, không đến lượt em bận tâm đâu.” Anh nói một câu chặn họng cô lại.

Khiết Ninh bĩu môi, bộ dạng rất thờ ơ.

“Ok, trách em lắm mồm, thế bây giờ anh Lư đây bảo em đến đây làm gì? Nói rõ trước một chút, sức khỏe của em vẫn đang phải bồi dưỡng lại, e rằng không có cách nào thỏa mãn nhu cầu của anh đâu.”

Lời cự tuyệt này làm mặt Lư Hoài Khang ngay lập tức tối sầm.

Trong mắt người phụ nữ này, ngoài quan hệ xác thịt ra, giữa bọn họ không có chuyện khác có thể nói chuyện nữa sao?

“Chuyện này chỉ sợ không do em chọn là được đâu.” Lư Hoài Khang kéo cô sang, làm bộ định chuẩn bị hôn cô.

Khiết Ninh đẩy anh ta ra kháng cự lại, cô không thể nhận được nữa mà nói: “Lư Hoài Khang, nếu như anh thiếu phụ nữ thì có thể tùy ý tìm ai cũng được, vì sao cứ phải là em!”

“Đây là niềm vinh dự của em.”

Câu trả lời của anh ta suýt nữa làm cô giận đến mức ngất đi.

“Đúng, anh Lư Hoài Khang đây đúng là rất giỏi, nhưng nếu những người phụ nữ đó nhìn rõ được bộ mặt thật của anh, anh cảm thấy vẫn sẽ thích anh nhiều như vậy sao?” Khiết Ninh ngai ngừng biến thành tức giận, cô dứt khoát khiêu khích anh ta.

Hành động sùng sãi của Lư Hoài Khang hơi ngừng lại, anh nheo mắt nhìn cô: “Xem ra trong lòng cô Khiết đây, hình tượng của anh rất kém cỏi thì phải.”

Anh ta càng khách khí gọi “cô Khiết” như thế này, thường là thể hiện cho sự trừng phạt càng nghiêm trọng.

Đột nhiên cô nghĩ đến cảnh tượng bị giày vò lúc trước, Khiết Ninh ngay lập tức hoảng sợ, một giây trước cô vẫn đang dừng cảm lắm, lúc này lại hối hận vạn lần.

Nghĩ kĩ lại một chút trong lúc cô nhất thời kích động đã làm gì vậy? Cũng không thể thiếu những lời mắng chửi của anh ta được, nhin một chút thì mọi chuyện đều êm đẹp, hà tất bây giờ làm ra chuyện để mang vạ vào thân?

“Tổng giám đốc Luru, em sai rồi!”

Luru Hoài Khang vẫn hơi bất ngờ, thái độ nhận sai của cô cũng nhanh quá rồi đấy.

“Thật ra ý của em là, chỉ nhìn bề ngoài của anh thì đã cực kỳ hâm mộ, đến lúc thật sự biết được nội tâm của anh, mấy người phụ nữ đó nhất định sẽ tôn thờ anh đến mức không cách nào thoát ra được.”

Kỹ năng nói dối của Khiết Ninh có rất nhiều, cũng coi như là làm diễn viên nên học thuộc nhiều lời thoại cơ bản.

Thấy Luru Hoài Khang ngừng lại, dường như nịnh nọt anh ta cũng có vài phần lợi cho cô, Khiết Ninh lập tức nói tiếp:

“Em biết lòng dạ của tổng giám đốc Luru tốt đẹp nhất, anh xem mấy ngày nay khó khăn lắm em mới bồi bổ lại được sức khỏe như trước, thậm yếu gì đó cũng được cải thiện, để em nghỉ ngơi thêm vài hôm nữa đi, đợi đến lúc em bình phục hẳn, nhất định sẽ bồi thường cho anh mà.”

Vừa nói, cô còn khề cười và chớp chớp mắt với anh ta.

Hàng lông mi vừa dài vừa cong của Khiết Ninh dường như đã lướt vào tận đáy lòng của Luru Hoài Khang.

Nếu như là lúc trước, anh ta có lẽ sẽ không tha cho cô, chỉ quan tâm đến bản thân anh có thể phát tiết ra là được, nhưng bây giờ lại ngày càng quan tâm đến cảm nhận của cô.

Rốt cuộc là thay đổi từ lúc nào? Mà anh lại không hề nhận ra?

“Ốt..ớt...” Bụng của Khiết Ninh phát ra một sự kháng cự, cô liền nói rất rành mạch: “Tổng giám đốc Luru, hay là chúng ta ăn com trước rồi nói tiếp? Anh xem com canh sắp nguội cả rồi.”

Lý do này cuối cùng cũng tạm thời làm anh tha cho Khiết Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Có phải em hận anh không?

Hai người họ đến ngồi trước bàn ăn, Khiết Ninh vốn dĩ cảm thấy rằng nên chọn chỗ ngồi cách xa chỗ của anh ta nhất, nhưng mà dưới ánh mắt sắc bén của đối phương liền phải ngoan ngoãn di chuyển đến bên cạnh anh ta.

Quả thật là cứ túm lấy cô không tha, rõ ràng là không thích cô, vì sao cứ phải cố chấp với mấy tiểu tiết này mới được? Làm cho cô cứ luôn có những cảm giác sai lầm không nên có.

“Nếu như đã có gan bảo anh đến đón em, hà tất phải quan tâm đến danh tiếng của nhà họ Luru.” Đến giữa bữa com, Luru Hoài Khang đột nhiên phá vỡ sự im lặng.

Khiết Ninh sao có thể nói rằng yêu cầu đó là một cái có, tuy là nói ra những lời độc địa, nhưng không ngờ rằng cái tên Trần Nhạn nghiêm túc và thật thà này vậy mà lại thật sự gọi điện cho anh ta, bây giờ làm cô lâm vào thế bí.

“Không phải lúc này em đang rối rắm sao?” Khiết Ninh thành thật.

“Hi vọng anh Luru đây có thể chú ý đến em, nhưng mà cứ nghĩ đến bởi vì em, anh sẽ bị cuốn vào mặt xấu của những lời đồn đại, em lại rất áy náy.”

Luru Hoài Khang ngược lên nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm.

Bỗng chốc Khiết Ninh cảm thấy hơi chột dạ, nhưng cô biết Luru Hoài Khang thích nhất là phụ nữ vừa biết nói ngọt vừa ngoan ngoãn, chỉ cần cô thể hiện tốt, hôm nay nhất định anh ta sẽ không làm khó cô, cho nên cứ phớt lờ với anh ta mà giả vờ.

“Không phải em hận anh sao?” Luru Hoài Khang lạnh nhạt hỏi.

Anh vẫn còn nhớ lúc đã từng cưỡng ép cô, sự giận giữ và căm thù trong mắt cô đều là thật, nhớ lại vẫn là chứng cứ như vậy.

Khiết Ninh từ tốn đáp lại: “Con người đều có lúc sẽ thay đổi, đó là lúc trước, bây giờ em hiểu ra rồi, nếu như tổng giám đốc Luru vẫn muốn duy trì mối quan hệ hai năm đó, thật ra cũng không có gì không tốt, dù sao anh cũng sẽ cho em mọi thứ em muốn, không phải sao?”

Một câu trả lời hoàn hảo không chút thiếu sót, nhưng Luru Hoài Khang nghe thấy thì lại cảm thấy bức bối.

Mối quan hệ hai năm trước, nói trắng ra thì chỉ là một cuộc giao dịch theo nhu cầu, anh ham mê thân thể xinh đẹp của cô, cô cần tiền tài để chống đỡ tiền thuốc men cho người nhà, chỉ là vậy thôi, nhưng bây giờ, anh lại muốn nhiều hơn.

Anh muốn chiếm lấy có lẽ không chỉ là thân xác cô thôi đâu.

“Đúng rồi, tổng giám đốc Luru, mạo muội hỏi một chút, cái cô Triệu Hồng Ngọc đó bây giờ ra sao rồi?” Cái chủ đề mà Khiết Ninh không muốn nói đến đang rơi vào mấu thuẫn, cô liền dứt khoát thay đổi chủ đề khác.

Luru Hoài Khang thờ ơ đáp lại: “Đến viện điều dưỡng ở nước ngoài rồi.”

Khiết Ninh giật mình, đồng thời trong lòng cô cũng hơi run sợ.

Quả nhiên, cái kết cho việc đắc tội với người đàn ông này đều bị thảm hơn bất kì ai.

Ai cũng biết nhà họ Triệu chỉ có hai đứa con gái cưng, vốn dĩ những nhà làm ăn rất khinh thường và không thèm để ý đến giới giải trí, ít nhiều gì cũng có chút xem thường, cho nên lúc đầu nhà họ Triệu không hề đồng ý cho Triệu Hồng Ngọc bước vào giới giải trí.

Nhưng mà sau cùng bởi vì quá cưng chiều, chỉ có thể thuận theo tính cách của con gái, vì vậy những người trong giới đều biết con gái cưng nhà họ Triệu có chiều bái.

Một gia đình có đứa con gái bảo bối như thế này, lại bị Luru Hoài Khang khiến cho tự nguyện hi sinh đi đứa con đó, mới biết anh ta làm ra thủ đoạn tàn độc đến mức nào.

“Sao? Nhà họ Triệu lại đụng chạm đến em?” Luru Hoài Khang lạnh lùng hỏi.

Khiết Ninh lắc đầu: “Không có, xem ra mấy tin mà truyền thông viết về em cũng không oan.”

“Mấy tin đồn đó sớm muộn gì cũng sẽ chấm dứt thôi, không cần quan tâm.” Luru Hoài Khang hời hợt nói.

Anh ta không phải minh tinh, suy cho cùng không cần dựa vào danh tiếng để quyết định tiền đồ, dù sao giới làm ăn là xem ai có năng lực hơn, còn thứ gọi là danh tiếng này, chẳng qua cũng chỉ là thêu hoa trên giấy mà thôi.

Chỉ cần sự nghiệp thành công, danh tiếng bản thủ như thế nào đi nữa cũng có thể tẩy trắng được, nhưng minh tinh thì khác, một khi mất đi danh tiếng, rất có khả năng sẽ không được xuất hiện nữa, ô danh đến mức phải ra khỏi giới, thậm chí trực tiếp mất đi con đường làm minh tinh.

“...Biết rồi.”

Thấy bộ dạng anh ta không hề quan tâm, Khiết Ninh không tin là anh ta không biết, nhưng anh ta lại cứ thản nhiên.

Cũng đúng, anh ta chỉ quan tâm lúc nào cô có thể ngủ cùng anh ta thôi.

Luru Hoài Khang lại thờ ơ nói một câu: “Bên phía truyền thông, anh sẽ xử lý.”

Khiết Ninh im lặng.

Liên tục mấy ngày nay, Khiết Ninh không thể không gặp mặt Luru Hoài Khang, trên miệng cô thì nói đồng ý duy trì mối quan hệ hai năm đó, trên thực tế, cô hoàn toàn không hề có dự tính như vậy.

Cô cũng không phải là không có chút tự trọng nào.

Cũng may là em trai đã chuyển ra sống với bạn gái, Khiết Ninh gặp Luru Hoài Khang cũng không cần dè dặt như vậy nữa.

...

“Được không Khiết Thành~.”

Trên phố lớn, Cố Thi Anh đang kéo tay Khiết Thành làm nũng, hi vọng cậu có thể cùng cô ta đi đến một bữa tiệc riêng tư.

Khiết Thành rất khó xử: “Thân phận của anh sang đó không được thích hợp lắm đâu.”

Cố Thi Anh nghe vậy thì liền không vui: “Sao lại không thích hợp? Anh là bạn trai em, bọn họ dám nói gì? Hơn nữa, người khác đều có người đi cùng, chỉ

có em là không có, anh nhìn tâm sao?”

“VẬY...ĐƯỢC RỒI.” Khiết Thành miễn cưỡng đồng ý, sau đó cậu nói: “Chúng ta mua xong đồ thì mau đi thôi, ở bên ngoài nếu người nhà em nhìn thấy thì không hay đâu.”

Bây giờ Khiết Thành cũng biết chuyện Cố Thi Anh bị người nhà trách mắng, cứ luôn lo lắng Cố Thi Anh vì mình mà về nhà lại chịu răn dạy.

Cố Thi Anh lại thần nhiên liếc một cái: “Hừ, thấy thì thấy, nếu như thật sự thấy rồi, chúng ta sẽ công khai, cùng lắm thì cùng nhau bỏ trốn.”

Khiết Thành có chút bất lực, nên nói bạn gái mình ngây thơ hay là ngốc đây? Đến cả những lời “bỏ nhà theo trai” cũng nói ra rồi.

Trong dòng xe cộ cách đó không lâu, trong một chiếc xe con màu đen, cảnh này đều bị Luru Hoài Khang thấy hết.

Vốn nghĩ rằng Cố Thi Anh và Khiết Thành ở với nhau cũng chỉ là tìm sự mới mẻ, bây giờ xem ra hoàn toàn không chỉ như vậy, anh chưa bao giờ nhìn thấy Cố Thi Anh qua lại với một người khác giới nào quá một tuần, nhưng Khiết Thành...

Luru Hoài Khang cau mày: “Đi điều tra xem bọn họ ở bên nhau bao lâu rồi, thân mật đến mức độ nào rồi.”

Trần Nhạn đang làm tài xế gật đầu nói: “Vâng.”

Trần Nhạn làm việc rất nhanh chóng, buổi chiều đã đến phòng làm việc báo cáo tin tức cho Luru Hoài Khang.

“Cô Cố tuyên bố với bên ngoài rằng Khiết Thành mới là bạn trai của cô ấy, thậm chí còn mua một căn nhà cho Khiết Thành, xem chừng...không giống đang chơi đùa.”

Luru Hoài Khang nheo mắt.

Ha, không ngờ rằng hai chị em cũng biết dụ dỗ người khác lắm, còn Cố Thi Anh nữa, dám không kiêng nể gì làm anh ta mất mặt, được nuông chiều nên kiêu ngạo đến mức này rồi, thật sự nghĩ anh ta có thể tha thứ mọi việc sao?

Luru Hoài Khang vốn dĩ không muốn quan tâm, sự cưng chiều của anh với Cố Thi Anh đã không còn nữa, còn giữ lại hôn ước mà không hủy nó đi, chẳng qua chỉ là thói quen nhiều năm nay thôi, dường như cưới Cố Thi Anh là một nghĩa vụ phải thực hiện của cuộc đời.

Nhưng nếu như người đó là Khiết Thành, anh ta không thể không nhúng tay vào.

“Chuyện này tạm thời đừng để Khiết Ninh biết.” Luru Hoài Khang dặn dò một câu.

Trần Nhạn cúi đầu đáp lại: “Dạ anh.”

Buổi tối, trong một bữa tiệc rượu rộn ràng của giới thương nghiệp, Luru Hoài Khang và Cố Nghiệp Minh không hẹn mà gặp.

“Hoài Khang, lần trước sao lại về sớm vậy? Không phải nói ở lại ăn bữa cơm sao?” Cố Nghiệp Minh chủ động tiến lên hỏi.

Luru Hoài Khang lạnh nhạt: “Chuyện này phải đi hỏi con gái bác.”

Cố Nghiệp Minh thâm giật mình.

Lúc trước cho dù xảy ra chuyện gì không vui, Luru Hoài Khang cũng tuyệt đối không dùng cách xưng hô “con gái bác” xa cách như vậy, nghĩ lại chuyện bữa tiệc sinh nhật lần trước, quả thật làm hai nhà bề mặt, nhưng nếu nhờ vì vậy mà làm Luru Hoài Khang bắt đầu ghét bỏ con gái mình, vậy thì cũng phải để ý rồi.

“Nếu như Anh Anh có chỗ nào vượt quá giới hạn, người làm bố như bác thay nó xin lỗi.”

Luru Hoài Khang khẽ nhướn mày: “Không cần đâu, chỉ là có một việc muốn nhắc nhở bác một chút, con gái bác gần đây ở bên ngoài vẫn chứng nào tật nấy, nếu như cô ấy thật lòng muốn bước vào cửa nhà họ Luru, thì thái độ nên bớt phóng túng đi.”

Cố Nghiệp Minh nhíu chặt mày: “Haiz, Anh Anh nó vẫn còn nhỏ, mong cháu khoan dung với con bé nhiều hơn, nhưng mà cháu yên tâm, bác nhất định sẽ bảo con bé kiểm điểm lời nói và những việc nó làm.”

Luru Hoài Khang lạnh lùng nói: “Mấy năm nay đã chiều chuộng cô ấy đủ rồi, nếu như cảm thấy cô ấy vẫn là một đứa trẻ, vậy thì có thể không cần xem xét chuyện kết hôn.”

Sắc mặt Cố Nghiệp Minh có chút không nén được giận dữ, đây đúng là lời nói nặng hiềm có của Luru Hoài Khang, nhưng là nhà họ Cố làm sai, ông ta chỉ có thể nhịn mà nghe.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Không muốn kết hôn cũng phải kết hôn

Về đến căn nhà lớn của nhà họ Cố, Cố Nghiệp Minh liền gọi con gái xuống phòng khách.

“Gần đây con làm sao vậy? Cũng không hay về nhà, mỗi ngày đều ở bên ngoài với ai?”

Cố Thi Anh đầy vẻ miễn cưỡng, cô dẫu môi nói: “Không cần bố quản, dù sao cũng không ngăn trở gì đến bố là được rồi.”

“Đây là thái độ mà con dùng để nói chuyện với người lớn hả? Cái gì gọi là không cần bố quản? Nếu còn không quản thúc con, có phải con sẽ coi trời bằng vung không?” Thái độ của Cố Nghiệp Minh với con gái mình ngày càng giận dữ.

“Nếu cứ để con tiếp tục làm càn như thế này, mặt mũi nhà họ Cố chúng ta đều vì con mà mất hết.”

Cố Thi Anh không chịu thua bố mình mà trừng mắt với ông ta: “Bố chỉ biết đến mặt mũi nhà họ Cố, vậy cảm nhận của con thì sao? Con gái bố không lẽ chỉ là một công cụ để trao đổi sao? Con không thích Lưu Hoài Khang, vì sao phải bắt con gả cho một người mà con không thích!”

Trên lầu, Trương Bội Bình nghe thấy tiếng cãi nhau liền vội vàng chạy xuống khuyên nhủ: “Anh Anh, con biết điều một chút, lúc trước không phải con rất thích Hoài Khang sao? Sao lại thay lòng rồi?”

“Con không hề thay lòng, con luôn xem anh Hoài Khang như là anh trai mà thôi, chỉ là bố mẹ cảm thấy con mến mộ anh ấy, tất cả đều do hai người quyết định!” Cố Thi Anh không thèm đếm xỉa đến bất kì điều gì.

“Nói chung con có chết cũng không lấy anh ấy, con đã có bạn trai rồi, con không phải là đồ vật cho bố mẹ đẩy tới đẩy lui, con phải ở cùng bạn trai của con!”

Cố Nghiệp Minh không thể nhịn được nữa, cứ nghĩ đến nguyên nhân gần đây vì sao nhà họ Cố lại bị truyền thông bôi nhọ, nghĩ đến con gái mình không hiểu chuyện mà làm những điều hồ đồ để ảnh hưởng đến danh tiếng, ông ta không nhịn được nữa mà đưa tay lên.

“Bốp.” Một cái tát giáng xuống, trên mặt Cố Thi Anh hằn lên dấu năm ngón tay rõ nét.

“Đừng tưởng bố không biết bao năm nay con ở bên ngoài qua lại với bao nhiêu đứa con trai lêu lổng!” Cố Nghiệp Minh giận dữ trừng mắt nhìn con gái mình rồi quở trách.

“Hoài Khang vẫn còn cần con, thì con nên đội ơn đi! Cuộc hôn nhân này con không muốn kết cũng phải kết, nếu còn tiếp tục làm như vậy, đừng trách người làm bố này không nể tình!”

Nghe bố nói nặng mình, Cố Thi Anh ôm mặt, lòng cô tan nát.

“Hai người đều thay đổi rồi, đều thay đổi rồi! Nếu như hai người đã thêm muốn tiền tài nhà họ Lưu như vậy, chỉ bằng sinh thêm một đứa con gái nữa, muốn lợi dụng kiểu gì thì lợi dụng!”

Cố Thi Anh hét lớn, sau đó tức giận chạy ra khỏi cửa.

Trương Bội Bình vừa lo lắng vừa thương con: “Nghiệp Minh, sao ông lại động tay động chân với Anh Anh nữa rồi? Dù sao con bé cũng là con ông, có chuyện gì không thể nói chuyện đàng hoàng sao? Làm gì mà vừa về đến đã nổi giận với nó? Hơn nữa nó còn trẻ, cho nên mới kháng cự lại, chúng ta khuyên nhủ nó là được rồi.”

Trong lòng Cố Nghiệp Minh rùng rục lửa giận, ông ta phát cáu với vợ mình: “Chính là cái thái độ này của bà, mới làm Anh Anh càng ngày càng không biết điều, lúc trước nó ít nhiều gì cũng nghe lời răn dạy của chúng ta, bây giờ bà xem nó biến thành bộ dạng không chút thể thống đó chưa? Nếu cứ tiếp tục như thế này, nhà họ Lưu muốn từ hôn cũng là chuyện hợp tình hợp lý!”

Trương Bội Bình nghe mà hoảng hốt, Lưu Hoài Khang muốn từ hôn? Vậy thì không được!

Nghĩ vậy, bà ta liền vội vàng đuổi theo con gái, có lẽ lời chồng bà ta nói có lý, thật sự không thể để con gái tiếp tục hồ đồ nữa.

Cố Thi Anh cứ khóc sụt sùi trên đường đi, cô đến một căn biệt thự nhỏ đẹp để nằm lẻ loi ở gần vùng ngoại ô.

Đây là căn nhà mà cô đã đặc biệt chọn để ở cùng với Khiết Thành, đến cả tên của căn biệt thự này cũng là Khiết Thành đứng tên, chỉ hi vọng có thể xem nơi này như mái ấm nhỏ của bọn họ, hơn nữa cô chọn một nơi xa trung tâm thành phố, tránh bị người nhà họ Cố phát hiện.

Thấy bạn gái đau lòng trở về nhà, trên mặt còn có vết hằn vì bị tát, Khiết Thành vừa thương vừa tức giận.

“Anh Anh, bọn họ lại bắt nạt em phải không?”

Khiết Thành áy náy vuốt ve khuôn mặt đã sưng đỏ của cô: “Hay là, hôm nay anh đến nhà em nói rõ, bảo bọn họ đừng ép em nữa.”

Cố Thi Anh lắc đầu: “Vô ích thôi, bố mẹ em bảo thủ lắm, anh có nói nhiều đến mức nào với bọn cũng vô ích, Khiết Thành, hay là chúng ta bỏ trốn đi, đi xa khỏi đây, đừng để bọn họ tìm được, trong tay em có tiền, không cần lo đâu.”

Khiết Thành do dự, nếu như có thể, cậu cũng đã từng nghĩ muốn cùng Cố Thi Anh bỏ đi quách cho xong, cậu biết rõ gia cảnh bình thường của mình, muốn gia tộc lớn như nhà họ Cố chấp nhận cậu thì dường như là không thể, nhưng nếu như không màng đến trách nhiệm mà đưa con gái của họ đi, bỏ lại chị gái mình, thì cậu lại không làm được.

“Anh... anh không muốn ở bên cạnh em sao?” Thấy Khiết Thành không đáp lại, Cố Thi Anh thất vọng mếu máo.

Khiết Thành vội vàng giải thích: “Không phải, anh tất nhiên muốn ở bên cạnh em, nhưng mà Anh Anh, chúng ta không nên dùng cách trốn chạy, cho anh một chút thời gian, đợi anh tìm được việc làm, lúc anh có thể nuôi được em, không biết chừng người nhà em sẽ bỏ qua.”

Lúc này Cố Thi Anh mới ngừng khóc: “Được rồi, nhưng mà Khiết Thành, em thật sự sợ rằng em không đợi được đến lúc đó, anh không biết người nhà em như phát điên ép em phải gả cho Lưu Hoài Khang, thật sự là phiền chết đi được!”

Mắt Khiết Thành khẽ giật một cái.

Lưu Hoài Khang? Không phải là vị tổng giám đốc Lưu có vẻ rất thân mật với chị sao?

Người đàn ông đó rốt cuộc là thích chị hay thích Cố Thi Anh? Hay là anh ta đang bắt cả hai tay, cũng có thể là với cả hai người, anh ta đều đang chơi đùa tình cảm? Không được, cậu nhất định phải tìm một lúc nào đó hỏi chị mình rõ ràng.

Không lâu sau, Cố Thi Anh bất mãn ngủ thiếp đi, Khiết Thành cẩn thận bế cô lên lầu nghỉ ngơi, đi xuống đang chuẩn bị làm chút điểm tâm, để Cố Thi Anh tỉnh dậy thì lót dạ.

Lúc này, chuông cửa cứ reo lên từng hồi.

Khiết Thành rất tò mò, địa chỉ này còn có người quen nào có thể đến đây, cậu hoài nghi mở cửa ra, chỉ nhìn thấy một người phụ nữ chăm sóc bản thân rất tốt đang đứng đó, bà ta đứng ở trên cao nhìn xuống quan sát cậu.

Trực giác mách bảo cậu rằng người vừa đến cũng không tốt đẹp gì, cậu vội vàng lịch sự nói: “Xin chào, cho hỏi bà tìm ai?”

Trương Bội Bình cẩn thận quan sát tướng mạo của người con trai trẻ tuổi này, trong lòng bà ta hiện ra một sự kinh hãi.

Quả thật là quá giống rồi, giống với Cố Nghiệp Minh thời còn trẻ đến mức không tin được.

“Cố Thi Anh ở đây sao?” Bà ta cố nén lại sự kinh ngạc trong lòng, về mặt thờ ơ hỏi.

Khiết Thành dờ mắt ra, đã đoán ra tám chín phần người phụ nữ này là ai, cậu nói rất có chừng mực: “Anh Anh cô ấy đang ngủ, bác gái, bác là mẹ của cô ấy sao?”

Trương Bội Bình nhếch môi: “Đúng vậy, coi như cậu có mắt nhìn, nghe nói con gái tôi có một người bạn trai, tôi lại muốn xem xem là ai đang chiếm giữ trái tim con gái mình, không ngờ là một chàng trai thẳng thắn.”

Bà Cố tạm thời không định phá hủy mối quan hệ này, bà ta muốn điều tra rõ ràng thân thế của chàng trai này, cứ sớm dọ cho cậu ta chạy mất là xong.

Thấy bà Cố dường như không có ác ý gì, trong lòng Khiết Thành mới nhẹ nhõm, trên mặt hiện ra vài phần ngại ngùng, để bà ta vào nhà.

“Bác gái quá khen rồi... cháu tự tiện sống chung với Anh Anh, cháu rất xin lỗi, nhưng mà bác yên tâm, cháu nhất định sẽ có trách nhiệm với cô ấy.”

Trương Bội Bình cười khê: “Có trách nhiệm, cậu có biết thân thế của nó không? Người đàn ông muốn chịu trách nhiệm với nó, trong Yến Kinh này nhiều lắm, không thiếu người như cậu đây, còn nữa, có lẽ cậu cũng biết Anh Anh nhà chúng tôi có hôn ước với ai.”

“Nhưng Anh Anh không thích mấy người đó.” Giọng điệu của Khiết Thành rất kiên định.

“Cô ấy là con gái bác, chắc chắn bác cũng mong cô ấy được vui vẻ hạnh phúc cả đời, nếu như cô ấy gả cho một người đàn ông mà cô ấy không thích, cô ấy sẽ vui vẻ được sao?” Tuy cháu không có thực lực như anh Lưu kia, nhưng cháu yêu Anh Anh hơn bất kì ai, xin bác hãy cho cháu một cơ hội.”

Nói thật lòng, ấn tượng của Trương Bội Bình với chàng trai này cũng không phải quá xấu, vốn nghĩ con gái mình lại như lúc trước, tìm một cậu ấm lêu lổng nào đó ăn nhậu chơi bời với nhau, nhưng bây giờ thấy cậu như vậy, rõ ràng là nghiêm túc với Anh Anh, nhân phẩm cũng không quá tệ, ít nhất dám đứng trước mặt bà phản bác lại.

“Bỏ đi, nếu như Anh Anh đang nghỉ ngơi, tôi sẽ không gọi nó dậy nữa.” Trương Bội Bình chậm rãi nói, thái độ của bà rất mập mờ.

“Cậu tên gì?”

“Cháu tên Khiết Thành.”

Trương Bội Bình nghe vậy liền cau mày.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Yêu cầu ngày càng nhiều

Cùng họ với người phụ nữ rắc rối đó, không lẽ...có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Trương Bội Bình tự lẩm nhẩm trong lòng, sau cùng vẫn là nhẫn nhịn rồi đi.

Đội bà ta điều tra ra được thân thế thật sự của chàng trai này rồi xử lý cũng chưa muộn, bây giờ lỡ như làm lớn chuyện, ầm ĩ đến tai Cố Nghiệp Minh, e là chuyện mà bà ta lo lắng sẽ thật sự xảy ra.

Khiết Ninh vẫn không biết rõ mấy chuyện xảy ra giữa em trai mình và cô bạn gái nhỏ của cậu, mỗi ngày giữ liên lạc, Khiết Thành đều không ngoại lệ, tốt khoe xấu che.

Lúc này, cô đang ở trong nhà thu xếp hành lý của mình.

“Khiết Khiết, sao lại phải chuyển nhà? Em thấy chỗ này cũng tốt lắm mà?” Tô Mẫn cũng đến giúp cô dọn dẹp phòng ốc.

Khiết Ninh không quay đầu lại, cô nói: “Căn nhà này dù sao cũng quá lớn, chỉ ở một mình thật sự là lãng phí, chi bằng dọn ra để cho người khác thuê, chi tìm một căn nhà nhỏ ở chung cư là được, yên tĩnh một chút.”

Thật ra đây chỉ là một nửa lý do thôi, nguyên nhân quan trọng hơn là vì cô muốn dần dần thoát khỏi lòng bàn tay của Lưu Hoài Khang, anh ta biết địa chỉ của căn nhà này, hơn nữa bất cứ lúc nào đều có thể sang đây.

“Nhưng mà bây giờ chị cũng không thiếu tiền mà, ở chỗ thoải mái một chút cũng có sao đâu.” Tô Mẫn không rõ những suy tính nhỏ nhặt trong lòng Khiết Ninh, cô khuyển nhủ.

“Mấy người mình tinh nổi tiếng khác toàn là sống ở biệt thự xa xỉ thôi.”

Khiết Ninh phì cười: “Em cũng nói là mình tinh nổi tiếng đấy, danh tiếng của chị chẳng phải cũng bình thường thôi sao?”

“Khiết Khiết, bộ phim truyền hình này nhất định sẽ hot!” Tô Mẫn nói như an ủi cô.

Thật ra Khiết Ninh cũng không ôm hi vọng mấy, đều nói rằng nổi tiếng hay không đều dựa vào may mắn, có những diễn viên cho dù diễn xuất rất tốt, về ngoài cũng xuất chúng, nhưng mà ở trong giới giải trí vẫn là tầm thường, kỹ thuật diễn xuất của cô cũng không tệ, trong giới giải trí mỹ nhân nhiều vô kể này, sắc đẹp của cô cũng coi như là hơn người, chỉ đáng tiếc diễn mấy bộ phim truyền hình rồi mà tiếng tăm vẫn ở mức trung bình.

“Mẫn Mẫn, nếu như chị cứ luôn không bật lên được như thế này, em đi theo chị cũng vất vả lắm.” Khiết Ninh nói bằng quơ.

Tô Mẫn kiên định nói: “Không vất vả tí nào, Khiết Khiết, chị có thiên phú đóng phim như vậy, em tin rằng chắc chắn có một ngày chị sẽ HOT nhất cho mà xem!”

Khiết Ninh bật cười: “Chị cũng tin rằng chị sẽ có ngày đó.”

Thật ra cô nói lời này không đủ khí thế, giới giải trí này có rất nhiều người xấu, cô có thể ở lẫn lộn trong đó bao lâu vẫn rất khó nói, hơn nữa chuyện nguy hiểm nhất là Lưu Hoài Khang vẫn luôn quản lý con đường sự nghiệp của cô, đợi sau này anh ta kết hôn, cũng chắn chắn cô rồi, không có tình lực đâu mà đi nâng đỡ cô nữa, còn lúc đó cô vẫn chưa bật lên được, đến lúc đó phải đi con đường nào đây?

“Ồ, tổng giám đốc Lưu.” Đột nhiên Tô Mẫn cao giọng, rõ ràng là cô đã giật mình, cũng rất kinh ngạc.

Lưu Hoài Khang cứ như vậy đứng ở cửa, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào người phụ nữ đang thu dọn ở trong phòng ngủ.

Khiết Ninh cũng cảm thấy hơi kì lạ, hôm nay anh ta đến dường như hơi sớm, bây giờ đúng lúc chạp mặt Tô Mẫn, có chút khó giải thích.

“Xin chào tổng giám đốc Lưu.” Có thể dễ nhận thấy rằng Tô Mẫn còn kích động hơn cả Khiết Ninh, bộ dạng rất si mê, nhưng vẫn là khúm núm lui vào trong phòng ngủ, để hai người kia có không gian riêng.

Khiết Ninh đóng vali lại: “Sao bây giờ mà anh đã sang rồi?”

Lưu Hoài Khang hỏi một đấng thì trả lời một nẻo, anh ta xem xét chiếc vali sau lưng cô rồi nói: “Chuẩn bị đi đâu?”

“Không chuẩn bị đi đâu cả, chỉ là rảnh rỗi nhàm chán nên muốn dọn dẹp đồ cũ thôi, để nhà cửa ngăn nắp hơn một chút.” Khiết Ninh trả lời rất tự nhiên và ung dung, không hề nhìn ra được một chút nào là đang nói dối.

Lưu Hoài Khang từ tốn bước lên: “Lịch trình gần đây của em không thể để cho em có thời gian rảnh rỗi được.”

Chắc, người đàn ông này quả thật là nhạy bén.

Khiết Ninh nhú mày, theo bản năng cô lùi về sau mấy bước, sau đó nhớ lại chuyện gì đó nên liền đổi chủ đề: “Anh Lưu, em có một yêu cầu nhỏ, sau này có thể để em đích thân chọn kịch bản và danh sách chương trình không?”

Đối với hành động của cô, Lưu Hoài Khang hơi bất mãn, anh lại lần nữa đến gần cô: “Không phải trước nay đều đích thân chọn sao?”

“Vậy thì không giống nhau, em hi vọng có thể nhận một kịch bản có tính khiêu chiến, tuy là những cái anh chọn cho em đều không tệ, nhưng...”

Suy cho cùng, tuy là mỗi kịch bản sau cùng vẫn là do cô chọn ra, nhưng mà lúc trước, có rất nhiều chủ đề đa dạng đã bị sàng lọc và loại bỏ đi, toàn giữ lại những kịch bản mà Lưu Hoài Khang cảm thấy thích hợp với cô, nhưng mà một người diễn viên tốt chân chính, không nên để những điều này hạn chế bản thân.

“Khiết Ninh, bây giờ những yêu cầu của em ngày càng nhiều rồi.” Ánh mắt của Lưu Hoài Khang có chút lạnh lùng.

“Em dựa vào đâu mà nghĩ rằng anh nhất định sẽ đồng ý?”

Khiết Ninh cười khê: “Em không cảm thấy rằng tổng giám đốc Lưu sẽ đồng ý, nếu như anh không cho phép, em tất nhiên cũng không có lời nào dám cãi lại.”

Cô bé này, lại có thể không biết năn nỉ một chút, nói vài câu dỗ ngọt, anh ta cũng không phải sẽ không cân nhắc.

Sắc mặt Lưu Hoài Khang trở nên u ám: “Đây là thái độ thỉnh cầu của em hả?”

Khiết Ninh không phải là kẻ ngốc, dựa vào những hiểu biết của cô về đàn ông, đối phương mong cô sẽ nũng nịu rồi nói những lời dễ nghe, cứ giống như lúc trước, nhưng mà rốt cuộc có cần phải thuận theo anh ta không? Chuyện này còn phải xem tâm trạng của cô.

“Em làm sao?” Khiết Ninh giả bộ vô tội.

“Nếu tổng giám đốc Lưu đã không đồng ý, thì cứ xem như em chưa nói là được, em nào dám tùy tiện làm phiền anh, mỗi ngày anh đều có vô số việc cần làm, quả thật không cần để tâm đến chuyện của em, trách chỉ trách em không biết nắm bắt, từ trước đến nay đi diễn cũng không đạt được thành tựu gì.”

Giọng điệu ôm đồn hết tất cả trách nhiệm về mình của cô, ngược lại nói ra cũng có vài phần tủi thân.

“Anh không nói là không đồng ý.” Lưu Hoài Khang đột nhiên mở lời.

Khiết Ninh sững sờ, sau đó ánh mắt cô sáng rực lên, cô đặt tay lên cổ anh ta rồi đến gần, nũng nịu nói: “Thật sao? Em biết là tổng giám đốc Lưu tốt với em nhất mà~.”

Dáng vẻ thân mật hợp ý anh ta đã lấy lòng Lưu Hoài Khang thành công, anh túm chặt lấy cằm cô: “Cho nên, em có báo đáp gì đây?”

“Hmm... em sẽ nấu cho tổng giám đốc Lưu một bữa toàn đồ ăn ngon nhé?” Khiết Ninh mỉm cười chớp chớp mắt.

Lưu Hoài Khang chẳng ỏi hỏi gì cả, quả thật cũng một thời gian rất lâu rồi anh không nếm thử tay nghề của cô, đặc biệt là bây giờ cô không phải vì muốn lấy lòng anh mà chủ động xuống bếp.

Lúc này, tiếng mèo kêu ở phòng khách vang lên, giọng nói của Tô Mẫn cũng có vài phần vui mừng: “Khiết Khiết, chị còn nuôi mèo nữa hả? Chẳng nghe chị nói gì cả.”

Khiết Ninh đi vào phòng ngủ, nhìn thấy con mèo bây giờ đã được nuôi ngày càng béo ú ra, cô không khỏi bật cười: “Đúng rồi, lúc trước luôn là em trai chị chăm sóc nó, em không nhìn thấy cũng đúng.”

Lưu Hoài Khang tất nhiên là nhìn thấy con mèo lông vàng này, nó hướng về phía anh ta kêu meo meo một tiếng, sau đó lại chạy đến ngoan ngoãn cọ vào chân anh ta.

Khiết Ninh trừng mắt: “Khang Khang, qua đây.”

Cô mới là người chủ nhân đã nuôi nó được không vậy, sao mới gặp lần đầu đã chạy đến bên cạnh anh ta, đúng là không có lương tâm.

Con mèo lông vàng kêu một tiếng, rồi ngậy ra không chịu đi khỏi chỗ bên chân anh ta.

“Khang Khang? Ồ, cái tên này hay đấy, là từ ‘Khang’ nào? Tô Mẫn tò mò hỏi.

Vừa hỏi thì Khiết Ninh đã ghen hòng, không lẽ cô phải nói là ‘Khang’ trong ‘Lư Hoài Khang’ sao? Vậy hôm nay định sẵn là cô sẽ không được yên, nhưng mà đôi từ khác, cô quả thực cảm thấy sợ hãi.

Cô liếc nhìn Lư Hoài Khang một cái, anh ta cũng đang nhìn cô, ung dung chờ đợi câu trả lời của cô.

“Thì... là... ‘Khang’ trong ‘Vạn sự an khang’. Khiết Ninh giả vờ bình tĩnh trả lời.

Tô Mẫn khá là ngậy thơ, không nghĩ sâu xa gì nữa, vừa nghe đã bật cười rạng rỡ: “Ồ, thì ra là từ này hả, từ này hay, Khang Khang bé nhỏ, nhanh qua đây chị ôm cái nào~.”

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Thật đáng yêu...

Nhưng mà Lư Hoài Khang nghe thấy thế thì không vui như vậy nữa, anh ta thẳng thừng ra lệnh: “Đổi tên khác đi.”

“Vì sao? Từ này rất hay mà, tổng giám đốc Lư, cũng không thể đến tên của thú cưng anh cũng quản chứ?”

Giọng điệu của Khiết Ninh rất vô tội, dường như cô hoàn toàn không biết đến cái tiểu tiết phạm húy này, cứ như cô thật sự vô tình chọn vậy, nhưng mà Lư Hoài Khang biết, cô chỉ đang khua môi múa mép thôi.

Tô Mẫn cảm thấy bầu không khí này có gì đó không đúng lắm, tuy cô không được lợi cho lắm, nhưng tốt xấu gì cũng là một người quản lý đạt tiêu chuẩn, thế là cô liền ho một tiếng để xoa dịu đi.

“Đừng rồi tổng giám đốc Lư, cái tên này rất hay mà, hơn nữa còn trùng với tên của anh, nghe thật đáng yêu...”

Càng về sau, giọng nói của Tô Mẫn càng nhỏ, cuối cùng cô cũng nhận ra bản thân mình đã “nói lời không nên nói”.

Khiết Ninh ngay lập tức dờ khóc dờ cười, cô còn đang hi vọng quản lý của mình giúp cô giải vây, ai ngờ là làm cô phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng.

“Ồ đây không còn chuyện của cô nữa.” Lư Hoài Khang nói với Tô Mẫn, giọng điệu rõ ràng là không được vui lắm.

Tô Mẫn vừa hỏi hận vừa lo lắng nhìn về phía Khiết Ninh, nhưng Khiết Ninh chỉ thản nhiên nói: “Mẫn Mẫn, em về trước đi, lát nữa chị liên lạc với em sau.”

“Nhưng mà...”

“Không sao đâu.” Khiết Ninh nhìn cô nháy mắt, dùng ánh mắt ra hiệu cho Tô Mẫn, Tô Mẫn biết mình tiếp tục ở lại nơi này chỉ thêm phiền phức, chỉ có thể quay người bỏ đi.

Đợi cô đi khỏi, Lư Hoài Khang lập tức nổi cáu: “Biết là gần đây em to gan lắm, nhưng không ngờ em lao đến mức này.”

Khiết Ninh tỏ ra vô tội: “Tổng giám đốc Lư, anh nghĩ nhiều rồi, chỉ là một cái tên thôi mà, cũng không có hàm ý gì khác, em chỉ cảm thấy nghe hay mà gọi cũng thuận miệng, hơn nữa, trên đời này cũng không phải mỗi tên anh mới có chữ ‘Khang’.”

“Nếu như đã là tùy ý đặt, vậy cũng tùy ý đổi đi.”

Lư Hoài Khang cúi xuống nhìn con mèo lông vàng một cái: “Gọi là ‘Ninh Ninh’ đi.”

Khiết Ninh cau mày, không thể không nói, trên một số phương diện nào đó, cái bộ dạng so đo từng tí của anh ta quả thật hơi trẻ con.

“Gọi ‘Khang Khang’ quen rồi, đổi tên nó nghe không hiểu đâu.” Khiết Ninh nói rất đúng lý hợp tình, cô gọi con mèo lông vàng một tiếng ‘Ninh Ninh’, con mèo lông vàng quả nhiên không thêm ngừng đầu lên mà tiếp tục cọ xát rồi liếm lông.

Khiết Ninh nhướn mày: “Anh xem~”

Lư Hoài Khang cũng nhìn vào con mèo lông vàng, nó đang ở bên chân anh đi qua đi lại, đáng vẻ ngoan ngoãn làm anh không khỏi nghĩ đến người phụ

nữ trước mắt, nhưng mà vẫn không đi đến bế nó lên.

Khiết Ninh biết anh ta thích sạch sẽ, những loài động vật nhỏ có lông này anh ta hầu như là sẽ không chạm vào, thế là cô liền bế mèo lên hướng về phía anh ta rồi mỉm cười: “Tổng giám đốc Luru, thật sự chỉ là một cái tên thôi mà, anh là tổng giám đốc, phải có tầm lòng bao dung chứ, tính toán mấy chuyện nhàm chán này làm gì.”

Nhàm chán sao? Nhưng mà chỉ cần là chuyện liên quan đến cô, anh ta đều không cảm thấy nhàm chán.

“Hôm nay tổng giám đốc muốn ăn gì đây, em nấu cho anh ăn.” Khó khăn lắm mới thấy sắc mặt anh không nghiêm nghị như vậy nữa, Khiết Ninh lập tức đổi chủ đề, cô đặt con mèo ở ban công rồi đi vào nhà bếp.

Luru Hoài Khang đáp: “Trứng ốp la là được.”

Khiết Ninh khó hiểu quay đầu lại: “Chỉ cần món này sao?”

Luru Hoài Khang thờ ơ nói: “Anh đến đây không phải để ăn cơm, không cần phí công đâu.”

Khiết Ninh cười dịu dàng: “Cho dù không phải, vậy em cũng phải hầu hạ tổng giám đốc Luru cho tốt chứ, anh đã vất công đến đây, là vinh dự của em, cũng không thể để anh đói bụng mà đi về được.”

Cái miệng của cô vẫn ngọt như xưa, nhưng Luru Hoài Khang lại không thoải mái mấy, anh ta hỏi: “Hai hôm hay có uống thuốc đầy đủ không?”

Khiết Ninh sững sờ, cô phát hiện ra Luru Hoài Khang gần đây quả thật rất thích quan tâm đến sức khỏe của cô, nhưng mà nghĩ đến việc anh ta vì muốn cô có thể khỏe lại nhanh nhất có thể để phục vụ anh ta, chút cảm động ít ỏi đó lại tan biến đi.

“Có lẽ cũng còn mấy hôm nữa.”

“Sao lâu vậy?” Luru Hoài Khang cau mày.

Khiết Ninh thờ ơ bật cười: “Em cũng không muốn mỗi ngày phải uống thuốc bỏ đầu, nhưng mà hết cách rồi, bác sĩ đã dặn đi dặn lại rồi, tổng giám đốc Luru nếu thật sự không nhịn được nữa, có thể tìm một người phụ nữ khác.”

Vừa dứt lời, cô đã bị ánh mắt của Luru Hoài Khang làm cho đông cứng người.

“Ý của em là, sức khỏe của em có hạn, sau này e là không thể làm tổng giám đốc Luru thỏa mãn được.” Khiết Ninh biết điều bổ sung thêm.

Những lời này của cô không phải có ý khước từ, bởi vì lần trước sảy thai, hơn nữa còn là làm một cuộc phẫu thuật lớn trong lúc sảy thai, sức khỏe bị tổn thương nặng nề, cho dù sau này có bồi bổ công phu như thế nào đi chăng nữa, thì thật sự cũng đã làm tổn thương đến gốc rễ của cô rồi.

Hơn nữa lúc trước cô còn đỡ đạn thay cho Luru Hoài Khang, sức khỏe đã yếu lại càng yếu hơn, cho nên bây giờ, mỗi lần bị bệnh cô đều hồi phục khá chậm, thể chất không thể khỏe mạnh như lúc trước được.

Nhiều di chứng như vậy, có bù đắp ngàn vạn lần cũng mãi mãi không thể được, huống chi cô còn bị mất đi quyền làm mẹ.

“Xem ra, em cũng biết thân biết phận lắm.” Luru Hoài Khang tối sầm mặt nói.

“Nếu như đã tự mình biết mình, thì nhanh bồi dưỡng cho lại sức khỏe đi, bên cạnh anh không cần một bình hoa chỉ có thể ngắm.”

Nghe thấy giọng nói vô tình lãnh khốc của anh ta, trong lòng Khiết Ninh có chút đau đớn, nhưng vẫn phải mạnh mẽ nén nỗi đau lại.

Luru Hoài Khang sẽ không bao giờ quan tâm đến những dần vật mà cô phải chịu, cô càng đau lòng thì càng không đáng.

Cô không cần phải đau lòng vì người đàn ông tồi này.

“Em biết rồi, em sẽ nhanh chóng bồi dưỡng sức khỏe lại, sẽ không phụ ý tốt của tổng giám đốc Luru đâu.” Khiết Ninh vừa bận ở trong bếp vừa nói khề.

“Nhưng mà tổng giám đốc Luru đã có vợ sắp cưới rồi, cứ đến chỗ em có phải không ổn thỏa lắm không?”

“Chuyện của anh không đến lượt em xen vào.” Luru Hoài Khang thẳng thừng ném cho cô một câu.

“Tổng giám đốc Luru cũng vô tình quá đấy.”

Khiết Ninh quay người lại, đặt cái trứng ốp la vàng rục lên bàn, cô khề thờ dài: “Em biết em không có tư cách xen vào, nhưng mà không phải vì người ta quá quan tâm anh sao? Chỉ là em sợ vì em mà anh lại bị truyền thông viết sai lệch thôi.”

Ánh mắt của Luru Hoài Khang khề lóe lên, vẻ mặt và ánh mắt anh nhìn cô đầy sự sâu lắng.

Khiết Ninh tùy tiện nhìn anh ta, cười đẹp như hoa: “Tổng giám đốc Luru, anh nhìn em như vậy, em sẽ tưởng là anh yêu em đấy.”

Luru Hoài Khang nở một nụ cười giễu cợt lạnh lùng, cứ ngồi vậy mà không dùng bữa.

Khiết Ninh vẫn giống như lúc trước, ngồi đối diện với anh ta, cô chống cằm rồi bình thản nói: “Tổng giám đốc Luru, anh nói xem sao anh lại đẹp trai như vậy? Rõ ràng là đã ngắm rất nhiều lần rồi, nhưng mỗi lần nhìn thấy anh, tim em đều đập nhanh hơn.”

Anh ta tỉnh bơ, cứ như không nghe thấy, tiếp tục dùng muỗng nĩa trong tay.

Điều này càng làm Khiết Ninh muốn khiêu khích anh, cô không tin anh ta từ đầu đến cuối cứ không thèm đếm xỉa đến cô.

“Anh nói xem, em như thế này, có khi nào là yêu anh rồi không?”

Lời này vừa nói ra, Luru Hoài Khang cuối cùng cũng ngược mắt lên.

Khiết Ninh cứ như là đạt được mục đích mà nhếch môi, đồng thời cô cũng đã chuẩn bị xong những lời nói để châm chọc và đối mặt với anh ta, nhưng mà điều kì lạ là, Luru Hoài Khang chỉ nhìn cô một cái thật sâu, anh không nói một lời.

Chuyện này không hợp lý gì cả, nếu như là lúc trước, anh ta nhất định sẽ lạnh lùng nói cô “không xứng”.

“Haiz, em cũng thê thảm quá, yêu một người không nên yêu.”

Khiết Ninh thút thít, thấy Luru Hoài Khang ăn xong liền đi dọn dẹp bát đĩa, nhưng bị anh cản lại.

“Lát nữa gọi giúp việc sang đây, sau này mấy chuyện này không cần đích thân làm đâu.”

Khiết Ninh ngậy ra, nghe thấy ý tứ trong lời nói này, là muốn cho cô một người giúp việc riêng?

“Không cần đâu, em tự làm quen rồi”. Khiết Ninh từ chối.

Nhưng mà những điều Luru Hoài Khang quyết định trước nay không dễ thay đổi: “Anh sắp xếp thay em, không cần em trả tiền đâu.”

Khiết Ninh hơi buồn cười, hóa ra anh ta nghĩ cô không nổi tiêu tiền.

Cũng không sai, trước mặt anh ta không phải cô là một người phụ nữ háм tiền sao?

“Vậy thì làm phiền tổng giám đốc Luru rồi.” Biết là không thể từ chối, Khiết Ninh liền tạm thời nhận lời anh, đợi sau này tìm một lý do đuổi người giúp việc đi là được.

Bạn đang đọc truyện *Showbiz Phồn Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.